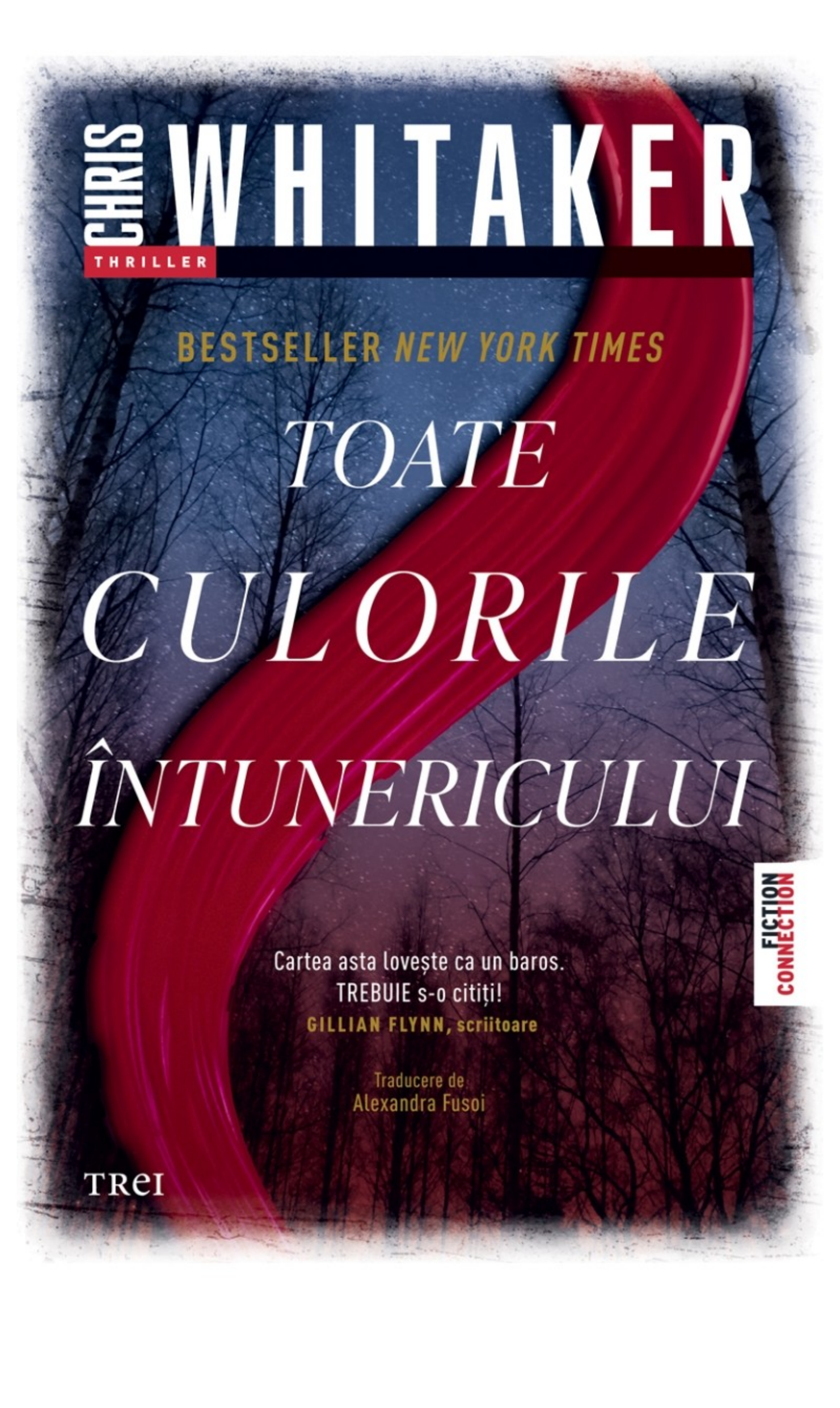
CHRIS WHITAKER
THRILLER
BESTSELLER NEW YORK TIMES
TOATE CULORILE ÎNTUNERICULUI
FICTION CONNECTION
Cartea asta lovește ca un baros.
TREBUIE s-o citiți!
GILLIAN FLYNN, scriitoare
Traducere de
Alexandra Fusoi
TREI

Chris Whitaker

Toate culorile întunericului

Traducere din limba engleză de Alexandra Fusoi

3
TREI

Pentru cei zece ai mei

Piratul și apicultoarea
1975

1

De pe acoperișul plat al bucătăriei, Patch privea printre stejari și pini albi spre silueta munților St Francois, care apăsau orășelul Monta Clare cu umbra lor indiferent de anotimp. La 13 ani era convins că dincolo de platoul Ozark se află aur. Că exista o lume mult mai luminoasă care-l aștepta.

Deși ceva mai târziu în dimineața aceea, când avea să zacă pe moarte în pădure, va lua instantaneul acelei dimineți și-l va strânge până când culorile vor dispărea, știind că n-avea cum să fie atât de frumos. Că nimic nu era atât de frumos în viața lui.

A urcat din nou în dormitorul lui, unde și-a pus un tricorn și o vestă și și-a îndesat nădragii largi bleumarin în șosete, după care a înfoiat cracii până au arătat ca niște pantaloni bufanți. A prins la centură un pumnal mic, aliaj metalic, dar făuritorul fusese suficient de talentat.

Mai târziu în cursul zilei polițiștii aveau să scotocească prin amalgamul vieții sale și să descopere că era pasionat de pirați pentru că se născuse cu un singur ochi, iar maică-sa îi băgase în cap romantismul hangerului și al banderolei pentru ochi fiindcă de multe ori, pentru astfel de copii, înzestrarea pentru ficțiune estompa o realitate prea dură.

În dormitorul lui aveau să observe steagul negru care acoperea o gaură în rigips, dulapul fără uși, ventilatorul defect și un Steepletone care funcționa. Cufărul cu comori străvechi pe care-l găsise maică-sa într-un talcioc din St

Louis; dubloni de recuzită de film; replica unui pistol cu cremene. Aveau să pună în pungi un tub de artificii și *Playboy*-ul din iunie 1965, ca și cum ar fi fost dovezi pentru ceva.
Și atunci aveau să vadă banderolele pentru ochi.
S-a uitat la ele cu grijă, apoi a ales-o pe cea mov cu stea argintie. Le făcuse maică-sa și unele îi provocau mâncărimi, însă cea mov era din satin neted. În total 18, și doar una avea craniul cu oase încrucișate. A hotărât că pe aceasta o va purta la nunta lui, dacă o să reușească vreodată să-și facă suficient curaj să stea de vorbă cu Misty Meyer.
Și-a scos pălăria. Părul îi era aproape alb în lunile de vară și nisipiu când venea iarna; și l-a pieptănat, dar un smoc din creștet stătea ridicat ca o antenă.
Maică-sa stătea în bucătărie. Tura de noapte îi necrozase pielea.
— Ai prins vreun semnal cu chestia aia? a întrebat ea și a încercat să-i aranjeze părul cu palma. Dă-mi borcanul cu Crisco.
El s-a ferit, iar ea a început să râdă. Lui Patch îi plăcea râsul maică-sii.
Weekendul trecut îl dusese la Davenport, unde încerca să găsească o slujbă. Ivy Macauley vâna situațiile la limită, de parcă acceptarea locului ar fi fost cel mai mare păcat. El umpluse rezervorul de la Fairlane cu exact câtă benzină trebuia, iar ea umpluse mașina cu entuziasm, își coafase părul într-o claie à la Fonda, îi strânsese mâna și-i spusese

asta a fost. In ora aceea cât dura interviul, el aștepta singur în orașe pe care nu le cunoștea.
Ea prăjise ouă, iar el se întrebase cât de greu era să fii părinte și dacă uneori copiii săraci erau considerați un fel de regret bine-intenționat.
— Azi o să fie cea mai bună zi din viața mea, a spus el.
Spunea de multe ori așa.
Pentru că n-avea de unde să știe ce urma.

2

L-a auzit pe poștaș și a dat fuga la ușă, în caz că mai era vreo scrisoare de la școală, dar ea i-a luat plicul de mână, a închis ochii și l-a sărutat.

— Are timbru de St Louis.

Cu o lună în urmă fusese la un interviu de angajare la un parc dendrologic, în timp ce Patch zâmbise unor familii simetrice la umbra Tower Grove House.

Și-a ținut răsuflarea până i-a văzut umerii lăsați.

Casa lor cu chirie din Monta Clare era genul de locuință temporară care se permanentiza deja, temeliile înnodându-se în jurul gleznelor maică-sii indiferent cât de tenace le tăia ea cu declarații despre libertatea femeilor sau cât de tare îl asculta pe Dylan ca să-și aducă aminte că vremurile se schimbau.

— Ne alegem cu ceva din orice lovitură, a zis el și a distrus scrisoarea.

A cercetat rafturile goale ale frigiderului.

— Black Bart Roberts a capturat aproape 500 de corăbii la vremea lui. Dar totul a început când a fost chiar el capturat. Un navigator legendar, cei care-l luaseră prizonier i-au văzut potențialul și l-au lăsat să trăiască. Nu după mult timp, l-au ales căpitan.

Uneori, maică-sa îl privea de parcă era suma eșecurilor ei. În fiecare seară, băiatul ridica gantere ruginite până îl ardeau de durere brațele slăbănoage, alungându-și scrâșnind copilăria.

Ea a observat vânătaia de pe obrazul lui când i-a scos vesta, i-a aranjat pantalonii și și-a umezit palma cu salivă ca să-i netezească părul.
— Iar te-ai bătut, Joseph. Încearcă să ții minte că tu ești tot ce am, a zis și a dat să-i așeze banderola pe ochi, dar el a prins-o de încheietură și ea s-a îmblânzit.
— Atunci e nasol să fii în pielea ta, a răspuns el zâmbind.
Uneori, lua albumul de sub patul ei și-i cartografia mărirea și decăderea.
— Trebuie să-ți mănânci micul-dejun, i-a atras ea atenția când el a împins farfuria.
— Ne dau ceva la școală dacă uităm, a mințit el prea ușor.
— Ești emoționat? Micuțul meu pirat. Fără belele de-acum încolo. Fără furat și fără bătaie. Școală nouă, început nou, da?
— Arată-mi tu un pirat care n-a intrat niciodată în vreo belea.
— Vorbesc serios, Joseph. N-am nevoie să vină peste mine de la școală. Femeia care a trecut pe-aici se uita la mine de parcă nici n-aș putea să am grijă de tine.
Ivy i-a cuprins fața în palme.
— Promite-mi!
Nu-i putea spune că el nu începea niciodată bătaia.
— Fără belele.
— Mergi cu Saint?
El a încuviințat.
Ivy avea să-i povestească toate astea primului polițist venit la fața locului, apoi și șefului de

post Nix. Avea să le spună că n-a observat pe nimeni prin preajmă. Nici vreo dubă închisă la culoare. Sau orice în afară de trezirea lentă la viață de pe Rosewood Avenue.
Iar mai târziu, când situația a devenit și mai gravă, s-a întrebat cât de multe pierduse din viața fiului ei.

3

Vizavi, domnul Roberts împingea noul Iui Lawn Boy. Casa familiei Roberts era zugrăvită în fiecare primăvară, cu caplamale albe și fronton bleumarin. În seara aceea, în loc să se uite la *Hawaii Five-O*, familia Roberts avea să stea pe terasă și să se uite la polițiștii care viermuiau acasă la Macauley. Doamna Roberts avea să toarne pentru amândoi câteva degete de bourbon ca să se calmeze, iar domnul Roberts să comenteze că *era doar o chestiune de timp să i se întâmple ceva rău puștiului ăluia*.

Iarbă verde. Berline lustruite. Steaguri care atârnă blegi și nemișcate. Casa lor era înaltă și poate cândva fusese impunătoare, dar o generație în care fusese neglijată îi furase strălucirea. Era singura casă de închiriat de pe stradă, iar Patch smulgea buruienile din curte, curăța frunzele din jgheaburi și bătea țiglele pe acoperiș după fiecare furtună, ca și cum n-ar fi știut că alimenta viitorul altcuiva. Fluiera în timp ce muncea, salutându-i din cap pe vecinii care treceau pe-acolo. Zâmbind. Întotdeauna.

A doua zi dimineață, polițiștii aveau să meargă pe același drum, să bată la uși și să pună întrebări, încercând să pună cap la cap evenimente care urmau să mutileze orașul în anii următori.

Dubele posturilor de știri aveau să facă tabără în fața micuței secții de poliție și să sporească presiunea asupra șefului de post Nix, care o să stea în fața luminilor care străfulgerau și să

se bâlbâie într-o declarație prost ticluită. Pentru că într-o zi Patch avea să se lupte pentru prima pagină din *St Louis Post-Dispatch* cu Lynette Frome și tentativa ei de asasinare a lui Gerald Ford.
A găsit un băț lung și-l flutura prin aer, apoi l-a transformat în pușcă și a tras focuri de avertisment asupra armadei care se apropia.
— Marș la tun, babornițăă de mare! i-a spus văduvei Anderson care trecea pe lângă el, dar care n-a alergat la tun.
În capătul străzii principale s-a uitat după Saint, după salopeta albastră ruptă în genunchi, după coada pe care o împletea zilnic susținând că așa nu-i intra părul în ochi când se cățăra în mărul familiei Morrison și dădea jos fructele care-i plăceau.
A așteptat cinci minute și apoi a dat cu piciorul într-o cutie de conserve în lungul străzii. Și-a luat tonul de Curt Gowdy cu accent de cowboy și a comentat: „Patch Macauley, primul băiat cu un singur ochi care aruncă la peste 60 de metri".
În fața bistroului lui Lacey era un Thunderbird roșu, iar Chuck Bradley și frații lui mai mari stăteau rezemați de el.
— Vikingi! a șoptit Patch în barbă.
A încercat să se întoarcă în momentul în care Chuck l-a observat și i-a înghiontit pe ceilalți doi.
Polițiștilor avea să le ia două zile să ajungă la Chuck și frații lui, dar numai jumătate de oră ca să le confirme alibiurile.

Patch s-a ascuns pe aleea din spatele magazinelor.
A auzit pași, s-a întors și i-a văzut pe cei trei, așa că s-a tras într-un colț.
— N-ai unde să fugi, i-a zis Chuck.
Era înalt, mai mare și destul de chipeș. Frații lui erau copii leite. Chuck ieșea cu Misty Meyer, frumusețea celebră de care Patch rămăsese îndrăgostit profund încă de la grădiniță.
Cei trei s-au mai apropiat un pic, iar Patch s-a tras și mai în spate, până s-a lipit de cărămida rece și a simțit-o înfigându-i-se în spinare.
Și-a scos pumnalul de la centură și a strâns mânerul.
— Clar n-o să folosești ăla, a spus Chuck, deși Patch auzea îndoiala din vocea lui.
S-a uitat la lamă, dar genunchii îi tremurau.
— În noiembrie 1718, Robert Mayard a reușit în cele din urmă să-l prindă pe legendarul Edward Teach. Îl știți ca Barbă-Neagră.
Chuck s-a uitat la frații lui și unul dintre ei a râs.
— Maynard l-a tăiat de 20 de ori cu un cuțit exact ca ăsta. După care l-a prins de păr și i-a tăiat capul.
— Tu nu ești pirat, tu ești un ciudat chior.
— Maynard a atârnat capul lui Barbă-Neagră de bompresul corabiei, ca să știe lumea să nu se pună cu el.
A ridicat pumnalul.
Și atunci a pornit spre ei, cu inima bătând cu putere în timp ce ei se trăgeau puțin înapoi. Încă un metru și a luat-o la fugă.

S-au strigat amenințări.
Nu s-a oprit până n-a scăpat.

4

Pinii se ridicau prin umbrele aurii și albastre, iar frunzele ușoare se trăgeau din calea lui în timp ce mergea pe cărări care ocoleau marginea orașului. Undeva deasupra, departe, vedea Loess Hills lovind fluviul Missouri, aerul industrial care se ridica deasupra orașelor și a terenurilor agricole presărate cu silozuri argintii.

Un Dodge fără aripi și fără roți se afunda în pământ, lăsat în voia sălbăticiei, ca să tragă copiii la țintă în parbriz.

Un fluturaș prins în țepii unui arbore de ludeea. Nuanțele de roz înconjurau un Jimmy Carter zâmbitor, cu mânecile suflecate, ca și cum ar fi fost apropiat de genul de oameni cărora le cerea votul.

A început să se vadă lacul. Un indicator decolorat avertiza asupra curentului de adâncime. Vara, copiii săreau de pe stâncile alunecoase de culoarea smaraldului. Un băiat pe care-l chema Colson se dusese să înoate și nu se mai întorsese niciodată; se zvonea că trăia pe fundul lacului, uitându-se la picioarele fetelor când înotau, așteptând momentul potrivit să înhațe câte una.

Patch a luat o piatră netedă și a aruncat-o razant pe luciul apei, uitându-se cum atinge de șase ori suprafața care se vălurea spre lamele trestiilor.

A mers în echilibru, cu brațele întinse, pe șinele ruginite ale vechii căi ferate Monta Clare, înroșite și încovoiate.

S-a uitat la un muscar cu coada despicată care a tulit-o de pe crenguța pe care stătea.
Țipătul l-a făcut să se oprească.
Un țipăt puternic.
Într-o vale adâncă a zărit o dubă bleumarin, dar tufărișul era atât de des, că abia înainta. Poate că era o mașină modificată sau un Ford.
S-a pitulat când a văzut-o.
Misty Meyer.
O clipă și-a imaginat că era cu vreun băiat, iar el interpretase greșit situația. Erau amândoi în aceeași clasă la matematică; Misty era de vârsta lui, dar puteai ușor să crezi că era mai mare.
Apoi a văzut spatele unui bărbat cu glugă pe cap, deși era cald.
Patch s-a uitat disperat în jur după cineva. Oricine care să se poată descurca în situația asta, care să poată prelua o parte din responsabilitate, povara acută de a vedea o fată care are probleme.
Încă un țipăt.
A înjurat în șoaptă, a ridicat o mână și a dus-o la banderola de pe ochi, în timp ce gândul i s-a dus la Martin Limbă-de-Argint și Sălbaticul Ned Lowe. Banda neînfricaților.
S-a mișcat.
Misty țipa când el s-a lăsat să alunece pe versant.
S-a aplecat și când a luat o piatră de pe jos și-a dorit să fi avut la el praștia.
La trei metri în fața lui, bărbatul l-a auzit și s-a întors.

Avea toată fața acoperită de o cagulă, mai puțin ochii.
Patch și-a ținut răsuflarea, a aruncat piatra și s-a lăsat iar în jos, prinzându-l pe bărbat de genunchi.
— Fugi! a țipat el.
Misty era încremenită, cu mușchii paralizați de frică. Avea bluza sfâșiată, iar geanta era căzută în țărână. Ametită, ca și cum ar fi fost târâtă într-un coșmar.
Bărbatul s-a rostogolit peste el.
— Fugi! a reușit să șoptească Patch, cu plămânii goliți de aer.
A simțit o mână pe gât și a implorat-o pe Misty din priviri.
Revino-ți!
În cele din urmă, ea l-a văzut.
Era înaltă, o atletă. Privirile li s-au întâlnit și atunci ea s-a întors, a început să-și miște ritmic brațele și a luat-o la goană prin pădure.
Bărbatul se ridicase și a dat s-o ia după ea, dar Patch l-a ajuns.
A scos pumnalul a doua oară în dimineața aceea.
Bărbatul l-a prins de încheietură și a răsucit.
Soarele a luminat lama până a ajuns în stomacul lui Patch.
A căzut pe spate și și-a dus mâinile la rană, iar pădurea din jur s-a înnoptat, dar el n-a văzut nici lună, nici stele.
A doua zi, o armată de oameni avea să bată pădurea ca să găsească o banderolă de ochi mov cu o stea de argint.

Șeful de post Nix avea să verifice fiecare răufăcător pe o rază de 150 de kilometri.
Mama lui avea să se prăbușească total.
Saint, cea mai bună prietenă a lui, avea să bată străzile mult după ce murise speranța, intrând într-o lume întreagă de belele.
Nimeni nu știa încă despre tragedia în desfășurare care avea să devină viața lor.

5

În aceeași zi, Saint s-a trezit în zori, a coborât furiș scările și a ieșit pe terasa din spate.
La distanță de șapte străzi, Patch privea același răsărit.
Saint s-a frecat la ochi în timp ce pâcla se ridica din iarbă ca și cum dedesubt ar fi ars un foc.
Obiceiul ei de dimineață, același în fiecare zi de când veniseră.
Tocmai dădea să intre înapoi când a auzit.
Sau nu.
A traversat curtea, desculță în iarba umedă, și s-a oprit la mai puțin de un metru de stup.
S-a lăsat pe vine și s-a uitat înăuntru după vreun rătăcit.
A privit în jur, spre casa înaltă, spre vecini, spre vârfurile copacilor.
A căscat ochii, încercând să priceapă.
Albinele dispăruseră.
A urcat în grabă scara și a dat buzna în dormitorul bunică-sii.
— Cineva a furat albinele, a spus ea fără suflare.
Norma s-a întors dinspre locul ei de la fereastră.
— Nu ți-ai pus ochelarii, poate că albinele sunt acolo, dar nu poți tu...
Saint a ieșit în fugă din cameră.
— Și spală-te pe dinți! a strigat Norma.
A urcat scara în spirală spre dormitorul ei din pod. Și-a luat ochelarii rotunzi de pe noptieră și a văzut cum lumea se limpezește prin lentilele atât de groase, încât îi măreau ochii

ca și cum ar fi fost într-o permanentă stare de uimire.
Și-a pus salopeta de blugi, cu petice noi la ambii genunchi.
Saint s-a spălat pe dinți cu pastă pusă direct pe deget, pentru că-și folosise periuța ca să curețe noroiul de pe o fosilă pe care i-o adusese Patch și care se dovedise ulterior a fi un rahat uscat de câine.
A găsit-o pe bunică-sa afară, stând lângă stupul pustiu și privind cu ochi mijiți cerul.
Norma și-a dres glasul; avea părul argintiu tuns scurt, iar mușchii supli sugerau oțelul de dedesubt.
— Dar de ce să…
— Poate au fost furnicile. Dar am pus capcane, a zis Saint cu un ton ușor panicat.
— Atunci n-au cum să fie furnici.
— Adică, dacă te tot bagi, albinele pleacă. Dar am…
Norma a oftat.
— Stai aici cu ele în fiecare zi, uneori ore în șir.
— De-acum mă cunosc. Au trecut patru ani.
— Poate o fi fost un sconcs.
Saint s-a îndreptat.
— Un sconcs nenorocit. Mă duc să-mi iau prașția.
— Am citit despre un apicultor din Wayne County… a fost arestat pentru furt de stupi.
Saint a încremenit, cu năsucul încrețit într-un mârâit.
— Cineva mi-a furat albinele?

Se plimba de colo-colo, fără să observe expresia de regret care se întindea rapid pe chipul bunică-sii.
— Pun pariu că a fost domnul Lewis, a spus Saint, rostind numele cu dispreț.
— Fostul diacon? E...
— E un diabetic bătrân și lacom...
— Vezi cum vorbești! a avertizat-o Norma.
— A luat trei mostre ultima dată când am scos taraba. Lingea mierea de pe degetele alea grăsane, dar nici măcar n-a cumpărat un borcan. I-am spus lui Patch să limiteze numărul degustătorilor. Mă duc acolo și o să...
— N-o să te duci nicăieri.
— Atunci o să vorbesc cu polițistul Nix. Poate să-l aresteze pe grăsanul bătrân...
— Ajunge!
Saint s-a întors și a ieșit în goană pe poarta laterală.
Norma a oftat și a clătinat din cap cu disperare.

6

Saint a petrecut mai mult de-o oră prin pădurea care se întindea ca o cochilie de scoică în spatele casei înalte și spre ferma Tooms de dincolo de ea, oprindu-se când și când și sperând din toată inima să audă zumzetul grav al albinelor ei, să le vadă adunate pur și simplu pe un ulm înalt, în timp ce cercetașele căutau un cămin nou.

Până să ajungă pe Main Street, coada începuse să se ciufulească puțin, iar pe buza de sus i se strângeau broboane de transpirație. În secția micuță de poliție unde era cât pe ce să ceară arestarea și decapitarea rapidă a domnului Lewis, a văzut-o pe Misty Meyer în fața unui polițist.

Tânără, speriată și fără suflare.

Cu genunchii juliți.

Saint a văzut un teanc de foi fluturând când fata a căzut, ca și cum ar fi lăsat-o cineva brusc fără niciun os în corp. Polițistul a prins-o și a ajutat-o să se așeze pe un scaun.

— Trage-ți sufletul, i-a zis și s-a lăsat în genunchi în fața ei.

— E aici, a spus Misty, aruncând o privire spre strada luminoasă.

Tremura din toate încheieturile și se uita drept prin Saint, care a observat urma roșie de pe brațul fetei. O mână. O mână mare. O ușoară umflătură lângă ochi; bluza sfâșiată la gât.

— Ești în siguranță acum, a asigurat-o polițistul. Nu-i nimeni acolo.

— Nu înțelegi! a replicat ea, tot fără suflare. M-a salvat.
— Cine te-a salvat?
Misty a sorbit o gură de apă, cu buzele pline și rozalii și părul atât de deschis la culoare, că părea aproape platinat. Un halou pentru o fată cu prea multe care străluceau.
Poate că Saint s-ar fi întors și ar fi lăsat albinele pentru altă zi, dar atunci a auzit; i-a înghețat sângele în vine și a început s-o furnice pielea și parcă ar fi știut că lucrurile o să fie altfel de-atunci încolo.
— Puștiul-pirat, a răspuns Misty.
Saint s-a dus spre ei, condusă de instinct. Instinct și genul o groază înghețată.
— L-a lovit. Dar ăla era foarte mare, a continuat Misty, acum lăcrimând.
Saint a simțit cum îi crește pulsul.
— Joseph Macauley?
S-au întors amândoi și au văzut-o. Saint stătea lângă ei, subțire, cu ramele ochelarilor în echilibru pe un năsuc pistruiat. Claviculele îi ieșeau în afară, coada groasă peste umăr ca o coamă. Purta o cruce de aur simplă pe un lănțișor subțire. Bunica ei îi dăduse și lui Patch una la fel.
— Unde e acum? a întrebat Saint.
Polițistul s-a aplecat, cu mușchii încordați sub cămașa curată și fără pată.
Saint știa despre șoc, cum elimină orice gândire rațională. Aflase în ziua în care venise acasă de la școală și-și găsise bunicul zăcând în bucătărie, în timp ce bunica îl

apăsa pe piept, cu fața inexpresivă, ca și cum ar fi frământat un aluat.
— Misty! a spus ea încercând să zâmbească.
Bunicul îi spusese că are un zâmbet frumos, care luminează dimineţile de ianuarie, care aminteşte de primăvară în toiul iernii din Missouri.
— Unde s-a întâmplat, Misty? a întrebat polițistul.
Misty n-a scos niciun sunet, iar polițistul a luat o haină și a pus-o pe ea, ca să-i oprească tremuratul.
— Fir-ar să fie, unde dracu' e Patch? a izbucnit Saint în timp ce polițistul se trăgea în spate.
— În poieniță. Lângă calea ferată veche.
Saint l-a auzit pe polițist întinzându-se după stație și apoi a luat-o la goană pe Main Street, atrăgând priviri în timp ce fugea spre pădure.

7

Copacii se legănau când Saint a despărțit crengile unei sălcii și a dat peste rădăcini care se ridicau ca niște mâini, îndemnând la prudență la fiecare pas.

A trecut pe lângă plopii tremurători; trunchiuri albe, zvelte și puternice și cu puncte întunecate. Un indicator metalic vechi, mâncat de rugină, cu literele prea șterse. Pădurricea devenea mai deasă. Simțea miros de praf și de Crăciun. Uneori, când ploua, mergea cu Patch până la confluența aflată la mai puțin de cinci kilometri în amonte, ca să lanseze bărcuțe de hârtie pe apa vălurită.

Copacii acopereau tot mai mult lumina unde panta dealului se îndrepta, iar ea era cu mintea la prietenul ei, la cum zâmbea prea mult pentru un copil cu asemenea soartă, cum i-a povestit mama lui odată despre pirați, pentru că așa felul în care era diferit nu mai era doar o nenorocire.

Își simțea răsuflarea în urechi.

A trecut repede de copacii căzuți care mărgineau poiența. Cu capul sus, a cercetat în jur, dar abia când s-a uitat la baza văii a văzut locul.

Tricoul.

Sângele.

8

Vestea s-a răspândit în oraș. Rotițele afacerilor locale s-au oprit la modul că Main Street părea mort când s-au adunat toți la marginea pădurii. Copiii pedalau din răsputeri, cu obrajii îmbujorați când își aruncau bicicletele cu spițele încă învârtindu-se în timp ce ei se alăturau procesiunii, privind și așteptând ca un puști mort să le schimbe culoarea copilăriei.

Saint stătea deoparte și se uita cum șeful de post Nix trece cu mașina de șirul de reporteri locali, deja ținuți la distanță de o barieră din conuri de trafic și bandă de izolare a perimetrului.

Nix a coborât și a acoperit tot soarele cu pălăria lui. De cele mai multe ori, mustața lui încadra un zâmbet. S-a uitat la Saint, care urmărea un bărbat cum fotografiază urmele de roți ca și cum n-ar fi fost cimentate în noroi, genul de coșmar fosilizat căruia ea avea să-i aducă omagii în săptămânile următoare.

Fata a ridicat privirea spre chipul lui frumos, apoi a coborât-o la loc spre noroi. În stomac i se răspândea o durere surdă. O încordare în umerii ososi, care avea să crească și s-o împiedice să doarmă noaptea, până când n-o să mai știe de ea. Fiecare bucățică de pădure era încărcată de amintiri duioase, iar ea se lupta cu lacrimile. Ea și Patch cu puști din bețe, vânând huligani închipuiți. Ea atârnată cu capul în jos de crengile răsucite ale unui arbore de ampar, avertizându-l să nu încerce

și el, pentru că ochiul bolnav i-ar strica echilibrul. El încercând să stea într-un picior ca să-i demonstreze că n-are dreptate. Ea ajutându-l să se ridice în picioare.
Nix a trecut prin fața ei, strigând la ceilalți polițiști.
— În toate direcțiile. Închideți tot nenorocitul de comitat. Autostrăzile 42 până la 86, nu poți să intri sau să ieși fără să te trezești cu o lanternă în ochi.
— Autostrada 35, a spus ea într-o șoaptă purtată până la marele șef, care a venit spre ea.
— Tu ești nepoata șoferiței de autobuz?
Saint a încuviințat.
— Ești prietenă cu copilul ăsta?
Ea a încuviințat din nou.
— A făcut ceva foarte curajos.
Îi venea să urle că Patch nu era destul de dur. Îi venea să le spună că stătuse toată noaptea pe acoperișul din fața geamului ei, când făcuse ea o gripă urâtă. Că Norma îl găsise dimineața învinețit tot și-l adusese înăuntru să se dezghețe. Că stătuse odată șase ore culegând tizanure, cărăbuși și chiar o molie uriașă când se agitase ea pentru motelul de gângănii pustiu. Că nu fura decât ce avea nevoie și niciodată ce și-ar fi dorit.
Mai mulți câini au sărit din portbagajul unui Taurus alb.
Țipătul i-a lovit pe toți.
Un polițist a rămas pe poziții, cu un braț în jurul taliei lui Ivy Macauley, străduindu-se s-o țină pe loc.

Nix i-a făcut un semn polițistului care, recunoscător, i-a dat drumul. Ivy a venit încet spre ei și nu și-a mai pierdut cumpătul până n-a văzut tricoul însângerat pus într-o pungă. Era echilibrată întotdeauna, chiar și când făcea curățenie noaptea. Când spăla pișatul de pe podeaua băilor și ștergea futunul de pe birourile de mahon.
Ivy s-a aplecat, și-a arcuit spatele și a țipat, un sunet sfâșietor care i-a atins pe toți. Ecoul pe care avea să-l audă Saint în curte în noaptea aceea, tremurând, deși era cald. Încercând din răsputeri să nu plângă când s-a răspândit vestea prin oraș.
O localnică, Pattie Rayburn, văzuse duba.
Făcuse dreapta pe autostrada 35.
Patch nu mai era.

9

Pentru Saint, prima noapte a fost ca nicio alta de până atunci.

Ședea turcește pe terasa din față, cu tălpile murdare. Bunica ei s-a ridicat când au trecut luminile discrete ale unei mașini de poliție. Norma nu-i oferea mângâiere sau platitudini. Saint nu știa altă femeie mai dură de care să te temi sau pe care să o imiți.

Nu simțea mirosul de grătar și nici nu vedea felinarele de la biserică sau vegetația din Monta Clare, atât de frumoasă că-ți rămânea în minte când plecai. Patch plutea peste orășel ca smogul din oraș, atât de umflat încât mamele își duceau copiii înăuntru și se asigurau că vestile erau zăvorâte la ușă. Saint simțise întinderea acestor minute care treceau, în timp ce din Pecaut și Lenard Creek veneau polițiști. Șeful de post Nix îi trimitea pe teren înarmați cu o fotografie care-l înfățișa pe prietenul ei zâmbind larg, cu banderola peste ochi.

La ora 21, bunica a urcat scara și i-a spus să nu stea prea târziu, pentru că băiatul o să se întoarcă probabil destul de curând și o să aibă nevoie de energie ca să-l întâmpine.

La 22, Saint s-a urcat pe Spyderul ei ruginit și a pedalat cu putere spre Main Street, încălcând interdicția strictă a bunicii.

Main Street era plină de localnici adunați în fața bistroului lui Lacey. Și-a rezemat bicicleta la Casa Funerară Aldon și i-a ascultat vorbind despre telefoanele venite din Jefferson City și Cedar Rapids, unul chiar din Amana

Colonies. Ceva mai târziu avea să prindă piuneze pe harta atârnată deasupra bibliotecii ei.
Am auzit că l-au prins pe unu' la Pikes Peak.
Am auzit și eu.
Are alibi că lucra schimb dublu la Roan Arnold Energy Center.
Tot ce se poate. Furtuna din Midwest a distrus un turn de răcire.
Și tot așa.
Și-a făcut loc printr-un grup de gură-cască și a ajuns până la fereastra secției de poliție, iar înăuntru a văzut genul de agitație care a calmat-o puțin. Telefonul suna, iar polițiștii erau adunați în jurul unor hărți și răsfoiau dosare. În fundul încăperii l-a văzut pe șeful de post Nix ținându-se de puntea nasului, ca și cum dezordinea era prea mult pentru el.
În ultimele opt luni, în Missouri dispăruseră două eleve de liceu și o studentă. Polițiștii veniseră la liceul Monta Clare și le explicaseră cât de important e să fie vigilenți; vorbiseră cu degetele la centură, pe oțelul pistoalelor Smith & Wesson Model 39. O vreme, orașul fusese cuprins de o groază nestăpânită, care însemnase că Saint nu mai avea voie să iasă din curte după apusul soarelui.
O să-l prindă pe diavolul ăsta, spunea bunicăsa în timp ce trăgea dintr-un Marlboro și își legăna balansoarul.
— Du-te acasă, copilă. N-ai auzit că e un om rău pe-aici? i-a zis în trecere un polițist din Pecaut.

10

La ora 23 a pornit mai departe pe Main Street. Cioplit într-o vale, orașul Monta Clare se ridica și se târa pe versantul sudic al muntelui, iar drumurile înaintau ordonat prin hectare întregi de pantă înverzită.

A mers încet, apoi a pedalat cu putere ca să ajungă la piciorul versantului, pe străzile șerpuite mărginite de clopoței de Virginia, iarba-fluturilor și gheara-ursului. Prea multă culoare nenorocită. Dinspre casele impunătoare veneau valuri de căldură. Când drumul a devenit prea abrupt, și-a aruncat bicicleta într-un tufăriș și a mers pe jos ultimii câteva sute de metri.

Unde dracu' ești, Patch?

În sus, o alee abruptă ducea la o întindere de stucatură și cristal; acoperișuri cu turnulețe învelite cu ardezie albastră, deasupra unei verande din piatră acoperite cu lemn reciclat suficient de contorsionat ca să-ți dai seama că parcursese un drum lung ca să împodobească ceva atât de frumos. Saint s-a întors și a văzut orașul sclipind în depărtare.

Nu mai văzuse niciodată casa Meyer de-aproape. Dar o știa. Toată lumea din oraș o știa.

Ușa s-a deschis înainte să apuce să bată și în prag a apărut un bărbat, iar ea i-a văzut ochii obosiți și grinzile de pavilion din spate, dar și tălpile goale pe parchet.

Și-a controlat agitația, care avea multe motive.

— Domnule Meyer.

El a fixat-o cu o privire apatică, de parcă tot ce se petrecuse înainte șterse ce credea el că știe despre oraș și locul fiicei lui acolo.
— Ești prietena lui Misty, a zis el, ca și cum n-ar fi știut nimic despre viața fiicei lui.
În spate ardea o lampă, a cărei umbră străpungea strălucirea.
— E...
— Doarme. N-ar trebui să fii afară așa de târziu.
Saint a încercat să nu vadă tot ce avea familia Meyer, ci ceea ce era posibil să fi pierdut.
A aruncat o privire în spate și a distins cu greu vârfurile pinilor albi dinspre est. Sub ei, Patch Macauley salvase viața fetei lor. Saint a clipit ca să-și alunge lacrimile.
— Trebuie să vorbesc cu ea.
— O să stea de vorbă cu Nix când se trezește. Mama ei...
Bărbatul a înghițit nodul din gât.
— Du-te acasă!
Saint știa că unii oameni confundă banii cu distincția, furia cu forța.
Când el a închis ușa, ea nu i-a simțit decât teama.

11

În noaptea aceea n-a dormit deloc, în schimb s-a uitat la hartă și a desenat cu un marker galben traseul dubei. Rafturile erau ticsite cu cărți, iar pe pereți nu avea niciun poster sau fotografie. Nu avea farduri, parfum sau o garderobă pentru altceva în afară de mers la școală și la biserică.

În zori a găsit-o pe bunică-sa stând la masa de stejar, iar ochii bătrânei doamne i-au spus că nu dormise deloc, deși în dimineața aceea avea să conducă autobuzul de la Monta Clare prin șase orașe și la fierăria din Palmer Valley.

— Albinele? a întrebat Saint, dar bunica a clătinat din cap.

A urcat la etaj, a udat un ștergar și s-a șters pe față și la subraț, observând roșul din ochi și șuvițele rebele care ieșeau din coada împletită. Dintele din față era strâmb, pentru că-și pierduse aparatul dentar în timp ce-l fugărea pe Patch prin porumb la fosta fermă Hinton. Și după ce îl prinsese se așezaseră unul lângă altul, cu brațele dezgolite atingându-li-se. Își aducea aminte chipul lui ca și cum ar fi fost al ei, claia de păr, cum și el era prea costeliv și drăguț, și când îi zâmbea într-un fel anume...

Doamne, fă să vină azi acasă.

Bunică-sa prăjise ouă, de care niciuna dintre ele nu s-a atins.

— Școala e închisă azi, a zis Norma.

De la colțul ochilor porneau riduri adânci, ca niște pârâiașe săpate de lacrimile fierbinți vărsate în ziua în care murise mama lui Saint.

— Oricum n-aveam de gând să mă duc, a răspuns Saint, ridicând privirea prin lentile ca și cum ar fi așteptat o ripostă.
Nu lipsise nicio zi de la școală. Unii ar fi zis că Norma era strictă, dar uneori Saint se gândea că adevărul era mai greu de înghițit. Îi plăcea să învețe.
— O să-l găsească, a spus Norma. Așa o să fie.
După micul-dejun, Saint s-a dus în pădure.
Șeful de post Nix făcuse târziu anunțul că aveau nevoie de oameni care să bată pădurea, într-o călătorie sumbră în care succesul și eșecul erau unul și același lucru.
Monta Clare răspunsese și aproape 100 de oameni stăteau într-o tăcere apăsătoare, ascultându-l pe Nix care le spunea ce aproape că știau cu toții. Să meargă în linie, să-și țină gura și să caște ochii.
Nix îi tria ca să-i păstreze doar pe cei mai capabili, iar Saint a înghițit în sec când l-a văzut cum clatină din cap către ea.
În urma ei, vreo 50 de fermieri, muncitori și adolescenți cu chipuri împietrite și obraji cu acnee încercau să-și domolească entuziasmul. Din țărână se ridicau musculițe, iar ei le alungau leneș, concentrați pe fiorul găsirii hainelor însângerate ale copilului.

12

Dincolo de păducelul înflorit, a luat-o pe Rosewood Avenue. Casele erau vechi și mari și era ușor de găsit cea a familiei Macauley, pentru că Patch cioplise un craniu cu oase încrucișate pe scoarța stejarului roșu care străjuia curtea.

Saint purta adidași uzați și nu auzea bâzâitul mașinilor de tuns iarba. Domnul Hawes își lăsase gardul doar pe jumătate vopsit. Gemenii Atkinson săreau coarda în curtea din față.

Ivy Macauley purta o rochie elegantă cu decolteu adânc, ca și cum ar fi vrut să arate lumii că erau oameni respectabili, dar nu aveau hainele potrivite pentru ocazia asta.

Saint a intrat în urma ei, trecând pe lângă panourile de lemn, autocolantele cu aspect de cărămidă aparentă și draperiile de culoarea nisipului pe fundalul pereților înfloriți violent. Genul de nepotrivire care indica evident o locuință mobilată, cu chirie la cel mai mic preț.

Saint a privit legănarea șoldurilor lui Ivy, căreia încerca uneori să-i imite mersul.

— Fir-ar al naibii, Saint! a zis ea, iar fata a pășit într-o îmbrățișare cu un vag iz de țigară, vodcă și parfum.

Se auzea un robinet care picura constant, ca un metronom care măsura încordarea.

— Am auzit că Nix a zis că o să vină o echipă să caute iar prin casă, a spus Saint.

— Să caute ce? Crezi că a furat iar?

Saint a clătinat din cap, deși știa că nu trecuse nici măcar o săptămână de când Patch furase butonii de aur din geanta doctorului Tooms, când fusese la el. Mersese cu el la amanetul din orașul vecin, unde primise nouă dolari pe ei.
— Uită-te la tine, Saint! Câți ani ai tu?
Fata s-a îndreptat puțin.
— Am 13.
Ivy a afișat un zâmbet care era dur și frumos, apoi și-a aprins o țigară cu mâna tremurând. Saint a observat umflătura șoldurilor ei, felul cum i se întindea pielea sub coate. Uneori se întreba dacă o să se transforme și ea într-o bună zi în femeie, dacă o să se întâmple mai brusc în cazul ei, pentru că majorității fetelor din clasă le crescuseră țâțele de parcă le-ar fi comandat prin poștă, iar Saint pierduse momentul. De multe ori își zicea că n-ar fi făcut decât s-o încetinească la alergare sau cățărare și probabil ar fi împiedicat-o cu totul să se mai furișeze sub terasa din față a familiei Fullerton după monede de 25 de cenți.
— O să-l găsească azi, a zis Ivy trăgând fumul adânc în piept. Nu e... Adică știm cu toții ce fac oamenii ăștia cu fetele. Fetele alea din Lewis County și fata de la facultate.
Ivy vorbea pe un ton egal, pentru că până și Saint știa.
— Majoritatea bărbaților încearcă să pară decenți, restul nu se pricep așa de bine.
A suflat fumul spre fereastră.
— Sunt mulți azi în pădure?

Saint a încuviințat.
— Fata aia ar trebui să fie dispărută. Familia Meyer are al naibii de multe...
S-a oprit și a ridicat mâna, ca un gest de scuză în fața unui public pe care Saint nu-l putea vedea.
— Misty... e în regulă?
— Așa cred.
— Am vrut să fiu și eu acolo, dar Nix a zis că nu. În caz că sună cineva. Cine naiba să sune?
În obrajii lui Saint s-a furișat o ușoară roșeață când a auzit-o înjurând.
Ivy a întins mâna ca s-o așeze pe Saint pe scaunul de bucătărie și i-a împletit la loc coada cu o îndemânare la care ea n-ar fi putut să ajungă niciodată. Ca și cum ar fi fost un talent care era transmis numai și numai de la mamă la fiică.
— E în viață, a spus Ivy. Aș simți dacă n-ar fi.

13

La 10, Saint stătea rezemată de o camionetă și privea grupul de căutători.

— E mort.

S-a întors și i-a văzut pe Chuck Bradley și pe doi dintre prietenii lui.

A auzit un râset care n-a ajuns prea departe, ca și cum ar fi fost un val care se sparge la mal, ca și cum ar fi știut că nu era locul lui.

— Rahat, reporterii ăia din oraș îl fac să pară erou.

— E un pungaș mic. Țin minte când a spart garajul la Johnson. A furat o motocoasă.

— Au trecut 24 de ore, nu? a întrebat Chuck. Toată lumea știe că după 24 de ore... copilul e mort.

Saint a înghițit în sec când l-a văzut întorcându-se spre ea.

— Ți-e dor de iubitul tău? Du-te și plângi la curva de bunică-ta.

— Ajunge!

Saint a ridicat privirea și l-a văzut pe doctorul Tooms, care i-a trimis la plimbare pe băieți. Purta haină și cămașă și avea cel mai blând zâmbet.

— Doctore T, a zis ea, iar el s-a întors.

— Tot sângele ăla...

— Hemoragia... arată de multe ori mai rău decât e în realitate.

Nix a venit spre ei, punând ușor mâna pe brațul doctorului și trimițându-l înapoi în grupul de căutători.

Apoi s-a lăsat în genunchi, ca să ajungă la nivelul ei. Saint îi simțea mirosul de colonie

și, dedesubtul lui, transpirația.
— Am întrebat lumea, știu că voi doi... sunteți apropiați. Mai degrabă ca niște rude, nu?
— Trebuie să-l aduci înapoi acum, a zis ea.
— O voia pe fată. Și în locul ei l-a luat pe prietenul tău. Acum considerăm că ăsta-i un semn bun. Trebuie să nu-ți pierzi credința.
Saint l-a văzut pe Sammy, proprietarul bețiv al Monta Clare Fine Art, elegant cu cămașa lui albă apretată, vesta cu cinci nasturi și pantofii cu șireturi. Ochii lui trădau că nici el nu dormise, așa cum părea tot orașul.
— Ce face fata Meyer? a întrebat Sammy.
Nix a dat să răspundă, când au auzit chemarea.
Au încremenit cu toții când o femeie a ridicat mâna.
Nix a încercat s-o țină pe Saint, dar ea i-a scăpat din strânsoare și a luat-o la goană, oprindu-se brusc când a văzut-o.
Polițistul și-a pus o mănușă și a ridicat bucățica de pânză în lumină.
Saint a privit pânza mov și steaua argintie și aproape că a țipat.
Scotoceau zona de trei zile. Prin pâlcuri de corn, caprifoi parfumat și hamamelis și soc. Grupul avea să se împuțineze, dar Saint o să rămână, rugându-se de copiii din oraș să iasă și ei.
N-o să doarmă mai mult de câteva ore pe noapte.
O să fie acolo, ca să privească fiecare clipă în care murea vara lor.

14

Saint a găsit stupul Langstroth în ziua în care se mutaseră în casa înaltă de pe Pinehill Cemetery Road, ascuns sub tufele pitice, plantele suculente și bulbi. A luat o secure ruginită din magazia de lemn și și-a croit drum, în timp ce bunică-sa era ocupată cu oamenii care mutau mobila, doi veri îndepărtați și un camion care se înclina când lua curba, pentru că avea suspensiile stricate.

Se uita la cutii, la nervurile estompate ale cadrului, cu scândurile de trei-sferturi de țoli retezate atât de îngrijit încât și-a trecut degetele peste marginea tăiată. Cum vara era rebelă, trecuseră printr-o furtună în Burlington, apoi prin dogoarea din Jefferson City, cu ferestrele deschise spre zidul de aer nemișcat și promisiunea a ceva nou. Fusese ademenită cu vorbe despre o curte, loc pentru jucării, un cartier unde nu trebuia să intre în casă când apunea soarele.

A târât-o pe bunică-sa în curte în timp ce verii ei, la bustul gol, îi cărau cadrul patului în mansardă.

— E un stup, a zis Norma, apoi s-a întors și a plecat.

— Pot să...

— Nu.

Saint a avut nevoie de cea mai mare parte a primului an în Monta Clare ca s-o convingă că e o idee bună să păstreze albinele. A împrumutat o carte de la bibliotecă, vorbea în fiecare dimineață despre miere și-și lingea buzele, vâna albine prin curte ca s-o

convingă pe Norma că nu-i era absolut deloc teamă și chiar a reușit să-și stăpânească lacrimile când o albină lucrătoare s-a așezat pe ea și a înțepat-o în lobul urechii.
— Acum ești fericită? a întrebat-o Norma în timp ce Saint stătea în genunchi și smulgea acul cu penseta.
— Foarte, s-a smiorcăit ea.
Își economisise alocația și comandase exemplare din *Stupul și mierea de albine*, dar nu avea cei 5 dolari pe an ca să-și facă abonament la *American Bee Journal*.
Saint a abordat metodic convingerea bunicăsii, mergând în fiecare sâmbătă dimineață pe traseul ei de autobuz și stând pe scaunul din spatele șoferului, ca s-o înduplece șoptindu-i la ureche informații amețitoare despre albine. Saint i-a spus că una din trei îmbucături din tot ce mânca depindea de polenizatori. Că bondarul are un creier de dimensiunea unei semințe de mac. Că a plantat deja primule, liliac de vară și crăițe ca să încurajeze nectarizarea, un cuvânt despre care nu era convinsă că există, dar Norma nu l-a pus sub semnul întrebării.
Și apoi a scos asul din mânecă. Dansul albinelor. Poate că era o tehnică de comunicare sau o celebrare a vieții de albină, oamenii de știință nu erau întru totul siguri, dar Saint l-a adus în prim-plan chiar când Norma ajungea pe Parade Hill, apoi s-a ghemuit un pic și s-a scuturat în timp ce scotea pe gură un bâzâit.

— Isuse! a zis Norma, și ea nu era genul blasfemator.
În weekendul următor, după ce au stabilit că acesta va fi cadoul ei de Crăciun și de aniversare pentru următoarele două secole, Norma a sunat un furnizor din Boonville și a plasat comanda.
Și-au petrecut vara în curte. Saint a privit atentă cum Norma a legat cadrul, i-a întins cuie pentru lemn înainte să apuce să-i ceară, i-a adus ceai rece când a început să transpire. Saint a citit instrucțiunile limitate pe măsură ce bunică-sa făcea reparația, întărind fagurii, înlocuind iuta, blestemând nenorocitul de colector de polen.
— Cum de poți să faci așa de multe? a întrebat Saint când Norma a luat o rindea ca să netezească o asperitate.
— I-ai pus vreodată întrebarea asta lui bunică-tu când trăia?
Saint a clătinat din cap.
Norma și-a văzut de treabă mai departe.
Saint a stat trei ore pe alee și a țipat când a văzut albul dubei apropiindu-se.
— Au ajuns! a strigat ea, după care a intrat în fugă în casă și a tras-o pe bunică-sa de mână.
Norma nu dormise în noaptea de după ce ajunseseră albinele, plimbându-se prin grădină ca să le verifice și trezind-o pe Saint când a neliniștit-o bâzâitul.
— De ce nu dorm? a întrebat-o.
Saint stătea în beznă, îmbrăcată în pantaloni scurți și o vestă, și se freca la ochi.

— Răcesc stupul. Bat din aripi în același timp și se aude ca un ventilator.
— Credeam că sunt pe moarte.
Saint a strâns-o de mână în timp ce se întorceau în casă.
— Mă bucur că ai grijă de albine, bunico.
— 20 de dolari. Vreau mierea mea.
Norma a întins un mic umbrar de pânză peste copacul de lângă stup, iar Saint și-a făcut acolo temele, privind lucrătoarele și uneori cântând *Fii tu viziunea mea* și *Zăbovește cu mine*.
Saint nu și-a făcut prieteni deși zâmbea, nu ridica prea mult mâna la ore deși știa răspunsurile, și a invitat fiecare fată din clasă să vină să vadă stupul, petrecând o oră ca să dea formă fiecărei invitații pe care presăra albine desenate, cu sclipici și hârtie creponată.
Devenise maestră la evitarea bondarilor și fusese înțepată de mai mult de 20 de ori, apărând la micul-dejun cu umflături și un zâmbet.
Era un sezon bun. Ploile din august împiedicaseră seceta totală, iar în septembrie 1973, când bunica ei îl jelea pe Jim Croce, a prins ultimul flux de nectar. Producția de miere a ajuns la nivelul maxim, două rame pline. Nu-și permitea o perie specială, așa că, în timp ce Norma se uita de la geamul bucătăriei, unde se afla în siguranță, ea a scuturat stupul ca să alunge albinele, aducându-și aminte să elibereze rătăcitele a doua zi dimineață din depozitul vechi, pe

care bunică-sa îl reparase și-l transformase în atelier pentru miere.
La începutul toamnei, după nenumărate încercări, dezamăgiri legate de extracție și griji pentru filtrare, a pus în borcane prima tranșă. Au păstrat un pic pentru ele. A dat câteva borcane fetelor care arătaseră un interes trecător pentru produsul ei și o posibilă prietenie, iar restul l-a așezat pe o față de masă cadrilată pusă pe o masă pliantă în centru, pe Main Street.
Sammy bețivul a ieșit de la Monta Clare Fine Art și a cerut să vadă autorizația de vânzător, până când Norma l-a amenințat că se duce să-și ia Coltul Python din garaj.
Saint le-a zâmbit localnicilor și le-a oferit mostre pe biscuiți graham, s-a abținut cu greu să nu facă dansul albinelor și a vândut cinci borcane.
— O să reinvestesc profitul. Poate o să iau un rezervor, un fagure cu puiet nou, poate chiar și o a treia ramă. Gândește-te la profit. Bani din miere.
Norma s-a încruntat.
— Practic, tu ai avut o pierdere considerabilă.
În ultima zi a vacanței de vară, Saint stătea întinsă pe burtă în iarba moale, cu picioarele ridicate în spate, când l-a observat pe băiatul care stătea lângă poarta laterală și se uita la ea.
Îl știa de la școală, era greu să nu-l observi cu banderola care-i acoperea ochiul.
Purta blugi și un tricou și când a căscat și s-a întins, Saint a băgat de seamă că avea câte o

gaură la fiecare subraț.
Saint s-a ridicat și s-a încruntat la el, era cât pe ce să-l alunge de-acolo când a văzut că ținea în mână un cartonaș. Una dintre invitațiile ei, scrisă de mână, cu o traiectorie de albină punctată cu sclipici și presărată cu vată. Deși când s-a apropiat a observat că băiatul tăiase grosolan numele fetei căreia îi fusese adresată și îl înlocuise cu al lui.
— Am venit pentru miere, a zis el privind pe lângă ea, ca și cum ar fi căutat un borcan.
— Ah!
— Am primit invitația asta, care cred că e valabilă pentru o mostră sau poate pentru un tur al instalației.
Era evident un idiot.
Băiatul a văzut stupul și a fluierat lung.
— Manuka, nu?
— Mierea de Manuka e produsă în Australia și Noua Zeelandă.
Băiatul a închis unicul ochi și a dat din cap, ca și cum i-ar fi dat un test.
Avea brațele costelive și părul lung. Mirosea puțin a noroi și bomboane, avea zgârieturi pe degete ca și cum tocmai ieșise dintr-o încăierare și purta o curea de piele petrecută de două ori peste talie, în care era prins un hanger de lemn.
I-ar fi putut spune să plece, dar i-a văzut zâmbetul. Era prima dată când îi zâmbea un copil de când venise în Monta Clare. Și era un zâmbet frumos. Cu gropițe. Dinți drepți.
— Am auzit că e cea mai bună miere din partea asta de...

— Am muncit șase luni întregi la stup, a zis ea.
Deși evident în suferință, era primul copil care arăta un interes real, așa că l-a luat de mână și l-a tras spre stupul Langstroth, unde s-a bucurat de momentul ei de glorie, uimindu-l cu informații despre albine pe care el s-a grăbit să susțină că le știa deja. Uneori, intervenea și el cu aiureli totale.
— Și sunt albine curate? a întrebat la un moment dat.
Saint s-a prefăcut că nu l-a auzit.
Când au ajuns la atelierul de miere, băiatul a făcut ochii mari văzând rafturile. Vreo 24 de borcane, unele dintre ele de un auriu strălucitor.
Saint i-a întins un borcan și i-a cerut s-o aștepte, apoi s-a dus în bucătărie să aducă o lingură, uscătele, un teanc de șervețele și șorțul ei.
Când s-a întors, l-a găsit așezat lângă o tufă de liliac de vară, cu borcanul golit pe jumătate și cu mâinile pline de miere.
S-a dus spre el, și-a pus mâinile în șoldurile înguste și s-a încruntat.
Băiatul a ridicat privirea spre ea, cu mierea scurgându-i-se de pe bărbie.
— Știi ceva, aș zice că e cel mai dulce lucru pe care l-am văzut vreodată... și apoi te-am văzut pe tine, Becky.
— Cine dracu' e Becky?
El s-a scărpinat în cap, lăsând o grămăjoară de miere la rădăcina părului, după care s-a întins după invitație.

— Becky Thomas e fata căreia îi trimisesem invitația, a zis ea.
— Păi... atunci cine a pus acolo numele meu? Poate că a fost mâna sorții. Cupidon a încordat arcul.
Patch și-a unit arătătorul și degetul mare de la mâna stângă într-un O, după care a trecut prin el arătătorul de la mâna dreaptă.
— Ce-a fost asta? a întrebat Saint.
— Am văzut-o la copiii mai mari. Cred că e săgeata lui Cupidon înfiptă direct în inima mea.
Saint și-a dat ochii peste cap.
— Poți s-o întinzi pe pui. Sau poate pe coaste de porc. Ar trebui să intrăm împreună în afaceri. Bișnițari de miere. Regional, apoi național. Poate și America Latină. Creează dependență.
Și-a lins toată mâna, ca o pisică.
Au ridicat amândoi privirea când au ajuns în umbra amenințătoare a Normei.
— Șoferița de autobuz, a spus Patch și i-a întins o mână lipicioasă.
Norma s-a întors și s-a uitat urât la Saint, așteptând o explicație, dar fata a ridicat din umeri.
— Se pare că l-a trimis Cupidon.
Patch a făcut din nou un O cu degetele, după care l-a străpuns cu arătătorul de la mâna cealaltă.
— Ieși din curtea mea! i-a cerut Norma.

15

Patru zile și ea era doar o umbră a celei care fusese.

Dormise și mâncase puțin, cutreierase pădurea din zori până în amurg, se dusese la secția de poliție și stătuse pe scaunul de lemn ca și cum polițiștii ar fi avut nevoie să li se aducă aminte. Între timp, se plictisiseră să-i tot spună să plece.

Săptămâna se încheiase cu progrese aparente, în febra tiparelor în cazurile tinerilor dispăruți, fluturași cu sfaturi și dosare cu incidente școlare.

— Copilul ăsta! spusese polițistul Cortez în timp ce răsfoia rapoartele despre mici nechibzuințe ca și cum ar fi fost precursoare ale unor fapte mai grave.

Prin cămașa descheiată i se vedea pieptul bronzat, iar perciunii erau ca niște gogoloaie de smoală.

— Chestia cu piratul, a replicat polițistul Harkness.

— De-asta fură?

— Neah, fură fin'că n-au nici cât să chiorască un șoarece. Ai văzut și tu casa.

— Copilul avea un pumnal și l-a scos când a fost depășit numeric. Tupeu.

— Și i-a folosit.

Cortez a râs.

Saint se întreba cum de pot să râdă, să bea cafea, să mănânce pateuri și să discute despre fotbal.

A auzit ceva despre analiza tiparului comportamental, a auzit și numele John

Stokes și câte ceva despre cazierul lui. Știa că oamenii ăștia existau, toți copiii știau când ajungeau la o anumită vârstă.
— Mama n-a reușit să-i găsească nici măcar certificatul de naștere. Și stai și te întrebi. Și totuși, ce fund are! a adăugat Cortez.
Vineri, Saint fusese la Daisy Creason de la *The Tribune* și, spre lauda ei, Daisy n-o dăduse afară râzând din biroul ticsit de deasupra sediului Monta Clare Insurance, ci o ascultase puțin ca să afle mai multe despre băiatul-pirat care salvase cea mai bogată fată din oraș. Saint stătuse acolo două ore și spusese tot ce-avea de spus.
— Deci băiatului îi place mierea, a conchis Daisy la final.
Saint a plecat cu promisiunea că Daisy n-o să renunțe la subiect.
— Ce zici de o recompensă? a întrebat Saint.
A fost făcută o nouă promisiune. Dacă Saint reușea să stoarcă bani de la localnici, Daisy avea să scrie pe prima pagină, să tipărească postere și să transmită apeluri în orașele din jur. Nimic din toate astea nu ușura durerea surdă care i se furișa în sânge și-i spunea că trecuse deja prea multă vreme.
Patru zile erau prea mult.

16

S-a îmbrăcat într-o bluză albă și o salopetă bleumarin, iar jos a găsit-o pe bunică-sa citind la masă *The Tribune*.

— Ești prea slabă, a zis Norma.

Saint a coborât privirea spre oasele ieșite ale șoldurilor.

— Sunt bine.

— Ai mizerie sub unghii.

— Mereu am.

— Ia-ți sandalele cu talpă groasă. Biserică.

Sub piatra maronie, Saint stătea în revărsarea colorată a ferestrelor sfințite și nici nu cânta cu ceilalți, nici nu-l asculta pe bătrânul preot. Spunea în predica lui că Dumnezeul lor nu era răzbunător, iar Saint se lupta cu dorința de-a întreba de ce naiba.

În timp ce cântau în cor despre ajutoarele care dau greș și fuga de confort, s-a auzit un murmur plin de cruzime când Ivy Macauley s-a strecurat în spate și s-a așezat singură. Purta o rochie de catifea strânsă pe bust și evazată, încheiată până la gât, și avea părul negru strâns la spate; trădarea din ochii ei era ascunsă doar de refuzul de a le întâlni privirile.

Un copil din clasa ei, Jimmy Walters, ducea o cădelniță pe un singur lanț, dar Saint nu vedea fum, ci doar zâmbetul pe care-l îndrepta spre ea.

Nu l-a băgat în seamă, iar bunică-sa a țâțâit văzându-i lipsa de politețe.

— Ți-a zâmbit, a zis Norma.

— Probabil că i s-a dereglat creierul de la prea multă tămâie. Nici măcar nu-și dă seama că zâmbește.
Norma a oftat.
— E în regulă să ai mai mulți prieteni.
— N-am nevoie decât de un singur prieten.
Preotul s-a rugat cu ei pentru copilul dispărut. Saint a îngenuncheat pe podeaua rece și și-a strâns mâinile așa tare, că și-a măcinat oasele în rugăciune. N-avusese chemarea să ceară multe de la Dumnezeu în scurta ei viață, dar s-a oferit pe ea cu totul și a făcut promisiuni pe care încă nu le înțelegea, dacă El ar fi avut grijă să-i aducă înapoi prietenul în siguranță.
Când s-a terminat, și-a croit drum printr-o mulțime de îndoliați de ocazie care se împrăștia.
Misty Meyer purta o rochie bleumarin simplă, pantofi fără toc și nu era deloc machiată. Avea buzele pline și părul des.
S-au așezat împreună pe zidul din pietre fără mortar.
— Ești prietenă cu piratul, a zis Misty.
Saint a încuviințat și a simțit o urmă de mândrie că Misty știa.
— În fiecare iarnă, lumea zice că Monta Clare e prea frumoasă. E ca o crimă și mai mare, știi? Pentru că s-a întâmplat aici. E ca și cum niciunul dintre noi nu era pregătit să se furișeze aici lumea din afară, a adăugat ea.
Saint s-a întrebat cum de poate fi Misty atât de echilibrată, atât de completă la vârsta asta,

când ar trebui să fie toată doar membre care nu se potrivesc între ele și contradicții.
— Polițaii nu reușesc să-l găsească.
Ochii lui Misty erau de un albastru cald și-i trădau orice gând înainte să apuce să-l articuleze.
— Părinții mei nu vor să discute despre el... băiatul-pirat. Sau bărbatul. Nu vorbesc despre ce-ar fi putut să-mi facă.
— Și tu vrei să vorbești?
— Dacă m-aș fi dus direct la școală... în loc s-o tai prin pădure... crezi că ar fi încercat în stradă? Mă tot uit la oameni și mă întreb. Nu i-am văzut fața, când am vorbit cu șeful de post Nix, el a fost foarte răbdător și voiam să-i spun, dar... tipul purta mască. Și, cum să zic, eu cam sunt învățată să nu-i bag în seamă pe băieți.
Saint era la secție când venise familia Meyer și îi privise pe geam cum răsfoiau paginile, așteptând o recunoaștere, un apel să se ducă probabil undeva mai în nord, poate pe autostrada unde se aflau zeci de adăposturi de vânătoare. Majoritatea știau că mai sunt vreo sută care nu se văd pe nicio hartă, doar săpate în pământul hrănit de lac. Zumzetul discret al unui generator îngropat sub un baldachin natural. O să-l găsească mort. Bineînțeles. Și o să-l prindă pe tipul ăla, dar n-o să mai aibă niciun rost.
— Bunica spune că unii sunt născuți să-i facă pe alții să muncească mai mult, a zis Saint.
— Lesbi aia care conduce autobuzul?
— Nu-i lesbi.

— Are părul scurt și fumează trabuc.
Saint a ridicat din umeri.
— Nu prea fumează. Doar miroase a trabuc.
— Ar trebui să aibă grijă, să știi. Cancer la bot.
— Poftim?
— Bunicul fuma 30 de Pall Mall-uri pe zi și câinele lui a făcut cancer la bot de la cât fum a mirosit.
Saint habar n-avea la ce-i folosea informația.
— Bunica ta nu-i câine de vânătoare, a remarcat Misty.
Saint nu știa ce să înțeleagă nici din asta.
— De ce-ai luat-o pe scurtătură în dimineața aia, Misty?
Fata s-a uitat la ea, cercetând-o atât de amănunțit, că Saint și-a dat seama că n-are cum să n-o dezamăgească.
— Nu învățasem pentru lucrarea la mate.
— Tu iei nota maximă la toate lucrările, Misty. Lumea crede că ești proastă, pentru că faci pe proasta cu băieții. Dar ești...
— E o minciună inutilă.
l-au privit pe bărbații în costume, cu părul lung atârnând peste gulere, pantalonii puțin evazați și ghete cu toc. Burțile căzute peste curele.
Saint a rupt o lobelia din iarba înaltă, i-a smuls petalele și a așteptat, dar la un moment dat a început să respire mai repede.
— Am văzut pe cineva. Voiam să-l ajut.
— Pe cine ai văzut, Misty?
Misty și-a smuls în cele din urmă privirile de la piatră și s-a uitat la Saint.

— L-am văzut pe doctorul Tooms.

17

— Trebuie să încetezi, copilă, a zis Nix de dincolo de birou.

Epuizarea îi târa mintea lui Saint în locul întunecat care-i spunea că roțile se învârteau mai încet, măcinatul încetinea și începea să se strecoare o acceptare discretă.

Nicio poză pe biroul lui, nicio soție sau copii, nici strângeri de mână cu tipi plini de bani și parteneri de golf. Concentrare totală. Dar tot nu reușea să-l găsească pe prietenul ei.

Și-a curățat noroiul de sub unghii, și-a făcut de lucru cu coada împletită și și-a împins ramele ochelarilor pe nasul prea mic pentru o asemenea greutate. Știa că atunci când se uita la ea, când cei mai mulți se uitau la ea, vedeau o fată săracă. Nu săracă precum Patch, fiindcă bunica ei conducea autobuzul și aveau o casă decentă, pentru că bunică-su avusese asigurare, ci săracă într-un mod mult mai complex. O fată săracă fără niciun simț al stilului sau feminitate, fără nicio șansă să-și găsească un băiat și apoi un bărbat. O fată care căuta în cărți răspunsuri la întrebări care n-ar fi trebuit să i se pună niciodată. Întrebări părtinitoare care n-aveau de-a face cu moda, gătitul sau făcutul unei nenorocite de case.

— Doctorul T a fost în dimineața aia în pădure, chiar unde s-a întâmplat? l-a întrebat.

Nix s-a uitat dincolo de ea, la ușa cu geamuri, ca și cum încerca să atragă atenția cuiva să vină să-l salveze.

— Era și el pe-acolo, Saint.

Era prea mică și avea picioarele îndesate în sandalele cu platformă care-i veneau cu un an în urmă, brațele pline de zgârieturi și tăieturi la ambele coate. Știa că fetele ca Misty se pudrau deja, își dădeau cu ruj și-și pensau sprâncenele.
La ușă s-a oprit și s-a întors.
— Totuși, de ce era acolo?
— Își căuta câinele. Nemernicul fugise. Prietena ta Misty îl ajuta să-l caute.
Și-a îndesat mâinile în buzunare, unde a simțit bucățele de șervețel și scame pe vârful degetelor, și s-a uitat fix la polițistul masiv.
— N-are câine.
— Poftim?
— Casa bunicii are spatele spre ferma lui Tooms. Iarna, când copacii sunt desfrunziți, văd până la casa lui. Alergam cu Patch până la fermă. N-am văzut niciodată niciun câine, Nix. Niciodată.
Nix tocmai dădea să răspundă când a sunat telefonul.
Saint a văzut cum i se scurge culoarea din obraji.
În după-amiaza aceea, vestea avea să se răspândească în Monta Clare.
Dispăruse altă fată.

18

O chema Callie Montrose.

Stătea într-un oraș la puțin peste 100 de kilometri de Monta Clare și nu se întorsese acasă de la școală.

Când a auzit Norma, a luat Coltul de la locul lui din garaj, a verificat să fie încărcat și a dormit cu el în sertarul noptierei.

În noaptea aceea, Saint și-a luat micul rucsac și a pus în el o lanternă de buzunar, o praștie, o cutie de chibrituri și un cuțit cu arc atât de ruginit, încât se bloca.

A mers pe străzile adormite, iar acasă la Macauley s-a strecurat pe ușa de la bucătărie și a găsit-o pe Ivy adormită pe canapea. A învelit-o, a observat sticla goală și s-a furișat pe scări. În dormitorul lui Patch, a luat pistolul din cutia de fursecuri îndoită și a stat o clipă să se uite la patul gol.

— O să te aduc acasă, a spus ea încet. Jur.

Pistolul era greu în mâinile ei, iar originea lui o apăsa în piept.

— *Ce-ai primit de ziua ta? a întrebat el.*

— *Un Spyder, a răspuns ea și a arătat spre bicicleta cu cadrul emailat, frâne cu saboți și șaua lungă capitonată. Are un coș în care să-mi pun lucrurile.*

Până acum, lucrurile ei erau cărți, o coroniță de margarete și o pietricică pe care avea s-o ducă mai târziu la biblioteca din Panora, ca să studieze secțiunea de geologie și să descopere că nu e smarald.

El a scos fluieratul lui obișnuit. Purta o vestă bleumarin cu fireturi și nasturi sidefați, iar ochii

lui implorau să-l întrebe și ea.
Ea a așteptat un minut întreg până să cedeze el.
— Vesta. Am primit vesta, Saint.
— Dar încă nu e ziua ta.
— Am găsit-o ascunsă în dulapul mamei. Cine poate să aștepte pentru așa ceva?
Și-a dat seama că era făcută dintr-o cămașă veche; mama lui era o croitoreasă destul de pricepută.
— E o minune, Patch. Pe bune.
Uneori, o amețea de-a dreptul ideea că are un prieten despre care poate spune că-i al ei. La început fusese prudentă, știind că nu-l interesa decât mierea, dar după aia el propusese să alerge împreună prin labirintul de baloți de paie și așa au încolțit primii lăstari ai primei prietenii. Era atentă să nu-l încarce cu prea mult din orice considerau alți copii obsesii. Își mușca limba când îl auzea vorbind despre pirați, pentru că citise trei cărți pe tema asta ca să-i înțeleagă mai bine pe cei ca el, iar informațiile lui erau ciuruite de inexactități. Nu-i corecta engleza sau gramatica, nu tresărea când îl auzea înjurând prea des și era ceva ce avea să încerce să imite, ceea ce o bucura nespus pe bunica ei. S-a luptat cu dorința de a-l invita la cină când a aflat că mama lui lucra în ture care nu-i lăsau suficient timp să aibă grijă de el. Pentru ea, el era o ființă exotică pe care trebuia să aibă grijă să n-o sufoce prea tare, de teamă să n-o sperie.
— Socot că e de felul pe care-l purta Henry Every când măcelărea corăbiile Mughal, a zis Patch, apoi a scos un ochean ruginit din buzunar și l-a îndreptat spre pădurea înghețată.

Saint a rupt o rămurică subțire și a intrat curajoasă în joc.
— Am citit că echipajul lui viola sclave.
El s-a încruntat, a coborât privirea spre vestă și apoi s-a încruntat din nou.
— Deci arăt a violator?
Dumnezeule!
— Absolut deloc, chiar dimpotrivă... ca și cum violul ar fi ultimul lucru care-ți trece prin cap.
El s-a încruntat din nou.
Prietenia era o artă greu de stăpânit.
A lor înflorise după ce el apăruse la ea acasă cu o lingură furată și un biscuit, înflorise când el începuse să se așeze lângă ea în fiecare zi la prânz și să se uite la pachețelul ei ca să vadă dacă avea și miere. Iar acum, ea știa câteva detalii incontestabile despre el.
Mama lui lucra noaptea, bea vin și uneori cădea lată din cauza combinației.
El credea că singurul lui ochi era mai puternic decât cei doi ochi ai ei și că putea să citească scrisul tipărit de la 100 de metri. O teorie pe care o testaseră în curtea ei, cu exemplarul lui din Playboy.
— Ursula Andress. Născută la 10 martie 1936. Honey Ryder, *a strigat el, mijind ochii la pagina de revistă.*
— Mereu cu mierea, a comentat Saint, deși era uluită de talentele lui.
Era și curajos și prost, într-un fel pe care ea nu-l înțelegea, ca și cum n-ar fi știut nimic despre riscuri sau consecințe. La a doua lor escapadă, ea îi mărturisise că-și dorește un al doilea stup, ca să-și extindă imperiul. În aceeași seară, el a

încercat să fure o colonie de la ferma Melton. Masacrul care a urmat l-a făcut să lipsească trei zile de la școală.
— Atunci aș zice că pot să-ți dau și eu mai devreme cadoul, a zis ea și a dat fuga în casă, în timp ce el a rămas în curte.
L-a pus să închidă ochiul când i-a pus în mâinile mici modelul de pistol cu cremene cu un singur foc.
Când l-a văzut, Patch a rămas cu gura căscată. S-a uitat la ea, apoi la pistol, apoi din nou la ea.
— Cum ai…
— Am avut noroc.
N-avea să-i spună că norocul fusese adus de scotocitul prin talcioc, magazine de caritate și amanet de pe ruta autobuzului bunică-sii și nu numai. Că își golise pușculița și tot nu fusese de-ajuns, astfel că făcuse o înțelegere de împrumut cu Norma, în baza căreia Saint avea să tundă peluza și să smulgă buruienile în următorii 70 de ani.
Atunci el a îmbrățișat-o.
Neașteptat.
— Stai să vezi ce ți-am luat eu, a zis el.
Și ea a stat, iar după o săptămână a fost încântată de broșa cu fluture pe care i-a dat-o el, până a văzut pe panoul de la biserică pledoaria pasionată a domnișoarei Worth, care cerea să-i fie înapoiată în siguranță.

19

Înapoi acasă, Saint a privit stupul gol și sub lumina lunii a mers până la capătul pământului lor, cu copacii ca niște gardieni care se legănau într-un singur loc, acolo unde ajunsese cu Patch în seara aceea de-acum doi ani.

Stătea în spatele lui în timp ce el deschidea calea cu un hanger de lemn.

— Am săpat inițialele noastre în stejarul de lângă cimitir, a spus el.

— Distrugi natura pentru mine, să-mi stea inima și mai multe nu! a zis ea și și-a mușcat buzele ca să nu zâmbească.

— Îmi place că și când noi n-o să mai fim, o să rămână tot aici. O să dăinuie.

— Vrei să vii la ziua mea diseară? a întrebat ea și apoi n-a îndrăznit să respire multă vreme.

El a încremenit, a căzut într-un genunchi și a greblat frunzele cu o mână palidă.

— Rahat de lup.

Ea și-a încrețit nasul și și-a propus să țină minte să-l dea cu Lysol pe mâini când se întorc acasă.

— Pregătește arma, a anunțat el.

Saint a scos macheta de pistol din tașcă și a armat-o, încântată că i s-a încredințat o asemenea comoară.

— Trage? a întrebat ea.

— Nu-i nevoie. Te uiți în lungul țevii și dai tot, și secrete, și ce ai prin buzunare. Sau o iei la goană. Dacă vezi pe cineva, e mai bine să țintești în ochi.

— Nemilos. Mai ales din partea ta.

Au plecat mai departe, iar ea și-a dres glasul.

— Vii sau nu la ziua mea? Pentru că sunt o grămadă de băieți care ar vrea…
— Ai tort? a întrebat el fără să se uite peste umăr.
Ea s-a ținut după silueta lui, umerii lui osoși și V-ul îngust al taliei. Pantalonii i se opreau la doi centimetri de gleznă. Mirosea tare a colonie, un fel pe care ea nu-l știa, găsise el într-o cutie lucruri de-ale lui taică-su, care poate că ar fi fost mai bine să fie îngropată cu bărbatul, fie și numai ca să-i țină la distanță pe jefuitorii de morminte.
— Ce petrecere n-are și tort?
— Da, dar ce fel de tort?
— Vreau să zic… are un craniu și niște oase încrucișate… doar atât mai aveau la prăvălie.
Obrajii i s-au înroșit un pic când a spus minciuna. Petrecuse aproape o săptămână lucrând cu almanahul Wilton pentru decorat prăjituri, o pusese pe bunică-sa să ia napolitane cu mentă, bețișoare de lemn-dulce și două pachete de glazură de caramel cu ciocolată ca să modeleze corabia.
El s-a întors încet, cu un zâmbet atât de larg încât a trebuit să se străduiască din greu să nu-l oglindească și ea.
— Ai un tort cu pirați?
— Chiar așa.
— O să vin. Și o să aduc și o mică ofrandă. Un corsar-gentleman nu apare cu mâna goală.
Ceva mai târziu în seara aceea avea să vină cu jumătate de sticlă cu șnaps de piersici, pe care l-a turnat cu gesturi ostentative, ca pe vin, în

paharul bunicii ei, care n-a putut decât să clatine din cap.
Au dat peste o zonă cu atât de multe urzici, încât aveau brațele pline de dungi roșii când au reușit în cele din urmă să ajungă pe pământurile fermei Tooms, cu povârnișuri neregulate.
În depărtare se vedea o casă singuratică, iar deasupra ei un cer ca stânjeneii, care s-a despicat curând și a lăsat să cadă ploaia peste pământ.
Saint a dat să se îndrepte către copaci, dar Patch s-a așezat pe covorul de iarbă și s-a întins pe spate.
— Când se despică cerul, ai mai multe șanse să vezi raiul, a zis el.
Saint s-a întins lângă el.
Aveau capetele unul lângă altul, picioarele spre nordul și sudul unei busole.
— Oare lucrurile o să fie altfel de-acum, când sunt cu un an mai mare? a întrebat ea.
— S-ar putea să-ți crească în sfârșit țâțele.
Ea a încuviințat.
— Nu că ai avea nevoie.
— Poftim?
— Ești deșteaptă, nu? Știu deja că ești deșteaptă. Și, în lumina potrivită, semeni puțin cu Evelyn Cromer. A fost cea mai frumoasă femeie pirat care a navigat vreodată pe mări. Sigur că purta părul împletit și măcelărea…
— Crezi că sunt frumoasă?
El a încuviințat.
— Cu totul și cu totul.
Ploaia s-a domolit, iar ea s-a întors dinspre el și a zâmbit, și-a trecut limba peste dintele strâmb

din față și s-a întrebat dacă într-o bună zi o să se îndrepte de la sine.
— De ce te cheamă Saint?
Ei i-a stat puțin suflarea.
— Bunicii m-au botezat.
— Pentru că mama ta a murit înainte să apuce.
Ea a dat din cap.
— Dar numele…
— Au zis că eram tot ce se putea mai bun, Patch. Îți vine să crezi?
El a întors capul ca s-o privească.
— Sigur că pot. Cu totul și cu totul.

20

Saint s-a smuls din amintiri când s-a întors și a privit în urmă pentru ultima dată spre casa înaltă. Doar lumina slabă movulie de la lămpița ei din pod nu lăsa totul în ceață.

A găsit luminișul și a străbătut câmpurile aride pe o cărare bătută în iernile înghețate, când devenea portalul lor.

Un hotar întunecat marca locul unde începea Parcul Natural Thurley.

Casa era impunătoare și veche, cum erau cele mai multe din Monta Clare.

Îl știa pe doctorul T ca toată lumea din oraș, pentru că atunci când avea infecție în gât, în ochii lui blânzi se uita. Era cel care venea la școală și vorbea cu fetele despre menstruație, despre schimbările hormonale și ale organismului.

Saint a trecut pe lângă șirurile de piersici, pruni, meri și cireși. În beznă a simțit parfumul de caprifoi.

A auzit un țipăt sălbatic și și-a scos praștia, cu mâinile deja tremurând și gândindu-se s-o ia înapoi, să se urce în pat și să-și tragă pătura peste cap.

A bătut la ușă și a așteptat, în timp ce încerca să se liniștească. Împrumutase de la bibliotecă *The Peterson Davies Book of Police Detection*, care-i spunea că trebuie să joace inteligent, să folosească povestea pe care o spusese el și poate să găsească o cale să intre în casa lui, ca să-și poată căuta prietenul.

Și-a pus mâinile în jurul ochilor ca să se uite prin geamul din lateral, dar n-a văzut mare

lucru în afara ochilor ei panicați reflectați în sticlă.
A bătut mai tare la ușă, s-a dat înapoi și s-a uitat la ferestrele duble atât de întunecate, încât nici nu-și putea închipui locul ăsta ca pe un cămin.
Saint a ocolit casa și a urcat treptele verandei din spate, a trecut lumina lanternei peste grinda orizontală decolorată, peste coloane și prin ușa de sticlă care dădea într-o bucătărie de stejar. A plimbat raza lanternei peste blaturi. A văzut un dulap deschis, cu oale și condimente, iar pe blat o singură scrumieră, cu un trabuc tăiat și pus în echilibru pe margine.
Pe podeaua cu gresie nu vedea niciun castron sau culcuș de câine, nici vreo lesă atârnată de cârligele de bronz în formă de iepure de la intrare.
A zgâlțâit ușa și a văzut că e încuiată, a lovit cu piciorul și a blestemat. A încercat ferestrele și, deși geamurile erau dintr-un singur strat, subțiri și jucau în rame, n-a reușit să le forțeze.
— Patch! a strigat ea, deși nu credea că ar putea s-o audă sau să-i răspundă și poate nu credea nici că era închis aici, doar că doctorul mințise și nu-l demascase nimeni.
A îndreptat lumina înapoi spre câmp și, cu toate că avea inima grea din cauza unui nou eșec, a pornit încet spre casă.
Și atunci a auzit.
Un țipăt.

Un țipăt atât de violent, disperat și de-a dreptul înspăimântător, încât a început să plângă.
S-a întors din nou spre casă și, cu lacrimile schimbate în icnete de teamă, s-a îndreptat încet către locul de unde se auzea sunetul.
— Patch! a strigat ea.
A luat-o la fugă spre fațada casei.
Când a ajuns după colț, a simțit o mână pe umăr.
A țipat, iar doctorul Tooms a ridicat mâinile, cu fața palidă și uluită.
Saint s-a tras înapoi, la o distanță sigură.
N-a făcut nicio mișcare să-și șteargă lacrimile și nici nu i-a cerut explicații sau s-o ducă la prietenul ei. A ridicat în schimb lanterna și abia când albul-albăstrui a căzut pe sângele roșu-închis de pe mâinile lui s-a întors și a luat-o la fugă.

21

În timp ce ploaia răcoroasă răpăia în geamuri, Saint stătea la pianul vechi și cânta sufocările lui Chopin, iar bunică-sa stătea în balansoarul de alături.

Saint a încheiat notele melancolice cu degetele ei subțiri cum îi era și silueta, cu obrajii palizi și pielea și mai palidă. În săptămânile care trecuseră o copleșise ideea că-l pierduseră pe Joseph Macauley. Nu mânca și nu prea dormea, iar la școală stătea tăcută, doar când și când întorcându-se pe scaun ca să observe locul gol din spatele clasei.

În noaptea când fugise de doctor, crezuse că s-a apropiat. Norma o găsise așezată pe podeaua din bucătărie, cu ușa zăvorâtă în spate.

— El e, zisese ea.

Venise șeful de post, iar Saint mersese alături de bunica ei pe bancheta din spate a mașinii de poliție și apoi stătuse în fața fermei lui Tooms, în vreme ce doctorul ieșise și vorbise multă vreme cu Nix.

Îl auzise pe acesta cerându-i scuze, iar pe Tooms îl văzuse zâmbind trist în direcția mașinii.

Saint petrecuse ore în șir în pădurea din spatele casei, întinsă pe burtă și privind terenurile doctorului cu ocheanul lui Patch. Norma a zis că era doctor și sângele era ceva firesc în meseria lui. Că țipătul trebuie să fi fost al lupilor care se împerecheau. Uneori observa un vehicul sub copacii de dincolo,

care îi umbreau culoarea și șoferul, și se întreba dacă doctorul primea vizite la domiciliu.
Încă o săptămână și recompensa crescuse la 2 000 de dolari, după ce Saint le dusese bilete scrise de mână celor de pe Parade Hill.
Iar cazul începuse să alunece de la titlurile de prima pagină la zvonuri.
O bătaie într-un bar se transformase în crimă în Cedar Rapids; un beţiv nu oprise la indicatorul rutier în Mount Vernon și ucisese o femeie însărcinată. Un grup înarmat cu pancarte dăduse foc unei clinici de planificare familială în Columbia. Saint a citit despre legile privind restricțiile asupra avorturilor și centre de criză și a discutat subiectul cu Norma.
— Ar trebui să avem control total asupra corpurilor noastre, a zis Sant.
— N-ai fi aici dacă am fi avut, a replicat Norma, fără să-și ridice privirile din ziar.
— Dar mama ar fi.
— E un păcat.
— Zi-i asta lui Jane Roe.
— N-ai tu de ce să te bagi.
— Doar pentru că nu mă lași. Voiam să fiu acolo, cu Misty și celelalte fete. Voiam să port pancarta și să-mi arăt sprijinul pe prima pagină din *The Tribune*. Nu-i drept.
— Dreptatea nu prea are legătură cu religia și politica.
Viața, cu toată dreptatea ei variabilă, mergea mai departe. Pe măsură ce vara se risipea, aerul toamnei aducea o crisalidă de calm.

Verdele ceda în fața maroniului și auriului pe care Saint nu le observa. Făcea lungi plimbări de căutare prin pădurea tot mai desfrunzită, privind încordată pământul, indiferent cât se străduia să se uite în sus. Nu-și respecta ora de venit acasă, plimbându-se pe lângă autostradă ca momeală. Dacă bărbatul încă vâna, își dorea să fie luată și ea. Nix a găsit-o și a dus-o acasă, iar bunica ei a trecut de la furie la teamă și apoi la disperare.

Norma voia s-o ducă la un terapeut în Cossop Hill.

Saint i-a spus că e bine, a hăpăit o gură de tocană, dar n-a reușit mai mult. Slăbise și mai tare, avea pomeții ieșiți și părul tot des și prea greu pentru silueta ei firavă. N-avea șolduri și încă n-avea nici sâni, dar nu-i mai păsa de prostiile astea.

Serile erau însoțite de trosnete și fum de la focurile de tabără.

Numele lui Patch era rostit în șoapte care de-acum erau însoțite de aburul răsuflării.

În fiecare duminică, la biserică, Saint observa cum se schimbă Ivy Macauley. Cum îi tremurau mâinile când se ruga. Cum vodca acoperea acum parfumul.

Saint s-a uitat la ecranul televizorului când Ronald Reagan și-a anunțat candidatura, promițând genul de schimbare cu care nu s-ar fi putut lăuda nici zece vieți... *Asta e, o să vedeți.*

Ea nu era sigură ce anume era *asta*, dar a doua zi dimineață, când a văzut steagurile lui

Ford sfidătoare în curțile înghețate, nu s-a putut gândi la nimic bun.

Într-o dimineață geroasă l-a găsit în pădure pe șeful de post Nix, aruncând firul undiței în lac. S-a așezat în liniște alături, pentru că el era mai apropiat de Patch, singura legătură acum, singura ei șansă. El a suflat aburul peste cafeaua cu adaos de brandy.
— Trebuie să vezi ce face doamna Macauley, a zis Saint.
— Așa fac.
În ciuda frigului, avea mânecile suflecate; brațele îi erau acoperite cu fire de păr moi, întunecate. Saint le auzise pe femeile din oraș vorbind despre el, poate cel mai râvnit bărbat din Monta Clare. Nu-l văzuse ieșind cu niciuna și, nu știa de ce, asta o bucura.
— Acum ia droguri, a adăugat ea.
l-a privit chipul frumos, ochii albaștri și mustața închisă la culoare. El și-a aprins un trabuc pe care îl scosese dintr-o tabacheră de argint.
Saint și-a îndoit degetele ca să le dezmorțească.
— Dacă Patch... dacă e mort, știu că n-o să pot să...
— Ba da.
Nix vorbise apăsat în timp ce privea cum luneta sa de pescuit reteza vârfurile stufărișului, iar puful cădea precum zăpada.
— Spune, Saint.
— Sunt...
— Nu dormi. Trec pe lângă casa voastră și văd lumina ta aprinsă indiferent de oră.

Nu i-a spus că studia hărțile. Că bătea la uși, că-și umpluse tabla nu cu probleme de matematică, ci cu nume și adrese pe care le obținuse milogindu-se de un polițai binevoitor din Cedar Rapids. Toți cei care aveau dube bleumarin. Și că uneori, după ore, se ducea să se uite la case și la garaje din scânduri putrezite.
— Ziarul spune că fata aia, Callie Montrose, a venit la tine cu o lună înainte să fie luată. De ce?
Nix și-a umezit buzele uscate și a privit apa.
— Asta-i treaba mea și a fetei.
— Chiar dacă e moartă?
El a tras încet firul, iar ea s-a uitat la plută.
— Chiar și așa, a răspuns el într-un târziu.
— Taică-su e polițai.
— Și încă unul bun, din ce aud.
— E și el...
Nix a expirat.
— E distrus. Ca și doamna Macauley. Ca și tine.
— Și ca tine?
El a privit pluta.
— Tu crezi în Dumnezeu, Saint?
Fata n-a șovăit.
— Da, domnule.
— Roagă-te pentru prietenul tău. Și lasă-mi mie restul. Promite-mi acum.
Ea n-a spus nimic.
— Vorbesc serios, copilă. Bunica ta... ești tot ce are. Jură că renunți.
Saint s-a ridicat și a mințit, apoi a plecat într-ale ei.

23

A trecut pe lângă bulbii adormiți. Lichenii părul-vrăjitoarei atârnau de fațadă împreună cu țurțuri care se topeau, capitulând la lumina zilei, iar lăstarii de stejar otrăvitor erau îndreptați spre casa Macauley ca și cum ar fi știut că n-o să fie smulși. Trei săptămâni au devenit trei luni în care iarna a despuiat Monta Clare coborând pe panta golașă a dealului, crengile dezgolite ale copacilor împletind un cer alb, fără nicio spărtură.

Bunica lui Saint i-a cumpărat o haină de miel pe care o văzuse în vitrina unui magazin de caritate, lăsând autobuzul la ralanti afară și pe pasageri bombănind sonor.

Gulerul era de blană și haina atât de grea, că fata abia o îmbrăca, dar nu-i mai păsa cum arăta, nu-i mai păsa când ceilalți râdeau de ea sau ziceau că bunică-sa e o lesbiană care conduce autobuzul. Își trăgea căciula ca să se apere de vântul nimicitor și stătea o clipă să se uite la cadrul putrezit care fusese cândva învelit în trandafiri cu tot felul de nume și culori.

Nu mai intra în casă la Macauley. Auzise de la bunică-sa că proprietarul, Kim, încerca discret să recupereze imobilul. Ivy Macauley nu mai plătea chiria și, în ciuda promisiunilor de dezvoltare accelerată, regenerare și prosperitate economică, aproape toată lumea simțea pișcătura ascuțită a ceea ce avea să fie cea mai lungă iarnă.

La fereastra de sus, printre draperii șifonate într-un colț și decolorate de soarele uitat, a

văzut silueta lui Ivy Macauley. Scheletic, trupul ei nu mai era decât o întruchipare a renunțării. Se auziseră zvonuri foarte vagi despre o altă slujbă. Șeful de post Nix zisese nu; bătrânul preot stătuse în prag și-și strânsese la piept cartea, privind în jur la telefoanele care sunau, la legitimații și tocuri de pistol lăsate pe spătarul scaunelor, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că lumea lui Dumnezeu are nevoie de așa o protecție înflăcărată.
Saint a ridicat mâna spre Ivy, care a coborât și a deschis ușa.
Purta pantaloni scurți și o vestă și avea pielea cenușiu-albăstruie, ca a muribunzilor.
— Ești prea mică pentru așa ceva, a bălmăjit ea.
Fata nu i-a zis că și Patch era prea mic.
Saint s-a dus în pădure și a încercat să fie atentă, să nu se uite după indicii rătăcite pe urzeala albă, să observe soarele aflat sus, care topea puțin din anotimp, picăturile care cădeau tremurat de pe pini.
A găsit-o pe fată stând pe pământul tare și privind apa.
— Își văd mai departe de treabă, a zis Misty.
Saint a privit un nisipar care, după ce a încercat apa, s-a ridicat și a zburat departe.
— Crezi că e mort? a întrebat Misty cu mâinile vârâte adânc în buzunare, picioarele încrucișate strâns și chipul copleșit de îngrijorare.
Saint știa că nu există un moment clar în care copiii devin adulți. Pentru cei norocoși,

putea fi o perioadă lungă, binemeritată, de acceptare a responsabilității și a oportunității. Însă pentru ea și pentru Misty granița fusese bruscă și fatală.
— Unii cred că da, a continuat Misty, ca și cum cuvintele ei n-ar fi ajuns la Saint. E doar un copil, ca noi. Fetele vorbesc despre băieți, filme, coafuri și... futu-i!
Saint s-a așezat lângă ea pe pământul înghețat.
— Dacă-i e frig? Dacă e undeva și-i e frig și n-are haină sau mănuși? a întrebat Misty.
Saint s-a uitat la ramuri fără să privească în ochii fetei, pentru că nu voia să vadă că Misty nu avea niciun drept să-și facă griji pentru Patch, el nu-i aparținea cum îi aparțineau ceilalți. Nu știa nimic despre el.
— Tot încerc să-mi aduc aminte ceva. Deși părinții mei... plătesc pe cineva să mă facă să uit.
Saint a privit lacrimile lui Misty.
— Spune-mi ceva despre el.
Multă vreme, Saint a rămas tăcută. Apoi a vorbit și a uitat că nu era singură și și-a dat voie să se lase dusă de amintiri.

24

Prima dată când i-a cântat la pian era o zi de joi rece, la apogeul marii perioade a tornadelor din 1974. O sută de tornade în 24 de ore și el tot se cutremurase, surprins de tunetele atât de zgomotoase că zgâlțâiau ferestrele casei și amenințau să smulgă acoperișul de pe atelierul de miere. Norma aprinsese focul și apoi se dusese pe terasă, unde se așezase în balansoarul abia ferit de răpăiala ploii, în fața copacilor dezgoliți și zdrențuiți.

Patch ajunsese ud fleașcă, iar Saint îi adusese o pătură cât el se dezbrăcase, rămânând doar în chiloți, iar acum stătea acolo într-o băltoacă, în timp ce flăcările i se reflectau în ochi. În ziua aceea, băiatul n-a zâmbit.

— De ce stă bunica ta afară când e furtună? a întrebat el în șoaptă.

— Era furtună în ziua în care a murit bunicul.

Când s-a oprit ploaia, iar vântul a stat, Patch a dus-o în curte și a scos din săculețul pe care-l adusese o praștie solidă Sportsman și o cutiuță cu proiectile metalice. A luat din gunoi niște doze goale de supă Progresso și cu cinci dintre ele a ridicat o piramidă pe iarba moartă, apoi a venit lângă ea, la vreo șapte metri distanță, lovindu-le pe rând.

— Poți să vânezi cu astea, i-a zis.

A trecut în spatele ei și a învățat-o care e distanța de la care să tragă, despre memoria musculară și arta trasului cu praștia în tot felul de ținte. I-a spus să tragă coșul praștiei sub ochiul sub care ține și atunci a înțeles și ea. Au exersat cu pietre.

Prima dată când a dărâmat doza din vârful piramidei s-a întors și a rânjit la el, dar a constatat că băiatul părea absent. Nu știa că era îngrijorat că n-o să-și permită să se încălzească în iarna aceea. Că frigiderul avea să rămână gol. Nu știa că există copii care-și fac griji pentru așa ceva.

În vreo două ore și-a cizelat postura, a învățat traiectoriile și greutatea pietrelor și a nimerit fără probleme toate cele cinci cutii. El a învățat-o să stea la pândă, cum să-și așeze tălpile, să se îndrepte în direcția vântului și despre ora magică. Ultima sclipire a zilei, când se aventurează afară iepurii.

— Ai omorât vreunul? a întrebat ea și și-a ținut suflarea până ce el a clătinat din cap.

— Dar aș fi putut. Adică, dacă ar fi trebuit să ucid. Aș putea, știi?

Ea a încuviințat, știa că ea n-ar putea.

— Azi ești altfel, i-a zis.

— Cred că sunt doar obosit.

— Obosit de ce?

— Obosit să fiu eu.

A urmat-o în casă când s-a făcut ora de exersat. Saint s-a așezat la pian și a cântat, iar la primele note el și-a mutat privirea de la flăcări către mâinile ei mici.

L-a simțit cum se așază lângă ea pe scăunel. Căldura care venea dinspre el.

Și deși era convinsă că o să râdă de ea, a cântat despre Mona Lise și Pălărieri nebuni și cum în New York nu cresc niciodată tufe de trandafiri.

N-a întrerupt-o.

N-a râs de ea.

— E cea mai frumoasă muzică pe care am auzit-o vreodată.
— Da.
— Mama a rămas fără slujba de menajeră la familia Parker. Au zis că fură, a spus el privind în foc.
Povara lui era acum a ei.
— Poți să vii să mănânci cu noi, l-a asigurat ea. Și dacă ți-e frig, poți să vii să și dormi aici.
Băiatul s-a întors, cu piciorul lipit de-al ei.
Ea a spus încet:
— Pot să te ajut cu temele. Și dacă mama ta are nevoie de un împrumut…
Atunci Patch a început să plângă.
Umerii înguști i se cutremurau.
Saint l-a privit și a simțit ceva ca o durere în piept, care nu semăna cu nimic din ce mai simțise vreodată.
A întins mâna și i-a șters lacrimile.
— Există un loc unde albinele fac miere mov.
El a ascultat.
— Câmpiile litorale din Carolina de Nord. Dealurile nisipoase. Nu știe nimeni de ce. Dar e mov adevărat. Strălucește. E o dovadă, Patch. Există lucruri magice care te așteaptă doar pe tine.
Băiatul și-a șters ochii cu brațul.
— Jură!
— Jur în fața lui Dumnezeu.
— Putem să mergem să vedem într-o zi? Unde se face mierea mov.
Ea a încuviințat hotărât.
— Categoric. O să fie locul nostru.

— Unde putem să mergem să ne ascundem de lume.
— N-o să trebuiască să ne ascundem. Pentru că acolo o să fim nou-veniți. O s-o luăm de la capăt. Eu n-o să mai fiu fata pe care n-o vede nimeni. Și tu, ei bine, tu n-o să fii nevoit să te schimbi prea mult. Pentru că, mă gândeam, pentru mine ești aproape perfect. Chiar și cu ochiul lipsă. Ești băiatul care…
Și atunci a sărutat-o.
Primul ei sărut.
Și al lui.
A doua zi la școală Chuck Bradley i-a luat prașstia din ghiozdan și a rupt-o în două, după care a trântit-o și pe ea.
Patch ieșise din mulțime și se oprise în fața băiatului mai înalt, cu pumnii mici încleștați când a dat prima lovitură. Întotdeauna. Așa încât prietenii lui Chuck au tăbărât pe el și l-au lovit mult după ce se terminase bătaia.
— A fost o tâmpenie, a zis Saint în timp ce-l ajuta să se ridice și-i ștergea sângele de pe buză.
— Tu ești tot ce am, a răspuns el.
Iar ea și-a spus Și tot ce o să ai nevoie.

25

Au ținut priveghiul în Darby Falls, la 100 de kilometri de Monta Clare.

Pe țărmul de la Hunter Bayou unde, înainte să fie răpită, Callie Montrose, fata polițistului, avea obiceiul să se scalde împreună cu prietenii și să-i privească pescuind bibani.

Norma a dus-o într-o după-amiază rece de ianuarie.

Saint știa povestea, ca toată lumea de pe o rază de vreo 300 de kilometri, știa cum Callie venea acasă de la școală împreună cu prietenele, s-a despărțit de ele și a luat-o pe o scurtătura cu pietriș și copaci înalți, după care n-a mai fost văzută.

Norma purta șapca veche de vânătoare a soțului ei, mănuși groase cu un deget și un fular pe care i-l făcuse Saint. Se lăsa seara și sub luna încețoșată erau aproape 100 de oameni care se rugau alături de pastor.

Au fost aprinse felinare și lăsate să plutească pe apă, atât de nemișcate, încât nu pluteau în nicio direcție, doar străluceau într-un șirag neordonat.

În fața celor ale căror vieți fuseseră atât de grav afectate de pierdere, pastorul a rostit cuvinte pe care Saint nu le putea distinge. S-a auzit muzica și un mic cor de liceeni în haine de iarnă a încețoșat aerul cu cântecul lor, iar când s-a terminat, Saint a lăsat-o pe Norma la marginea mulțimii și s-a dus la tatăl lui Callie, care stătea fără să plângă ca toți

ceilalți. Vreo 10–12 polițiști stăteau în jurul lui, ca o gardă respectuoasă.
— Îmi pare rău, a spus Saint.
Bărbatul avea barbă lungă și o șapcă de baseball; nu purta uniforma.
— O știai pe Callie? a întrebat el încet.
— Sunt din Monta Clare.
— Băiatul.
Ea a încuviințat.
— Nu știu de ce am venit, am vrut doar... poți să-mi spui ceva despre Callie? Adică, cum e cu prietenul meu, Patch. În ziare n-au zis cum era el pe bune. L-au făcut să pară banal.
Bărbatul a rămas tăcut o clipă, apoi și-a scos șapca și și-a așezat părul.
— E... e plină de viață. Dacă citești ziarele, zici că era un înger.
Saint s-a uitat la Norma, care privea flăcările felinarelor.
— Am prins-o furându-mi țigări din mașină. Și ducând pe șest băutură la Ziua Recunoștinței. De spirit e vorba. De asta ne e dor. De defecte. Părțile despre care știi că ar fi dispărut când se făcea mare.
Și-a lipit șapca de piept o clipă, ca și cum adevărata durere acolo începea și se sfârșea.
— Domnule Montrose! i-a atras ea atenția.
El s-a uitat la sclipirea ochilor ei în lumina flăcărilor.
— O să se întoarcă?
Multă vreme, el a rămas tăcut.
Saint s-a întors cu spatele la apă și l-a observat stând ferit de grupurile care plecau.

L-a văzut îngenunchind și aprinzând lumânarea, pe care a pus-o în felinar și l-a împins pe apă.
Doctorul Tooms s-a uitat la ea. Iar ea i-a văzut lacrimile. A văzut multe pe chipul lui.
— Ciudat.
Saint s-a întors către fata de alături, poate cu vreo doi ani mai mare, cu un cap mai înaltă și tunsă scurt.
— E un ciudat.
— De ce? a întrebat Saint.
— L-am văzut de mai multe ori stând în mașină în fața liceului.
Saint s-a uitat la Tooms.
— Și ce face?
— Se uită la fetele care trec.

De Crăciun, bunica i-a cumpărat un Nikon atât de vechi, încât capacul lentilelor era lipit cu scotch.
— Ai o rolă de film. Developatul e scump. Alege cu grijă ce pozezi.
Saint a luat de la bibliotecă o carte despre păsări, a hălăduit prin pădurea albă și a pozat mugurari, mătăsari și o dată un șorecar cu coada roșie.
A privit cum este întâmpinat 1976 sub o mantie de zăpadă, uneori atât de mare încât îi intra peste carâmbii cizmelor și-i uda șosetele, în timp ce privea un măturător care trecea pe Main Street și dădea jos încet afișele băiatului cu un petic pe ochi. I-a cerut un afiș și l-a pus acasă, pe raftul de sus din dulap. A mai citit despre traume și amigdală. Cartea lui Polson despre criminalistică. Avea mintea îngropată în cărți care să-i țină cumva vie legătura cu el. A citit despre o echipă din New Jersey care putea preleva amprente de pe scoarță de copac, chiar și de pe frunze. S-a dus și i-a spus lui Nix, care s-a uitat la ea cu o asemenea tristețe, încât aproape că i s-a frânt inima.
O vedea mai puțin pe Ivy, pentru că femeia ieșea rar din casă acum. Uneori, Norma făcea câte ceva la cuptor și Saint îi lăsa pe terasă. În ziua următoare se ducea și lua farfuria înapoi, neatinsă. Auzise că și-a pierdut slujba și Kim începuse procedurile legale de evacuare. Saint și-a spart pușculița și a băgat un plic prin fanta ușii lui Ivy. În el era fiecare cent pe

care-l primise sau câștigase vreodată pentru ceva, de la măturat curtea până la vândut miere.
Făcea lecțiile de pian cu doamna Shaw într-un loc aflat la 15 kilometri de Monta Clare. În salonul acela larg Saint își făcea încălzirea și repeta tehnici. Game, partituri și arpegii. Aveau obiceiul să recapituleze, Saint fiind acum atât de bună, încât în ultimul sfert de oră putea să cânte ce avea chef.
Privind pe fereastră spre casa îngrijită de vizavi, a cântat *Arabesque în Do Major*. S-a gândit la Schumann și la dispozițiile contrastante și aproape a închis ochii la epilog, până l-a văzut afară.
Șeful de post Nix locuia vizavi, iar Saint l-a privit ieșind din casă cu o lopată.
A trecut de alee și, în loc să o degajeze, a curățat cu grijă un cerc îngrijit în jurul rădăcinilor unui cireș japonez Okame.
Cât o aștepta pe bunică-sa, Saint a traversat și s-a așezat lângă Nix pe băncuța ornamentală de lângă copac.
— E drăguț, a zis ea.
— Dau zăpada din jurul rădăcinilor, ca să poată să simtă soarele. Pomul ăsta înflorește prea devreme ca să facă fructe. O să rămână veșnic frumos și netulburat.
Saint i-a simțit mâna ușoară pe umăr.
— Am vrut să-l aduc înapoi pentru tine. Aveam nevoie să fie și Callie Montrose bine, a spus el.
— Știu.
— Îmi pare rău, copilă.

In după-amiaza aceea, Saint și-a luat Nikonul și s-a dus la bazinul unde sârma ghimpată fusese călcată în picioare. S-a așezat la marginea apei și a pozat un pescăraș care plonja spre apă.
Pe drum spre casă s-a trezit în locul unde se întâmplase.
N-a mai plâns.

27

Pe Main Street, Saint i-a văzut pe Dick Lowell și alți câțiva în fața magazinului lui de bricolaj, suferind toți de genul de mahmureală tristă provocată de al zecelea Super Bowl.

Nu înțelegea cum își vedeau mai departe de viață ca și cum ar mai fi putut conta din nou atât de mult și altceva.

În iarna aceea atât de rece și de lipsită de culoare s-a întrebat dacă o să fie ultima din viața ei. Norma zicea că avea nevoie de un hobby sau poate că voia să se ducă la psihiatrul ăla, pentru că n-avea cum să fie atât de rău să-și împărtășească sentimentele. Și uite așa, Saint a împrumutat de la bibliotecă o carte din care a învățat să tricoteze și n-a trecut mult până a ajuns să-și petreacă serile lângă fereastră, cum făcuse și bunica ei. Și-a făcut un fular și o căciulă pentru ea, apoi una pentru bunică-sa și uneori o prindea pe Norma privind-o ca și cum ar fi fost cel mai bătrân copil din istorie, de parcă imediat avea să încărunțească și mintea să îi încetinească.

Jimmy Walters i-a bătut într-o sâmbătă dimineață la ușă și bunică-sa l-a lăsat să intre, iar Saint s-a enervat în tăcere. Norma le-a făcut ciocolată caldă și s-au așezat împreună pe terasa din spate; Jimmy s-a înroșit tot când a văzut capul unui șoarece în tufăriș.

— Amărâtul ăla trăiește în medie doar cinci luni, a zis el ridicându-se în picioare.

— Dacă n-am praștia la mine.

— Dacă o iei pe la marginea pădurii până în curtea ta, e doar mlaștină. Poate găsești o țestoasă pictată.
— Saint a văzut odată un castor care se ducea într-acolo, a intervenit Norma, venind lângă ei.
Jimmy s-a luminat la față.
— Am putea să facem și noi o plimbare.
Saint a încercat să zâmbească și nu i-a spus că fusese odată în mlaștină cu Patch, ca să lanseze pe apă bărcuțe de hârtie.
A stat trează până spre dimineață ca să-l vadă pe George Foreman luptându-se cu Ron Lyle. Norma s-a ridicat la runda a cincea strigând și boxând cu umbrele, reușind să-și verse băutura, ceea ce a făcut-o pe Saint să zâmbească.
Au stat împreună și s-au uitat la știrile de seară, văzând tornadele care devastau orașe întregi, o mașină răsturnată, fermieri care-și țineau capul în mâini și se rugau cu ochii închiși în timp ce recoltele erau luate pe sus și hambarele erau distruse.
— Dumnezeule! a spus Norma. 300 de morți și 5 000 pe-aproape.
S-a ridicat încet, pentru că era tot mai gârbovită, deși Saint nu băgase de seamă, a schimbat canalul și și-a turnat un deget de bourbon ca să urmărească povestea lui Randle McMurphy triumfând la Globurile de Aur. Apoi a întins mâna după ziarul șifonat și i l-a aruncat lui Saint.
— Trebuie să evadezi mai mult, a spus ea.
Saint nu mai știa cum.

Intr-o sâmbătă albă, Jimmy Walters a apărut cu un snop de flori înghețate legate cu panglică mov.
Saint i-a spus Normei că nu voia să-l vadă.
— Nu se dă bătut, a zis Norma.
— Nici gripa.
În timp ce se plimbau prin zăpadă, Jimmy i-a arătat cozile florilor și i-a povestit despre verbină și frăsinel.
— De ce le-ai adus? a întrebat ea.
— Voiam doar să-ți arăt că uneori poți supraviețui chiar și în cele mai nefavorabile condiții.

28

Când a venit primul dezgheț, când țurțurii au început să picure și primele splinuțe au scos capul de sub pătura albă, Saint a privit înapoi și și-a adus aminte puține din iarna aia sau cum a observat prima înflorire efemeră. Singura dovadă putea fi găsită pe aparatul ei de fotografiat, unde se aflau poze singulare cu garoafe sălbatice roz, tradescantia și antere albe delicate de scara-domnului. S-a uitat la știrile de seară la dezastrul din Yuba și s-a întrebat cum poate exista atâta distrugere, cum ar fi putut Patch să concureze pentru atenția unui Dumnezeu care făcea planuri cu o asemenea cruzime magistrală.

De ziua lui Patch a stat în pat și i-a spus Normei că e prea bolnavă să se ducă la școală. Norma s-a oferit s-o ducă la o înghețată la Lacey, dar Saint i-a răspuns că nu mai e copil. Norma i-a cumpărat un puzzle cu 1 000 de piese și în fiecare seară mai apărea câte puțin din Muntele Rushmore.

Sub un cer albastru ca sturzul, Saint s-a așezat pe o bancă de pe Main Street acoperită de o explozie de trandafiri roz-închis revărsată din coșurile atârnate în spatele ei. Le-a inspirat parfumul cât aștepta autobuzul.

Jimmy Walters s-a așezat lângă ea.

— Hei!

Saint n-a răspuns.

— Te-am văzut la școală și tu... mi-e dor să te văd zâmbind.

Băiatul a dat din cap, ca și cum și-ar fi spus poezia.
— Ce mai face vulpea pe care o hrănești? a întrebat ea.
— Are pui. Acum vin patru.
Saint a încercat să zâmbească, a încercat să simtă altceva chiar și pentru o clipă.
— Te văd cu aparatul foto. Dacă vrei să vezi căprioare, știu un loc frumos.
Fata i-a aruncat o privire și s-a întrebat cât de ușoară era viața lui și cât de mici îi erau necazurile. Avea o încredere în sine firească, despre care bunica ei spunea că vine din credința adevărată. De parcă lui nu i-ar fi păsat că băieții ceilalți ziceau că-i un pripășit la biserică.
Când a venit autobuzul, Saint a plecat cu bunică-sa, pe bancheta de piele vineție din spatele șoferului. Când era mică, Norma o lăsa să miște schimbătorul de viteze, cu fața concentrată, pentru că bunică-sa îi spusese că era cel mai important lucru, că fără ea oamenii buni din Monta Clare n-ar fi putut ajunge unde aveau treabă.
— Vrei, așa, de dragul vremurilor de demult? a întrebat-o Norma, prinzându-i privirea în oglinda mare.
Saint a zâmbit și a clătinat din cap.
Autobuzul strălucea. Deși la garaj era o echipă de curățenie, Norma aducea o bucată veche de piele ca să șteargă petele lăsate de picăturile de apă. Își făcea inspecția, țâțâia din buze dacă descoperea vreo scrumieră care

nu fusese golită, uneori găsea benzi desenate aruncate și i le aducea lui Saint.
Lumea spunea că e ceva nobil că Norma se apucase de treaba asta. Că luase locul pe care-l ocupase soțul ei în oraș, conducând autobuzul aproape 30 de ani. *Fata trebuie să mănânce ceva,* le răspundea Norma. Deși Saint știa că de fapt hotărârea, în multele ei forme, ducea viața mai departe. În momente mai liniștite, mai rușinate, își dorea ca bunica ei să fie precum celelalte; în zilele când apărea la școală și stătea la distanță de celelalte mame, fumând un Marlboro și cu șapca pe cap.
Au luat-o pe Marshall Avenue cu motorul la ralanti și zgomotos, în timp ce Saint privea peste canionul Edgewood, cu râul de smarald înghesuit de iarba verde de pe mal. Printre bolovanii de gresie creșteau copaci; roata unei mori vechi de apă se retrăgea înaintea unui pod de lemn, atât de decolorată încât se confunda cu digul cenușiu care ținea departe albastrul. S-a aplecat și a făcut o poză, iar undeva deasupra ei, departe, a văzut doi bărbați călare, încadrați de acea dimineață de Missouri atât de limpede și frumoasă, încât nu o putea suporta.
— Mi-e dor de albine, a spus Saint.
Norma nu s-a întors spre ea.
— Putem să comandăm altele.
— Nu. Vreau albinele mele.
— Albinele sunt tot albine. Toate te înțeapă dacă le vine lor. Mă întreb pe unde-or fi.
— Moarte. Sunt moarte de-acum.

O stâncă abruptă de calcar. Licheni, mușchi și fierea-pământului cădeau pe panta stâncoasă luxuriantă și copacii pitici. Și în timp ce mergeau de-a lungul râului, a văzut șisturi silicioase nestatornice cu un milion de straturi.
În orășelul Fallow Rock au urcat câțiva pasageri și i-au zâmbit lui Saint, ca și cum și-ar fi adus aminte de fetița care fusese.
Bunica ei aranjase să fie schimbată la Alice Springs, al patrulea orășel de la Monta Clare, unde au coborât, au luat-o pe jos spre parc și s-au așezat pe o bancă.
Saint a scos sandviciurile, le-a despachetat și a pus alături două cutii cu limonadă și două mere.
— Vrei să discutăm despre asta? a întrebat Norma.
— Nu.
— Și mie mi-e dor de el.
Norma îl acceptase greu pe Patch, crezând că zâmbetul lui însemna belele, că hainele lui de pirat erau o amăgire. Totul se schimbase într-o după-amiază târziu din primăvara lui 1974, când trecuseră pe lângă casa Macauley, unde ușa dinspre stradă era întredeschisă. Norma a mers în urma nepoată-sii pe alee și s-au oprit amândouă când au văzut ceva pe fereastră. Saint a rămas tăcută în timp ce-l priveau pe Patch curățând voma scursă pe podea lângă maică-sa, răstignită pe canapea. Patch a întins-o, a adus un șal și a acoperit-o, apoi și-a văzut mai departe de treabă cu găleata și buretele.

Saint a dat să intre, dar Norma i-a pus cu blândețe mâna pe umăr, a zâmbit și a îndepărtat-o de o formă de neglijare pe care fata nu o putea înțelege încă. Și-au încheiat plimbarea în tăcere. Data următoare când Patch a apărut la ele, Norma a făcut brioșe cu banane și n-a zis nimic când băiatul a luat una și a mai băgat una în buzunar.

— Așa se întâmplă? Copiii sunt răpiți, nu se mai întorc niciodată și nu află nimeni ce s-a întâmplat cu ei? a întrebat Saint.

— Știi că așa e.

După Callie Montrose nu mai dispăruse nimeni. Oricine începuse povestea asta, părea să se fi oprit. În unele nopți, Saint își imagina că Patch l-a ucis și acum venea încet-încet înapoi. Că-și găsise echilibrul, ca Edward Low. Uneori naviga, aplecat peste bompres în timp ce corabia lui își croia drum către ea.

Undeva jos, departe, a privit coturile râului ca un șarpe care se strecura printre copaci și pietre, cu spinarea limpede și uimitor de albastră.

— Încă te rogi, a zis Saint.

— Mă rog ca atunci când a murit bunică-tu.

Saint voia să întrebe cum era pierderea cuiva care te definește. Dar probabil că știa: te lăsa alt om. Un străin pe care n-aveai de ales și trebuia să-l tolerezi, să-l vezi în fiecare zi, să-l simți, de care să te temi.

— O să dispară? Pentru că nu pot...

Norma i-a luat mâna.

— Vreau ca totul să însemne ceva, să ducă undeva.
— L-am văzut pe ăla mic al lui Walters stând cu tine, a spus Norma. Poate ai vrea să ți-l faci prieten. Poți să-ți mai iei albine și să faci miere și...
— Jimmy Walters e nesărat.
— Și tu de unde știi?
— Nu vorbește decât de animale. Și Dumnezeu.
— Poate îi dai o șansă.
Norma și-a scos căciula și a pus-o pe capul nepoatei ei, apoi i-a luat camera foto și a scos limba.
Când a văzut că Saint nu reacționează, Norma a povestit cum încercase Patch odată să-i facă lipeala cu bucătăreasa de la liceu, care era și ea tunsă scurt.
— Evident că după aia a descoperit că femeia avea cancer. Și un soț. Și că eu nu sunt lesbiană, a zis ea.
La asta, Saint a zâmbit, în sfârșit. Iar Norma a făcut ultima poză de pe film.
Durase aproape două anotimpuri întregi să umple primul film, atât de zgârcită fusese cu lucrurile despre care considera că merită păstrate.
— Dacă ai vreodată ocazia să faci pe cineva să zâmbească sau și mai bine, să faci pe cineva să râdă, atunci profită! De fiecare dată, fără excepție, a spus Norma.
— Și dacă e pe socoteala ta?
— Mai ales atunci.
— N-o să renunț la el niciodată.

Norma a zâmbit, parcă știind că „niciodată“ e mult prea scurt pentru un copil. Ca și cum n-avea să fie mereu așa. Ca și cum o subestima cu totul pe nepoata ei.

29

S-au întors pe jos în oraș, iar bunică-sa s-a dus la o cafenea micuță, unde erau așezați doi șoferi. Saint a mers mai departe și s-a oprit lângă fântâna de piatră pe bordura căreia stăteau mai mulți copii.

S-a uitat la vitrinele câtorva magazine și aproape a rămas în loc când a văzut replica unei monede coloniale spaniole pe care Patch murea s-o aibă.

La Central Camera Store a stat o vreme și s-a uitat la obiectivele FD, la camerele Super 8 și la aparate cu focalizare automată. Băiatul de la tejghea purta un halat albastru și cravată latră și vorbea cu un client despre supraexpunere și rezoluție, intensitatea culorilor și reducerea strălucirii.

Lui Saint îi plăcea mirosul, undeva între chimic și nou, tocurile de piele și genții de pânză maro. Când i-a venit rândul, omul i-a observat aparatul foto, a arătat spre ecusonul care spunea că-l cheamă Larry și apoi a întrebat-o direct dacă n-ar vrea să-i arate lucrările ei.

— Nu-s lucrări, a răspuns ea.

În timp ce aștepta să-i încaseze banii pe film, a văzut panoul de alături, plin de anunțuri. Oameni care vindeau echipamente vechi, doar o serie de cifre care nu însemna nimic pentru ea.

Și alături de panou...

Ș-a dus într-acolo și l-a lăsat pe Larry cu mâna întinsă în timp ce se uita la afiș.

Eli Aaron Fotograf

Saint l-a dat jos și s-a uitat la fata din reclamă.
Misty Meyer, zâmbind un pic timid, cu brațele încrucișate peste un pulover gros.
— Să nu crezi tot ce zice, că te face model, a spus Larry, ștergându-și mâinile de halat.
Și-a dres glasul, ca și cum ar fi greșit.
— Adică... dacă vrei să-ți facă un portret, e mai bine așa, pe panou. Știu fete ca tine, toate vreți să fiți modele, nu?
Saint a coborât privirea spre salopeta și adidașii ei decolorați.
— Du-te și încearcă la Sandy Wheaton, e bun.
Saint a pus foaia pe tejghea.
— Omul ăsta...
Larry s-a foit puțin, stingherit.
— Am developat pentru el de câteva ori.
— Și?
Larry și-a lăsat privirea.
— Uite, fato...
— Te rog, a insistat ea, deja obosită.
— N-a făcut nimeni vreo plângere oficială, dar am auzit câte ceva. Nu destule pentru o sesizare la poliție. Sau ca să fie oprit să-și pună reclamele prin tot orașul. Hai să zicem că dacă aș avea o fată de vârsta ta, n-aș vrea să-i dea bani ăstuia.
Saint a strecurat afișul în geantă și a plecat fără să-și ia filmul.
Larry a ajuns-o cu el la ușă.
— Mai e ceva. Nu-i treaba mea...
— Dar?

— Face poze pentru cinci–șase școli din zonă. Zi-le prietenelor tale să nu-și risipească banii de pomană.

În seara aceea a urcat scările până la dormitorul ei de la mansardă.
Pe perete erau câteva pânze de păianjen, pe care Saint le făcuse cu o grijă înflăcărată. Ziarele spuneau că era probabil un oportunist și că Misty era frumoasă, ca și celelalte, și asta era de-ajuns.
A prins afișul pe panoul ei.
S-a dus pe hol, a luat telefonul și a format numărul secției de poliție. N-a avut nevoie să-l caute.
Nix a răspuns ca și cum ar fi fost singurul rămas acolo sâmbătă seara.
— Cred că am găsit ceva, a spus ea.
A fost tăcere multă vreme; nu auzea decât pârâitul de pe linie în timp ce stătea pe podea, cu genunchii strânși la piept.
— Eram la magazinul ăsta și…
— Trebuie să încetezi, a zis el, iar Saint parcă l-a văzut: singur, la fel de epuizat ca ea.
— Dar tu…
— Vorbesc serios, Saint. Pentru tine s-a terminat de-acum. Vezi-ți de viață, fii din nou copil. Ai pierdut deja foarte mult timp.
— Nu înțelegi. L-am văzut pe un tip și după aia afișul…
N-a apucat să termine înainte să se întrerupă convorbirea.
A coborât și a văzut-o pe geam pe Norma, care stătea pe terasă și se uita în stradă.
În bucătărie, Saint s-a dus la raftul cu cărți și jos a găsit albumele, așezate pe rânduri ordonate. Le-a răsfoit și o vreme s-a uitat la

maică-sa, privind în niște ochi ca ai ei. A văzut vacanțe, orașe și zâmbete uitate.
A ajuns la pozele ei de la școală, așezate într-o ordine în care progresia era lentă, iar trupul ei se agăța cu hotărâre de apărarea pe care i-o oferea copilăria.
Și a găsit-o.
Cu puțin mai mult de o lună înainte să se întâmple.
S-a uitat la ea și s-a minunat cum de putuse cândva să zâmbească atât de larg.
A scos poza din lăcașul ei și a întors-o.
N-a tresărit când a văzut ștampila.

Eli Aaron Fotograf

31

Arma era un Colt Python nichelat cu șase focuri, care cântărea aproape un kilogram.

Când l-a scos din cutia de pantofi din garaj, parcă ar fi fost de plumb. Saint știa că avea două gloanțe, că undeva mai exista o cutie cu alte vreo 10–12 și că dacă o prindea bunică-sa atingându-se de el, era foarte probabil s-o execute.

Saint purta o salopetă decolorată și un maiou alb pe dedesubt; când a țintit cu arma, brațele slăbănoage i s-au încordat la bicepși, iar privirea exprima hotărâre. Pe dosul mâinii drepte era desenat cu cerneală neagră un craniu cu oase încrucișate.

A găsit adresa lui Eli Aaron pe afiș.

Zori de zi.

Norii strălucitori ai nopții începeau să se risipească. Și-a pus geanta pe umăr și a luat-o drumul șerpuit spre Main Street. Secția de poliție era întunecată.

Singura lumină venea de la biserică, unde se aprindeau primele lumânări, erau puse pe stative broșurile pentru slujbă și urma să se audă sunetul clopotelor.

— Unde te duci?

Saint n-a încetinit ca să-l aștepte pe Jimmy Walters.

— Să mă văd cu un fotograf pe care-l cheamă Eli Aaron.

— De ce? a strigat el în urma ei.

— Să-l omor. Și să-l aduc acasă pe prietenul meu.

32

A luat primul autobuz de dimineață odată cu muncitorii care intrau în schimb și stăteau cu capetele plecate, să mai prindă un pui de somn cât huruia motorul.

Drumul cenușiu își făcea loc printre șiruri de grâu îngălbenit cât Saint de înalt, care se unduia ca și cum Dumnezeu ar fi tras covorul de sub pământul lucrat de fermieri înainte să apuce să se așeze. Pilonii se ridicau în formații dezordonate, ca o măreață armată de oțel. Un turn de apă roșu-închis și nicio urmă de culoare pe cer.

În Chesterwood a schimbat autobuzul, pentru că șoferul era prea interesat de ea, singură în spatele lui, privind soarta deslușindu-se în depărtare și orizontul cu răspunsuri pe care nu era deloc pregătită să le găsească.

La vreo opt kilometri, un indicator anunța SOUTH 15, iar lumea devenea plată și iarba galbenă; acostamentul se transformase în pietriș de culoarea sării.

Autobuzul se târa pe drum, cutia de viteze râșnea, iar suspensiile tresăltau ca niște călușei.

A coborât departe de orice loc, iar șoferul n-a prea vrut să plece, urmărind-o în oglinda retrovizoare până a dispărut din vedere, înghesuită din ambele părți de suișuri și coborâșuri de deal. Încă de la început, a dat peste o pădure care se întindea pe sute de hectare și s-a uitat de zece ori pe hartă până a găsit un indicator galben.

ATENȚIE, DRUM CU INTREȚINERE MINIMA!
SERVICII NIVEL B
INTRAȚI PE PROPRIA RĂSPUNDERE

A pornit pe făgașele gemene, iarba dintre ele suficient de înaltă ca să se aplece sub adidașii ei. Câmpurile erau presărate cu recolte adunate strâns în baloți pestriți. Un tractor stropit cu noroi și cupa îngropată în pământ. Drumul intra în gura pădurii atât de dese, încât a încetinit când frunzele de ilice s-au apropiat formând un tunel, cu fructele roșu-aprins pe fondul întunecimii din spate.

Saint a trecut printr-un vad împroșcând apa, iar adidașii i-au fost cuprinși repede de încleștarea frigului.

A mers mult pe lângă pajiști cu firuță, în depărtare se vedeau căprioare și ratoni, iar corbii o priveau de deasupra ca pe o pradă.

La primele picături de ploaie s-a uitat printr-o boltă prin care trecea lumina când vântul sufla frunzele laoparte.

S-a ivit casa. Cu un singur nivel, o fațadă uzată din bârne, pe care nuanțele de maro lăsau loc albului de cretă, cu câteva mai închise, unde apa pătrunsese prin izolație. Acoperișul era din tablă ondulată, iar Saint a numărat trei anexe, înclinate de parcă pământul ceda sub greutatea lor. Încă un tractor cu lanțuri ruginite care înveleau roțile de înălțimea unui copil. Altă cocioabă în stânga, cu scheletul expus ca niște coaste carbonizate.

Saint s-a mișcat cu grijă. Frunzele căzute pluteau ca niște fulgi de zăpadă.

Când s-a uitat prin geamul afumat de pâcla multor anotimpuri, a văzut că prima anexă era goală.
N-a simțit junghiul de spaimă până n-a ajuns la cel mai mare dintre hambare unde a văzut, prin crăpăturile din perete, oțelul unei dube.
Bleumarin.
Aripa cromată din față atârnând.
A auzit ceva și s-a întors aproape fără suflare ca să vadă o veveriță cenușie urcând pe trunchiul gros al unui fag.
— Futu-i! a mormăit pentru ea, după care a ridicat privirea și a văzut că ploaia se oprise la fel de brusc cum începuse.
A mers pe lângă împletituri de urzici, a pășit pe o terasă cu scânduri roșiatice, apoi a rămas nemișcată în fața ușii și a ascultat.
În sac avea praștia.
Și lângă ea, arma bunicului ei.

33

— Te-ajut cu ceva?

Eli Aaron părea că aparține pădurii. Purta o cămașă de flanel în carouri, ghete de lucru și blugi sfâșiați la un genunchi. Saint a făcut un pas în spate, după care a scos afișul din sac.

— Poți să mă faci model? a întrebat încet, iar cuvintele i-au fost luate de vânt când el s-a aplecat puțin, apoi a cercetat copacii din spatele ei.

— Ai venit singură?

— Am venit pe jos de pe drumul de serviciu.

— Trebuie să ai grijă. Șerpi sălbatici pe câmpuri. Prind câți pot în capcane... tot apar.

A văzut cât de masiv era. Poate 1,93 și spre 140 de kilograme. Mâinile îi atârnau ca niște hălci pe lângă corp. Ochii îi erau pustii până a zâmbit, cu dinții strălucitori pe fundalul pielii cu tuleie, cu părul lung și pieptănat cu ulei. Nu și-l aducea aminte de la școală; își aducea aminte de cineva cu totul diferit. Ca și cum și-ar fi schimbat forma când avea nevoie.

Bărbatul s-a frecat la bărbie de parcă l-ar fi mâncat. Saint citise în biografia detectivului Roger Gable din New York despre ceva care se chema instinct, care devenise cel mai bun prieten al lui și sub nicio formă nu-l ignorase niciodată. Mai puternică decât teama și neîncrederea era o convingere în măduva oaselor, sub toate straturile de piele, sânge și măruntaie, era ceva ce durea, era ceva ce-ți spunea că foarte curând o să scoți arma și ai

face al naibii bine să fii pregătit să pui capăt unei vieți.
Eli Aaron s-a dat deoparte, iar ea a intrat.
Bărbatul a luat afișul de la ea și l-a privit.
— Credeți toate că pot să vă fac să arătați așa. Gelozia... nu dă bine, a spus el prudent. Ai banii?
Ea a încuviințat.
— Nu știe nimeni că ești aici?
Saint a clătinat din cap.
Uriașul vorbea nimicuri. l-a povestit că bunică-sa murise și-i lăsase o Leica, pasiunea lui era pădurea, dar făcea treabă și pentru școală pentru că prețul benzinei tot crescuse. A înjurat embargourile și Israelul.
Saint a văzut fotografii în rame negre, cu peisaje pe lângă care trecuse la venire; chiar și în sepia sau alb-negru se putea simți disperarea, ca și cum pământul fusese cândva mai mult, într-un fel care nu putea fi cuantificat.
Pe perete era un crucifix mare din scândură tăiată cu fierăstrăul. Un cui despica fibra fix în mijloc. Bucătăria era formată dintr-o sobă și oale atârnate pe o sârmă, iar ferestrele din spatele lor erau acoperite cu cearșafuri care lăsau să treacă lumina prin urzeala subțiată.
Saint știa că trebuie să-l aibă mereu în față, la distanță destul de mare. De-a lungul peretelui și prin deschizături treceau în alte camere țevi expuse.
— Misty Meyer, fata din reclama ta, e cu mine în clasă.

El s-a rezemat de un șemineu placat cu cedru gros. Două lumânări arse pe jumătate și deformate.
— Am văzut la știri, a replicat el și privirea i-a fugit în sus.
— Ții minte unde erai în dimineața când s-a întâmplat? a întrebat ea, încercând să pară nonșalantă, dar cuvintele au ieșit tremurate.
— Brooks Falls. Ies ursii din hibernare și scot somon din râu. Îmi plac de când eram copil. Îi vezi plini de sânge pe la bot.
— Stai la motel?
— Tabără. Vânez.
— Stai singur aici? a întrebat ea, privind din nou în jur.
Aaron a zâmbit ca și cum s-ar fi amuzat, de parcă i-ar fi atins toate gândurile și i-ar fi ghicit mișcările încă dinainte să le știe ea.
Chiuveta era plină de cratițe, cu metalul negru lustruit până rămăsese doar argintiul de dedesubt. Bărbatul a deschis o ușă, iar ea a zărit un mic dormitor cu o saltea fără așternuturi, îngălbenită de sudoare. Apoi el a scos două cearșafuri dintr-o comodă.
Saint a văzut cărți puse unele peste altele, de la podea până în tavan.
— Cea mai bună educație pe care poți să o ai. Vezi prin ochii altcuiva și înțelegi mai multe.
A scos și o geantă de umăr din piele.
Afară, Saint și l-a imaginat pe Patch aici, poate sub țărâna pe care călca. Gândul i-a ascuțit simțurile.
Privirea i-a căzut pe hambarul roșu.
— Camera mea obscură.

— Developezi singur?
— Înainte mă duceam la magazin. E scump.
— Dar magazinul din Alice Springs?
Aaron s-a zbârlit puțin.
— Tipul ăla de-acolo... nu înțelege arta. Nu vede ce văd eu.
Eli Aaron pășea pe frunze, uitându-se în urmă la fiecare trei pași.
În clipa aceea, Saint tânjea să audă un motor, poate chiar sirene, orice care să-i spună că în pădurea asta din Missouri nu se află doar ea, arma bunicului și un uriaș.
A aruncat o ultimă privire plină de dor în urmă și a intrat după el.
Înăuntru lumina era roșie și scăzută. Colțurile încăperii se pierdeau în umbră; un labirint de mese și instrumente și vaietul vag al unui generator. Mirosul îi ardea fundul gâtului.
Atunci a știut că a intrat în belea.
Nu genul de belea în care intră copiii, genul pentru care țipă profesorii la tine, genul pe care bunica ei l-ar putea ierta.
Era genul de belea despre care citea în ziare și pe care-l vedea la buletinele de știri.
Genul de belea din care nu-și revine nimeni.

Într-o încăpere împărțită cu draperii grele, bărbatul a scos o ladă de lemn și i-a spus să se așeze. Ea și-a pus geanta pe jos, în timp ce el pregătea reflectoarele. A agățat un cearșaf în spatele ei, mormăind pentru el în timp ce-și vedea de treabă. Ea s-a străduit să audă ce spunea.
Și apoi generatorul s-a oprit.
Iar Saint a auzit cuvintele pe care le rostea el și i-a înghețat sângele în vine când le-a recunoscut.
La apa odihnei m-a hrănit.
Sufletul meu l-a întors.[1]
Același fragment pe care-l spusese cândva și bunica ei.
Domnul mă paște.[2]
O rugăciune funerară.
Era cât pe ce să deschidă gura, când s-a stins lumina.
El a aprins blițul și, o clipă, Saint l-a văzut în față.
— Scoate-ți ochelarii.
Cu mâna tremurând, i-a scos și i-a pus pe podea.
— Nu zâmbi. Zâmbetul te ascunde.
Încă o străfulgerare de lumină și de data asta l-a văzut în stânga.
Saint a tras adânc aer în piept.
— Fetele de liceu care au dispărut… fata de la facultate.
Altă străfulgerare.
— Nici măcar nu știu cum te cheamă, a spus el.

Ea i-a spus și, chiar și în beznă, a auzit cum îi ajunge veselia în cuvinte.
— Te rogi?
— Da.
— Ce anume ceri?
Încă o străfulgerare. Bărbatul se contopea cu umbrele.
— *Un sfârșit potrivit și drept*, a răspuns ea, lumea din jur devenind încețoșată, cu muchiile tocite.
El a râs.
— *Eu sunt Calea și Adevărul.*
— *Și viața.*
— Știi Scriptura.
Saint a înghițit un nod.
— Știu ce-i bine și ce-i rău.
— *Atunci a trimis Domnul asupra poporului șerpi veninoși*[3]. Nu-ți face griji, n-o să te muște. O să fii frumoasă… într-o bună zi, chiar o să fii.
Saint a simțit cum se adună lacrimile.
— În ziar zicea că fetele alea au fost luate într-o dubă albastră.
— Am o dubă albastră.
— Tu le-ai luat, domnule Aaron?
— Da.

---

[1] *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, *Psalmii*, Psalmul 22: 2-3.
[2] *Op. cit.*, Psalmul 22:1.
[3] *Op.cit, Numerii*, 21:6.

35
Nu mai cunoscuse asemenea teamă.
Teamă care-i cuprinsese mușchii, sângele și răsuflarea, mintea. Teamă care-i spunea să se ridice și s-o ia la fugă. Că făcuse o greșeală curajoasă ca aceea pe care o făcuse Patch.
Saint a căzut în genunchi și s-a întins după ochelari, dar a găsit în schimb geanta, iar mâna i-a întâlnit metalul când a ridicat arma și a țintit cu ea în întuneric.
Arma i-a fost smulsă din mână cu ușurință.
Încă o străfulgerare când bărbatul a intrat din nou în umbră, surprinzându-i teama prin obiectiv, ca și cum și asta ar fi făcut parte din jocul lui.
— Zici că ești o sfântă, dar poate că ești și tu o păcătoasă ca toate celelalte! a strigat el din întuneric.
Saint și-a găsit praștia și cutia cu bile argintii de rulment.
Mâna îi tremura atât de tare, că a scăpat vreo zece pe podea până să reușească să încarce una în praștie.
A țipat când a tras o singură dată în beznă, spre locul unde ar fi putut să se afle el. S-a ridicat, cu tot trupul tremurând când a simțit ceva zdrobindu-se sub tălpi.
A ridicat cioburile obiectivului, le-a luat repede și a văzut lucruri sparte.
O draperie s-a tras deoparte și lumina roșie a pătruns în camera pustie.
S-a îndreptat spre lumină, afară din încăperea principală a hambarului, și s-a dus către

șirurile lungi de cutii stivuite unele peste altele. Lumina era de un roșu orbitor.
Când a ajuns în capătul unui șir de cutii, s-a întors și a trecut la următorul.
Abia atunci a ridicat privirea.
Și când a ridicat-o, a icnit ca și cum ar fi încasat un pumn în stomac.

Sute de fotografii erau atârnate de fire de sârmă galvanizată care se intersectau deasupra. A smuls câteva și le-a văzut pe fete, care zâmbeau pentru un străin fiindcă părinții lor voiau câte o amintire din fiecare etapă.
Și apoi a văzut semnele de pe ele.
Cercuri grosolane desenate deasupra fiecărui cap. Halouri. A întins mâna după alt set. A văzut că nu erau însemnate. Și-a simțit trupul înghețând când s-a uitat la Misty. A numărat vreo 12 poze. Într-una, Misty era pe prima pagină a unui ziar. În alta, era în pagina de sport, cu bâta de lacrosse pe lângă corp.
A auzit un zgomot în stânga.
A lăsat să cadă pozele și s-a mișcat rapid până a ajuns la peretele cel mai îndepărtat.
Abia când a văzut bancul de monitoare de pe perete, cu imagini alb-negru neclare de la 12 camere instalate de jur împrejur prin pădure, a știut ce găsise.
Pe fiecare monitor vedea camerele pe unde trecuse, pădurea, un dormitor mai frumos, mai ordonat și, în cele din urmă, un fel de buncăr, iar acolo, pe saltea, o siluetă.
Generatorul a murit.
— N-ar trebui să fiu aici, a șoptit ea, căutând calmul în sunetul vocii ei. Vreau să merg acasă.
A trecut pâș-pâș pe lângă cutii, mergând aplecată.
A găsit o ușă și a trecut în altă încăpere, la fel de întunecată. Mirosul chimic a devenit mai

puternic.
Și-a găsit cutia de chibrituri în buzunarul salopetei și a aprins unul.
A distins forme și umbre și pentru o clipă și-a dat voie să se calmeze, însă împușcătura aproape că a dărâmat-o, cu un ecou violent când glonțul a mușcat din perete deasupra ei.
A auzit un râs, de parcă s-ar fi jucat cu ea. Ca și cum ar fi vânat-o. Saint a intrat în rafturi și a auzit zgomot de sticlă spartă când a scăpat cutia de chibrituri și a luat-o la fugă.
A găsit niște trepte care coborau într-un tunel lat către casa principală. S-a mișcat rapid și fără zgomot prin tunel și în sus pe alte trepte, până a ajuns înapoi în living.
Saint s-a uitat la ușa de la intrare, deschisă către pădure, știind în clipa aceea că trebuie să plece și să fugă spre copaci, să se întoarcă la autostradă și să ceară ajutor.
Și atunci a văzut o altă ușă. S-a gândit la ecran, la saltea, la Patch și la ce ar face el dacă ar avea ea probleme.
A deschis ușa și a văzut trepte care duceau înapoi în subteran, ca și cum tot complexul ar fi fost construit astfel încât Eli Aaron să se poată deplasa fără să fie văzut. A mers pe lângă perete, coborând în beznă, cu praștia ridicată când a făcut un cot strâns.
A simțit miros de pământ și umezeală. Era tot mai cald. O căldură bruscă și umedă.
Saint a pipăit peretele, a găsit un întrerupător și a apăsat pe el.
O clipă, le-a văzut.

Vreo 12 bazine. Șerpii priveau sălbatic, ca și cum bărbatul i-ar fi smuls din pădure doar ca să-i țină în viață și în captivitate. Saint îi știa pe unii, din cărțile ei. Șarpe-mocasin. Șarpe-cu-clopoței pitic.
S-a aprins lumina.
— Patch! a strigat ea.
L-a auzit pe Eli Aaron pe trepte, venind după ea, așa că a fugit și s-a afundat și mai mult în întuneric.
Încă o împușcătură.
Sunetul s-a estompat în jurul ei. Saint a căzut în genunchi și a început să se târască.
A închis ochii strâns.
S-a rugat să se termine totul.

Avea toate celulele din corp blocate de teamă.
Și atunci a văzut lumina.
Numai că licărea într-un fel care-i spunea că e într-o belea cât casa. Simțea mirosul fumului, dar nu vedea flăcările care o urmăriseră de la surcelele hambarului până în casa principală din lemn.
Și-a făcut mâna căuș la gură și i-a strigat numele.
În capătul tunelului a ridicat privirea și a văzut un oberliht cu geamul vopsit în negru, însă prin crăpăturile din vopsea se vedea lumină.
Fumul îi strângea pieptul și gâtul.
S-a ridicat și s-a atârnat cu vârful degetelor de marginea geamului, încercând să se ridice, dar n-avea destulă forță.
A încercat din nou și a țipat când și-a găsit priza pe peretele cu asperități, înfigând cu putere vârful încălțărilor.
A lovit geamul cu mânerul prăștiei și l-a crăpat; a mai lovit o dată și l-a spart.
S-a strecurat prin deschizătură, iar cioburile au zgâriat-o adânc până a ajuns pe patul de frunze.
A țipat în clipa în care niște mâini puternice au prins-o pe sub brațe și au tras-o cu totul afară.
Nu știa ale cui mâini sunt și a rostit toate blestemele pe care le știa, l-a făcut scârbă și nenorocit și abia când flăcările au ajuns la

alte chimicale și au spart ferestrele a căzut fără vlagă în brațele bărbatului.
— Te-am prins, copilă, a spus Nix. Te-am prins.

38

Stătea pe rampa din spate a unei ambulanțe în timp ce focul ardea violent.

N-a putut auzi mare lucru când a vorbit femeia, i-a băgat o lumină în ochi și i-a pus întrebări.

Cineva i-a așezat o pătură pe umeri, până la gât, iar ea se uita prin lentilele sparte.

Polițiștii s-au retras când focul a izbucnit afară, cu flăcări care se răsuceau și se întindeau peste frunzele uscate, către hambarele de alături.

Saint i-a spus lui Nix ce știa și în scurt timp aveau o echipă și găsiseră urme de sânge care ajungeau departe în pădure.

Ea trăgea adânc în piept aer înghețat și se întreba cum de pădurea nu arăta altfel, de ce văzduhul era tot albastru și razele soarelui tot sfâșiau umbra printre ulmi. S-a dus în spatele unei mașini de poliție și a vomitat. Avea să simtă miros de fum săptămâni la rând.

A rămas la granița nopții și n-a luat în seamă privirile care o fixau cât se uita și aștepta, pentru că a durat o oră până când a fost controlat focul.

Iar când Nix a ieșit în cele din urmă și a clătinat din cap, a fugit la el, și-a strâns pumnii și l-a lovit în pieptul lat.

A plâns până când trupul a cedat după ultimele luni și ea și-a dorit ca pământul să se întunece, iar culorile să dispară.

Nix a sprijinit-o cu un braț în jurul taliei, în timp ce ea încerca din nou să intre în casă.

Să ardă împreună cu el. Să ardă împreună cu toți.
— E înăuntru! a spus ea disperată, convinsă. Este!
— Nu e nimeni înăuntru.
— Am văzut…
— Ai făcut bine, Saint.
l-a netezit părul și a strâns-o cu putere în brațe.
Polițiștii s-au răspândit pe terenul neiertător, însemnați cu funingine pe fețe, de la scheletul casei care arunca în aer tăciuni ca pe niște semințe de păpădie.
Luna plutea mult spre est, dincolo de dârele de fum alb care se ridicau ca un semnal că de-acum se terminase, că o să se predea și o să recunoască înfrângerea zdrobitoare.
Ploaia a început târziu și a fost torențială, înnoroind lăstărișul atât de tare, încât abia se mai mișcau. Au găsit două iazuri aproape de mlaștină, cu malurile căzând peste o culme. Unul dintre polițiștii din Ames County a căzut, și-a sucit genunchiul și au pierdut vreo două ore până să-l scoată. Atunci Saint știa deja ce urmează, dar tot s-a împotrivit țipând când Nix a încheiat căutarea pentru ziua aceea.
L-au dat în urmărire generală, au respectat tot protocolul și erau conștienți că Eli Aaron n-avea cum să fi ajuns prea departe, dar și că el cunoștea terenul mult mai bine decât ei. Era posibil și să fi murit înăuntru, să fi ars până la os.
— Te duc eu. Bunică-ta așteaptă la gară.

In momentul acela, Saint s-a smuls și a luat-o la fugă.
A auzit strigăte în urmă.
Înjurături.
Le-a scăpat aproape o oră, până avea hainele grele și adidașii se încărcaseră de noroi, pe care-l trăgea după ea, lăsând o dâră.
— Hai, ajunge! a strigat Nix, cu părul încâlcit de ploaie.
Saint își ținea capul în jos, iar vântul o împingea înapoi.
— Saint!
— Duceți-vă dracului! Duceți-vă dracului! Să vă ia dracu' pe toți!
L-a auzit pe Nix strigând-o, apoi a văzut farurile unei mașini de poliție în capătul unei poteci, dar ei nu reușeau să pătrundă bezna nopții.
Și-a simțit sângele prea fierbinte. Respira noroi încăpățânat, auzea strigătul unui huhurez.
A căzut din nou și a rămas așa o vreme, apoi s-a ridicat, cu salopeta sfâșiată.
L-a văzut abia când s-a făcut miezul nopții și a trecut de sulițele urzicilor și un izvor care băltea printre pietrele acoperite de mușchi, când s-a ridicat pe picioarele ei amorțite.
A rupt-o la fugă.
Genunchii i s-au afundat în noroi când i-a luat capul în brațe. Ochiul închis strâns, ca și cum se agăța de coșmar.
Saint l-a strâns cu putere, lacrimile-i cădeau pe pielea lui.

N-a băgat de seamă când s-au strâns polițiștii în jurul ei.
— Respiră! a strigat Nix.

Iubiții, visătorii
1975

39

Acea primă zi.

Patch a tremurat, a plâns și și-a întins mâna să-și pipăie ochiul care era deschis, dar nu era nimic de văzut, pentru că găsise granița lumii lui și-i privea capătul. Atât de întunecat, că nu putea distinge nicio formă, distanță sau siluetă, nicio licărire de lumină pe lângă tocul ușii, ferestre sau vreo fisură în apropiere. A ridicat mâna și a ținut-o la doi centimetri de față, dar nu și-a putut distinge degetele sau sângele uscat din palme. Oriunde s-ar fi aflat, oricare ar fi fost starea lui, era ca și cum ar fi fost orb.

Era înghețat bocnă, viața lui era un vârtej de întuneric și roșu, iar fălcile erau atât de încleștate, că a trebuit să le frece până când s-au descleștat dinții și din gură i-au ieșit fulgi de sânge uscat, ca vopseaua scorojită.

S-a întrebat dacă a murit.

Cei mai mulți localnici din Monta Clare își petreceau diminețile de duminică la St Raphael și o dată se luase și Patch după ei, se așezase în spate și nici nu îngenunchease, nici nu cântase; stătuse doar și se uitase la bărbatul din față care aprindea lumânările, atingea creștete și le spunea că dau greș, dar asta era ceva de așteptat.

Patch și-a dat seama că era o mascaradă și că atunci când vine, moartea nu e nici lumină, nici mărturisire, iertare, pace sau foc. Era bucata aceea rece de timp dinainte să te naști, privirea aruncată în cărțile de istorie care-ți spuneau că lumea existase înainte și

avea să existe din nou, indiferent cine era martor.
S-a gândit că dovada cea mai autentică de viață era durerea și a știut asta în ziua în care în fața casei lor a oprit mașina neagră, iar doi bărbați cu uniforme și tunsori militare au bătut la ușă și i-au spus maică-sii că soțul ei o să se întoarcă la bordul unui avion împreună cu alte 100 de cadavre, toți oameni prea tineri ca să știe măcar unde e Vietnamul pe hartă.
La zece ani și-a dat seama că oamenii se nășteau întregi și că lucrurile rele jupuiau straturi de pe persoana care fuseseși cândva, subțiind compasiunea, empatia și capacitatea de a construi un viitor. La 13 ani știa că straturile astea pot fi refăcute uneori, când te iubesc oamenii. Când iubești.
Când și-a dus mâna la stomac, a dat peste cusături cu funde largi din bumbac, care se ridicau deasupra pielii sfâșiate și umflate.
Mai sus a simțit vânătăile de pe piept.
Și deasupra crucea lui atârna de un fir subțire în jurul gâtului. O cruce pe care i-o dăduse Norma pentru că, zicea ea, avea să-l ferească de rele. El nu credea în Dumnezeu, doar în Saint și bunica ei, uneori și în maică-sa.
Era întins pe ceva moale și dedesubt era ciment, cu fărâme de pământ și grăunțe de nisip, ca și cum stratul de deasupra ar fi fost răzuit. Avea să vină panica, știa, dar timpul îl părăsise în asemenea măsură, încât plutea în derivă, iar viața era formată din bucăți plutitoare intangibile, chipul mamei lui,

magazinul universal al lui Green, Misty Meyer.
A auzit țipete, dar nu știa că erau ale lui.
Bezna era binecuvântarea și blestemul lui, iar în momentele de luciditate se întreba dacă e la spital. O unitate de primiri urgențe, unde nimeni în afară de Saint nu se oprea să-i supravegheze coma și să-l țină de mână.
Durerea venea în junghiuri acute atât de sălbatice, încât se zvârcolea, icnea și vomita spumă, care apoi se usca și făcea crustă în colțul gurii.
Nu știa destule ca să fie speriat.
Patch a simțit o mână care se strecura într-a lui.
S-a smucit.
Nu era singur.

Patch știa că visele sunt experiență și anticipare, urma amintirilor și a actelor echilibrate.
Fata mirosea a aer curat; a loțiune de soare, gumă de mestecat cu cireșe și fum de lemne.
— Deschide gura și înghite pastila asta.
Nu-i recunoștea accentul. Poate că venea de undeva de departe, din sud, unde creștea bumbacul și se bea bourbon.
I-a simțit mâna catifelată și caldă pe obraz când i-a înclinat capul pe spate și i-a pus o pastilă pe limbă, după care i-a apăsat o sticlă cu apă pe buze.
— Spune-mi ceva ce nu știu.
Răsuflarea ei era fierbinte și dulce.
El nu putea vorbi.
— Atunci îți spun eu ceva. Creveții au inima în cap. Așa că sunt mai degrabă impulsivi și practici. Mama spunea că eu sunt doar inimă, dar pur și simplu nu-i adevărat. Se zice că ți se aprind călcâiele după cineva, ca și cum ar putea fi vreodată bine să ia ceva foc.
L-au trecut toate sudorile străduindu-se să-și găsească vocea.
A auzit sunetul făcut de degetele ei pe podea, pe pereți, ca și cum ar fi desenat o hartă în timp ce vorbea.
— Se zice că nu există un mare plan. Știi de serendipitate? Poate. Clar știi despre soartă și toată povestea aia tristă.
— Ce ești tu? a întrebat el, în cele din urmă, într-o șoaptă care suna greșit, ca și cum ar fi

uitat cu totul ordinea cuvintelor.
— Doar o fată care încearcă să-și găsească drumul prin beznă.
Patch a dat să vorbească din nou, dar ea i-a luat-o înainte.
— Fără nume și locuri. Uriașul ascultă. Ești viu, nu?
— Da, a răspuns el răgușit.
— Atunci poate nu facem nimic care să schimbe situația. Dacă ți-e rău, îmi spui. Dacă ți-e foame sau îți mai trebuie apă. O găleată pentru spălat, alta pentru toaletă; 15 pași până la ușă și poți s-o lași acolo, o să fie schimbată repede.
— De cât timp sunt aici? a întrebat el.
— Zece somnuri.
— Trebuie să fie mai mult decât...
— Ești cu capul în...
— Nori, a zis Patch.
— Vârful norilor, cu îngerul. Poate că o vezi pe Misty Moon de-acolo.
— Misty? a întrebat el cât se poate de buimăcit. Ce zi e?
— Zilele au fost numite după planetele astrologiei elenistice. Saturn, Soarele și Luna. Sâmbătă, duminică... Luni.
S-a apropiat până a ajuns cu piciorul gol lipit de al lui.
— Ești reală?
— Cât de reală e viața, a zis ea coborând glasul.
— Și bărbatul... e diavolul sau așa ceva.
— Suntem fiecare propriul diavol, nu?

Patch a simțit cum se furișează în el febra și când ea și-a pus mâna peste a lui, a auzit-o trăgând aer în piept și înjurând încet.
— Mai fierbinte ca iadul, a spus ea.
— În Golful Persic erau pirați... a început el, mijind ochii ca și cum i-ar fi putut vedea. Prădătorul. Când simțeau că se apropie fierbințeala, credeau că-i încinge suficient ca să-și ardă dușmanii, așa că plecau la luptă.
— Și o încasau cu brio, a replicat ea, iar el a simțit o adiere când fata a despicat aerul cu o sabie imaginară.
— Trebuie să plec acasă acum.
Ea a rămas tăcută o vreme, iar el a întins mâna să-i atingă umărul și i s-a părut că ea e ca lumina în cea mai sumbră noapte de iarnă.
— Ce să fac? a întrebat Patch.
— Să te rogi, a răspuns ea și i-a prins strâns fața în mâini. Vrei să supraviețuiești aici, îngenunchezi și te rogi când e el prin preajmă. Și crezi.
— Dar eu nu cred...
— Există un motiv pentru care eu sunt încă aici, iar celelalte fete, nu.

41

Ea și-a umezit palma cu limba și i-a dat deoparte părul de pe față.

— Mama avea obiceiul să-mi cânte când credea că lumea s-a oprit în loc și că e rătăcită undeva, în beznă. Spunea că atunci când cânta despre locul de dincolo de curcubeu, Dumnezeu își aducea aminte de toate lucrurile bune pe care le crease, se mobiliza și punea lumea din nou în mișcare. Și imediat soarele te ajungea și ardea relele până strălucea atât de tare că nici nu te mai puteai uita la el.

El a vorbit cu glas îndepărtat.

— Cred că sunt guri de aerisire. Cred că lasă să intre aerul, dar nu și lumina.

A simțit salteaua lăsându-se când ea s-a așezat.

Patch s-a gândit la metalul care-i străpunsese stomacul, poate a lăsat ceva în el, ceva care acționa lent, dar care l-ar fi putut schimba lent și pe el. O rugină. Roșu și maro-închis, care se strecurau prin carnea sănătoasă până când descompunerea se instala ca putreziciunea în lemn.

— De cât timp ești aici? a întrebat el.

— Universul nostru e negru. O galaxie, stele și materie neagră, planete, oameni și organisme. Totul este conținut în încăperea asta fără niciun pic de lumină. Chiar și când ieșim o să-l luăm cu noi, propria gaură neagră care o să înghită toate lucrurile bune.

— Trebuie să știu cum te cheamă.

Au auzit un zgomot.

Ea a ridicat vocea și a vorbit limpede.
— *Fiți tari și curajoși, nu vă temeți, nu vă îngroziți, nici nu vă spăimântați de ei, că Domnul Dumnezeul tău va merge El Însuși cu tine și nu se va depărta de tine, nici nu te va părăsi.*[4]
— Trebuie să merg acasă acum, a bâiguit el.
Mai tare:
— *Pune-ți nădejdea în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe priceperea ta. Pe toate căile tale gândește la Dânsul și El îți va netezi toate cărările tale.*[5]
El a implorat.
— Roagă-te și rămâi în viață, a șoptit ea.
— Mă cheamă Patch. Și am fost luat de la…
Cheia a găsit ușa.
Mâna ei a găsit-o pe a lui.
El n-o să-i mai dea drumul.
Deja simțea asta.

---

[4] *Op. cit., Deuteronomul,* 31:6.
[5] *Op. cit., Pildele lui Solomon,* 3:5–6.

Într-o zi, a reușit să se ridice în șezut și să urmărească rigipsul. Vopsit în negru.
A cercetat încăperea, cartografiind cu palma fiecare centimetru și căutând o gaură, o scândură slăbită, ceva care să-i fie de ajutor. N-avea nimic în buzunare. Nu purta cămașă, pentru că era cald. Nu cald de la febră, doar o umezeală de parcă fusese dus atât de departe în sud încât și dacă scăpa, n-ar fi recunoscut nimic.
Nicio cătușă la gleznă, niciun lanț. Nici ghete.
Când se deschidea ușa, nu pătrundea niciun fel de lumină, ca și cum orice ar fi fost afară era la fel de întunecat.
Fata venea și pleca. Uneori răspundea și alteori se ascundea atât de temeinic, încât el știa că putea să dispară când voia.
Odată, când și-o amintise pe maică-sa foarte bine, s-a ridicat în șezut și a țipat, iar fata l-a culcat la loc.
Iar când el a bătut în ușă și a țipat să fie eliberat, ea l-a dus înapoi pe saltea și i-a spus să se liniștească.
— Am dormit? a întrebat el. E greu de spus. Aici nu mai visez deloc. E prea întuneric. Nu știu unde sunt.
— Crezi că ești în iad. Dar Dumnezeu te poate duce într-un loc mai bun.
— De ce vorbești așa?
— Ne țin pe amândoi în viață. Și dacă nu, atunci e mai bine să limităm pierderile, nu?
— Povestește-mi despre ceilalți.

— Tu ești primul băiat, dar au fost alte fete…
A auzit-o cum înghite un nod.
— Acum sunt doar eu.

43

A auzit pași la ușă.

— Nu pot să respir aici.

— Trebuie să te liniștești și trebuie să îngenunchezi și să te rogi, a spus ea.

— Dar nu...

— *Nu te teme, că Eu sunt cu tine, nu privi cu îngrijorare, că Eu sunt Dumnezeul tău. Eu îți dau tărie și te ocrotesc și dreapta Mea cea tare te va sprijini*[6].

Au rămas întinși în tăcere până când pașii s-au îndepărtat.

Ea și-a trecut degetul peste abdomenul lui, apoi peste coastele ieșite în afară ca niște fosile. La gât și-a pus degetul de-a lungul claviculelor și l-a afundat în vale și apoi a luat-o în sus. Bărbie, gură și dinți.

Nas.

l-a înconjurat ochiul și i-a simțit genele. Patch a avut nevoie și de ultima picătură de putere ca s-o prindă de încheietura subțire când ea s-a apropiat și de cealaltă parte a feței lui și, chiar și pe întuneric, și-a dorit să aibă pe ochi banderola.

— Știai că-ți lipsește un ochi?

— Copiilor de la școală le place să-mi aducă aminte.

S-a gândit la doctorul Klein și biroul lui cu lucruri minunate în borcane și modele ale urechii interne și ale sistemului reproducător. N-aveau bani pentru specialiști, dar nici Patch nu era deloc special. *Pur și simplu îți lipsește un ochi, în timp ce nouă, celorlalți, nu.*

— Dar ca orbite, sunt clar între primele trei pe care le-am pipăit până acum.
— Poate să ne audă tot timpul? a întrebat Patch în șoaptă.
— Poate.
Și-a strâns mâinile la subraț și și-a înăbușit un fior pornit de sub rotule, după care a năvălit în tot corpul, iar pe ceafă a simțit cum i se ridică părul blond. Nu fusese bolnav, cel puțin de când era băiețel și murise taică-su, iar el se simțise cuprins de o răceală care nu trecuse aproape tot anul acela. Mușchii se opuneau în fiecare dimineață când cobora scările și privea cum viața li se golește încet-încet. Era o alunecare spre sărăcie pe care n-o anticipase, pe care niciun copil nu o anticipează vreodată. Porțiile de mâncare deveneau tot mai mici, iar foamea tot mai mare, până a remarcat că blugii îi atârnau în talie, în timp ce tot făcea găuri noi în curea. Maică-sa se ridica și cădea ca anotimpurile, uneori caldă când îl îmbrățișa și-i spunea că situația o să se îmbunătățească și alteori distantă și pustiită când o întreba ce ar putea să îmbunătățească ei cu pâine veche, o pungă de ovăz și două conserve de roșii. Găsea și pierdea locurile de muncă atât de des, încât el nu știa dacă o să ajungă acasă și o să găsească mirosul tocăniței ei irlandeze, lumina tăiată sau pe doctorul Tooms așteptându-l la masa din bucătărie ca și cum ar știut că de asta avea nevoie Patch.
— Nu sunt destul de puternic pentru așa ceva, a spus el.

Apoi a plâns.
— Ești tare, a zis ea.
— N-am…
Ea i-a pus mâna pe obraz.
— Ba ești. Noi îi simțim pe cei ca noi. Copii care n-au primit cărțile câștigătoare. Ne uităm la alții care au probleme banale și ne gândim cât ar rezista ei în copilăriile noastre.
Patch a suspinat.
Ea i-a netezit părul și a șoptit:
— Când scapi de-aici, n-o să știe nimeni cum ai pierdut totul, cum ai privit un sfârșit pe care ceilalți nu-l pot înțelege. O să-ți dea putere. O să-i facă să-și dorească să nu se fi pus cu tine.

---

[6] *Op. cit., Isaia,* 41:10.

— Te caută?
— E un polițai care mai trece câteodată.
S-a gândit la șeful de post Nix apărând când vecinul chemase iar poliția pentru că Ivy era prăbușită la volanul Fairlane-ului, iar Patch nu reușise s-o care în casă la timp. Nu scrisese niciodată un raport. Doar o dusese în casă și o ajutase să se întindă în pat, apoi scosese câteva bancnote din portofel și i le întinsese băiatului. Patch nu-i spunea lui Saint lucrurile astea. Învățase de mic că poți ascunde multe cu un zâmbet.
— Și prietenii tăi?
— Saint.
S-a gândit la ea, mică, isteață, căutând unghiuri care să-i apropie mai mult. Cum învățase să tragă cu praștia cu o zi mai repede decât el. Cum stătea alături când își făceau tema la matematică, îndrumându-l către rezolvări mult prea grele pentru el, lingușindu-l și ghidându-l până rămânea cu o singură opțiune, iar ea zâmbea ca și cum ar fi deslușit singur problema. S-a gândit la Norma, cu inima ei, cu gătitul și toleranța ei. Cum încerca el să trăiască în umbra vieților lor în așa fel încât să nu-l bage prea mult în seamă. Încerca să fie amuzant, să fie fermecător și agreabil. Să se facă util. O dată le-a curățat curtea când Saint era cu Norma, cu autobuzul. Altă dată a vopsit tocul scorojit al bovindoului de pe fațada casei lor mari. În zilele acelea rămânea la cină, unde mâncarea era atât de fierbinte și consistentă, încât

dormea în noaptea următoare și nu se trezea nici măcar când se întorcea maică-sa de la serviciu.
În zilele acelea, rămânea pentru că simțea că merită.
— Ea e... ce-i mai bun în mine, a adăugat el.
— Povestește-mi despre ea.
— E isteață. Și poate să cânte la pian așa de frumos, că mă opresc și mă uit la degetele ei. E subțirică și poartă ochelari mari și are părul împletit în coadă.
— Și părinții ei?
— Mama ei a murit la câteva zile de la naștere. Era tânără. Saint a zis că dacă avortul era legal, ea n-ar fi existat. Taică-su a plecat din oraș după aia. Nu le-a dat niciun ban bunicilor ei. A găsit scrisorile pe care i le-a scris bunică-sa. Refuzate de destinatar.
— Saint asta te iubește.
— Nu. O face din bunătate și poate și un pic de milă. Uneori astea două merg foarte bine împreună. N-o să refuz niciuna.
— Tu n-ai nevoie de binefaceri. Pun pariu că Saint știe deja. E bună pentru că te iubește.
Patch a clătinat din cap.
— O să-și dea seama acum, când nu mai sunt.
— Ce să-și dea seama? a întrebat fata.
El a vorbit fără niciun înțeles ascuns, doar cu o sinceritate brutală și totală.
— Cât de puțin am lăsat în urmă.
A simțit brațul ei gol pe brațul lui.
— Trebuie să știu cum te cheamă, a zis el.

Ea a coborât vocea și a șoptit, cu răsuflarea fierbinte când s-a apropiat și și-a făcut mâinile căuș în jurul urechii lui.
— Grace.

Patch a îngenuncheat, iar ea a început rugăciunea. Grace a recitat cu glas tare din Scriptură până când bărbatul de la ușă i-a lăsat singuri.
— Poate că într-o bună zi o să fiu prima care-l vede după Înviere. Și dacă sunt aleasă, o să mă trimită după trei persoane. Și o să mă golească de sânge. O să-l vadă cum curge pe piatra neagră ca și cum n-aș fi existat niciodată.
— Amin, a spus el.
— Ești pregătit pentru ziua aceea?
Patch nu știa dacă lipsa luminii îi accentua cuvintele sau doar faptul că fata avea cea mai dulce voce pe care o auzise vreodată. A preluat controlul și i-a împărțit orele în ore de școală și weekend. Iar pentru zilele de școală a făcut un plan și stăteau întinși unul lângă celălalt și se prefăceau că văd tabla deasupra lor și scrisul ei de mână delicat pe ea.
— Luni dimineață, a declarat ea, și Patch s-a întrebat dacă nu cumva era de fapt miezul nopții, dar și dacă fata nu era puțin tăcănită.
Ea și-a dres vocea și l-a dus cu două decenii în urmă. A vorbit despre un Canal care desparte Franța de Anglia și cum, într-o joi după-amiază, au căzut din cer fluturași care le cereau locuitorilor să plece din oraș și să se îndrepte spre pustietatea întunecată de la țară. A vorbit despre bombardierele care au străbătut spațiul aerian cauterizat.

— Cum poți să împarți aerul? E aer, s-a mirat Patch.
— Nu poți să lași orice Spitfire vechi să-ți lepede lucruri în cap, a explicat ea nerăbdătoare.
El nu știa ce înseamnă „să lepede", dar a tăcut. Fetei nu-i plăcea să fie întreruptă.
l-a povestit cum a fost ars Parisul, dar comorile lui au rămas intacte pentru că von Choltitz a ignorat un ordin direct. A schimbat macazul elegant către Anne Frank și grămada ei de contradicții. Iar când Patch a aflat despre spaima aceea înăbușită timp de 761 de zile, nodul din adâncul stomacului i s-a slăbit puțin.
— Și cu asta, gata cu Al Doilea Război Mondial. Vreo întrebare?
— Deci au...
— Minunat. Mergem mai departe. Din ruinele Europei s-a născut cea mai măreață formă de artă care-i unește pe comuniști și pe capitaliști. Vorbesc, desigur, despre balet.
Patch a oftat din greu și i-a simțit grimasa prin întuneric.
Ea a povestit în detaliu viața Pierinei Legnani și s-a ridicat în picioare.
— Dacă ai putea să mă vezi acum, ai căsca ochii uluit. Fac piruete cu eleganța Martei C. Ai putea chiar să mă confunzi cu o lebădă.
— Lebădă?
— O lebădă solistă de o grație atât de pură, încât probabil ți-ai calibra ochiul după ea, fiindcă știi că n-o să mai fii vreodată martor la asemenea frumusețe.

— Vorbești o grămadă despre ochiul meu.
A simțit un curent ușor când ea a început să se învârtă.
— Esențialul este să te concentrezi asupra aceluiași punct în timp ce te rotești. Te ajută să-ți menții echilibrul. Am exersat când eram mică și băteam în podelele de lemn cu pantofii de dans până îmi bubuia inima și-mi tremurau picioarele ca la un câine care-și face nevoile.
— De-a dreptul grațios.
— Cu viteza la care ajung acum, aș putea probabil să generez suficientă energie pentru pomul de Crăciun de la Rockefeller Centre.
Patch și-a ridicat privirea în tavan.
— O să mergi la New York, Patch. Și o să-i vezi pe prinț, pe Odette și pe Odillia și o să simți fiecare mișcare pe care o fac. Iar la final, când sunt reuniți în moarte, o să fii primul care se ridică să aplaude și să fluiere.
— Sau primul care o să adoarmă pe parcurs.
— Mișcare perpetuă. O să vină din toată lumea s-o vadă pe fata captivă care a mers mai departe ca să devină prim-balerină. Presa o să mă boteze Spin Doctress și o să depășesc recordul pentru cele mai multe răsuciri consecutive fără să-mi pierd echilibrul.
Și cu asta s-a dezechilibrat și a căzut grămadă pe saltea.
— Grace cade, a comentat el.
Ea i-a luat mâna, i-a strâns-o ușor și s-a aplecat spre urechea lui ca și cum era cât pe ce să-i spună ceva, când au auzit răsucindu-se cheia în broască.

— Bună, sunt Johnny Cash, a zis Grace, cu glas grav și tărăgănat.
A început lent, aproape vorbind. A împușcat un bărbat în Reno. Și apoi mai repede și, în scurt timp, cânta atât de tare și de răgușit, încât Patch aproape că a zâmbit.
Apoi ea a trecut de la Folsom la Sue și a rămas oarecum neutră până a declarat că mai au de trăit cinci minute.
— Purta negru pentru că s-a identificat cu cei obidiți. Și nimeni nu-i mai obidit ca tine, Patch.
— Așa-i.
— Dar nu-ți face griji, supraveghez eu cu atenție inima aia a ta.
Patch s-a mișcat fără zgomot, pipăind. A numărat 19 pași pe 15. Nu putea ajunge la tavan și o vreme a crezut că asta ar putea fi calea. O vreme a încercat să țină un fel de socoteală a vizitelor; cât trecea până erau schimbate găleata și apa, până era adusă mâncarea.
— Pictează-mi, a spus ea.
— Ce?
— Viața ta. Sau o bucată din ea. Pictează cu toate culorile pe care le știi, ca s-o văd, ca s-o vedem.
El i-a povestit despre casa veche de pe Rosewood Avenue, despre ziua în care a început școala și cum ceilalți copii îl evitau până i-a adus maică-sa tricornul, vesta și banderola pentru ochi, cu craniu și oase încrucișate.

— Pare o mamă bună.
— Așa și e, a spus el și chiar credea din tot sufletul.
Apoi a adăugat:
— Nu auzim niciun alt sunet.
— Ți-am spus, nu există lume dincolo. Ușa se deschide spre spațiul cosmic. Un miliard de stele așa de aproape, că poți să întinzi mâna să le atingi. Am nevoie de apă, altfel n-o să fiu în stare de bisul ăla.
— Unde se duce bărbatul? a întrebat Patch, întinzându-i sticla lui.
— Să vâneze.
— Să vâneze ce?
Ea și-a lipit ușor buzele de urechea lui.
— Oameni răi, ca tine și ca mine.
El s-a gândit atunci la mama lui și a simțit iar trădarea lacrimilor.
— Noi nu mai plângem, a spus ea și i-a șters ochiul. Nu primește el lacrimile noastre. Nu le primește nimeni.

47

Lângă peretele din fund era un parapet din cărămidă gros cam cât un copăcel și uneori ședeau pe el, iar Grace îi spunea că stau cu fața la Pacific și îi arăta navele de transport, pe cele de marfă și vasele frigorifice. Știa denumiri de păsări de mare pe care el se întreba dacă nu cumva le născocește. Alcă moțată. Irlandă spencer. Îi spunea că apusurile sunt frumoase pentru că lumina străbate o cale mai lungă prin atmosferă, ca ultravioletele să se poată disipa.

— Cum de știi așa de multe? a întrebat el.

— Am avut o viață.

Când vorbea ea, el își înfigea unghiile în ciment și adâncea șănțulețul pe care-l scobise. Iar când ea nu era acolo, își folosea ultimele puteri ca să miște înainte și înapoi cărămida de sus, slăbind-o câte puțin de fiecare dată.

S-a ridicat în grabă când a venit bărbatul. Cu toate că întunericul era total, n-avea voie să se întoarcă. Bărbatul nu vorbea, deși Patch îi simțea prezența, puterea. Spaima ei.

S-a așezat în genunchi lângă Grace, care a vorbit calm.

— *Iată Dumnezeul cel tare al mântuirii mele; nădăjdui-voi întru El și nu mă voi înfricoșa, că izvorul puterii mele și cântarea mea de laudă este Domnul Dumnezeu și izbăvirea mea.*[7]

L-a împuns ușor.

— Isaia, 12:2, a spus el cu glas puternic, cum exersaseră înainte.

Patch simțea pe el tot felul de mirosuri. Piersică. Transpirație. Apă de colonie. Mucegai.
Când a plecat, au început din nou să respire.
Grace îl obliga să exerseze atât de mult și atât de intens, încât Patch pierdea șirul orelor și al zilelor cu mușchii arzând. La început l-a durut stomacul așa de tare, că aștepta să adoarmă ea ca să plângă.
l-a simțit degetele băgându-i ceva în gură.
— Brioșe cu unt de arahide, a zis ea.
— De unde ai făcut rost de ele?
Nu mai gustase niciodată ceva atât de dulce.
— Sunt descurcăreață de fel.
Au rămas așezați împreună, cu spatele lipit de perete.
— Spune-mi de ce ți-e dor, a început ea. Și îți spun și eu de ce mi-e dor. Mi-e dor de momentul ăla când luna alunecă sub apă și face totul să fie albastru. Mi-e dor de cele patru fațete ale timpului. Mi-e dor de drumuri de cărămidă galbenă și oameni de tinichea. Mi-e dor de toamnă.
— Nu mi-e dor... uneori nici măcar nu vreau să mă întorc acasă.
— De ce nu?
— Lumea zice că sunt hoț.
— De ce?
— Pentru că fur lucruri.
Ea a izbucnit în râs, încet la început, apoi au început să i se zgâlțâie umerii când s-a rupt zăgazul.
Atunci a început și el să râdă.

In vidul aceIa care înghițea tot ce întâInea în cale și apoi îl scuipa, Patch și Grace au râs tare.
De data asta, mâna Iui a pipăit conturuI feței ei, ascuțimea pomeților, adânciturile de Ia tâmple.
— Pictează-mă, a spus ea.
— Trebuie să te văd.
— Stau pe un țărm de miazănoapte care e roz sub tălpile meIe pentru că vânturiIe din nord-est dezgolesc rioIituI atât de frumos, că abia suport să-I văd. Poate că o să mă conserve. La 70 de kiIometri în jos, cu cristaIeIe. Mumificată în roz. Sper să-mi păstrez naibii înfățișarea.
— Te caută cineva? a întrebat el, iar întrebarea a întunecat cumva încăperea și mai muIt, a mai furat un pic din aerul pe care-l respirau.
— N-a mai rămas nimeni afară. AbsoIut nimeni.
În noaptea aceea, după ce bărbatul i-a luat-o, Patch a continuat să slăbească bucata de cărămidă.
A adâncit și mai muIt șănțuIețuI.
Unghia i-a ieșit din pat, dar eI n-a plâns.

[Z] Isaia, 12:2.

Când a plecat ea, Patch a văzut-o în hectare întregi de mac, pe nisip auriu sau plutind pe marea moartă. Nu-i putea închipui o față sau un trup, așa că în loc de asta a privit prin ochii ei. Un răgaz dincolo de întunecime, unde ea mergea printre oameni normali. Gândurile acestea se învârtejeau în jurul unei tulpini mai întunecate, pe care încerca disperat s-o protejeze.
Când fata s-a întors, teama l-a împins lângă ea, cât încerca să-și adune curajul să se apropie puțin mai mult și să-și strecoare brațul în jurul umerilor ei. Și, cât se poate de încet, ea s-a apropiat și și-a sprijinit capul pe pieptul lui. Patch i-a inspirat parfumul, în timp ce trupul ei se modela după al lui.
— Sunt oameni care caută, a zis el. Sunt polițiști, localnici, afișe, anunțuri la televizor, cutii de lapte și linii de asistență. Există persoane instruite, cu arme și cu pregătirea potrivită să pună întrebările necesare.
— Uneori, îmi doresc să-l văd mort.
El n-a răspuns, pentru că se întreba în ce momente *nu-și dorea* ea să-l vadă mort.
Patch știa că în compasiune găsești putere și uneori e o slăbiciune, iar asta diviza conștiința. Uneori și-ar fi dorit ca ea să tacă, pentru că o simțea mai aproape, alteori tânjea să-l ducă departe cu poveștile ei.
— Povestește-mi despre șeful de post, a spus ea.
— Când mama lucrează de noapte, el stă cu mașina la ralanti în fața casei noastre.

Nu i-a spus cum așteaptă el să audă zgomotul ăsta, cum doar atunci poate să se întindă și să se relaxeze suficient ca să adoarmă. Cum o dată s-a dus la geam, iar polițistul a ridicat mâna și apoi i-a făcut semn să se întoarcă în pat, ca și cum i-ar fi zis du-te, poți să te odihnești, mâine ai școală și ești prea mic să stai singur în casa asta mare și veche.
— Are grijă, a comentat ea.
— Dar locul unde suntem noi și locul unde poate caută el s-ar putea să nu semene deloc.
— Trebuie să te gândești că nu e singurul. Singurul bun.
— Mai e și un doctor. Doctorul Tooms. E un om bun.
— Când o să fii afară, n-o să ai nevoie de niciunul dintre ei.
Când era plecată, Patch se ruga să nu se mai întoarcă. Să-și găsească drumul spre casă.
— Când pleci... camera asta... a început el, dar nu și-a putut duce până la capăt gândul, fraza sau răsuflarea.
Ea s-a împins în el, i-a luat brațul și l-a trecut peste talia ei, apăsându-i mâna pe abdomen.
— Când plec de-aici, nu-i ce-ți imaginezi... ce te temi tu că e. Gândurile astea care te fac să vrei să...
— Să mor, a întrerupt-o el. Să-l ucid. Să te apăr.
A simțit adâncitura, golul unde îi ieșeau în afară oasele șoldului. I-a simțit partea de jos a cutiei toracice.
— Nu putem să ne mai întoarcem, a spus ea. Afară nu-i la fel. Nimic nu mai e la fel.

Stâncoșii nu au cușmă de zăpadă. Colorado seacă și Apache Trail nu-i în Phoenix. O biserică din Mesa Verde și-a pierdut dumnezeul, iar acum oamenii se roagă unul la altul, ca și cum n-ar exista diavoli. E altfel. Totul e diferit acum.
În mintea lui, părul ei lucește ca aurul patinat în întuneric și o clipă Patch își face griji pentru cum arată el. Că ea s-ar putea să nu-l placă pentru că nu seamănă destul de mult cu ce-și imaginase.
— Am strungăreață, spune ea.
— Ah!
— Și dinții ăia sunt mari. Iepurești. Pot să deschid conserve cu ei. Îmi închipui că sunt de-a dreptul adorabilă în lumina potrivită, pentru vânătorul potrivit.
El a zâmbit.
— Nu-ți face griji, eu m-am holbat la depouri în loc să mă întorc și să văd râul Charles, a adăugat ea.
— Chiar nu știu niciodată despre ce vorbești.
— Văd ce nu văd alții.
Zornăit de chei într-o încuietoare.
— Atunci o să mergem în altă parte, a șoptit el în părul ei.
În seara aceea, ceva mai târziu, a reușit în sfârșit să scoată cărămida.
Pași grei pe podea când și-a întors spatele și a îngenuncheat ca să se roage.
De data asta, mirosea a sfeclă și metal.
Abia mai târziu avea să-și dea seama Patch că era mirosul de împușcătură.

I-a adus diferite lucruri; o periuță de dinți și pastă, o unghieră.
Uneori ea îi spunea data, ca și cum ar fi știut, ca și cum ar fi însemnat ceva, ca și cum nu ei doi ar fi fost tot ce conta.
A trecut prin anotimpuri, i-a povestit despre uraganul din Galveston, cu cei 8 000 de morți. Și despre seceta adusă de Dust Bowl, cum prériile s-au uscat și s-au făcut praf până n-a mai putut crește nimic, nici măcar grâu sau orz.
— Goana după aur. Din California până la vara din Colorado's Kingdom. Bineînțeles, nu e doar metal prețios îngropat în țara nimănui, dar ai prins ideea.
A trecut Iin la Steinbeck și Joad și o mie de *okies* care căutau speranța pe tărâmuri aflate în criză economică. I-a descris marele Dust Bowl în culori atât de vii, încât parcă ar fi văzut furtunile întunecate care schimbau ziua în noapte și ar fi simțit cum i se usucă gâtul și-i învăluie visele.
— Poate că asta-i marea noastră depresiune, a zis el.
Ea i-a spus că nu-i cazul să fie așa de dramatic.
I-a predat franceză cu un asemenea accent, că abia reușea să priceapă un cuvânt din ce spunea. Dar ea mergea mai departe, vorbind pe nas prea fonfăit pentru *r*-urile ei, iar când încerca și el s-o imite, ea aplauda frenetic și-i spunea *chéri, coquelicot, chouchou*.

— Tu-ți faci griji niciodată că nu ești în regulă? a întrebat el, după ce îl obligase să cânte *Marseilleza*.
— În regulă e domeniul celor neinspirați, Patchwork. Prefer să trăiesc și să mor la extreme decât să exist undeva la mijloc.
Îl lăsa să se gândească la ce-i spusese. Îl testa când se întorcea, luminând încăperea când el își aducea aminte. Și, spre surprinderea lui, chiar își aducea aminte, așa cum nu i se întâmplase la școală.
— Azi e ziua mea, a spus ea.
— De unde știi?
Patch făcea flotări, iar transpirația i se prelingea constant de pe nas pe podeaua de piatră. Nu număra, continua până începeau să-i tremure brațele. Se odihnea și apoi o lua de la capăt.
— Îmi place să mănânc de ziua mea prăjitură cu fructe uscate, de-aia de se face de Crăciun. Mama aproviziona cămara întotdeauna în decembrie.
N-o mai auzise pomenind-o pe maică-sa până acum.
— Cum e mama ta? a întrebat-o.
Când i-a răspuns, a vorbit prea încet.
— Cumsecade. Slabă. Mă întreb uneori dacă nu cumva astea două merg mână în mână.
— E nevoie de multă putere să fii cumsecade.
A auzit-o înghițind un nod și apoi a simțit-o mai aproape decât i se păruse.
— Când ieșim, o să-ți iau un cadou.
— Într-o cutiuță albastră? Suntem prea tineri și dați peste cap ca să ne căsătorim, Patch.

— Ce ți-ai dori?
— Vreau să mă găsești. Poți, nu-i așa?
— Ar trebui să faci flotări cu mine.
— Nu pot să fac flotări de ziua mea, Patch.
— O să fac cumva să ieșim, a zis el atât de încet, încât ea s-a aplecat și mai mult spre el. Îți promit că o să te duc acasă.
— Acum ești dur? a întrebat ea, iar el a auzit zâmbetul.
Cheia, un ușor scârțâit metalic, rotirea greoaie când bărbatul a intrat în încăpere. Ea a tresărit și a tremurat într-un fel în care nu mai tremurase până acum.
El n-avea nimic să-i dea, niciun dar care să îndrepte lucrurile. Dar știa că e ceva ce poate face să-i ușureze ziua.
Degetele ei s-au retras din mâna lui.
El a stat lângă ea și a căutat în întuneric când au îngenuncheat unul lângă altul ca să se roage. A întins mâna și a scos cărămida slăbită. Grea și aspră.
Și pregătită.
— *Nu vă răzbunați singuri, iubiților, ci lăsați loc mâniei (lui Dumnezeu), căci scris este: „A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti, zice Domnul”*[8], a spus ea cu glas tare și limpede și apoi l-a înghiontit cu blândețe.
— La mulți ani! a zis el, apoi s-a ridicat și s-a rotit cu atâta forță și viteză, încât nu s-a auzit decât trosnetul greu al oaselor.
Și apoi bufnitura, când bărbatul a căzut la podea.
Patch pierduse mâna fetei, a bâjbâit după ea, dar a simțit o altă mână în jurul gleznei.

Ţipetele ei au devenit îndepărtate când bărbatul s-a târât peste el. O mână pe brațul lui, trăgându-l în jos.
Ochiul i s-a închis.
N-a plâns.
Viața lui avea gust de metal și alte lucruri amare.

---

[8] *Op. cit., Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel,* 12:19.

— Ești bolnav, a spus Grace.
El știa de ceva vreme, poate de câteva ore sau chiar zile. Avea pielea jilavă și deși ea zicea că-i ard capul și corpul, nu putea decât să tremure și să se ghemuiască pe saltea. Încerca să n-o arate, să vorbească fără să-i clănțăne dinții, cu pieptul tresăltând și aproape fără suflare oricât de tare încerca să se concentreze. Greața era copleșitoare.
— Patinoarul. Rockefeller Center, a spus ea.
— E noapte?
— Da. Și ninge. Și suntem singurii oameni din New York. Și suntem sătui.
— Sătui?
— Am fost la Barbetta.
Uneori vorbea despre locuri care-l făceau să se întrebe dacă le inventează pentru că sunau cum trebuie sau dacă de fapt lumea ei era o adevărată galaxie față de grăunța lui de nisip.
— Am mâncat atâtea paste, încât abia mai răsuflăm. Tu porți o cămașă albă și are o pată de sos, dar e pe partea pe care n-o vezi, așa că nici măcar nu știi.
El s-a încruntat, iar ea a părut să simtă, pentru că a izbucnit în râs.
— O să mă aplec și o s-o șterg. O să scuip în șervețel și o s-o curăț.
— Apoi o să ne cearǎ să plecăm.
Ea a râs din nou, iar sunetul era dulce.
— O să le spun că se află în prezența unui pirat și ar trebui să aibă grijă, altfel o să-i spintece cu sabia.
— Hangerul.

— Cu hangerul mamii mă-sii, atunci.
Îi plăcea când o auzea înjurând. Părea cu totul în neregulă. Ca o călugăriță sau o profesoară care înjură.
El a tușit și a simțit gust de sânge, dar nu i-a spus, pentru că erau lucruri mai importante de spus.
— Înainte eram pierdut.
— Ești tot pierdut, Patch.
— Doi oameni sunt mai puțin pierduți decât unul.
— Te-ai gândit vreodată să scrii poezie?
— Știu să patinez, a zis el.
— Nu cred. Cu un singur ochi… probabil cazi tot timpul.
— N-am prea ieșit din Monta Clare. Nu știu unde suntem, dar sigur e cel mai departe de până acum.
— Trebuie să vezi lucruri. E o lume mare. Ai încredere în mine și o să ți-o arăt.
— Am încredere în tine.
— Atunci închide ochiul, ca să ți-o pot picta.
Patch a găsit un oraș pe care nu-l mai vizitase până atunci. A văzut gheață și zăpada căzând de parcă ar fi fost cenușa de la un foc alb. Clădiri atât de înalte, încât se aplecau spre el. Lumini refractate, sticlă, oțel și abur care se ridica din grilaje. l-a zugrăvit totul cu cuvinte, iar el simțea cum mocnește energia aceea, care scotea fum dinspre Wall Street și orbea pe Broadway. Voci și motoare, foșnetul ziarelor.
Și muzică.
— Patch, auzi? l-a întrebat ea încet.

— E real?
Ea l-a ajutat să se ridice în picioare.
Durea prea tare.
— Ce ne facem?
A simțit-o cum îl privește și a știut. Nu era nimic de făcut. Nu fusese niciodată.
— Suntem pe gheață, a spus ea concentrată. Suntem pe gheață și sunt atât de multe stele, că nu putem să nu ridicăm privirea. Ne oprim în mijloc și ne întindem pe spate.
— Cântecul ăsta, a zis el când și-a dat în sfârșit voie să-l audă.
— Crezi că acolo suntem?
— Unde?
— În capătul întunecat al străzii.
El s-a aplecat puțin, iar ea l-a sprijinit și l-a tras mai aproape, până când bărbia lui se sprijinea de creștetul ei, și a rostit cuvinte care i-au mers direct la inimă.
Patch nu știa că bezna poate fi așa de frumoasă. Nu știa că în piept una dintre coaste îi perforase plămânul. Aerul pătrundea în cavitatea pleurală.
Sau că avea splina ruptă și încet, înăuntru, sângera de moarte.
— Ai dansat vreodată cu o fată, Patch?
Fata s-a întors, iar el a urmat-o. Și s-au mișcat încet.
— Putem dansa pe gheață și lumea o să vadă, a șoptit ea.
— Nu-mi place să fiu privit.
— Ei, atunci n-ai ales fata potrivită cu care să dansezi.

Pentru o clipă perfectă au fost doar doi adolescenți care se îndrăgostesc.
— O să ne găsească, a spus ea blând.
Când muzica s-a domolit și nu mai auzeau decât cel mai slab pârâit al discului, fata și-a dat capul pe spate, iar buzele lui le-au găsit pe ale ei.

51

Grace i-a spus că se crăpa de zi, centrul soarelui era la 18 grade sub orizont, iar lumina era împrăștiată prin atmosfera lor fragilă. l-a spus că indiferent ce se petrecea, el trebuia să respire, să fie curajos, să fie un pirat.

El își tot pierdea și recăpăta cunoștința.

A visat că ieșea printr-o trapă într-o pădure care semăna mult cu cea din care fusese luat. Sau poate o stradă dintr-un oraș necunoscut, unde făceau semn unei mașini care-i ducea la poliție și poate la spital. Se minuna de agitație, de sclipirea a zeci de becuri pentru doi copii de mult îngropați. Cel mai mult își făcea griji pentru ea, că o să fie dusă altundeva, iar el pur și simplu n-o să poată supraviețui singur.

— Să nu adormi! i-a cerut ea și i-a strâns prea tare mâna. Sunt prea multe pe care nu le-ai văzut. Cerul la Baldy Point, cum se revarsă lacul Altus-Lugert la baraj și pornește ca un torent pe North Fork Red River.

— Spune-mi ceva real, zice el și nu-și recunoaște vocea.

— Am crescut într-o casă albă mare. Un dormitor pentru mine, mama și încă trei pe care le închiriam cui trecea pe-acolo. O dată a fost o fată, poate că avea vreo 19 ani, care m-a învățat arta machiajului. Decadență, Patch. Nu există cuvânt mai decadent. Altă dată a fost un predicator care se ducea în Pearl River County. Ai văzut vreodată

Hemmsford Swampland? Frate, locul ăla are nevoie de o exorcizare.
— Zugrăvește-mi casa ta, a șoptit el.
— O alee lungă, cu copaci înalți de ambele părți. Copaci cu coroane care se întind pe deasupra, de parcă ar fi brațe înlănțuite care-i apără pe oamenii care trec pe sub ei. Și iarbă atât de verde, că pare pictată. În straturile de flori de sub ferestrele glisante, iarba-fluturilor lucește ca un foc de tabără.
Patch a încercat să zâmbească.
— Ferestrele au obloane și de jur împrejurul casei e o terasă. Și o scară care urcă în spirală din curte până în dormitor, iarna poți s-o vezi pentru că frunzele pomilor care se roagă cad până când casa apare ca un fulg de zăpadă într-o zi de vară.
Grace l-a făcut să-și termine apa, apoi și-a apăsat buzele pe ale lui, iar când s-a ridicat, el rămăsese fără suflare.
— Vrei să te rogi?
El a clătinat din cap.
— Bine, pentru că din câte aud eu, rugăciunea înseamnă să ceri o grămadă de iertare, ca și cum asta ar îmbunătăți situația. Dar știi ce știu eu?
El a clătinat din nou din cap.
— Uneori, singura cale să vindeci o rană e să faci una mai mare celui care te-a rănit.
— Sunt obosit, Grace.
— Cineva mi-a spus odată că poți să auzi un zâmbet.
— Prostii!

— Spune-mi ceva și eu o să-ți spun dacă zâmbești.
— Deși e întuneric, o să te găsesc întotdeauna. Deși ești mai puternică decât mine, o să mă asigur întotdeauna că ești în siguranță. Pentru mine, tu o să fii mereu pe primul loc.
— Zâmbești.
— Pentru că e adevărat.
Patch nu-și aducea aminte să fi căzut. Nu-și aducea aminte planul sau țipetele ei, cum îl pălmuise peste față ca să încerce să-l trezească.
Nu-și aducea aminte împușcăturile din fața ușii.
Patch nu-și aducea aminte mirosul de fum.
Sau dogoarea focului.
Nu-și aducea aminte că-i dăduse drumul lui Grace.

Pictorul
1976

52

Ziarele scotociseră prin viața lui Eli Aaron, dar nu găsiseră absolut nimic. Focul distrusese totul. Probabil un nume de împrumut; n-au găsit nicio înregistrare despre nașterea sau viața lui.

Polițiștii au pornit de la premisa că găsise casa abandonată în pădure și o luase în stăpânire. Stătuse acolo și o reparase, o făcuse a lui. Porneau și de la ipoteza că era mort, deși circulau zvonuri că fusese văzut și aproape prins; o clinică din Woodward, unde un bărbat intrase împleticindu-se, cu arsuri grave, după care se externase; o mașină furată în Buchanan County, unde descrierea se potrivea. Puținul care nu fusese distrus de foc fusese scotocit cu atenție. Găsiseră tăieturi din ziare pe jumătate arse despre fete dispărute tocmai până în Oklahoma. 100 de poze care fuseseră recuperate. Una suficient de clară: Callie Montrose.

Polițiștii fuseseră la toate școlile unde ajunsese Eli Aaron, vorbiseră cu 1 000 de copii care spuseseră cam același lucru, că nu-și aduceau aminte de el. Nu lăsase nicio urmă.

În a treia zi, câinii au indicat un loc la aproape 13 kilometri de casă, unde au găsit prima fată într-o groapă atât de adâncă, încât au dat peste un strat acvifer care i-a ținut în loc.

Presa a insistat până când Nix a rostit cuvinte alese despre tărie de caracter, dedicarea de care a dat dovadă poliția din Monta Clare și

curajul unei fete care i-a condus în pădure. A vorbit și despre credință și inimă, răbdare și găsirea binelui într-o tragedie. Reunirea unei mame cu fiul ei neînfricat. Apoi a confirmat că da, au găsit rămășițele a trei fete dispărute, iar familiile lor le vor putea înmormânta. Vor continua s-o caute pe Callie. Nu știau câte alte victime mai sunt, dacă mai sunt și altele. N-au fost întrebări, a fost doar o prezentare de fapte care i-a făcut pe cei aflați acolo martori la lacrimile din ochii polițistului masiv.

53

Saint a dormit într-un scaun de spital.

A mâncat la cantina spitalului împreună cu portarii și rezidenții și uneori cu Norma, care o privea îngrijorată.

— Te rog, zicea Norma și încerca din greu în fiecare seară, dar știa că Saint luase o hotărâre care nu putea fi clintită cu vorbe despre orele pierdute la școală sau la biserică.

Nu, ea rămânea acolo. Uneori își punea capul pe pieptul lui și aștepta să simtă apăsarea pe obraz, pentru că n-avea încredere în monitorul care afișa liniile vieții lui.

N-o să-mi iau ochii de la tine.

Repeta asta ca refrenul unui cântec ale cărui strofe nu mai contau. Era din nou al ei. N-avea să-l piardă. Șase zile și șase nopți, când plecase de lângă el doar obligată de medici, el a respirat mecanic, cu pielea rece și ochiul netulburat de isteria pe care o declanșase.

Norma i-a adus câteva schimburi de haine.

Saint a luat rochiile și și-a încrețit nasul, până când bunică-sa a venit cu salopeta.

— Trebuie să arăt exact ca ultima dată când l-am văzut, a zis fata.

Norma i-a pus mâna pe umărul scheletic.

În a doua noapte a fost declanșată alarma, iar Saint i-a privit pe doctori și pe asistente dând năvală în salon și dând-o pe ea afară.

Nu putea să moară acum.

Le-a zis și doctorilor.

Bunică-sa a dus-o cu forța în sala de rugăciune, iar Saint a plâns când a

îngenuncheat și și-a încleștat din nou mâinile.
— Îți întărește credința acum, că ți-ai regăsit prietenul, a spus Norma.
Saint a ridicat privirea spre ea.
— Dumnezeu a pornit focul. Iar acum vrea laude că l-a stins.

54

Patch n-a murit în noaptea aceea.

În sala de așteptare, Saint și-a întins haina pe două scaune, până când unui infirmier i s-a făcut milă și i-a adus pături și o pernă. A respirat aer dezinfectat, a băut suc de la automat, dinții i s-au umplut de tartru, pielea s-a uscat și îngrășat.

A auzit discuții despre altă infecție. O perfuzie îi pompa în vene medicamente puternice după ce-l stabilizaseră, opriseră hemoragia internă, scoseseră aerul din plămân și-i lăsaseră un tub ca să-l readucă la forma inițială.

După o săptămână a găsit-o pe Misty Meyer stând ca o fantomă în scaunul din cealaltă parte a patului, prea politicoasă să se holbeze la fata răvășită care apăruse pe prima pagină a tuturor ziarelor locale pe o rază de 1 000 de kilometri. O numeau pe Saint eroină. Exact ca pe băiat.

Pe scaunul de lângă Misty erau flori, iar ea părea profund stânjenită din cauza lor.

— E treaz? a întrebat Misty.

Saint s-a ridicat în capul oaselor.

— Uneori.

— E...

Saint nu știa ce urmează, dar a scutit-o pe fată.

— Nu mă lasă să-l văd.

— Dar n-o să moară, a spus Misty cu glasul frângându-se la ultimul cuvânt.

Stătea cu mâinile încrucișate în poală, cu pantofii cu baretă strânși peste dresul alb.

— Nu! a răspuns Saint cu convingere.
— Chiar a fost fotograful?
Saint s-a frecat la ochii obosiți.
— Da.
— A folosit poza mea de la școală pe afiș?
Saint a încuviințat.
— Îți dădea fiori. Mi-a pus o grămadă de întrebări, a vrut să știe despre chestiile în care cred. Dacă am iubit. Dar Patch...
— Poate că a scăpat și a dispărut pe terenul ăla.
Locul lui Misty nu e în sala asta de așteptare, la ora asta. E rezervată pentru cei care se luptă cu probleme, cei care sunt nesiguri și cei care sunt disperați.
— Scria în ziar că s-ar putea să-l fi omorât tu când ai dat foc.
A șoptit cuvintele ca și cum ar fi atârnat atât de greu, că ar fi putut să-i cadă din gură și să spulbere șansele ca Saint să revină la normalitate.
— Mda.
— Dar n-au putut să-l găsească.
— Nu.
A mai stat o oră, dar Saint n-avea energie să vorbească, așa că s-a întins, și-a strâns genunchii la piept și nu după multă vreme a adormit. N-a simțit când Misty a învelit-o cu pătura.
Când s-a trezit și a văzut aschii de soare, a văzut și că în locul fetei era șeful de post Nix, a cărui pălărie era pe masă, lângă centură și pistol, că avea cămașa descheiată la gât, iar părul negru de pe piept ieșea pe-afară.

Spaima a făcut-o pe Saint să se ridice în șezut. Nix a ridicat mâna, i-a spus să se liniștească și că nu putuse să doarmă, așa că venise în cursul nopții și stătuse o vreme cu puștiul.
— Cum reziști? a întrebat-o.
Ea n-a răspuns.
— Trebuie să stai de vorbă cu cineva... prin ce-ai trecut.
— Trebuie să-l văd pe Patch, pe nimeni altcineva.
— Ai făcut un lucru bun, copilă. Îmi pare rău că nu te-am ascultat.
Ca o introducere, Nix a sorbit cafea dintr-un pahar de carton, ca și cum avea nevoie de îmboldul cofeinei ca să spună cuvinte fără noimă despre cât de important era ce făcuse ea.
— Ce face doamna Macauley? a întrebat Saint.
— Încă nu-i pregătită. E doctorul Tooms cu ea. Doarme în scaunul din camera lor. Nu știu dacă-și dă seama, cu toate pastilele alea.
— Patch o să fie la fel?
Nix s-a ridicat, s-a întins și și-a strâns lucrurile. Când a plecat, a mângâiat-o pe obraz.
— Niciunul dintre noi n-o să mai fie la fel, copilă.
În zorii celei de-a opta zile, când Saint a reușit să treacă de asistentele din tura de noapte și să se strecoare în pat lângă el, să-și arcuiască trupul costeliv în jurul lui și să se cuibărească bine, Patch s-a trezit.

lar ea a știut multă vreme că era treaz, când ritmul respirației i s-a schimbat și ea a avut revelația dezastruoasă că lumea lor se va tot deschide până n-o să mai fie acolo doar ei doi. În timpul ăsta a rămas aproape, și-a înăbușit lacrimile și nu l-a lăsat să vadă cât de mult o distruseseră ultimele luni. Când în cele din urmă s-a uitat la el, a tras adânc aer în piept.

— Pollțaii ți-au luat *Playboyul*.

55

Șeful de post Nix conducea.

Patch stătea lângă Saint pe bancheta din spate a mașinii de poliție.

Simțea cum îl privește, așa cum făcuse toată săptămâna, căutând un semn, ceva care să-i dea de veste dacă mai era sau nu băiatul care venise la ea acasă să-i fure mierea.

Saint fusese acolo când el strigase numele.

Grace.

Îl strigase până veniseră asistentele și apăsaseră pe un buton, până când amintirile se amestecaseră și fuseseră împărțite alte cărți. Lumini în beznă, gândurile lui nu erau decât sclipirea unui chibrit într-o furtună. Când era întuneric deplin, își simțea oasele desprinzându-se în timp ce plutea pe râuri de miazănoapte. Nu-și putea aminti ultimele ore petrecute împreună. Uneori o vedea pe asistentă și o implora să oprească medicamentele, ca să poată înțelege și el ceva, alteori se ruga să-i dea mai multe, ca să poată înota departe din nou.

— Trebuie s-o găsești, a spus el.

Nix l-a privit în oglindă.

În ultimele trei zile polițiștii stătuseră cu el șase ore, îi luaseră declarații și se uitaseră unul la altul ca și cum ar fi știut că fata care fusese cu el era probabil moartă.

— Ne ocupăm, a răspuns el.

— Și eu, a zis și Saint de alături, cu mâna pe locul dintre ei, ca o ofrandă.

Patch știa că-și putea pune mâna peste a ei ca să-i dea înapoi prietenul pe care și-l dorea. S-

a întors și a privit dintr-un loc prea adânc, cu mintea ca niște fâșii de nailon întinse, dar care încă rezistă. Împletea amintirile la loc doar pentru ca medicamentele să le destrame din nou.
I-au luat declarații, i-au pus aceleași întrebări cu alte cuvinte. El a povestit despre Grace și ce-și aducea aminte, ceea ce era prea mult și nu era destul, iar cei doi polițiști au schimbat priviri pe care nu le putea descifra.
După aceea, nu mai era în stare să vorbească, să mănânce sau să respire.
Asistentele îi băgau lanterne mici în ochi și îi verificau pulsul cu cesulețele lor argintii. Și-a scos tuburile din mână și a privit cum se adună sângele și picură până ce Saint a observat și a strigat asistenta să vină să rezolve.
Un doctor i-a spus că e firesc să fie deprimat. Confuzie, stres. Să uite lucruri. Sistem imunitar slăbit.
— Avem nevoie de lumină ca să supraviețuim, a spus doctorul.
— Nu toți, a răspuns Patch.
A privit cum apare orașul, dispărând și revenind sub cerul albastru. Ultimele luni poate că ar fi fost o clipită, dacă n-ar fi fost ea.
— Are nevoie de mine, a spus el în timp ce pădurea trecea pe lângă ei, apoi s-a corectat: Am nevoie de ea.
A simțit-o pe Saint alături.
— M-a salvat. M-a scos de-acolo.

A spus așa de mai multe ori. Genunchiul i-a tresărit, iar el s-a uitat la rotulă și n-o putea opri, ca și cum nu putea controla absolut nimic.
— Îți aduci aminte asta? a întrebat Nix și i-a aruncat o privire.
Cerul era înnorat, coloanele ca oțelul conturând curbele munților. Saint îi cumpărase ochelari de soare de la magazinul de suveniruri, pentru că lumina îi făcea rău. Doctorul zisese că o să dureze o vreme. Timpul era din nou important.
Avea degetele pline de cojițe, ca și genunchii și coatele; deși îl spălaseră, tot vedea urme de murdărie sub unghii.
Nix a înjurat când au intrat pe strada lui, văzând mașinile de la știri oprite pe alee. Vecinii i-au zâmbit de parcă ar fi fost vedeta locală, ca și cum i-ar mai fi zâmbit vreunul dintre ei vreodată.
Și-a tras gluga pe cap și s-a ascuns, în timp ce Nix le-a deschis calea cu legitimația în mână și i-a dus pe lângă casă până în curte.
Patch a văzut chipul maică-sii și, deși machiajul ascundea multe, când l-a îmbrățișat și-a dat seama că deja cea mai mare parte a ei murise.
— Puiul meu! a strigat, iar Patch a rămas fără vlagă în brațele ei.
Femeia mirosea vag a parfum Sweet Honesty și putreziciune.
— E tunsă iarba, a zis el.
— Acum vine domnul Roberts.

Femeia și-a șters ochii și nasul și a râs blajin de primul lucru pe care-l observase el.

56

Dormitorul lui Patch nu mai era al lui.

Hainele, cuvertura și tapetul. Comoda și afișele, craniul și oasele încrucișate. Pistolul cu cremene despre care Saint îi spusese că îl împrumutase și îl adusese înapoi.

Pielea lui nu mai era a lui. Îl mânca, rănile pe care nu le lăsa să se vindece pentru că-i era teamă că n-o să lase nicio cicatrice.

În după-amiaza aceea, maică-sa intrase peste el când ieșea de la duș și văzuse un trup pe care nu-l recunoștea, iar el văzuse în ea amestecul de teamă, tristețe și un pic de dezgust. Femeia se mira, ca și polițiștii, reporterii și ceilalți copii. În câte feluri nu mai era el ca ei?

Mai târziu, când maică-sa s-a dus la culcare, a derulat harta pe care o găsise în pod. Harta acoperea toată țara suficient de detaliat, cu fiecare stat colorat, de la rozuri în Arkansas și până în Louisiana până la cenușiul de oțel al Michiganului și cel mai îndrăzneț verde în Montana și dincolo de ea.

— Ai putea fi oriunde, a zis el.

Afară a dat de o singură mașină de la știri și a pornit pe strada lui, întrebându-se cum de poate fi noaptea atât de luminoasă.

La Palace 7 de pe Main Street a văzut copii de la școală stând la rând. A văzut cuplurile tinere și familiile în geamurile de la bistroul lui Lacey. Privea printr-un obiectiv care avea să-i rămână ca și cum ar fi trăit la 100 de kilometri de oricine altcineva.

Și atunci a văzut-o.

In mijlocul grupului ei.
Era cât pe ce să treacă mai departe, să fugă de la locul crimei, când Misty Meyer a ridicat privirea.
Patch s-a îndreptat instinctiv spre ea, picioarele mișcându-se împotriva dorinței minții.
Misty și-a tras mâna dintr-a lui Chuck și a luat-o la fugă.
S-a lovit din plin de el în mijlocul drumului, și-a înfășurat brațele în jurul lui și și-a înăbușit țipetele în umărul lui.
Patch n-a simțit durere în coaste, ci doar greutatea fetei, foarte vag, în timp ce ea îi tremura în brațe.
Mașinile treceau pe lângă ei claxonând îndelung, dar ei nu băgau de seamă.
Misty i-a cuprins fața in mâini și a privit în el ca și cum n-ar fi fost străini, de parcă și-ar mai fi vorbit vreodată.
Purta o rochie albă și sandale și avea un parfum atât de dulce, încât Patch aproape că rămăsese fără suflare.
Încă o mașină a trecut în viteză pe lângă ei.
Atunci Chuck a luat-o din stradă, strângând-o de mână în timp ce o trăgea de-acolo. Ea s-a uitat în urmă, fixată pe Patch ca și cum ar fi fost o fantomă pe care n-o putea vedea decât ea.
El a privit-o cum suspină, cum Chuck o duce în cinematograf și apoi s-a întors și a pornit încet prin oraș, dar a rămas în umbră și a văzut viața mergând mai departe așa cum știa că avea s-o facă, așa cum știa că o făcuse.

N-a observat-o pe Saint în față la magazinul universal Green. N-a auzit-o strigându-l pentru că era doar o șoaptă. N-a băgat de seamă că s-a ținut după el la distanță, cu geanta pe umăr și o praștie înăuntru, până când a ajuns în siguranță acasă.
A întins mâna după teancul de ziare adunat pe terasă.
Și-a văzut de treabă fără să bage în seamă titlurile.

BĂIAT DIN ZONĂ DISPĂRUT

A pus paginile în geam una după alta, până când în camera lui n-a mai pătruns nicio urmă de Monta Clare. Apoi a închis ușa și a umplut crăpăturile cu așternuturi, a tras salteaua de pe cadrul patului și a pus-o pe podea.
N-avea să le spună că voia să se întoarcă acolo.
Nu l-ar fi înțeles.
Abia când întunericul a fost deplin s-a culcat.
Și a întins mâna pentru ca ea să i-o poată prinde.

57

Saint nu l-a văzut în prima săptămână.

Stătea în fiecare dimineață în fața casei vechi de pe Rosewood Avenue și aștepta, uitându-se la fereastra lui acoperită, uneori strecurându-se în curte și așezându-se pe un scaun ruginit. Ivy ieșea și o mângâia pe cap, îi spunea că băiatul doarme, că era obosit. Saint a stat ore întregi să facă o felicitare cu pirați, a schițat catargul și corabia, desenând cu detalii greementul și galionul cu imaginea lui, după care a hotărât că era ceva prea copilăresc și a aruncat-o la gunoi.

A suferit la ore, a suportat zvonurile șoptite că Patch s-a întors desfigurat, că omul rău din pădure i-a scos și al doilea ochi și acum rătăcea orb.

Misty s-a apropiat de ea în clasă.

— Cum e? a întrebat.

Saint n-a răspuns, deși ar fi vrut să mintă, să spună că Patch nu era încă pregătit să vadă pe altcineva în afară de ea, că știa despre perioada cât lipsise, dar nu era locul ei să vorbească.

— Să-i fac un ștrudel? a continuat Misty.

Saint nu știa ce e un ștrudel.

Jimmy Walters mergea cu ea în fiecare zi după școală, de multe ori culegându-i flori sălbatice, pe care ea le ținea stângaci în mână până pleca el și apoi le arunca în curtea familiei Baxter.

— Mersi că mă lași să merg cu tine, a zis el.

Ea a ridicat din umeri.

— Putem să mai mergem și altă dată, a insistat el.
Ea s-a încruntat.
— Pot să vin să-ți văd castorul.
— Ești pervers? a ripostat ea.
Jimmy s-a adunat și s-a făcut roșu ca racul la față.
— N-am... voiam să zic în mlaștină.
— Și unde ai vrea tu să-ți arăt castorul meu?
Jimmy a început să transpire și și-a lărgit gulerul.
— Voiam doar... Pot să te ajut să-l fotografiezi.
Saint și-a umflat obrajii și a scos apoi aerul.
Jimmy a privit spre cer, apoi spre pantofi.
Atunci Saint a început să râdă. Și s-a uitat la fața lui, atât de deschisă, sinceră și îngrozită, s-a prins cu mâinile de burtă și a râs așa de tare, că Jimmy nu prea putea decât să-și șteargă transpirația de pe frunte și să i se alăture.
Când s-au liniștit, Saint a închis ochii în soarele după-amiezii și n-a reușit să-și aducă aminte când râsese ultima dată. Când zâmbise. Sau când simțise altceva în afară de agonie în ultimul an.

58

Saint a fost convocată la secția de poliție, unde a stat lângă Nix, care i-a prins mâna mică și i-a strâns-o hotărât când i-a înmânat o diplomă și un cec de 2 000 de dolari. Daisy Creason i-a făcut o poză. Bunica ei, care deja dădea pe dinafară de mândrie discretă, avea să cumpere o duzină de exemplare și să le pună bine undeva.

Saint o pusese pe bunică-sa să încaseze cecul.

În următoarea zi de luni a ajuns puțin mai devreme și a pus fiecare dolar într-un plic pe care l-a lăsat în cutia poștală a familiei Macauley.

A găsit o cutie lângă gunoi, iar înăuntru a văzut steagul lui, frumos împăturit. L-a scos și dedesubt a văzut cufărul de comori și dublonii cu strălucire galbenă.

Atunci a auzit cum se deschide ușa dinspre stradă și s-a întors să-și vadă prietenul.

A zâmbit.

Patch era îmbrăcat cu blugi și un tricou bleumarin simplu. Era prea slab.

— Ce-i cu astea? a întrebat ea.

— Nu sunt pirat.

Saint a cercetat cu atenție gunoiul.

— Pistolul nu-i aici.

— Ăla a fost cadou.

Saint s-a înveselit un pic în sinea ei.

Au mers spre școală mai mult într-o tăcere pe care ea s-a străduit din răsputeri s-o întrerupă, vorbind despre misterul albinelor ei, despre cum a văzut un Olds lovind în spate un Chevy, iar cei doi șoferi au ieșit și au

început să țipe unul la altul. I-a spus că bunica ei nu mai fuma Marlboro și trecuse pe Virginia Slims, că Sammy bețivul s-a încuiat pe dinafară și a spart geamul galeriei de artă, iar după aia s-a trezit fără să-și mai aducă aminte nimic, așa că i-a raportat șefului de post spargerea.
Abia dacă și-a tras sufletul, dar când s-a oprit a observat cum mergea el, cumva mai fără zgomot, cu bărbia ceva mai jos, cu mintea departe de ea și de aiurelile pe care le spunea. Patch nu mai zâmbea.
A doua zi după ce se întorsese el, Saint se dusese cu Spyderul ei la bibliotecă și împrumutase o carte despre traumă și handicapuri psihologice. Știa că nu e cazul să insiste, că el avea probabil coșmaruri, flash-backuri, poate chiar senzații fizice. Furie, rușine. Citise toată noaptea și acum era pregătită pentru orice ar fi avut el nevoie.
— Trebuie să fur o mașină, a spus el.
Saint nu era pregătită pentru așa ceva.

59

Patch a trecut pe holurile școlii cu capul plecat, iar privirea nu i-a părăsit nicio clipă podeaua lustruită. S-a așezat în fundul clasei, cu totul mut în fața șoaptelor. Profesorii nu i-au pus întrebări și nici nu s-au interesat de ce stă 50 de minute fără să ia pixul în mână.

Directorul l-a chemat și l-a întrebat cum se simte și apoi i-a vorbit despre război și cum oamenii buni sunt făuriți din teamă și curaj. Asta era ocazia lui.

A ieșit din biroul directorului și din școală, iar pe Main Street i-a văzut pe domnul și doamna Roberts îndreptându-se spre bistroul lui Lacey să ia prânzul. La ei acasă, a luat cheia de rezervă de sub covorașul de la intrare, s-a strecurat în casa lor naivă și a sustras cheile de la Aspenul lor mustar. S-a așezat pe scaunul de piele crem și s-a uitat prin parbriz la casa lui.

Scosese Fairlane-ul maică-sii în alee de nenumărate ori, așa că a băgat mașina în viteză și a ieșit în stradă.

A mers până la biblioteca publică din Panora. O doamnă în vârstă l-a privit pe deasupra ochelarilor, i-a zâmbit compătimitor și l-a ajutat să folosească microfișele. Ecranul era mare, caseta era grea și focusul puțin neclar. Timp de două ore a scotocit prin informațiile despre persoane dispărute din toate ziarele pe o rază de 1 500 de kilometri, ordonate după dată.

Erau mulți dispăruți care nu erau găsiți niciodată și nici nu era nimeni acuzat.

Uneori mai apăreau articole și după o vreme, iar Patch a observat prețul plătit, părinți care nu mai puteau rămâne împreună în agonia comună, duceau mai departe infecția și își otrăveau noii parteneri cât se bucurau de alinarea lor, singura durere pe care o cunoscuseră fiind atât de epuizantă, încât nu conta deloc.
Fetele erau mai multe decât băieții; proporția era de 50 la 1. Înfățișarea diferea, dar erau toate la fel. Tinere. Majoritatea prea tinere ca să-și dea seama că aveau ținte desenate pe ele de la naștere, care nu făceau decât să devină mai evidente cu timpul, invizibile la început, prinzând formă în primii ani de viață și devenind roșu-aprins la pubertate și în adolescență.
Saint s-a strecurat pe locul de lângă el.
Patch simțea mai acut mirosurile acum.
Flori, noroi și săpun de la drogherie.
— Traseul bunică-mii trece pe-aici, a zis ea.
Patch se uita la *The Morning Star.* Fata era Callie Montrose. În poza alb-negru neclară zâmbea, cu greutatea lăsată pe un picior și șoldul împins în față. Totul la vedere, dar nimic ce să poată detecta.
— A fost răpită după mine? a întrebat el.
— Fata... Grace... când a ajuns?
Patch n-avea de unde să știe.
— Callie Montrose. Ar putea să fie ea, a zis Saint.
El a scris numele ca și cum l-ar fi putut uita.
A trecut la următoarea fotografie; acum se uitau la o fată cu trăsături asiatice, în vârstă

de 13 ani. Câteva pagini mai încolo erau imagini de la înmormântarea ei.
— Ai venit în pădure în ziua aia, a spus el.
Ea a încuviințat.
— Ai furat Coltul lui bunică-tu?
Saint a dat din nou din cap.
— Te-ai făcut curajoasă cât am lipsit, a spus el și s-a întors în sfârșit să se uite la ea.
— Eram... eram înspăimântată. Nu mai era loc pentru altceva.
— Povestește-mi despre Eli Aaron.
Iar ea i-a spus ce știa deja, ce le ceruse polițiștilor să-i spună. Că bărbatul fotografia fete și poate le urmărea pe cele care-i plăceau cel mai tare. Că încă scotoceau pe terenul lui, dar era atât de întins, că s-ar putea să nu termine niciodată. Erau urme de la mai mult de zece vehicule. S-ar putea să nu fi acționat singur. Fuseseră găsite trei cadavre, cu mătănii înfășurate în jurul gâtului.
— Mașina din față e a familiei Roberts, a zis ea. Dacă-i dau cheile lui Nix și zic că le-am găsit pe stradă, n-o să fie așa rău. Poate o să creadă că a fost abandonată și n-o să se străduie prea tare să afle cine a furat-o.
Patch a băgat mâna în buzunar și a pus cheile pe birou.
Ea a respirat din nou.
— Acum am cameră foto, a zis și s-a simțit corespunzător de neconvingătoare. Am pozat un huhurez. Vrei să vii să vezi?
El n-a răspuns.
— Adică, era mort, dar... a continuat ea, înrăutățind situația.

In cele din urmă, Patch a ridicat privirea spre ea.
— Când îl vezi pe Nix, ar trebui să-i spui că dacă n-o caută el pe fată, o s-o caut eu.
Și atunci Saint l-a văzut.
Patch s-a ridicat.
— Și o să ard totul în cale până o găsesc. Fără să stau pe gânduri. Nici măcar n-o să mă uit în urmă la cenușă.

60

A găsit plicurile în compartimentul pentru gheață al congelatorului.

NOTIFICARE FINALĂ

Erau amenințări de recuperare a datoriilor, chemare în judecată și evacuare.

În după-amiaza aceea a sunat la agenție și a anunțat că maică-sa o să revină la lucru.

În noaptea aceea, cât maică-sa era în lumea ei, și-a pus pantalonii de trening, un tricou vechi și o șapcă de baseball, iar în micul garaj de lângă casă i-a găsit produsele de curățenie, după care a plecat cu cheile ei spre Main Street.

Fusese cu ea o dată sau de două ori, pentru că în unele nopți nu putea să adoarmă până nu pleca ea de-acasă și nu voia să stea treaz și să audă țârâitul greierilor de vară sau să tresară de fiecare dată când florile de trompetă-chinezească se loveau de geam.

A început în biroul de avocatură Jasper și Coates, a știut să folosească mai mult spray de lustruit pe mahon, pentru că maică-sa bombănea că Ezra Coates vrea să vadă reflecția fiecărei bancnote numărate. Toate suprafețele erau încărcate de dosare din care se revărsau secrete înăbușite ale orașului. A aflat că Mitch Evans dădea în judecată Missouri Ladder Company după ce suferise o căzătură despre care Patch nu putea decât să presupună că fusese în întregime din vina lui, și că Franklin Meyer era implicat într-un apel pe care Patch n-avea nicio șansă să îl înțeleagă.

Ne uităm la alții care au probleme banale și ne gândim cât ar rezista ei în copilăriile noastre.

A dat cu aspiratorul pe covor, a lustruit geamurile și alama de la toate întrerupătoarele și plăcile, a golit gunoiul și a șters urina din jurul toaletei.

La miezul nopții s-a mutat la J. Asher Accountancy și a stat sub turnuri de bibliorafturi cu ștampilele a numeroase companii. A turnat înălbitor nediluat în chiuvetă, pentru că îi fusese lăsat un bilețel care-i spunea că e înfundată. În chicineta micuță a mâncat un singur biscuit dintr-o cutie deschisă.

A șters praful de pe cornișe și a curățat un șemineu dintr-un birou mai mare decât parterul de-acasă. A luat o fotografie înrămată de pe un birou și s-a uitat la un băiat și o fată cu ochi albaștri. N-a zăbovit asupra lor și a golit doar scrumiera tatălui lor de chiștoace, norul de scrum ridicându-se în aer, pentru că n-a știut că trebuie să-l umezească înainte.

Patru birouri, un magazin de bricolaj, un birou de dactilografie. Era 4 dimineața când a ajuns la ultima oprire, cu brațele cumplit de dureroase.

Monta Clare Fine Art ocupa o clădire cu fațadă dublă de stuc, în capătul străzii principale.

Prin vitrinele mari de sticlă s-a uitat la o pictură cu câmpul de luptă de la Gettysburg, lipindu-și așa de tare fața de geam, că răsuflarea lui îi aburea pe cei măcelăriți,

pustile care fumegau și steagurile zdrențuite, 100 de umbre aplecate ca piesele de domino pe Culp's Hill.
Patch a tras adânc aer în piept și a împins ușa grea care se deschidea în altă lume. Pereți albi se ridicau până la liniile de lumină care cădeau strălucitoare și fără umbre, estompând cadrele aurite din greu. A pășit cu grijă, pentru că nu voia să stârnească ecoul când s-a oprit în fața unei serii.
Podeaua era din lemn închis la culoare, lustruită bine, iar totul era imaculat, astfel că nu-și imagina că ar mai avea nevoie de curățenie în următoarea sută de ani.
— Tu ești băiatul care a salvat-o pe fata familiei Meyer, a spus Sammy.
Patch s-a întors.
Sammy se sprijinea într-un baston, deși nu părea nici pe departe destul de bătrân ca să aibă nevoie de el. Avea cămașa descheiată, o jachetă de tweed, era desculț și părul era o claie de bucle. Arătos, deși avea un aer de înger căzut.
Mânșetele erau suflecate, ca să lase să se vadă un ceas de aur greu. Ținea în mână un pahar, iar fațetele de cristal reflectau lumina când agita brandyul și-l fixa pe Patch cu un soi de amuzament în privire.
Patch s-a uitat dincolo de el, la un tablou care te bântuia, atât de mare că ocupa jumătate din peretele din fund. Și-l imagina pe pictor folosind o scară ca să ajungă la pânză. De aproape, n-avea cum să vadă ce crea.

— Singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată, a răspuns Patch.
— Mai e timp.
— Nu pentru mine.
— Lumea are memoria scurtă când faci ceva bun și lungă când o dai în bară.
— Deci...
— Deci fie faci mai departe bine...
— Sau nu-ți mai pasă ce crede lumea.
Sammy a zâmbit.
— Nu folosești chimicale să faci curat aici. Nu atingi niciun tablou. Nu ștergi de praf ramele. Nu respiri la un metru de ele.
Patch s-a uitat în stânga, la micul portret al unei fete care n-avea mai mult de zece ani, cu o expresie de surpriză sau poate teamă pe față, ca și cum ar fi fost vreo diferență între ele.
— *Fata din Memphis*.
Sammy nu și-a luat privirea de la ea.
— Addison Lafarge a pictat-o acum aproape 200 de ani. Fata urma să fie vândută unui negustor și știa, iar în ochii ei poți să vezi că urmează să fie lăsată fără copilărie.
— E...
— Nimic pe lumea asta nu e mai frumos decât sacrificiul, copile. Ai face bine să nu înveți și tu asta.
Patch știa înfățișarea aia și uneori își făcea griji că acum o poartă și el.
Și-a făcut treaba cu mai multă grijă, a dat cu cârpa pe plinte și a măturat murdăria imaginară; și-a ținut respirația când a trecut pe lângă fetița care-i urmărea fiecare mișcare.

Când a terminat, s-a așezat turcește. Printre scândurile podelei trăgea curentul, iar el și-a pus degetele peste crăpături ca să nu mai lase aerul să treacă. În spatele lui era un tablou cu o corabie veche încremenită pe ape nemișcate.

Amintirea a venit pe neașteptate.

— *Povestește-mi ceva despre pirați, a spus Grace.*

— *În 1701, Sam Thompson a capturat* Cursed Star. *A instalat pe ea 28 de tunuri. După două luni, a scufundat-o o furtună la Cape Cod. După mai bine de 200 de ani, i-au găsit epava. Poți să te duci să vezi vestigiile în Provincetown. Ar trebui să mergem cândva.*

— *Dacă mai sunt aici.*

S-a apropiat de ea și i-a simțit lacrimile căzând fierbinți pe umărul lui gol.

A întins mâna și de data asta a bâjbâit cu grijă pe întuneric până i-a găsit obrazul și lacrimile.

— *Nu-mi place când plângi, a zis el.*

— *Atunci ia mâna și pictează-mă când zâmbesc. Pe întuneric, zâmbim întotdeauna. Suntem la fel. Suntem bine, fericiți și strălucitori.*

— *Nu știu să pictez.*

— *Arta e sentiment, nimic mai mult. Știi cum să simți, Patch.*

A găsit un set de creioane și un carnet gol într-o cameră din spate și le-a furat pe ambele.

Când în cele din urmă a răsucit cheia în ușa de-acasă, era prea obosit ca să doarmă, așa că a stat și a făcut schițe.

Era fluidă și rigidă și o simțea undeva la marginea conștiinței, dar nu reușea să ajungă

la ea.
Era ca o constelație pe care nu o putea cartografia.
Era frumoasă și detestabilă, nor de furtună și ploaie de vară. A desenat și a desenat din nou, a aruncat și a extins, a întunecat și a luminat. Acestea aveau să fie primele schițe. Le-a mototolit atât de strâns, că a simțit durere în încheieturile degetelor când le-a aruncat la gunoi.
Stelele dispăreau când s-a întins obosit pe saltea.
Alarma avea să-l trezească într-o oră, ca să plece la școală. O s-o închidă, pentru că prioritățile lui se schimbau în fiecare zi.
Și-a strâns genunchii la piept.
Îi era dor de ea.

61

Abia după o lună de chiulit, mers cu autobuze, lipit anunțuri pe panouri în orășele îndepărtate și sunat la toate spitalele din Missouri a venit la el acasă șeful de post Nix. Puțin înainte de ora 8, Patch a deschis ușa, iar polițistul masiv a trecut pe lângă el și s-a dus la bucătărie, a desfăcut o pungă de la bistroul lui Lacey și a pus pe masă două brioșe cu scorțișoară. A lăsat jos încă o pungă și a făcut semn cu capul spre ea.

Patch s-a uitat înăuntru, a văzut exemplarul lui vechi din *Playboy* și a ridicat dintr-o sprânceană.

Nix a ridicat și el o sprânceană.

Polițistul s-a așezat.

S-a așezat și Patch.

— Mănâncă!

Patch a mâncat.

— Harkness a primit un telefon târziu și s-a întors mult după ce închiserăm. A zis că te-a văzut făcând curat la secție.

Nix a luat o îmbucătură mare.

— Aiurea. Nu sunt destul de mare ca să muncesc.

Linoleumul era rupt la toate colțurile, era scrijelit în jurul plitei și se curba de parc-ar fi fost unt. Un ceas care nu mai mergea era atârnat lângă calendarul de anul trecut, ca și cum maică-sa apăsase pur și simplu pe butonul de pauză.

— Pari obosit, a zis Nix.

— Nu pot s-o găsesc.

— Nici eu nu pot să mai împiedic asistența socială să vină la tine. M-au sunat de la școală pentru că le-am zis să nu te piardă din ochi.
— O să mă duc la școală.
Nix a mușcat din brioșă și n-a mai zis nimic până n-a înghițit.
— Ce mai face prietena ta?
Patch își arăta întru totul oboseala.
— E bine, atât cât se poate.
— Nu ajungi să ai mulți astfel de prieteni. Genul care ar face practic orice pentru tine.
— N-am nevoie de prieteni. Am nevoie să-și facă poliția treaba.
Nix s-a uitat la el ca și cum nu l-ar fi recunoscut pe băiatul care se întorsese.
— Tu și viața ta. Și dacă nu mai lucrez niciodată la vreun alt caz, tot mă ții tu ocupat.
— Găsește-o pe Grace.
— Am vorbit iar cu poliția statală. Ai stat în beznă multă vreme. Asta îți solicită mintea. Organismul. Știi ce e un miraj?
— Du-te naibii, Nix!
— Mintea ta cheamă ceva care să te ajute să mergi mai departe. Îți arată mântuirea atunci când nu există. Ar trebui să stai de vorbă cu doctorul Tooms.
— Nu poate să mă ajute.
— E cel mai bun om pe care-l cunosc. E...
Patch l-a întrerupt.
— E reală. E o fată pierdută. E treaba ta s-o aduci în siguranță. Să te asiguri că nu suferă. Să te asiguri că își trăiește viața.

— Trebuie să încetezi până nu dai serios de belea.
— Spune-mi că e bine.
— Nu pot.
Patch l-a privit în ochi.
— Dacă nu e bine, atunci nu s-a terminat.

62

La prânz, Patch stătea singur pe un stejar căzut și se uita la harta lui, când Misty Meyer a venit spre el purtând un pulover bleumarin peste o bluză pe gât albă și părul blond strâns la spate. A scos o cutie mare din ghiozdan și a pus-o lângă el.

— Nu erai aici de ziua ta. Când ai fost plecat.

A deschis cutia ca să scoată la iveală o monstruozitate glazurată, cu câteva protuberanțe deasupra.

— Mama mă trimite la cursuri de gătit în fiecare săptămână.

Patch s-a uitat la prăjitură, a văzut coroana înclinată și crăpăturile adânci din ambele părți.

— Áh!

— Are un craniu și oase încrucișate, a spus ea și a zâmbit.

Patch s-a uitat la sfera neagră. Colorantul alimentar se scurgea într-o parte.

— *Chef* Pierre a zis că sferele mele sunt tot mai bune.

El s-a încruntat când a auzit, iar ea a scos din ghiozdan o paletă argintie și i-a tăiat o bucată atât de mare, că a avut nevoie de ambele mâini ca să i-o dea.

Patch s-a uitat la dârele dense și lipicioase, iar ea l-a privit atentă. El a mușcat și a reușit să înghită.

— Sare, a spus ea.

— Da.

— Îmi place banderola ta azi.

— Satin, a spus el și a regretat pe loc.

— Unchiul meu lucrează cu pirați.
Fără să vrea, Patch a devenit puțin interesat.
— Ajută la prevenirea piratării drepturilor de autor.
Interesul lui a dispărut.
Misty s-a uitat la pachețelul lui, pâine cu unt și un măr pe care-l culesese în drum spre școală din grădina familiei Baxter.
— Ții regim? Pot să-ți aduc pastile de la Christy Dalton. O să ai diaree, dar…
El a coborât privirea spre brațele osoase, iar ea s-a retras în grabă.
În după-amiaza aceea a furat hârtie din dulapul cu rechizite de la școală și a făcut 20 de afișe care nu dădeau prea multe detalii. Doar o vârstă vagă, înălțime, greutate și un nume.
Saint l-a ajuns la poarta școlii și au mers împreună în tăcere.
A rămas cu el, au urcat împreună în autobuzul bunică-sii și s-a așezat alături.
Pe drum, el a dormit pe pielea fierbinte a scaunului, iar capul lipit de geam a lăsat urme de transpirație, în timp ce Norma îl supraveghea ca și cum ar fi fost ultimul din specia lui. Cât Patch dormea, Saint i-a privit mâna și a vrut să o ia într-a ei, până a surprins privirea bunică-sii în oglindă și a văzut-o clătinând ușor din cap.
Au bătut orășelele din jur, de la Fallow Rock la Alice Springs și Edgewood Canyon, trecând prin Coldwater Dam. Patch stabilise vârsta lui Grace undeva între 13 și 17 ani, luându-se doar după fragmente din poveștile

ei puse cap la cap și un fel de cronologie pe care o făcuse el și care nu prea avea noimă pentru nimeni altcineva. Știa că atunci când erau în picioare, creștetul ei i se cuibărea sub bărbie. Că uneori părul ei îi atingea umerii, dar în alte amintiri venea pe piept. Era destul de subțire ca să-i simtă coloana și să-i poată cuprinde încheietura mâinii.

În stație s-au uitat la panoul unde rămăsese o singură fotografie cu Callie Montrose.

— Tatăl ei e polițist și tot nu reușesc s-o găsească, a spus Saint.

— Așa cum n-au putut să mă găsească pe mine.

Saint și-a strecurat mâna într-a lui.

Și a încercat să nu-l simtă cum tresare.

63

A doua zi, Misty a scos un recipient Le Creuset, apoi a luat tacâmuri de argint din ghiozdan și i le-a întins în timp ce dădea deoparte capacul emailat.

— *Arroz de pato*, a zis ea.

El s-a uitat cu o spaimă crâncenă la aspic, scărpinându-se în cap și făcându-și de lucru cu banderola de pe ochi în timp ce ea-l privea mâncând.

— Simți gustul de *moulard*?

A încuviințat și a jurat în sinea lui să afle ce e un *moulard* și să-l pedepsească. A așteptat până când ea s-a întors și și-a văzut prietenii, apoi și-a șters limba cu o frunză de păducel.

În depărtare, doi copii se jucau cu o minge de fotbal, aruncând câte o privire spre Misty, ca să vadă dacă i-a observat. Nu era cazul, dar Patch a zărit-o pe Saint la fereastra clasei unde avea ora de matematică aplicată. L-a văzut și ea și i-a făcut semn, un O cu degetul mare și arătătorul de la mâna stângă, după care a trecut printre ele arătătorul de la mâna dreaptă.

Patch și-a mutat repede privirea, iar gândurile i-au fugit înapoi în subsol.

— *Știi ce înseamnă când vrei să i-o tragi cuiva, a zis Grace.*

— *Nu.*

— *Gândește-te.*

Și el s-a gândit. Multă, multă vreme.

— *Dumnezeule!*

— Ziarele au scris mult despre tine. Am făcut un album, a spus Misty, întrerupându-i

gândurile.
Patch a început să-și pună întrebări despre hobbyurile ei.
— Sau poate vrei să dai uitării toată nenorocirea asta și uite cum vin eu să stau cu tine în fiecare zi…
Iar zâmbetul ăla.
Era un zâmbet în toată regula.
— Nu trebuie să faci asta.
— Păi, îmi place să gătesc și toate cele.
— Nu-mi datorezi nimic, Misty.
Ea a privit cerul, iar ochii ei erau perfect asortați cu albastrul infinit.
— Nu prea dorm. Probabil că o să mă aleg cu o grămadă de riduri destul de curând. O să arăt ca o gofră. Cu încrețituri.
Și-a dres vocea și și-a mutat privirea la el.
— Am fost la biserică și m-am rugat pentru tine.
Lui îi venea să se ridice și să plece de lângă fata care avea prea multe. Îi venea să plece pe porțile școlii, să se ducă la secția de poliție și să-i dea foc, să ardă până nu mai rămânea nimic din ea.
— Tacâmurile chiar sunt de argint?
— Da.
Și-a propus să mimeze că se îneacă și să strecoare furculița în buzunar.
A sunat clopoțelul, iar el și-a adunat afișele și s-a îndepărtat de clădire, chiulind de la ora de biologie.
Misty a stat pe gânduri o clipă, apoi a pornit după el.

În după-amiaza aceea, Misty Meyer a urcat cu el în autobuz, iar Norma n-a zâmbit și nici n-a dat din cap, i-a lăsat să se așeze și nu le-a cerut bani de bilet.
S-au zgâlțâit pe drum, cu picioarele lipite în timp ce priveau câmpurile verzi prin parbrizul lat, drumul care trecea pe lângă firuța uscată și îngălbenită din fața caselor de pe deal, cu caplamale prinse de platouri sfărâmicioase.
— N-am mai fost niciodată cu autobuzul, a zis Misty. De fapt, e doar o mașină lungă.
Norma s-a încruntat.
Au coborât la Branton, iar Patch și-a scos afișele din geantă și l-a prins pe primul cu piuneze de un stâlp de iluminat din pin.
Pe măsură ce mergeau se făcea tot mai cald, iar când au terminat s-au dus în stația de autobuz, s-au așezat pe o bancă din cedru cu striații și au stat cu tenișii pe pietriș. El a smuls o păpădie și și-a trecut degetele peste inflorescență, iar ea și-a scos un suc din ghiozdan, a băut și apoi i-a întins și lui cutia. Ea a vorbit. El a aflat că ea colecționa globuri cu zăpadă. Nu avea frați, dar îi plăcea ideea să transmită cuiva înțelepciunea ei. Avea doi câini și a crezut că sunt înrudiți până i-a prins împerechindu-se.
— Tot s-ar putea să fie înrudiți, i-a spus Patch.
— O să aflăm când se nasc cățeii. Două cozi, ochi lipsă, de-astea.

El și-a dus mâna la banderola de pe ochi, iar ea a observat.
— Nu insinuam că tu ai fi produsul unei astfel de...
Patch s-a scărpinat în cap, iar ea și-a mușcat buza de jos.
Au tăcut pe drumul de întoarcere, atrăgând din când în când privirea Normei, iar în Monta Clare au luat-o spre malul lacului. Au stat întinși acolo până s-a lăsat întunericul, iar Patch a privit stelele reflectându-se în apă.
— Tata nu poate vorbi despre asta. De fapt, nu s-a întâmplat nimic. Vorbește despre tine ca și cum ai fi un erou și un cancer. Te-ai întors mai înalt și lumea zice că ai nevoie de soare ca să crești, a zis ea pe un ton foarte sec.
— Plante.
— Ești destul de drăguț, Joseph Patch Macauley. Adică, ai genele prea lungi. Poate pentru că organismul le-a dat pe toate unui singur ochi.
El s-a încruntat.
— N-are niciun rost la un băiat.
Misty a tăcut ca să audă valul de cicade.
Apoi a început să plângă.
Când i s-au zgâlțâit ușor umerii, el s-a apropiat și, nu după multă vreme, îi ținea mâna moale într-a lui.
— Avem chestia asta între noi. Bărbatul ăsta și chestia asta. Oamenii tot vor să știe cum m-am simțit. Eram doar speriată. Și te-am lăsat pe tine acolo.
El a privit undele în apa nemișcată.

— A trebuit să fugi. Nu exista altă variantă.
— Când mă ducea Chuck la film. Când mă chema Laurie Beth la salon. Îmi venea să urlu la ei, pentru că tu erai acolo, tu, persoana datorită căreia eram cu ei.
Patch nu i-a dat drumul la mână.
— Psihiatrul la care m-au făcut să mă duc bate cu creionul în birou și se încruntă la mine. Și vorbește despre cum ne construim idealurile pe baza greșelilor din trecut. Și mă întreb ce e o greșeală. Un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l facem, nu? Dar dacă învățarea e clădită pe încercări și erori, atunci nu pot exista greșeli, doar trepte care te duc într-un loc mai bun.
A condus-o în oraș și s-au oprit vizavi de Palace 7, unde o aștepta gașca ei.
— Dustin Hoffman e un dulce, a declarat ea în timp ce scotea o oglinjoară din ghiozdan și-și refăcea machiajul, ștergând petele de pe obraji.
L-a observat pe Chuck privindu-i și și-a imaginat viitorul lor. Atunci s-a văzut pe deplin pe sine, pata din trecutul lor, timpul pe care-l petrecuse ea cu el nefiind decât o penitență.
— Ești bine? a întrebat-o.
Ea și-a netezit rochia plisată, iar el s-a gândit la ea stând lângă Chuck, ținându-l de mână, râzând și chicotind în timp ce mânca floricele și în ochi îi sclipeau lumini.
Misty și-a pulverizat pe încheietură parfum dintr-o sticluță.

— Așa arată pentru mine vineri seara. Multă vreme, tu ți-ai petrecut serile de vineri într-un loc atât de rău, că nici nu mi-l pot imagina. Nopțile mele și zilele mele. Fiecare îmbucătură de mâncare. Fiecare film la care m-am uitat sau carte pe care am citit-o. De fiecare dată când am râs sau m-a îmbrățișat mama. Totul, Patch, a fost furat de la tine.
El a privit-o întorcându-se să traverseze strada.
În clipa aceea ar fi vrut să-i spună să nu-și mai piardă vremea. Nu furase mare lucru. El n-avusese nimic de la început.

— Care-i cea mai mare spaimă a ta? a întrebat Grace.
— Că n-o să mai văd vreodată ceva frumos.
— O să vezi.
— Că n-o să plec din Monta Clare. Că o să lucrez într-un loc și mai întunecat decât ăsta.
— Nu există un loc mai întunecat, Patch.
— Undeva unde n-o să te mai am nici măcar... pe tine.
— O să vezi totul. Toate locurile frumoase. O să le vezi pe toate. O să mă asigur eu.
Patch s-a trezit înecându-se, cu cearșafurile adunate grămadă. Transpirat tot, s-a dus la baie și și-a botezat coșmarurile cu apă rece.
Chipul ei i-a revenit în minte.
A coborât scara în viteză, cu inima bătând să-i spargă pieptul în timp ce alerga pe străzi și intra la Monta Clare Fine Art.
A găsit un top de hârtie în studio și a pornit cu o paletă de culori, unde a amestecat totul, de la galben-aprins la albastru-verzui și negru. Doar două pensule, un Goldenedge numărul 3 și un Simmons 0, ambele puțin mușcate. Un set de acuarele Pelikan. Toate furate de la magazinul de caritate când le măturase podelele în urmă cu câteva ore. Le-a amestecat și a netezit zonele îngroșate cu degetele.
Nu știa cum să hidrateze pigmentul, să-l preseze cu o lingură, să estompeze înainte să selecteze tonurile mai închise. La școală învățase amestecul de bază. Mintea i s-a dus la domnișoara Frey care le prezentase

maeștrii, le vorbise despre desenul în tuș și efectele texturate, despre cubism și postimpresionism. Nu știa nimic despre delicatețea conturului, despre împărțirea între luminos și întunecat până când totul era proporționat.
Patch știa sentimentul și nimic altceva. Știa să închidă ochiul până când lumea lui era a ei și apoi să se întindă prin ceea ce părea prea întunecat până când putea elibera tonurile vocii ei. Felul delicat în care rostea vocalele, căldura când se înfuria, răceala tăcerii ei. A ridicat mâna și și-a adus aminte urma blândă a pielii ei, curba buzei de sus, finețea maxilarului. A pipăit în jurul ambilor ochi, fruntea netedă deasupra lor, înălțimea imposibilă a pomeților. Și părul ei, căldura blândă a cărării, profunzimea genelor.
Așa a început s-o clădească spre exterior pe fiecare foaie. Nu s-a prea gândit și nici nu i-a păsat de structură, în schimb a dedicat câte 30 de pagini fiecărui ochi, iar și iar, până a putut vedea ce nu văzuse niciodată.
A trecut la păr, care era luminat uneori într-un roșu strălucitor, alteori de un castaniu-roșcat blând. Un blond care se combina cu alb, o culoare întunecată în care erau amestecate toate nuanțele lui de negru. Uneori lung și curgător, alteori atât de scurt încât îi putea contura craniul.
Când zorii i-au întrerupt noaptea febrilă, s-a rezemat și s-a uitat la cele 50 de desene pe care le făcuse. Dezgustătoare, abstracte, unele dintre ele doar schițe cu o ureche și părul

care cădea peste ea. Le-a strâns și a început să le pună, încet, pe fiecare la locul ei. A durat mult, erau piesele unui puzzle care nu avea formă completă. El nu știa nimic despre creație, despre cât de incomplet e de multe ori finalul. Abia își putea ridica brațul și s-a așezat înapoi pe podeaua tare, înconjurat de fragmentele unei străine. Și-a smuls părul, și-a zgâriat pielea și a blestemat, apoi a luat fiecare foaie și a mototolit-o în pumn.

În fața brutăriei a simțit miros de dulce când doamna Odell decora vitrina cu pâine de secară cu ceapă și pâine neagră austriacă. În năuceala lui a auzit râsete anemice și a văzut un grup, cu Chuck în frunte, care mergea pe Main Street și-i rupea toate afișele.
A scrâșnit din dinți, a rămas în mijlocul drumului, impasibil la claxonul unui Jeep care a frânat, și le-a strigat că sunt lași.
S-au oprit și s-au întors toți cinci ca o armată ordonată în gecile lor de școală, pe care generalul o conducea spre Patch.
— Faci mizerie în oraș, a zis Chuck atât de încet, încât Patch aproape că a râs.
Tot chipeș în felul lui anost, cu o șuviță de păr blond într-o parte, bronz și constituție uniforme, cu cel puțin 12 centimetri mai înalt. Patch a aruncat o privire la prietenii lui și s-a întrebat cum de se adunau laolaltă niște oameni atât de asemănători și săraci la minte. Poate pe terenul de fotbal sau poate că tații lor lucrau în bănci sau în asigurări, iar mamele lor se întâlneau dimineața la cafea și puneau flori în vaze opalescente.
Chuck a ridicat câteva afișe.
— Asta-i iubita pe care-ai născocit-o, nu?
A aruncat o privire spre Monta Clare Fine Art și a văzut că Sammy stătea sprijinit în ușă și îi privea, iar lângă el a văzut tablourile din vitrină. Podeaua de lemn și armata de fete dichisite cu pantofi de balet și panglici colorate. S-a gândit la Grace când se învârtea și ce zărise, pentru ea și pentru ei.

— Cinci la unul, a remarcat Chuck.
Patch s-a uitat la el.
— Vrei să mai aduni vreo doi, ca să fie egalitate?
Nu era sigur cine l-a împins, dar a reușit să rămână în picioare și poate a fost o greșeală, pentru că ghiontul a fost urmat de o avalanșă de pumni și șuturi. N-a simțit nimic când primea loviturile, doar a căzut pe trotuarul dur și n-a făcut nicio mișcare să se apere. A simțit gust de sânge și a văzut fluturarea numelui ei când afișele au căzut lângă el.
S-a gândit la Eli Aaron, s-a gândit că asta era o bătaie adevărată. Au dat puțin înapoi când au văzut că le zâmbește. S-a ridicat. S-a întins. Și-a ridicat pumnii, a rânjit și le-a făcut semn să se dea și mai mult înapoi.
Patch n-a văzut-o pe fata care a pășit în fața lui până când n-a scos bagheta din pungă și l-a pocnit pe Chuck atât de tare, că lovitura a răsunat.
Chuck și-a dus mâna de ureche, cu ochii scăpărători.
Grupul s-a mișcat din nou, însă Misty le-a năruit avântul doar prin atitudine, cu ochii mijiți ca și cum ar fi ales cine să fie următorul.
O reclamă la Coca-Cola s-a răsucit în timp ce Patch își aduna cu grijă afișele.
Misty purta blugi evazați, strâmți pe șolduri. Părul ei blond era legat și-i stătea pe umăr ca un fel de șal luxos.
Vreo doi copii priveau de pe trotuarul de cărămidă roșie, în timp ce Chuck cântărea

situația.
Au rămas acolo, fata frumoasă și bogată, băiatul dispărut și regele liceului din Monta Clare și adepții lui.
S-au împrăștiat și s-au îndepărtat încet.
Patch a băgat mâna în ghiozdan și a scos o rolă de bandă adezivă.
Misty a ținut posterele cât Patch le-a lipit.
Au mers împreună de la un stâlp la altul.
— Părinții mei vor să vii la cină, a spus Misty, concentrându-se prea tare la ce făcea.
— De ce?
— Recunoștință. Sau poate vinovăție.
l-a întins bagheta ei, atât de tare încât el a tresărit puțin când s-a gândit la urechea lui Chuck și și-a făcut și mai multe griji pentru dinții lui.
— Ți-am făcut asta pentru prânz.
— Are și ceva sânge de-al lui Chuck pe ea.
— Zilele trecute nu mi-ai dat înapoi tacâmurile de argint.
— Știu.

67

Saint avea oră de pian în fiecare sâmbătă devreme, iar doamna Shaw țâțâia din buze când o vedea cum bâjbâie la *Claire de Lune*, cu stânga dând peste cap tremoloul, până i-a zis că ajunge și a trimis-o afară ca să-și limpezească gândurile.

L-a văzut pe Nix bându-și cafeaua sub cireșul japonez de peste drum. El a ridicat mâna și a zâmbit atât de trist, încât Saint și-a adus aminte totul din ultimul an, s-a întors la locul ei și a terminat ce începuse.

— Nu te grăbi. Uneori e vorba despre notele pe care nu le cânți, i-a zis doamna Shaw.

Luni, când Patch n-a apărut în clasă, Saint a cerut voie la baie și a pornit pe podelele cu parchet tocit.

A tras cu ochiul în încăperile vecine și a ignorat zâmbetul lui Jimmy Walters. L-a găsit pe Patch stând singur pe un coridor. Părea fragil, băiatul pe care-l pierduse, cu ochiul umflat căpătând deja o nuanță verzuie pe tenul delicat.

S-a așezat pe un scăunel de plastic lângă el și a ridicat privirea spre secundarul care se mișca marcând încă o oră din viețile lor. S-a întrebat dacă o să rămână pentru totdeauna în locul acela derutant dintre copil și adult, dacă era întipărit pe pielea ei ca un avertisment că nu se poate conta pe ea și nu poate fi dorită.

— E din cauza a ceea ce s-a întâmplat azi-dimineață? Am auzit despre Chuck.

Ușa directorului s-a deschis, iar el i-a condus pe Chuck și pe tatăl lui afară. Chuck avea sânge închegat pe nas, iar ochii aveau deja în jur cercuri întunecate.
— Ce-a făcut? l-a întrebat Saint pe Patch.
Luke Bradley, tatăl îmbuibat al lui Chuck, s-a încruntat.
— Chuck a adus un trofeu la fotbal. Joseph l-a furat.
— De ce să-i furi trofeul? l-a întrebat Saint pe Patch.
— Ca să pot să i-o trag maică-sii cu el. Se pare că Luke nu se descurcă, a răspuns el.
— Dumnezeule! a zis Saint ca pentru ea, în timp ce tatăl lui Chuck a avut nevoie de o clipă să reacționeze.
Probabil că ar fi sărit la băiat dacă n-ar fi intervenit directorul Rodriguez.
Patch s-a uitat în urma lor.
— Frumoasă banderolă, a zis ea.
Patch a dus neatent mâna la steaua albastră.
— Hook-Handed Pete schimba culoarea stelei de câte ori lua o viață. Le-a folosit pe cele mai multe, pentru că era un om rău. După aia, într-o zi a scos pistolul și l-a îndreptat spre cineva, dar era așa de beat că glonțul a trecut pe-alături și s-a oprit în inima unei fete pe care o chema Nancy Blue. Pete n-a mai luat viața nimănui și câte zile a mai avut a purtat albastru, ca omagiu, și a fost melancolic.
— Nu sunt pirat, a spus el în timp ce directorul îl conducea în birou și-i spunea lui Saint să se întoarcă la oră.

A așteptat singură jumătate de oră, iar când s-a deschis din nou ușa s-a ascuns după colț. Doar când a auzit pașii ușori a ieșit.
— Suspendare, a zis el.
Saint a ieșit din școală după el și au mers împreună în tăcere până acasă la Patch. El n-a invitat-o înăuntru, dar ea tot a intrat și a văzut-o pe Ivy dormind pe canapea, cu pătura trasă până la bărbie și picioarele dezvelite.
A ieșit iar după Patch și n-a spus nimic când el a deschis Fairlane-ul, a urcat la volan și a pornit motorul.
A deschis portiera pasagerului și s-a așezat.
— O să dai de belea, a zis el.
— O să dăm de belea, a răspuns ea când se îndepărtau de casă.

Au traversat Monta Clare, iar ea n-a întrebat încotro merg. A deschis geamul; o vreme ploaia a căzut în valuri printre copacii nemișcați, până când străzile au devenit oglinzi. Patch conducea destul de bine, iar ea s-a întrebat de câte ori furase mașina veche în toiul nopții.
Multă vreme a riscat să arunce câte o privire spre el, să vadă care-i diferența, dar n-a reușit doar după ce vedea în afară.
Abia după ce au ajuns la Eleven Valley Road, unde el a intrat pe un drum nemarcat și a încetinit pe covoare de ace de pin uscate, Saint a simțit că-și ține respirația când și-a dat seama unde erau și ce era în fața lor.
— Suntem la...
— Poți să aștepți în mașină.
Au coborât împreună, iar ea l-a urmat în tăcere pe lângă pâlcuri de stejar otrăvitor și încrengături de ienupăr. El a cules conurile albastru-închis, dar s-a oprit brusc lângă ea ca să se uite în jos, la lacul White Rock.
— Monta Clare ar putea fi lumea noastră, nu? a întrebat ea.
Râuri de munte alimentau lacul cu ape umflate și întunecate, care făceau valuri.
Au mers în tăcere până la ruinele carbonizate ale casei lui Eli Aaron. Polițiștii plecaseră de mult, dar banda galbenă încă delimita zona. Câinii scotociseră vreo 40 de hectare de teren, împreună cu o echipă de specialiști care dezgropase trei cadavre din locurile lor de odihnă zbuciumată.

Stătea neputincios pe pământul carbonizat, cu structura distrusă, mai aspru, mai expus eroziunii, respingând apa de care ar fi avut nevoie ca să se refacă. Saint se bucura că aici nu va mai exista niciodată viață.
— Ca s-o găsim pe Grace, trebuie să aflăm cum a ales-o. Și cum a ales-o pe Misty. Și pe celelalte, a spus Patch.
A scos o hârtie din ghiozdan și a ridicat-o.
Saint s-a uitat cu atenție.
— Este o fotografie cu mătăniile, a zis el.
O furase când făcea curat la secția de poliție.
Saint s-a uitat la detaliile fine. Albastrul metalic, crucifixul iertării. Mărgele mai mari din loc în loc, cu florile marmorate atât de frumoase, încât știa că trebuie să fi fost pictate de mână. A mijit ochii, dar n-a putut distinge ce era gravat pe ele.
— Pot s-o păstrez? a întrebat.
Avea s-o ducă mai încolo la bibliotecă și să scotocească arhivele, fără să găsească nimic.
Casa nu mai era. Hambarele erau încă în picioare într-un semicerc de tufăriș neatins, iar Saint nu voia să meargă cu el, dar nici să-l lase singur.
— Nu ți-am mulțumit, a zis el.
— Nici nu era nevoie.
Patch și-a băgat capul printr-o crăpătură între panourile curbate și n-a văzut nimic, polițiștii luaseră aproape totul. S-a cățărat înăuntru, iar Saint l-a urmat și și-a murdărit pantalonii de funingine.
Au scormonit printre resturi.

Saint s-a lăsat în genunchi și a văzut hârtiile putrezite, cu cerneala întinsă de ploaie și apa din furtunurile pompierilor. Pagini din cărți, cu cotoarele încă intacte.
A distins câte un cuvânt ici, colo. Istorie. Artă. Ghid.
— Crezi că Eli Aaron trăiește? a întrebat ea.
— Da. Altfel, Grace m-ar fi găsit până acum.

69

Au ajuns la primul mormânt aflat la mai puțin de 500 de metri de casă; pământul fusese excavat și groapa nu fusese acoperită.
Patch a îngenuncheat lângă ea.
Saint s-a așezat turcește pe un strat de frunze cu revers argintiu.
— Elk Rock, Roberts Creek și Cordova Park. Sute de hectare pe care n-avem cum să le cartografiem.
— Mă gândesc la fata moartă care a fost îngropată aici.
— Și în jurul zonei ăsteia sunt alte sute de hectare și câteva drumuri. Și un milion de locuri unde te poți ascunde.
— Trebuie să fi avut prieteni, lucruri care-i plăceau. Poate creștea albine, a zis el, iar Saint a zâmbit înainte să-și dea seama că nu pentru ea vorbise.
Patch a tras de gulerul tricoului.
— Și nu mă refer doar la parcurile noastre... la statele noastre, a spus ea.
El se uita la mormânt, săpat adânc, cu pereții întăriți, un sepulcru care nu mai păstra ce-i fusese destinat.
— Nix îmi spune să mă opresc. Să-mi văd de... a început Patch.
— Nu sunt...
— Eli Aaron știa, nu? Știa de unde venea ea și unde se îndrepta. Locul meu nu mai e aici. Nu mai...
Cuvintele lui au fost acoperite de țipătul unui sticlete.

— Lumea spune... lumea... ni se deschide larg. Dar poate că tu o închizi, Patch. Tu blochezi toate căile până nu mai rămâne decât una singură, care nu duce într-un loc bun.
— Îmi aduc aminte câte ceva. Uneori, în toiul nopții, îmi amintesc ceva ce a spus și după aia nu mai pot să dorm. Poate fi ceva care să mă ducă la ea.
— Spune-mi mie și o să notez. O să pun cap la cap tot ce ai. Mă pricep la... organizare, a zis ea și a oftat ca pentru sine.
— Spune-mi că ești convinsă că e reală.
Saint s-a gândit cum o descria el. Părul lung, părul scurt. Vocile. Faptul că nu exista nicio urmă.
— Cred că e reală.
Patch și-a prins capul între mâini și s-a îngropat atât de complet, încât Saint a întins mâna, dar n-a reușit să-i atingă pielea, așa că a lăsat-o deasupra, simțindu-i dogoarea disperării. Voia să-l vadă zâmbindu-i iar. Avea nevoie să-l vadă zâmbindu-i.
A știut chiar atunci că dăduse de belea.
Același gen de belea în care era și el. Genul de belea din care probabil că n-o să scape niciodată.
— Te-am văzut cu Misty, a spus ea și, Dumnezeule, a încercat să-și păstreze tonul neutru.
Și-a scos unul dintre tenișii și a scuturat din el o pietricică.
— Îmi dă prăjitură, orez și un fel de tocană. Vorbește despre oase de vițel, tofu și tot felul

de rahaturi de care n-am auzit niciodată.
— Te place.
— N-ai gustat din ce-mi aduce.
Saint ar fi vrut să meargă să caute pietre, să-i ia ochii cu cuarțul brut în timp ce el căuta galenă, pentru că în lumina potrivită spunea că strălucește ca o comoară a piraților. Voia să stea lângă el și să se uite la Mister Rogers și Lady Aberlin, iar Joe Negri să-și arate acordeonul. Și să înghețe sub atingerea lui, atât de nemișcată încât dacă după o vreme ar înghionti-o, ea s-ar fisura. Voia să-l vadă din nou pirat.
— Și acum vrea să mă duc la vila aia nenorocită la cină.
— Bunica a zis că poți să vii la noi... chiar și în duminicile când face miel.
Cu toate că erau unde erau și în jurul lor era ce era, Saint tot a simțit că roșește.
— Nu știu cum să... cu familia Meyer. O să-mi mulțumească, dar nu știu sigur ce înseamnă.
— Înseamnă că ai făcut ceva bun și în viață uneori ai nevoie să ți se reamintească lucrurile bune pe care le faci. Pentru că uiți...
— Nix a zis că ai stat la secție în fiecare zi, ca să nu-i lași pe polițiști să uite.
Saint și-a făcut de lucru cu coada împletită și nu s-a uitat la el, doar și-a trecut limba peste dintele strâmb.
Patch s-a întins și i-a acoperit mâna cu palma, iar ea a expirat ca și cum și-ar fi ținut răsuflarea un an.

— Dacă nu s-ar fi întâmplat exact cum s-a întâmplat, lumea n-ar fi știut despre Grace că e de-a dreptul genială, merită să se vorbească despre ea și merită să fie găsită.
— O iubești? a întrebat Saint, iar trupul ei micuț s-a încordat.
Întrebarea a rămas plutind în aer.
Aerul, cauterizat.
Patch n-a răspuns.

70
Patch a luat cărți de la mica bibliotecă din Pecaut.
Artă Modernă; Peisaje urbane; Realizarea unui portret.
Le-a studiat în autobuze.
Linia 74 l-a dus în Lewisville, unde s-a plimbat pe strada principală și a pus afișe pe toți stâlpii. Odată a încercat să lipească un afiș pe geamurile vopsite ale unei foste frizerii, dar s-a ales cu ocări din partea unui polițist local. Omul s-a înmuiat când a văzut desenul; era cel unde Patch îi făcuse părul mai deschis la culoare și maxilarul mai relaxat. Pe afișe era trecut numărul de telefon al secției de poliție din Monta Clare. Nix înjura din cauza numărului mare de apeluri care-i făceau să piardă vremea. Patch ar fi scris numărul lui, dar facturile erau neplătite de multă vreme și Southwestern Bell le tăiase telefonul.
A mers cu autobuzul 50 la Le Masco, cu Saint lângă el cât a umplut orășelul de afișe.
Trei autobuze până la Afton, o așezare cu doar vreo 200 de locuințe, dintre care unele erau rulote. Butelii ruginite amenințau să cadă când băteau la uși subțiri ca foaia de hârtie și erau întâmpinați cu priviri goale.
A fost singur la Saddlers Clay și Lenard Creek, Newton Bale și în mai mult de zece colonii. A hașurat zone ale unei hărți atât de mari, că nu mai suporta s-o desfacă de tot.
— Știi că nepoata mea n-a dormit cât n-ai fost aici, a spus Norma și a ocolit o groapă.

— Știu.
— Bănuiesc că știi și că a chiulit de la școală acum câteva zile. E toată numai inimă. Și e mai ușor să i-o frângi.
— Știu și asta.
— Nu sunt foarte sigură că știi, a zis ea pe un ton care nu era lipsit de blândețe.
La un radio mic se auzea cântând Sinatra, singura muzică pe care Norma o accepta în autobuz.
L-a lăsat la colțul cu Loess Hills.
— O să trec pe-aici la ora 16.
— Dar nu e pe traseul de întoarcere, a spus bătrânul din spate.
Norma s-a strâmbat.
— E autobuzul meu și o să merg pe unde am chef. Dacă nu-ți convine, poate mergi mai bine pe jos.
În orășelul Darby Falls s-a oprit în pragul casei unde stătea familia Montrose. Richie Montrose i-a dat drumul în casă, iar Patch l-a urmat într-un living ponosit, cu televizorul deschis pe un meci de baseball și câteva zeci de cutii de bere goale așezate într-un turn lângă el. Richie s-a așezat și l-a privit cu ochi roșii, cu puțină nedumerire și lipsă de interes. Patch i-a văzut uniforma pe un scaun, împreună cu centura și legitimația; șapca era pe podea.
— Tu ești pustiul care mă tot sună?
Patch a încuviințat.
— Crezi că ai fost ținut împreună cu Callie a mea?
— S-ar putea.

— Trebuie să sper că n-ai dreptate. Trebuie să sper că… că n-a luat-o omul ăsta.
Richie nu și-a desprins ochii de la meci.
— Pot să arunc o privire în camera ei?
— Sus, prima ușă pe stânga. Să nu pui mâna pe nimic.
Draperii și cuvertură roz și covor portocaliu-închis. Patch a rămas în mijlocul camerei, sub o lustră joasă și s-a uitat la cât de ordine era, la comodă și la cele două postere prinse pe perete. Bowie și Hendrix și nimeni de care să-și aducă aminte să fi pomenit Grace. Pe raftul cu cărți era o fotografie înrămată, iar el s-a uitat la fața ei și a încercat să-i recunoască forma, fruntea netedă, arcuirea sprâncenelor.
Ești ea?
A respirat adânc și s-a întrebat dacă și-ar aminti-o. Pielea, părul și uneori transpirația.
Și atunci a auzit.
Patch a coborât încet treptele.
Richie Montrose era prăbușit în fotoliu, iar în colț se învârtea un pick-up.
Patch a rămas în prag.
Și a ascultat basul-bariton al lui Johnny Cash.

71
La școală, Misty i-a adus gulaș cu carne atât de tare, că Patch a mestecat o bucată aproape toată după-masa de l-a durut falca, în timp ce ea-i împuia capul cu tehnica ei și cum o să-și deschidă un restaurant în oraș.
— Semințe de chimen, a zis ea, ca și cum ar fi răspuns unei întrebări pe care nu i-o pusese. Le zdrobesc de mână, nici măcar n-am nevoie de ustensile.
Patch și-a scos o sămânță mare dintre dinți.
Cina cu părinții ei pândea ca un tir imens pe cea mai îngustă dintre autostrăzi.
Misty se uita la desenele cu Grace, tot mai multe, mai detaliate, mai rafinate. Un băiat posedat, el stătea pe bușteanul ferit de ploaie și îi netezea pielea cu creionul.
Patch a cules ceva alb din tocană și a exagerat cu plescăitul din limbă.
— Ce fel de brânză e asta?
— E curcan.
El și-a plecat capul.
— E plata, a spus ea, trecându-și peria prin claia de păr blond. Pentru că mi-ai salvat viața.
— Eu zic că suntem chit acum. Adică... gulașul a fost foarte bun. Și prăjitura. Și chestia aia cu capete de pește...
— Deci practic acum îmi ești tu dator.
Când s-a întors acasă, l-a găsit pe doctorul Tooms în bucătărie.
— Unde-i...
— Doarme.

Patch s-a așezat în fața lui și i-a spus că îi e bine. Tooms i-a adresat zâmbetul acela trist, iar băiatul s-a întrebat ce i s-a întâmplat cât a lipsit el. Ochii lui strălucitori erau acum lipsiți de viață și încercănați. Cămașa atârna pe el, iar degetele băteau în masă ca și cum nu s-ar fi putut relaxa.
— Îmi fac griji pentru tine.
— Sunt bine, a repetat Patch.
— Mă... mă întrebam doar dacă au început deja să-ți revină amintirile.
Tooms l-a privit cu atenție, cu ochii negri fixați pe el ca și cum ar fi căutat vreun semn, ceva care să-i arate că băiatul se pierdea.
— Amintiri?
— Dacă poți să-ți aduci aminte mai multe despre bărbat.
Patch a ridicat din umeri.
— Păi, e Eli Aaron, nu? Dar nu l-am văzut niciodată. Nici măcar nu l-am auzit.
Tooms a oftat, apoi i-a vorbit despre terapie, hrană adecvată și poate chiar niște exerciții fizice ușoare.
— Ți-am văzut afișele în oraș, a zis doctorul. O să pun unul și la cabinet.
Apoi s-a ridicat și a dat să plece, dar s-a oprit lângă băiat.
— Ai scăpat, Joseph. Mi-e teamă că încă n-ai înțeles asta.
Patch s-a întors și a văzut-o pe maică-sa în prag, cu o privire nedumerită până a reușit să-l recunoască pe doctor. A scuturat pachetul ca să scoată o țigară și i-a oferit și lui una, dar Tooms a clătinat din cap și i-a

spus că n-a fumat niciodată, dar n-a zis-o ca pe un avertisment.
— Fata asta... n-ai idee cine e, a continuat doctorul.
— N-am știut. Dar poate că acum știu.
— Fata asta... a început Ivy și și-a ciufulit părul.
— Spune-mi, a insistat Tooms, aplecându-se către Patch.
— Cred că ar putea fi Callie Montrose. Dacă am... e posibil să fi fost fără cunoștință multă vreme?
Tooms a zâmbit cu o expresie îndurerată; privirea lui, de neînțeles pentru Patch.
— Am nevoie de o rețetă. Rămân fără Quaalude.
Ivy a prins cu blândețe în mâini fața lui Patch.
Băiatul s-a întors spre doctor, dar a văzut că era deja la ușă și n-a privit înapoi.

72

În noaptea aceea a făcut curat, atât de obosit încât organismul lui se opunea din toate puterile la orice mișcare, blocându-i mușchii până îl dureau. A ajuns la galerie la ora 3. Îl durea spatele când s-a lăsat în genunchi să frece podeaua. Atunci a observat o carte pe masa de sticlă din mijlocul sălii. Grea și mare; a răsfoit-o și s-a oprit la o femeie întinsă pe spate în apă, strângând într-o mână niște flori sălbatice. Patch a rămas cu privirile la ea, fascinat. Sălciile și urzicile, nuanțele de verde, forma craniului.

— Ofelia. Ai citit *Hamlet* la școală? a întrebat Sammy.

Purta pantofi Oxford fără șosete și avea gleznele bronzate. Pantalonii erau strâmți, ca și vesta. Dedesubt, un fel de cravată cum Patch nu mai văzuse decât în cărți. În lumina potrivită, care era de fapt foarte slabă, Patch a decis că omul putea trece drept pirat. Poate un corsar din portul Saint Malo.

— Nu, a răspuns el.

— Mergi măcar la școală?

Patch n-a răspuns.

S-au întors amândoi când pe scară a coborât o femeie ușor îmbujorată. Ținea strâns o geantă.

— Atunci eu plec, a zis ea și i-a zâmbit lui Sammy.

— Trăsura te așteaptă, a spus el, iar afară era un taxi cu motorul la ralanti.

Patch a privit-o cum se îndepărtează încet, ca și cum ar mai fi așteptat ceva.

— N-o să mai faci curat aici, a zis Sammy când s-a închis ușa.
— Mă uitam doar la...
Sammy a privit în băutura pe care o avea în mână și a vorbit într-o suflare, ca și cum dezamăgirea aproape egala lipsa de surprindere.
— Nu poți să furi de la mine, copile. Ai auzit vreodată de onoarea hoților?
Patch rămăsese locului, cu mopul în spatele lui și găleata lângă tenișii. Purta o banderolă neagră pe ochi și un tricou plin de găuri.
— Ești singurul de la care... de la care n-am luat nimic.
— Oamenii de pe-aici știu că sunt dator să apăr afacerile mici din Monta Clare. Nu-mi pasă deloc de nimeni altcineva. Am grijă de mine și de interesele mele și așa fac de când eram un pic mai mare decât tine. Am învățat o lecție grea, la tine o să fie mai ușor.
— Ce am luat?
— Un top de hârtie. Te-ai documentat, ai aflat calitatea și costul. Ai luat ceva ce te-ai gândit că n-o să observ. Slăbănoaga, nepoata lesbienei. Crede că ești pirat.
— Nu sunt pirat.
Sammy s-a îmblânzit un pic, iar umerii i s-au lăsat când și-a terminat băutura.
— Orice-ai fi, nu mai ești problema mea.
— O să anunți agenția?
— Trebuie.
Patch a ridicat găleata și a golit-o în chiuveta mică de lângă toaletă. Gândul i s-a dus la facturi, la banii care o să lipsească. O să

răspundă la telefon maică-sa și o să afle că a fost dată afară de la o slujbă la care nu se simțise destul de bine ca să se ducă. Poate că și-a tăiat ultima cale de retragere. A simțit cum i se strânge stomacul.

— Majoritatea oamenilor ajung cel puțin o dată în viață într-un moment de răscruce.

— Du-te dracului! i-a zis Patch.

S-a oprit în ușă, și-a deschis geanta și a scos hârtia groasă pe care o luase, cu schițe ale lui Grace pe fiecare foaie.

Le-a aruncat spre Sammy și n-a mai rămas să vadă cum zboară fragmentele amintirilor sale.

73
S-a trezit la St Raphael și s-a oprit lângă nartex. În orele dintre apus și răsărit, când orașul dormea, se simțea cel mai aproape de ea. Chiar atunci, când stătea pe urmele lăsate de penitenți, a lăsat extenuarea și eșecul complet să-l conducă în clădirea care nu-și încuia niciodată ușile. Patch nu înțelegea o asemenea încredere nesăbuită.
Lumânările ardeau iar tăcerea avea o greutate atât de familiară, încât s-a dus spre primul șir de bănci și s-a gândit să ceară ajutor, dar atunci l-a văzut pe bărbatul aflat pe cealaltă parte.
— Doctore Tooms.
Doctorul a mai rămas îngenuncheat o vreme și doar când și-a terminat treaba cu Dumnezeu s-a ridicat, a venit și s-a așezat alături.
Mirosea a sfeclă și metal, iar chipul îi era tras.
— Te rugai, a zis Patch.
— Așa e.
— E vreun preot aici?
Tooms a clătinat din cap.
— Dacă-i mărturisesc lui Dumnezeu toate lucrurile rele...
— Atunci, tot le vei fi făcut și tot rele ar fi.
— Nu vreau iertare.
Patch s-a uitat spre iconostas, la relieful auriu și crem și la geamurile cu sfinți.
— Și atunci ce vrei?
— Ajutor.
Tooms a zâmbit ca și cum ar fi știut despre cererea asta și care ar fi fost probabil

răspunsul.
— Când eram acolo, citam din Scripturi ca să rămânem în viață. Și acum îmi repet, dar pare foarte vag.
— Se spune că traducerea nu e literală. E un set de recomandări vagi care nu se potrivesc întotdeauna.
— Am dat-o-n bară, doctore T, a zis Patch disperat.
— Majoritatea oamenilor care vin la biserică au dat-o-n bară.
— Nu știu cum să repar lucrurile.
— Nu-i treaba ta să repari lucrurile, Joseph.
S-a gândit la clopotele din lăcaș, cum băteau în timpul liturghiei și oamenii știau că trebuie să se concentreze la partea aceea, să blocheze orice altceva.
— De ce-ai venit aici? a întrebat Patch.
— Ca să cer iertare pentru lucruri despre care știu, în sufletul meu, că o să le fac din nou.
Patch l-a privit o vreme, deși doctorul părea împăcat. Purta pantofi eleganți, plini de noroi. Cămașa era puțin sfâșiată de-a lungul cusăturii.
— Dar tot ceri iertare.
Tooms privea fix crucifixul.
— Și el tot nu mă bagă în seamă.

Saint l-a ajutat pe Patch să aleagă haine din cutia cu lucrurile lui taică-su.
A întors privirea când el și-a scos tricoul, cu brațele încrucișate larg peste piept, protejându-se. A zărit în fereastră reflecția lui, a cicatricii încă umflate, a unui trecut crestat atât de adânc, încât ea renunțase să mai încerce să concureze cu el și se concentrase în schimb pe încercarea de a-l aduce cu totul acasă. Scrisese la Comisia federală pentru persoane dispărute, cu sediul în Nebraska. La Centrul național pentru persoane dispărute, din Texas. Stătuse pe palierul din casa înaltă când bunica ei era plecată cu autobuzul și sunase la Aileen Plattas Foundation din Arkansas; îi spusese doamnei de-acolo tot ce știa, adică aproape nimic. A găsit la bibliotecă și alte agenții cu nume mari și și-a dat repede seama că niciuna dintre ele nu era acreditată sau oficială, erau mai degrabă doar mici facțiuni ale unei societăți pierdute, care încercau să țină vii amintirile și speranța adunând informații și împărtășindu-le cu departamentele de poliție din toată țara.
— Nu trebuie să stai aici, a spus el.
Nu văzuse că ea purta o tunică nouă, cu galoane în aceeași nuanță de maro cu ochii.
— Ești agitat, a remarcat Saint ca să abată discuția.
— Nu port cravată.
Saint i-a aruncat un papion roșu-aprins.
El și l-a pus și și-a suflecat mânecile, iar părul i-a căzut în ochi. Ea a luat puțin din

pomada tatălui lui și i l-a aranjat la loc.
— Arăt ca un magician slinos, a zis Patch.
— De parcă ar exista și altfel de magicieni.
l-a îndreptat nodul papionului așa cum îi arătase cândva bunică-su.
— Mi-a fost dor de tine, Saint. Când am lipsit. Mi-a fost dor de tine.
Ea s-a întors, ca să nu vadă el cât de mult așteptase să audă cuvintele astea.
Au mers împreună până în capătul străzii principale, iar la magazinul universal Green ea a ales un buchet de culoarea piersicii și l-a plătit cu banii tot mai puțini din vânzarea mierii, pe care-i ascunsese cândva prea bine.
— Nu vreau să mă duc.
— Nu fura de la bogați, l-a avertizat ea.
l-a văzut reticența când se îndepărta printre arborii lalelei arcuiți în sus, spre casele mari.
— Îmi place bluza ta.
S-a întors și l-a văzut pe Jimmy Walters. Purta o cămașă și pantaloni eleganți, iar părul îi fusese pieptănat brutal cu cărare de o mamă pe care Saint o văzuse o dată curățându-i băiatului obrazul cu o batistă umezită cu salivă.
— Nu prea te mai văd de când s-a întors Joseph, a comentat el.
Saint a încuviințat.
— M-am rugat să se întoarcă, a adăugat el încet.
— Și eu, Jimmy.
S-a uitat în ochii lui prea albaștri și sinceri, ca și cum n-ar fi văzut niciodată ceva rău. În clipa aceea tânjea să vadă lumea prin ochii

lui, convinsă că era mai simplă și mai curată, că era mai ușor să vezi totul bun.
— Nu ți-am mulțumit niciodată, a spus ea.
Jimmy s-a întors spre ea, iar Saint a observat că avea genele la fel de întunecate ca și părul și pielea la fel de palidă ca a ei.
— Pentru ce?
Ea i-a privit buza ca un arc de Cupidon în timp ce vorbea, a remarcat firele fine de deasupra ei.
— În ziua aia... dacă nu i-ai fi spus lui Nix încotro plecasem.
— Atunci te-ai fi descurcat foarte bine și fără el.
Saint a zâmbit auzind minciuna și a simțit un val de recunoștință când el a plecat și a lăsat-o singură.
S-a întors la casa înaltă, și-a pus salopeta, și-a pictat fața în verde, maro și negru și a simțit cum se agață de ea copilăria în timp ce mergea greoi prin tufăriș și se așeza pe o pătură groasă în iarba înaltă.
S-a uitat prin obiectivul Nikonului la casa lui Tooms.
S-a gândit la Patch.
Cu fiecare zi, pierdea tot mai mult din el.

Poate că Patch s-ar fi întors, dar a văzut-o pe Misty stând în capătul unei alei șerpuite, silueta amenințătoare a unei case coloniale albe împingându-l în umbră.
Purta o rochie roșie simplă și poate că într-o altă zi, într-o altă viață, l-ar fi înjunghiat chiar acolo, în stradă.
Misty nu l-a privit din cap până în picioare și nici nu i-a remarcat papionul, cămașa șifonată și pantalonii lustruiți la genunchi.
El i-a întins florile, iar ea le-a luat.
— Stă aici de o oră, îngrijorată că n-o să vii.
— Mamă! a zis Misty, aruncându-i o privire maică-sii.
Doamna Meyer era înaltă și severă și a venit direct la Patch, căruia i-a strâns mâna ușor. Apoi l-a cântărit într-un fel în care fata ei nu-l cântărise.
— Îți plac florile, Joseph? l-a întrebat în timp ce-l conducea spre casă.
A vorbit despre coada-șoricelului, iarba-fiarelor și ruji-galbene. A arătat spre o zonă năpădită de vernonia. Bordurile erau înflorite în culorile verii, prea strălucitoare pentru seara aceea de toamnă, de parcă familia Meyer era destul de bogată ca să le vadă tot anul, ca și cum n-ar fi cunoscut paloarea iernii din locul lor aflat atât de sus.
Patch s-a uitat la tot ce-i arăta doamna Meyer, a ascultat povești despre copaci bolnavi pe care i-au adus înapoi de pe marginea prăpastiei, ca să poată menține

peisagistica în jurul celei mai vechi case din oraș.
Domnul Meyer i-a întâmpinat în ușă și a scuturat prea tare mâna lui Patch, ca și cum prin acest simplu act încerca să transmită că și el ar fi luat un cuțit în burtă pentru viața unei fete care nici măcar nu știa cum îl cheamă.
Franklin Meyer avea aproape 1,90 și purta pantaloni bej și o cămașă cu trei nasturi descheiați. L-a măsurat pe Patch din cap până în picioare, dar și-a păstrat zâmbetul cu dinții mari și albi.
Doamna Meyer a târât-o pe Misty în bucătărie ca să caute o vază, în timp ce Franklin l-a condus pe Patch într-un living sobru.
l-a întins un pahar cu ceva maro, iar Patch a sorbit și aproape că s-a înecat din cauza arsurii.
— Nu-i spune lui Mary că ți-am dat așa ceva.
lar zâmbetul ăla — Patch s-a întrebat dacă ar putea zâmbi așa toată seara înainte ca mușchii să-i cedeze și să se lase ca și cum bogătanul ar avea un atac cerebral.
Într-o sufragerie cu draperii grele și tapet de mătase, scaune de arțar și porțelanuri grele, Patch a suferit timp de cinci feluri de mâncare, uitându-se când și când la Misty ca să vadă exact cum se mănâncă homarul. A ciugulit din el, pentru că nu voia să stropească pe cineva cu unt topit sau să distrugă vreo farfurie de colecție.

Misty a vorbit despre concursuri de înot și alergare, în timp ce părinții ei s-au învârtit în jurul lui, Franklin abordând teme sportive, iar Mary vorbind despre arte ca și cum n-ar fi știut nimic despre publicul ei. *Tristan und Isolde*, *Otello* și *Tosca*.
— Misty vrea să intre în politică, a spus Franklin pe un ton neutru.
— Pentru că ai fost atât de mândru de mine când am făcut campanie pentru Jane Roe, a ripostat Misty, după care s-a întors către Patch și a zâmbit. Am ajuns pe prima pagină în *The Tribune*.
— Aia e religie, nu politică, a comentat doamna Meyer.
— Mda, am uitat. În ce biserică s-a desfășurat *Roe v. Wade*? a zis Misty.
Doamna Meyer s-a întors către Patch și l-a întrebat dacă a fost vreodată la Chicago sau Boston, a mai băut un pahar de vin și și-a tamponat obrajii încinși cu un șervețel când el a răspuns că n-a ieșit niciodată dintre granițele statului.
Patch a întrebat despre *Lacul lebedelor*, prinț și Odette.
Doamna Meyer s-a luminat toată, l-a luat de mână și l-a dus în altă cameră, unde s-a apucat să scotocească în sertarul unui birou de stejar.
— New York State Theater, acum aproape șase ani.
A găsit o broșură cu programul și i-a întins-o.
— Cynthia Gregory a fost divină, deși bineînțeles că lui Franklin i s-a părut lipsită

de inspirație.
Patch s-a uitat la imagine, la literele îngroșate și la distribuție.
— Au și o listă cu oamenii care au cumpărat bilete?
— N-aș prea crede, a răspuns doamna Meyer, căutând mai departe în sertar. Am păstrat cotoarele... ce amintiri minunate!
A trecut la Dr Coppélius și a vorbit despre Franz și păpușa lui, dar Patch n-a mai auzit nimic, gândindu-se cum s-o găsească pe Grace.
Și la final, când sunt reuniți în moarte, o să fii primul care se ridică să aplaude și să fluiere.
Îi preluase controlul tuturor gândurilor.

Misty l-a condus într-o curte care părea să nu se mai termine, nesfârșită, ca și cum familia Meyer n-ar fi avut niciun fel de limită.
În curte era un fel de piscină acoperită, o pagodă cu flori și bănci de piatră, cu fața către sculptura unei femei fără brațe. S-au așezat în niște leagăne în umbra argintie a munților împăduriți.
Sandalele ei erau în iarbă, iar gambele i se îndoiau ușor când se mișca. Patch și-a imaginat genul de petreceri pe care le dădeau și genul de băieți cu care ieșea ea. Nu că-i ura, doar că nu îndrăznea nici măcar să încerce să-i înțeleagă.
— Vrei să vii o dată să mă vezi la dresaj? a întrebat ea.
— Nu știu ce înseamnă.
— Îmi învăț calul să danseze.
— De ce?
Ea a ridicat din umeri și au rămas tăcuți multă vreme.
— E greu, nu?
— E un cal de dans, Mist. Nu-i ușor să-l faci să se poarte împotriva firii.
Misty a clătinat din cap.
— Vorbeam de partea asta, de după.
El nu i-a spus că fusese greu și înainte, doar că în alt fel, mai simplu de gestionat.
— Nu l-am văzut niciodată pe tata plângând, a spus ea.
Patch s-a uitat la formele ei geometrice, conuri, sfere și cilindri și s-a întrebat pe care le-ar găsi și la Grace.

— In ziua aia, când au venit la secția de poliție și mi-a văzut fața... și mai târziu, când credeau că dorm pentru că doctorul T îmi dăduse pastile. Stăteam pe trepte și vedeam cum i se zguduie umerii când mama și-a lipit obrazul de spatele lui.
El n-a zis nimic, știa că rolul lui fusese deja jucat.
— N-a fost nimic, Patch. Nu în comparație cu...
Poate că lumea ei perfectă se fisurase la un moment dat, dar nu era nici pe departe distrusă. În clipa aceea se bucura.
— Ai terminat, Misty. Ai stabilit o legătură și sunt recunoscător și toate...
— Dar?
Misty avea de pierdut nesfârșit de mult.
— De fiecare dată când vii și stai cu mine. Când vorbești cu mine. Când mă bagi în seamă. Sunt doar mementouri că lucrurile nu sunt în regulă în lumea ta.
Ea a clătinat din cap.
El avea vopsea sub unghii.
— Atunci ce să fac? a întrebat ea, cu voce stăpânită.
— Tu mănânci homar. Și stai în leagănul tău.
Ea l-a cercetat din priviri, foarte frumoasă.
— Și după aia?
Patch a oprit leagănul.
— Și după aia te întorci pe partea ta de stradă, Misty.
Băiatul a mulțumit familiei Meyer. l-a spus noapte bună lui Misty.

Și a știut că luni, când o să se așeze pe stejarul căzut, ea n-o să vină să stea lângă el.

77

Patch se sprijinea de arcada de cărămidă, cu broșura-program strânsă în mână și își trecea un deget peste litere.

Lacul lebedelor.

Știa că Grace călătorea, că era suficient de cultivată să meargă la spectacole de balet, suficient de educată să știe despre aproape orice. Genul ăsta de fată dispare și lasă un gol în urmă. Știa că trebuie să existe o înregistrare, părinți, prieteni, o școală.

A văzut unul dintre posterele lui pe un panou, alături de afișe cu persoane căutate, oferte de lecții de pian și servicii de grădinărit sau de meșteri buni la toate și o cameră de închiriat. Scrisul era deja decolorat de soare, numărul de la secția de poliție din Monta Clare atât de șters, că nu putea citi ultimele două cifre.

Nu l-a simțit pe bărbatul de lângă el până nu l-a tras de-acolo.

— Vino! a zis Sammy, rostind chinuit cuvântul.

În aerul înghețat al galeriei.

Într-o cameră de lucru albă, Sammy s-a așezat în spatele unui birou pe care erau întinse foile furate de Patch, netezite ca să se vadă toate schițele.

Sammy l-a privit o clipă, s-a încruntat la cămașa lui, apoi la papion.

— Exersezi numere de magie?

Patch a blestemat-o în tăcere pe Saint.

— Schițele astea... a început Sammy, cu o mână pe abdomen și cu buclele căzute peste

ochii verzi. Tu le-ai făcut?
— M-am gândit că poate pui una în vitrină.
— Sau pot să mânjesc geamul cu rahat. Ești o problemă, copile.
Avea dinții drepți și albi și unghiile lucioase ca și cum ar fi fost la salon. Mirosea vag a colonie, ghimbir și cidru fiert. Patch l-a privit în ochi și n-a văzut acolo decât încredere, acceptare și o credință în sine violentă.
— Poate. Dar nu sunt problema ta.
Sammy și-a dat scurt ochii peste cap, un gest pe care Patch bănuia că e nevoit să-l facă des.
— Știi despre mine? a întrebat Sammy.
O întrebase o dată pe Norma despre Sammy, când erau în autobuz.
Oamenii beau așa ca să-și aducă aminte sau ca să uite. Aș zice că în cazul lui Sammy sunt adevărate ambele.
— Lumea zice că ești bețiv.
— Sunt.
— Și un gigolo.
— Știi măcar ce înseamnă asta?
Patch a clătinat din cap.
— Un gigolo e o curvă masculină.
— Îmi dau seama, a spus Patch, iar Sammy aproape că a zâmbit.
Pe birou era întinsă o selecție de pensule, iar Sammy a luat una dintre ele.
— Kolinsky Sable. Fermitatea perfectă, una dintre cele mai rare fibre. O să țină la ulei la fel de bine și în 50 de ani. Aș vrea să spun același lucru și despre părul tău, copile.
Patch a blestemat-o din nou în tăcere pe Saint.

Sammy a ales altă pensulă.
— O pensulă cu cap oval.
Apoi alta.
— Limbă de pisică.
A fluturat mâna deasupra celorlalte pensule.
— O pensulă lată, un liner, două subțiri și una rotundă. O varietate de mărimi, o să folosești un 6 pentru cel mai fin păr, un 14 pentru zonele de piele.
Sammy a deschis încuietoarea unei cutii de cedru cu adâncituri în ea și a întors-o către Patch.
— Uleiuri Sennelier. E un magazin lângă Musée d'Orsay, preferat de Matisse, Ernst, Monet și Picasso însuși. Ulei de șofrănel care nu se îngălbenește, rămâne pe pânză 100 de ani fără să se decoloreze sau să lucească. L-aș strica pe tine.
Patch n-a spus nimic.
— Pânză Old Holland.
Sammy a luat un teanc micuț și l-a lăsat să cadă pe birou cu un bufnet ușor.
— Sută la sută in belgian. Două straturi de grund. Unii ar zice că e mai bună Daveliou cu trei straturi. Dar unii zic și că trebuie să te duci duminica la biserică.
Și-a umplut paharul până în buză.
— Pentru portrete, pictezi cu ulei. Pe pânză. La lumină naturală. Pensule din păr de porc. Ventilație. Terebentină dacă vrei să mă gazezi…
— Clar vreau…
— Ulei de nucă, dacă nu. Ulei de in, dacă trebuie neapărat.

Patch a scotocit în ghiozdan după hârtie, ca să ia notițe. Când a găsit, a scăpat pe jos pensulele.
Sammy le-a cercetat ca și cum i-ar fi fost complet străine.
— Le folosești ca să cureți scurgerile, nu?
— Ai zis semințe de terebentină?
— Dumnezeule! Am șevalete pentru expunere care ar fi potrivite. Și o cameră în spatele ăsteia. Lumină dinspre nord. Difuzia e totul, poți să vii aici și să înveți asta sau poți să produci același rahat sub 5 000 K. O să vedem în timp.
— Nu înțeleg, a spus Patch.
— O să pictezi aici.
Patch a clătinat din cap.
— Nu iau...
— N-o să iei. Astea sunt un împrumut. La un moment dat, o să înveți o meserie, probabil în vreo fabrică sau închisoare și o să-ți plătești datoria, pentru care o să țin o evidență detaliată. Un bărbat adevărat își plătește datoriile.
— Nu pot...
— Te-am întrebat eu ceva?
Patch a clătinat din nou din cap.
Sammy a ieșit, iar Patch l-a urmat.
A descuiat o ușă ascunsă în spatele unei sculpturi masive, o bucată de piatră zimțată înaltă de cinci metri, cu fața de un negru curbat și neted.
Camera era albă. Podeaua, pereții și tavanul. Pustie, cu excepția unui șevalet. Fără scaun.

Nimic în afară de o fereastră, ușor umbrită de un fel de hârtie.
— O să-ți dau o singură cheie. O să lucrezi aici când ai chef. N-o să vorbești nici cu mine, nici cu altcineva care vine aici. O să lași studioul exact cum e acum. O să-ți pui lucrurile într-un dulăpior pe care o să ți-l dau.
Patch s-a uitat în jur.
— De ce faci toate astea? De ce n-ai spus agenției că am furat?
Sammy s-a rezemat de tocul ușii și o clipă s-a uitat la Patch ca și cum l-ar fi cunoscut, ca și cum ar fi știut de chinul tăcut al fiecărui minut care trecea. Apoi s-a scuturat, s-a uitat dincolo de el și și-a lăsat privirea peste fata promisă.
— Fac în fiecare zi o plimbare pe Parade Hill ca să țin minte de ce n-am părăsit orașul ăsta de nimic acum o veșnicie. Ai salvat-o pe fata lui Meyer. Și pentru asta o să-ți fiu veșnic recunoscător. Vrei să ți-o găsești pe Grace a ta?
Patch a încuviințat.
— Atunci dă-i viață.

— O să vii să mă cauți? a întrebat Grace.
— N-o să fie nevoie. O să plecăm de-aici împreună. Și n-o să plecăm niciodată unul de lângă celălalt. Pentru că nimeni n-o să-și dea seama. Nimeni n-o să știe cum știm noi.
— O să creadă că știu, Patch. O să creadă că își pot imagina. Și o să-și lase capul într-o parte în semn de simpatie. O să ne oblige să mergem la psihiatri care au stat în biblioteci de fițe de la facultăți de fițe și au citit povești ca a noastră. O să citeze din Charcot și Freud, William James și Pierre Janet. O să citească aceleași cărți ca mine. Și o să tragă aceleași concluzii. În cele din urmă.
El a prins-o de mână.
— Ce concluzii?
— Că oamenii ca noi există într-o stare de criză. Că doar printr-o minune o să murim de moarte bună. O să ne apucăm de băut sau droguri și n-o să avem relații apropiate pentru că o să ținem prea multe secrete față de ceilalți.
— N-avem nevoie de nimeni altcineva.
— Ba da. Doar că încă nu-ți dai seama. Preocupări nesănătoase. O să trăim la extreme, pentru că mijlocul este locul unde-și petrec timpul cei sănătoși.
— O să fim bine? a întrebat el și n-a putut opri cuvintele să-i iasă de pe buze.
— Nicio bucățică din noi.
Amintirea l-a smuls dintr-un somn ușor.
Avea un gol în stomac. Îl învăluia extenuarea. Știa că n-o mai putea ține așa multă vreme. Urma să se rupă ceva.

A folosit cheia lui și când a împins ușa aproape că se aștepta să audă alarma. Sammy stătea în apartamentul de deasupra, dar Patch avea pasul destul de ușor.
În camera din spate a aprins o lămpiță și a văzut dulapul industrial recondiționat, iar înăuntru a găsit uleiurile și pensulele; în mijlocul camerei era șevaletul și o pânză întinsă în așteptare.
A petrecut o oră familiarizându-se cu ele.
Purta bocanci de pădurar pentru că, deși erau cu două numere prea mari, erau aproape noi. Îndesase ziare în vârf ca să nu-i alunece din picior și-și învelise ambele călcâie în vată, ca să nu facă bășici. Cu o zi înainte umblase zadarnic aproape 18 kilometri prin Ellis County, până într-un parc de rulote, după ce citise că n-avea nici curent, nici linii telefonice și-și imaginase că acolo ar putea să se știe despre o fată dispărută.
Pe sticlă era un strat subțire de umezeală când a găsit un creion tocit și a început să schițeze. Hârtia era groasă și simțea fiecare trăsătură adâncindu-se în ea.
Mâna îi tremura când a luat pensula.
— Ține-o de capăt.
Sammy avea costumul, cămașa și cravata de aseară și-l privea, dar n-a spus nimic altceva.
După o oră, Patch a văzut o femeie trecând și zăbovind la ușă, după care a ieșit în stradă, iar înainte să plece a aruncat o privire plină de dor spre balconul de sus.
— Asta era văduva Sampson? a întrebat Patch când l-a văzut pe Sammy.

— Am auzit un zvon că i-a tras-o lu' bărba-su până l-a omorât, a zis Sammy, fără cămașă și desculț.
Avea în mână o sticlă de vin, care se vedea verde pe fundalul pielii lui bronzate.
— E adevărat?
— Păi, încă sunt aici, nu? Sincer să fiu, sunt puțin dezamăgit.
— Cred că aproape tot orașul e dezamăgit.
Patch pictase opt tușe în nuanțe de maro și roșu. Părul ei roșcat-închis. A subțiat cu acetonă și a conturat ochii lui Grace. A întunecat liniile discrete cu ocru, alb de titan, după care a pierdut-o o clipă.
S-a întors și s-a plimbat înainte și înapoi, apoi a acoperit fereastra cu pânza pe care a găsit-o într-un dulăpior. Abia când întunericul a fost complet s-a oprit și a regăsit-o.
A auzit ușa deschizându-se și închizându-se, iar când a scos în sfârșit pânza și s-a întors la lucru a observat o ceașcă de cafea pe podea. A băut-o și inima i-a gonit nebunește în următoarele două ore.
La fereastră vedea scara de incendiu din oțel a clădirii de alături, cu scheletul mâncat de rugină, și a luat culoarea aceea și i-a pictat părul.
A folosit vopseaua cu prea multă zgârcenie.
Știa că e o nebunie.
Totul era o nebunie.
A înjurat.
— Răbdare, i-a zis Sammy din prag.
— N-am timp de răbdare.

79

În trei săptămâni, Grace a lui a apărut.

Sammy venea și pleca, o dată i-a povestit despre Caravaggio la orele mici ale dimineții, vorbind în paharul cu brandy ca și cum ar fi recitat o piesă de teatru unui public captiv format dintr-o persoană. A venit o femeie nouă, iar Sammy a trimis-o sus și a rămas cu Patch, care lucra în timp ce-l asculta, de la schiță la gravură, de la Caravaggio la lucru la seara lui hedonistă.

În noaptea următoare, altă femeie a fost ignorată în timp ce Sammy îi povestea lui Patch despre Frans Hals.

— Și cu aceleași mâini avea să se ducă mai târziu acasă și să-și bată nevasta.

Și Paul Gauguin.

— Să folosești absintul ca băutură de zi și să păstrezi vinul pentru seară.

Patch a observat nota de venerație din glasul lui Sammy.

De fiecare dată puțin mai priceput, fiecare tușă încă părând o insultă față de pânză, o rușine pentru pensulele folosite s-o creeze. Sammy bea indiferent de oră sau zi. O dată a dat gata patru sticle de vin înainte de un vernisaj de seară și era atât de beat, încât s-a dus în pat când vizitatorii formaseră o coadă în stradă, așteptând o oră în ploaie înainte să plece mormăind înjurături.

Iar când Sammy a crezut că făcea progrese, Patch a luat pânza și a rupt-o în două.

— Nu e ea. Încă nu e ea.

De-a lungul unei toamne blânde și al unei ierni grele care a înăbușit totul în afară de culoare în cămăruța aceea, Patch a început o viață cu un scop stringent. Dormea în studio pe o canapea micuță care apăruse în prima zi a anului nou, cu o pătură groasă și o pernă mică așezate frumos pe ea. Sammy n-a pomenit noul aranjament, iar Patch s-a asigurat că e doar o fantomă prin clădire și nu le deranjează pe musafire. În unele nopți, maică-sa băga de seamă, iar el i-a spus că stătea la Saint. În cele mai multe dintre nopți, nu observa nimic.

A mers greoi pe gheață în ianuarie, și-a scuturat zăpada ca un câine ud înainte să-și scoată bocancii și să lucreze doar în ciorapi, câteva ore înainte și după școală. Avea degetele bandajate acolo unde pensulele îl roseseră atât de tare încât abia mai putea ține creionul.

A trecut pe lângă Misty pe hol, privirile li s-au întâlnit, iar el a trebuit să se lupte cu pornirea de a-i spune că se gândea de multe ori la ea, că se bucura când o vedea alergând pe pistă, râzând cu prietenele sau că părea să se fi împăcat cu Chuck. El avea să fie doar un mic semn în istoria vieții ei, care nu mai era suficient de adânc să-i afecteze ritmul perfect. În weekend se plimba cu Saint. Ea venea la el acasă cu farfurii cu mâncare și-i spunea că se duce de cealaltă parte a câmpurilor Baker ca să fotografieze șirurile înghețate de culturi însămânțate. Mergeau mai mult în tăcere, deși uneori ea îi povestea că și-ar dori ca

bunică-sa să renunțe la condus autobuzul după o coliziune minoră în cel mai înalt punct de pe Masterton Avenue. Patch nici nu observa când ea se dădea cu o nuanță deschisă de ruj, avea o haină nouă sau își ondula părul. N-a observat că purta aparat dentar, ochelari noi cu rame mai subțiri, că mai crescuse cu cinci centimetri și în sfârșit hotărâse să poarte sutien.

La primele semne de primăvară, Sammy i-a spus că trebuie să renunțe la curățenie și să înceapă să-l ajute la galerie. Tonul lui nu prea lăsase loc de negociere, iar după o săptămână Patch primise pantaloni noi, două cămăși elegante și o pereche de pantofi de piele. Datoria creștea, deși pe termen scurt Patch reușea să câștige suficient ca să plătească facturile și chiria. Sammy a cumpărat un grătar mic și frigea pe balcon bucăți de carne bune, asezonate cu șofran și cardamom, și insista ca Patch să ia cina cu el, prefăcându-se că nu observă când băiatul învelea câte una în șervețele ca să o ia pe furiș acasă, pentru maică-sa.

Uneori apărea și Saint la galerie și stătea lângă vitrină, sperând să-l zărească înăuntru, până când Sammy o gonea cu o privire fixă.

— Fata aia... a zis el, iar Patch n-a înțeles absolut nimic.

Sammy a făcut o excursie în Cuba în săptămâna de după ridicarea restricțiilor și s-a întors cu o cutie de trabucuri și pielea și mai bronzată. l-a povestit lui Patch despre o coliziune între vechi și nou.

— Salsa, copile. Îți zic, toată excursia am avut scula întărită.
În camera întunecată, Patch inhala terebentină până când a început să-i curgă ușor nasul, iar capul tânjea după aer rece și curat. Uneori făcea cafea pentru femeile care veneau în vizită și stătea cu ele.
— Sammy vorbește despre mine? l-a întrebat o blondă tânără cu ochii plini de așteptări.
— Tot timpul, a răspuns Patch când l-a zărit pe Sammy coborând scara, văzând-o pe blondă și retrăgându-se în grabă.
— Știi dacă are de gând să se însoare într-o bună zi?
Patch a încuviințat.
— Și tot spune că vrea copii.
Ultimul comentariu a adăugat o penalizare de 100 de dolari în contul lui.
Sub această tutelă tăioasă, Patch a pictat fundaluri, a schițat tonurile de bază ale pielii ei, a pus straturi, a accentuat, a făcut greșeli și a întins culorile. Cu contururile lui, Grace a căpătat dimensiuni până când chipul ei plutea limpede pe pânză. A învățat să facă schițe întâi cu un creion gros 4H, de la trăsături grosiere la detalii, dificile cu pensula lui subțire, dar a câștigat încredere și tehnică. A schițat în linii mari trăsăturile întunecate, portocaliu-închis și cobalt, mijind ochii când lucra, în timp ce zonele deschise au rămas neatinse, culoarea pielii ei în nuanțe mai reci, cu pigmenți întinși cu pana. I-a dat luciu părului lăsând la vedere un strat de culoare diluată, întins cu mișcări largi, lejere,

iar ea s-a ivit din noapte cu o nestatornicie care i-a tăiat suflarea, uneori o străină și alteori atât de riguroasă, atât de *ea,* încât Patch se întorcea cu spatele, pleca, încuia ușa și nu se mai întorcea o zi întreagă, atât de mare era chinul.
Sammy nu l-a lăudat. Talentul lui era în formare, dar indiscutabil. Patch nu-l considera un dar. Un dar trebuie primit. El muncise din greu ca să ajungă la competență. Încet și greu.
Când străfulgerări de vară binecuvântau orășelul Monta Clare, după zece luni și nenumărate eșecuri, când Reggie Jackson a lansat încă o pasă în orbită pe televizorul micuț, Sammy a intrat în cameră și i-a luat pensula din mână.
— Ai terminat, a declarat el.
Patch a făcut un pas în spate și s-a uitat cu atenție.
— Indiferent dacă e ea sau nu, tabloul e terminat, a decretat Sammy.

În mica secție de poliție, Sammy a așezat pictura pe biroul lui Nix.
— *Grace numărul unu.* Fă câteva copii.
Poate că Nix ar fi zis ceva, poate s-ar fi descărcat de nebunia întregii povești, dar când s-a uitat la tablou, l-a captivat cu totul. În lumina dură n-a văzut nimic produs de imaginație; era o înregistrare atât de limpede și detaliată, încât părea o fotografie. Dacă n-ar fi cunoscut sursa bântuită a tabloului, Nix ar fi crezut că o fată îi pozase vreunui maestru îmbătrânit.
Multă vreme n-a făcut nicio mișcare, stând fascinat și privind chipul.
— Tu l-ai făcut?
Patch a încuviințat.
Lângă el, Sammy părea de-a dreptul plictisit de venerația din ochii polițistului.
— Ea e? a întrebat Nix.
— *Grace numărul unu,* a spus băiatul.
Nix a apucat portretul cu mare grijă și a ținut capacul greu al copiatorului vechi deasupra lui, ca să nu-l atingă.
Patch s-a uitat atent, știind mecanica implicată, pentru că citise despre imprimarea cu pigment, încărcarea negativă și fotoconductori. Când mașinăria a scos imagine după imagine, a luat una și a fost mulțumit de ce rămăsese.
Nix a făcut 50 de copii.
— Să le trimitem peste tot. Să trimitem câte una la departamentele de poliție din toate statele, a spus Patch.

Sammy a scos o butelcuță din buzunar și a sorbit din ea.
— Așa o să fac, a zis Nix, încă uitându-se la fată. O să mă asigur că ajunge unde trebuie.
Patch s-a întors la galerie și s-a așezat, s-a uitat la Grace a lui și s-a pierdut în cele mai curate contururi.
În ușă a apărut Misty, pe care a observat-o doar pentru că parfumul ei dulce s-a strecurat peste izul chimic din aer și l-a scos din transă.
Era îmbrăcată într-o rochie verde, cu părul strâns cu o panglică albă, și stătea printre cadavrele împrăștiate a 100 de Grace. Misty s-a oprit în fața pânzei finale.
— E așa de... e foarte frumoasă.
Patch a coborât privirea spre picioarele ei, îngropate în lacul de pânze.
— Ar trebui să fie pe perete... în vitrină sau așa ceva. Într-o mare galerie.
A îngenuncheat, a ridicat fetele pierdute și a răsfoit printre ele, diferențele fiind aproape invizibile, dar Patch știa că progresele lui prudente aveau s-o aducă într-o bună zi mai aproape, până va fi convins că a văzut-o în fața lui, i-a auzit vocea și i-a simțit vârful degetelor descoperindu-l în întregime.
— Sunt foarte multe, a remarcat Misty.
La ultimul bilanț, Patch îi datora lui Sammy fix 1 000 de dolari. Patch nu era sigur de calcule, știa doar că o tușă rebelă putea cumva să mai adauge ceva la sumă.
A pus pensula jos cu blândețe, s-a întors și a văzut în cele din urmă fragilitatea fetei care

stătea lângă el, tușele fine și umbrele accentuate. A văzut-o pe Misty în amestecuri, pielea din titan, ocru roșiatic ars și alizarină. Ochii, albastru de Prusia. Părul, pictat cu nuanțe întinse, îmblânzite cu siena înainte de straturile luminoase.

— Te văd la școală. Și-mi lipsești, a spus ea.

Patch s-a uitat la ea și a văzut cadmiu accentuat cu violet de Windsor și albastru-aprins.

— Te uiți la mine cum nu se mai uită nimeni, a adăugat ea și i s-au înroșit obrajii.

Avea un plic în mână. I l-a întins, apoi s-a întors și a plecat.

El a rămas în prag și a privit-o cum se îndepărtează.

Atunci Patch a știut.

Putea folosi toate culorile pe care le avea ca s-o picteze pe Misty Meyer și tot nu s-ar fi apropiat suficient de realitate.

81

Au mers cu mașina la Castor River Shut-Ins și, prin obiectivul Nikonului ei, Saint a fotografiat granitul roz. I-a făcut bunică-sii capul mare vorbind despre formațiunea aceea în timp ce priveau un Saint-Bernard atât de frumos care mergea prin apă spre lacul unei cascade, încât Saint a folosit o rolă întreagă de film până au ajuns la vâltoare.

Acolo bunică-sa a luat-o de mână și au mers împreună pe poteca lină prin zona protejată Amidon Memorial. În pădurea de esență tare, Norma a încetinit puțin pasul.

— Cât de tare trebuie să-mi fac griji pentru tine?

Saint a ridicat privirea și i-a văzut îngrijorarea, ochii albaștri apoși, părul rar care încărunțea pe zi ce trece.

A schimbat filmul și a pozat un pin cu ace scurte, mușchi și un stejar. Lângă lichenii care luceau verde-închis, bunică-sa a oftat.

— Nu-l poți salva, a spus ea.

— Ba pot.

Saint a îndreptat obiectivul spre apa atât de clară, încât mai târziu avea să vadă umbre de zglăvoace și bibani.

— Saint!

Fata și-a coborât în sfârșit obiectivul.

— Sunt bine, bunico.

— Tot lasă mesaje pe robotul nostru telefonic. Uneori în toiul nopții. Bate câmpii despre vreun vis pe care l-a avut, un cuvânt pe care își aduce aminte că l-a spus fata.

— Eu i-am zis că poate. O să păstrez casetele și într-o bună zi o să mă ducă la ea.
— Să te ducă la ea? Ești... nici măcar nu mai zâmbești. Nu la fel. Viața lui nu-i și a ta.
Saint a tras adânc aer în piept.
— E cel mai bun...
Norma a privit cu atenție în jur.
— O să ne întoarcem la primăvară să vedem florile sălbatice.
— De ce nu-l placi?
Norma a închis ochii. Unii spuneau că e severă, după cum își tundea părul scurt, după felul ciudat în care se mișca la înălțimea ei. Brațele subțiri erau musculoase, iar când Saint era mică întrebase dacă într-o bună zi o să ajungă și ea înaltă și puternică, iar Norma zisese că da.
— Când am... dacă mă uit acum la el cum mă uitam atunci, nu văd același lucru, Saint. Și știu că n-o să... și pentru tine vreau totul. Și n-are cum să-mi pară rău pentru asta.
— Nu e drept, a zis Saint abrupt.
Nu voia să plângă și încerca din toate puterile să se abțină.
— Observ pietricele și lucruri care i-ar plăcea. Dar lui nu-i mai plac.
Norma a privit cascada.
— Am dat peste doctorul Tooms în oraș. A zis că te tot vede acolo, uitându-te la casa lui. Uneori și seara târziu.
— A mințit în seara aia, a izbucnit Saint.
— A...
— Am auzit un țipăt. Am văzut sânge pe mâinile lui. Și când s-a dus Nix, se spălase.

— L-ai găsit pe făptaș, Saint. Ai salvat viața prietenului tău. Nu-i datorezi...
— Nu-i vorba despre vreo datorie.
— În doi ani o să te duci la facultate și o să te întorci de Crăciun, iar eu tot o să conduc autobuzul. Dar o să zâmbesc, în fiecare zi o să zâmbesc când o să mă gândesc la tine la facultate. Și o să mi se frângă puțin inima când o să mă gândesc la Joseph, serios. Dar tu ești a mea. El, nu.
— N-are pe nimeni. N-are destul.
— Umblă după cai verzi pe pereți. Fata asta nu e reală. O văd în ochii lui Nix, ce dracu', o văd și în ochii tăi.
Saint a strâns aparatul foto în brațe.
— O să i-o găsesc.
— Și între timp o să te pierzi pe tine.
Au mers spre casă în tăcere.
În fața casei înalte, Saint a găsit invitația în cutia lor poștală.
S-a uitat în susul și în josul străzii, ca și cum s-ar fi așteptat să sară cineva din vreo curte și să dea gluma pe față.
— Ce e? a întrebat Norma în timp ce se așeza în fotoliul ei și privea fumul care se ridica din coșuri.
— Misty Meyer împlinește 16 ani. E o petrecere diseară.
Norma n-a comentat că era al 12-lea ceas, dar Saint știa și că atunci când te gândești la cineva în ultimul moment, tot înseamnă că te gândești la el.
— Te duci, a spus Norma.
— N-am nicio rochie frumoasă.

— O să fie și Joseph acolo.
Saint a clătinat din cap, deși nu știa. Acum nu-și mai petreceau împreună timpul decât vânând.
— O să te duci și dacă e Joseph acolo, presupun că o să-i aduci aminte.
Saint s-a uitat fix la foaia de hârtie, la scrisul elegant și cuvântul *cordial*.
— Ce să-i aduc aminte?
Norma i-a luat mâna mică în mâna ei și a strâns-o cu putere.
— Că n-a pierdut totul cât a lipsit.

Prin fața lui au trecut două fete cu bluze țărănești.
Părul le cădea în bucle pe umeri, aveau blugi evazați și niște tocuri amețitoare, umplând aerul cu parfumuri furate de la mamele lor.
Patch stătea pe bordură lângă geanta lui în timp ce Monta Clare, apăsat de soare, se îndrepta spre sfârșitul zilei. Băieții de pe trotuar purtau jachete și cămăși înflorate, deschise ca să lase la vedere fâșii de piele palidă, cei mai mulți cu părul lung.
Vreo 12 reclame se răsuceau în vânt. Hanes Jewelery și Rewalt Autos; Braybart Coffee, roșul, albul și albastrul de la Pepsi-Cola. Mai multe fete în rochii, zâmbind alături de băieți crispați, hotărâți să facă seara asta să conteze într-un mod care-i încânta și-i îngrozea în același timp.
În fața biroul administrației locale s-a sprijinit de harta cu zonele inundabile și a rămas acolo până s-a lăsat complet întunericul și s-a aprins lumina de la biserică.
În buzunarul blugilor avea invitația pe care i-o adusese Misty, promisiunea lui neașteptată că se va duce fiind un regret care-i rămăsese ca un nod în gât pe măsură ce se apropia ziua.
Avea cu el o cutiuță, iar înăuntru un glob cu zăpadă pe care-l văzuse în vitrina unui magazin de artizanat când punea afișe în Wellbray Creek. În glob era un orășel miniatural acoperit de zăpadă, atât de delicat și detaliat, încât se uita la el în fiecare seară

înainte de culcare. Il costase un dolar. Deplânsese risipa.
Lângă ușă, băieții din grupul lui Chuck își treceau de la unul la altul o sticluță cu tărie. Înăuntru, de grinzi erau atârnate stegulețe, iar baloane în culori strălucitoare pluteau în sus spre un glob disco din care se reflectau fâșii înguste de lumină.
Grupuri de fete dansau, cu picioarele mișcându-se la unison, și în clipa aceea el se întreba ce pierduse. Și ce pierdea Grace.
Patch aproape că reușise să treacă prin mulțime când cutia i-a fost smulsă din mână. A auzit râsete. Discuții despre hainele lui, despre tenișii vechi, despre lungimea pantalonilor. A încercat să meargă mai departe, dar a fost blocat, a încercat s-o ia înapoi, dar a fost împins la pământ.
Și, pentru cea mai înghețată clipă, a simțit cum îi e trasă banderola de pe ochi.
Atunci s-au stins râsetele și poate că a fost ceva în felul în care a ridicat privirea spre ei care le-a oprit cu totul, iar cineva i-a aruncat-o înapoi. Și-a tras-o repede peste cap și a pus-o la loc.
Și atunci cutia a fost aruncată către el.
Patch a auzit sticla spărgându-se când a atins podeaua.
A rămas încremenit când l-au lăsat singur. În clipa aceea tânjea să fie înapoi în beznă. Lângă ea.

83

Saint stătuse o oră în magazinul de pe Main Street al domnișoarei Kline, care ținuse deschis și după program pentru că văzuse rugămintea din ochii Normei când fata dispăruse în cabina de probă cu o rochie midi din catifea crem, cu mânecile umflate.

— Arăt ca o minitartă, s-a auzit Saint din spatele draperiei.

Domnișoara Kline a luat un halat multicolor.

— O să arăt ca mama sărbătoritei. Ar fi drăguț.

Un model roșu abstract, psihedelic.

— Mi-e puțin greață.

În cele din urmă, o rochie lungă cu roșu și albastru și un decolteu în V adânc.

— Vindeți și țâțe cu care să umplu chestia asta?

Domnișoara Kline i-a aruncat o privire Normei, care se uita nostalgică spre ușă.

S-au hotărât la o rochie neagră cu flori și guler alb.

Saint a mers țanțoșă spre casa înaltă.

— E un pic cam lungă, a remarcat Norma când Saint a ridicat poalele ca să nu se târască pe podea.

— Sunt eu un pic prea scundă, a ripostat Saint fără chef.

A scotocit prin cutia cu farduri a bunică-sii și s-a strâmbat.

— Cred că astea s-au stricat.

— Fardurile sunt ca vinul, a început Norma, oprindu-se când Saint a ridicat un fond de

ten din 1955, în care componentele se decantaseră.
După zece minute, Norma a adus-o pe doamna Harris, vecina lor de peste drum. Saint i-a privit cocul ca un stup de albine, ochii albastru-deschis și cutia industrială de farduri, apoi i-a aruncat bunică-sii o privire panicată.
— Liniștește-te. Doamna Harris face aranjamentele pentru domnul Nathaniel.
Ochii lui Saint s-au mărit îngroziți.
— Domnul Nathaniel... de la casa funerară din Monta Clare?
Doamna Harris a împins-o cu mână grea pe un scaun.
— Dacă pot să aduc la viață un cadavru, pot să mă descurc și cu tine.
— Și acum circul e complet, a comentat Saint.
— Vrei să fac ceva cu coada asta?
— Da. Las-o naibii în pace.
— De-asta nu-mi place să lucrez cu vii.
După 20 de minute și câteva înjurături, a coborât. Bunica ei a făcut vreo zece poze în timp ce Saint se lupta cu dorința de-a închide aparatul foto.

A atras privirile la petrecere când a ocolit pe la marginea ringului de dans, a găsit masa pentru cadouri și I-a pus și pe-al ei acolo. Un pulover roz pe care-l tricotase cât lipsise Patch, puțin cam larg pentru ea, probabil că lui Misty o să-i fie puțin mic.
— E aici?
Saint s-a întors și a rămas fără grai când a văzut-o pe Misty îmbrăcată într-o rochie albă care abia îi ajungea la genunchi și cu pantofi cu toc asortați. Avea unghiile făcute, părul ridicat în bucle și doar o urmă de fard la ochi, ceea ce-i spunea lui Saint că probabil nu fusese dichisită de o machieuză de cadavre.
— Nu știu, a răspuns ea.
Misty s-a uitat în jur, atrăgând privirile tuturor băieților din clasa lor și a celor mai multe dintre fete.
— La mulți ani! a zis Saint.
Misty a zâmbit, dar era un zâmbet gol.
— Deci n-a venit cu tine?
Saint a clătinat din cap. Apoi a înțeles. Și atunci a simțit cum sala de festivități a bisericii rămâne fără aer. A știut de ce o invitase Misty.
— Nu-l lua tu, a spus ea și a simțit roșeala în tot corpul, rușinea pentru cuvintele pe care le rostise.
Misty a coborât privirea spre ea.
— Știu cum sună. Dar tu... tu poți să ai... ai deja pe toată lumea.

Saint a privit fulgerarea luminilor și s-a uitat la familia mare a lui Misty.
— Nu sunt sigură ce...
— Te rog, Misty. Dacă e de milă, dacă e vreun fel de obligație, atunci...
N-a apucat să termine de spus ce începuse pentru că s-a auzit o melodie lentă și, pe acordurile de chitară, Chuck a luat-o pe Misty de mână și a tras-o spre mijlocul ringului, unde îi era locul.
Prin ușile deschise, Saint l-a văzut îndepărtându-se încet de ele.
Dacă s-ar fi simțit bine poate că l-ar fi strigat, dar stând acolo, cu rochia și machiajul, se simțea așa de aiurea că n-a putut decât să se uite mai departe când Misty l-a împins pe Chuck și a ieșit în aerul cald al serii.
— Arăți minunat.
Saint s-a întors și l-a văzut pe Jimmy. Purta un sacou și pantaloni eleganți și avea la gât cravata lui taică-su.
— Nu știam că vii și tu.
Jimmy a ridicat din umeri.
— Mama se știe cu familia Meyer.
Saint s-a întors.
— Saint! Vrei să dansezi?
Ea a clătinat din cap.
Jimmy a zâmbit, iar zâmbetul lui era cald și blând.
— Când lipsea Joseph... și ți-am spus că mă rugam pentru el... voiam, sigur, să se întoarcă în siguranță. Dar la fel de mult voiam și să fii tu bine. Aveam nevoie.
— De ce?

El nu și-a desprins ochii albaștri de ai ei și de data asta nici n-a roșit, nici nu și-a ferit privirea.
— Te văd, Saint. Văd cum îți pasă. Văd cum închizi ochii câteva secunde înainte să râzi. Văd că încerci să-ți ascunzi dinții când zâmbești. Dar nu-i nevoie, pentru că ești... pentru că ai un zâmbet perfect.
— Jimmy...
— Știu că... știu că nu pe mine m-ai alege. Dar dansează cu mine!
Saint s-a mai uitat o dată în spate, afară, unde Misty se îndrepta către Patch.
Și l-a luat de mână pe Jimmy.

— Ai întârziat, a zis Misty.
Patch s-a întors.
— Eu...
— Eram îngrijorată că n-o să apari.
— Ce-ai primit de ziua ta?
Stăteau unul lângă altul și se uitau spre sala unde muzica devenea mai lentă și se formau perechi.
— Crezi că o să fie întotdeauna atât de greu? a întrebat ea.
El i-a văzut pe părinții ei, tatăl cu spatele drept și brațele țepene, iar mama elegantă în rochia lungă și cu perle mari la gât. S-a întrebat cum era să ai viitorul pictat așa, să ai lumea ta perfectă atât de închisă. Poate că știa deja. Doar că în alt mod.
— Mi-e teamă că n-o s-o găsesc niciodată, a spus el și aproape că nu suporta să rostească un asemenea adevăr.
— Poți să cauți în continuare. Dar s-ar putea să nu mai vezi ce e în fața ta.
Patch n-a ridicat privirea.
— Poate ce ai pățit... tu nu ești ca ei, Patch. Toată lumea e... nimeni nu te cunoaște. Nu te cunoaște cu adevărat.
— Cântecul ăsta, a spus el în clipa aceea, sub cerul perfect din orășelul lor mic și perfect.
Deși ea l-a prins de mână, picioarele lui nu s-au mișcat și au rămas încremeniți.
— Crezi că e adevărat că doar dragostea poate să-ți frângă inima? a întrebat Misty.
Luna era prea strălucitoare; pe cer erau prea multe stele.

Uneori, Patch își dorea să le ascundă pe toate.
— Dacă lumea ta trebuie să se dezintegreze, a zis ea.
Și-a trecut brațul lui pe după talie și și-a pus brațul ei pe umărul lui. Și-a scos încet pantofii și și-a lăsat picioarele goale să se cufunde în iarbă.
N-ar fi fost prima dată când dansa cu o fată.
l-a inspirat parfumul.
— Nu mi-ai zis ce-ai primit.
Misty a ridicat spre el ochii atât de albaștri și de adânci, încât Patch a știut că probabil o să se înece.
— Exact ce mi-am dorit.
— Și ce era?
— Să dansez cu băiatul care mi-a salvat viața, a răspuns ea într-o șoaptă abia auzită.

Inimile frânte
1978

Misty aștepta autobuzul 42 în fiecare zi după ore.
Iar când Patch a coborât — puțin peste 1,80 acum, cu salopeta legată la brâu, un tricou alb care sugera mușchii de dată recentă și părul blond legat sub o șapcă închisă la culoare —, a traversat în fugă strada principală, i-a sărit în brațe și și-a încolăcit strâns picioarele în jurul taliei lui. Ei doi, singuri în sărutul lor, celelalte fete privindu-i. La 16 ani renunțase la școală și se angajase la Bell Lewis Company, schimba patru autobuze în fiecare dimineață până la marginea puțurilor, unde își lua vesta și casca și muncea alături de bărbați care aveau de două ori vârsta lui. Prima dată când coborâse prin roca de dolomit până în mină se sprijinise de un stâlp și se uitase în sus, la încăperea săpată, de două ori cât o sală de sport de liceu. Prezentarea locului de muncă fusese rapidă și dură. Stătuse cu bărbați care încărcau minereul în camioane de transport, se apropiase prea mult de concasor și când ajunsese înapoi la elevator, îi țiuiau urechile. A avut nevoie de vreo două zile ca să se învețe cu mirosul, cu umezeala și frigul. Alte câteva până a reușit să-și aducă aminte să se închine în fața plăcuței cu Sfânta Barbara înainte să coboare. Patch petrecea opt ore pe zi în subteran, uneori într-o întunecime marcată doar de licărul minereului și amintirile lui cu Grace. Foraj, explozie și cărat. Bărbații bombăneau despre prețurile

oțelului în timp ce-și mâncau sandviciurile unul lângă altul pe bănci de lemn, sub pâlpâirea becurilor portocalii.
— Ai o fată? l-a întrebat unul dintre ei la sfârșitul primei săptămâni.
Patch a încuviințat.
— Da, am o fată.
Trecea prin viață ancorat de o fată care devenea rapid cea mai frumoasă domnișoară. În timp ce adolescența întipărise pe mulți dintre colegii ei de clasă coșuri și unghiuri ciudate, Misty trecea cu o grație și o hotărâre imposibile peste acel val distrugător.
Și-au petrecut ierni albe hoinărind prin păduri; în dimineți frumoase de primăvară au sfidat lacul rece și au mers prin curentul de adâncime, uneori întinși pe spate și plutind. Prima dată când Misty a rămas în costum de baie, Patch și-a mutat privirea, iar când s-a uitat din nou a văzut-o dându-și ochii peste cap. Încrederea ei în sine la bucătărie a crescut, chiar dacă nu și îndemânarea, iar el a înghițit sportiv, cu noduri, minuni ca iepure *bourguignon*, kebapuri de crab și un fel personal cu chili atât de iute, încât și-a petrecut mare parte din toamnă asudând.
Au văzut la televizor cum un viscol a creat haos în New England. Misty și-a împins tălpile goale sub piciorul lui, ca și cum ar fi putut simți frigul prelingându-se din televizorul VIR. Familia Meyer privea relația lor înfloritoare cu un fel de amuzament,

părinții fiind convinși că fata își va achita datoria destul de curând.
Patch își petrecea diminețile de sâmbătă la galerie, privind încruntat cum Sammy deplângea ziua în care Larry Flynt a fost împușcat în Georgia. *Ne-a dat foarte multe. Foarte, foarte multe.*
În toamna lui 1978, Misty și-a luat permisul de conducere, iar în iarna aceea au traversat tot statul până în orașul Petra din Marion County, un orășel parcă dintr-un glob cu zăpadă. Au mers pe autostrăzi albe până au văzut ridicătura de la Cupler Windmill. Patch a lăsat-o pe Misty la căldură în Mercedesul ei și s-a întâlnit cu o doamnă pe nume Carol Birch, a cărei fată dispăruse cu patru ani în urmă. Găsise datele ei de contact în *Marion County Herald* și își scriseseră. S-au înfofolit în haine de iarnă și au luat-o pe străzile înghețate de lângă Nine Fork Canal. Cât i-a povestit lui Patch despre fata ei, au privit două lebede dând frumusețe lacului. Pe fată o chema Melinda și nu exista nimic care să sugereze că era sau nu Grace. Carol aducea cu ea un sentiment anume de groază, de parcă patru ani ar fi așteptat în spatele ușii bătaia aceea aducătoare de suferință. Patch se întreba dacă speranța era tipul lui de pedeapsă, uneori mai rea decât siguranța, decât drumul lung și înfundat către vindecare.
A plecat cu o fotografie a Melindei, făcută pe fundalul unui apus în Mount Vernon. Au mers înapoi aproape în tăcere, iar când a

ajuns acasă, Patch a prins poza pe panoul din dormitorul lui, în timp ce Misty a urcat pe acoperișul plat. Patch a urmat-o și s-au ținut de mână așteptând să răsară stelele, iar el să-i poată povesti despre grecii antici și legendele lor nemuritoare.
— Cum e în mină? a întrebat ea și i-a luat brațul ca să-l pună în jurul ei.
— É bine, Mist.
— Mi-e teamă că o să-ți cadă un bolovan în cap.
— Port cască.
— Le dai și celorlalți băieți din brioșele mele?
Patch s-a gândit la prăjiturile care putrezeau sub brecii și a încuviințat.
— Bine. Așa-ți faci prieteni, Patch.
În timp ce Misty trecea dintr-o clasă în alta la școală, el vâna indicii pe tot cuprinsul statului. Majoritatea nu duceau nicăieri. Uneori, oamenii nu veneau sau nu-i răspundeau la telefon, alteori simțea durerea aceea în stomac care-i spunea că n-o s-o găsească, poate că ea deja nu mai era.

87

Într-o dimineață senină s-a întâlnit în Huntersville cu o altă mamă și a mai primit o fotografie, apoi a stat cu Misty în spatele bazilicii. Ea era îngenuncheată, iar el se uita la coloanele albastre și tavanul înstelat.

— Mi-e greu să mă rog acum, a spus ea.

— De ce?

— Am primit deja destul.

Și l-a sărutat.

Când s-au desprins, ea nu i-a dat drumul mâinii. N-avea să-i mai dea drumul niciodată.

Misty n-a observat că el compara mătăniile atârnate de cuierele din fier forjat pentru halate de pe ușă cu amintirea lui despre cele ornamentate cu care își îngropa Eli Aaron victimele. Nu exista nicio clipă în care s-o uite.

Și-a petrecut mult din timpul liber la biblioteca publică, croindu-și drum prin zece ani în egală măsură chinuitori și prosperi. Trecea peste știri pe care se întreba cum de le ratase: un viscol în Buffalo, Harvey Milk și primarul George Moscone; o pană de curent în New York; un film SF cu săbii de lumină; un rege mort și 75 000 de oameni în stradă care-i jeleau vocea și felul indecent în care se mișca în fața publicului.

Și-a extins căutarea la statele din jur și și-a sporit colecția de nume și chipuri. A făcut copii după toate la un copiator aflat la două orășele mai încolo, apoi a avut grijă să le pună pe biroul lui Nix. Șeful de post nu-i mai

băga în seamă suferința; nu făcea decât să ia copiile și să le pună în sertarul biroului.
Sammy perfecționa marinade complicate și în fiecare duminică seară făceau împreună un grătar pe balconul mare care dădea spre Main Street. Patch bea un suc în timp ce Sammy vorbea despre *Rădăcini* și Kunta Kinte.
— Înțeleg ritualul tribal al trecerii și toate cele, dar chiar trebuie să-ți taie prepuțul? a întrebat Sammy, cu o mână protectoare peste vintre.
— Azi-dimineață te-a căutat o femeie. A zis că o cheamă Nina, a spus Patch.
Sammy s-a ciupit de puntea nasului.
— N-o fi citit biletul.
— l-am luat numărul.
— Și eu chiar i-am trimis un bilet în care îi mulțumeam pentru servicii, dar îi explicam clar că nu mai e solicitată în patul meu.
Patch a așteptat să-l vadă râzând.
Sammy n-a râs.
Cu Misty erau discuții ezitante despre banchetul de absolvire. Nu ceruse direct să fie invitată, dar de fiecare dată când treceau pe lângă magazinul domnișoarei Kline de pe Main Street se oprea să se uite la rochia galbenă din vitrină, cu detalii din dantelă și bolero, oftând așa de tare că până la urmă el și-a adunat curajul s-o ducă la Elion Point, unde a făcut tot ce era de așteptat din partea lui, iar ea l-a îmbrățișat suficient de strâns ca să provoace daune.
S-a străduit să aibă grijă de maică-sa, să-i ridice rețetele, să-i pregătească micul-dejun și

cina și să fie al naibii de sigur că Misty nu trecea niciodată pragul casei. Din ce făcea la mină, obligând-o pe Misty să ia bani de benzină și împăcându-l pe proprietarul maică-sii cu o sumă suficientă din restanțe, puținul care-i rămânea nu acoperea facturile. Nu o dată suna maică-sa în fiecare lună la galerie ca să spună că s-a întrerupt curentul, iar el găsea frigiderul scurgându-se și un sentiment tot mai puternic de neliniște.
Uneori trecea pe lângă Saint în oraș, iar ea îi zâmbea puțin și el îi răspundea. Îl alina gândul că avea să-l lase cu totul în urmă în curând.
Și așa exista într-o stare modificată, la jumătatea distanței între a trăi și a nu trăi, a merge mai departe și a lâncezi.
Dacă drumurile deveniseră țipătul lui în pustiu, picturile deveniseră nordul real, talentul lui fiind atât de uluitor, încât Sammy nu-l mai îndruma, doar se retrăgea în spate și privea, reflectând în tăcere.
A pictat-o pe fata din Birch, apoi pe fata din Huntersville; a lucrat câteva luni la fiecare portret, iar când era gata, îl punea pe Sammy să plătească transportul și-l trimitea mamelor. După o săptămână, Carol Birch a făcut drumul lung până în Monta Clare, a oprit mașina în fața galeriei, l-a luat în brațe și a plâns.
Apoi Patch a pictat-o pe Callie Montrose.
În detalii atât de fine și măiestrite, încât localnicii au stat în fața vitrinei de la galerie toată ziua în care l-a expus Sammy. Nimeni

n-a stat mai mult decât Nix, care a rămas pironit acolo, cu părul tuns un pic mai scurt acum și chipul blând încă profund tulburat.
Tabloul a fost apoi livrat cum se cuvine lui Richie Montrose, care l-a trimis imediat înapoi.
— Ce-o să faci cu el? a întrebat Nix într-o după-amiază, când Patch spăla vitrina galeriei.
— Sammy zice că putem să-l atârnăm aici până e găsită. De ce nu l-a vrut tatăl ei?
Nix nu și-a desprins privirea de la fată.
— Uneori doare prea tare.

Patch își petrecea tot mai mult timp în casa mare de pe Parade Hill. O dată, mama lui Misty i-a dus la Lakeland Mall. Mamă și fiică l-au condus într-un magazin universal unde au scotocit prin șiruri întregi de cămăși Oxford, pulovere de lână în carouri și pantofi eleganți lustruiți.
Misty a ales grămezi, le-a îndesat în brațele vânzătorului și i-a spus lui Patch că erau un cadou timpuriu de Crăciun. El a refuzat ferm; Misty era aproape înlăcrimată când au plecat cu mâna goală, iar maică-sa arăta ca și cum Patch picase un test pe care nu acceptase niciodată să-l dea. A încercat să nu se considere un proiect al lor, o extensie a acțiunilor de caritate ale doamnei Meyer.
A venit primăvara lui 1979, iar bunica lui Saint a făcut ultima dată traseul cu autobuzul. Ar fi vrut să continue, dar Departamentul auto avea reguli stricte legate de vârstă și consecințe inevitabile. Norma i-a bodogănit, apoi l-a bodogănit pe Patch, care venea cu ea în fiecare dimineață. A amenințat să-i dea în judecată, a avut o întâlnire la biroul de avocatură Jasper & Coates, unde i-au spus că nu avea argumente. Norma a amenințat să-i dea și pe ei în judecată.
Patch a ajuns să știe totul despre Misty Meyer. Cum râdea când își punea el șapcă de lână. Celelalte fete au început să-l observe și ele, poate datorită companiei celebre, consensul fiind că acum era bărbat într-o

mare de băieți, poate din cauza banderolei de pe ochi sau a faptului că-și riscase cândva viața ca să o salveze pe a altcuiva. Orice-ar fi fost, cocktailul s-a dovedit suficient de amețitor ca Anna Blythe, Christy Dalton și Heather Baxter să-și joace cărțile la interval de câteva zile una de alta, făcându-și apariția la galerie sub privirile unui Sammy nedumerit. Misty le-a trimis la plimbare cu un baraj de înjurături atât de vulgare, încât păcătosul Patch aproape că a tresărit.
— Nu te pui cu bursucul melivor, a zis Misty, în timp ce Heather își stăpânea cu greu lacrimile și se retrăgea.
— Sunt destul de sigur că asta înseamnă că tu ești mierea, i-a șoptit Sammy lui Patch, care avea o privire înspăimântată.
În unele zile luau bicicleta ei roșie Sting-Ray și mergeau pe serpentinele spre Pike Creek, iar soarele desena un orizont frumos în timp ce ea stătea pe ghidon.
Făceau plajă lângă lac, unde el și-a adunat curajul să-și scoată banderola de pe ochi, pentru că bumbacul îl irita și-l deranja, însă briza i l-a aruncat în apă. Misty și-a ridicat rochia și a intrat în lac după ea, apoi a venit cu apa șiroind și i-a pus-o la loc pe cap, după care l-a sărutat.
Vorbeau des despre Grace, dar niciodată în termeni care s-o facă pe Misty să se simtă amenințată. Patch știa că ea se întreabă cum ar putea să concureze cu o fată aproape fantomatică.

Și după ce el urmărea încă un indiciu care nu ducea nicăieri și se retrăgea într-un loc în care ea nu-l putea ajunge, știa că Misty își face griji, deși probabil că simțea și ușurare după eșecurile lui. Și așa se închidea cercul vicios.
Au avut prima ceartă într-o după-amiază rece de mai. Ea cumpărase bilete la un film la Palace 7. El primise un telefon de la o doamnă din Loess Hills care-i văzuse afișul. În sufletul lui știa că nu e nimic, dar tot se dusese. Misty se montase singură, iar lipsa lui completă de reacție nu făcuse decât s-o enerveze și mai tare. Când autobuzul s-a pus în mișcare, l-a urmărit și a dat cu piciorul în el atât de tare, încât taică-su a trebuit să trimită un cec companiei municipale de transport.
— E focoasă, a spus Patch.
Sammy a ridicat paharul.
— Exact ca maică-sa.
Stăteau pe balcon, cu fața către Main Street.
Sammy mai slăbise puțin și o punea pe seama faptului că se întâlnea cu trei femei în același timp.
— Ultima a trecut pe-aici și am rămas fără niciun fluid. A trebuit să mimez orgasmul. Și mai zice lumea că sunt misogin!
Patch a terminat încă un tablou, chemând imagini din fiecare cuvânt pe care-și putea aminti că-l rostise ea.
— Deci asta-i casa? a întrebat Sammy, privind cu atenție pictura.

Casa albă, în lumina blândă a dimineții, tușe lejere învârtejite alături de picături de culori neamestecate. Nuanțe de galben ale unei pajiști în spate, începutul unui deal rotunjit. Sentimentul locului era copleșitor, detaliul, construcția casei unde stătea familia lui Grace.
— Să știi că arăt tablourile tale, a zis Sammy.
— Cui?
— Coaielor mele ciufulite. Unor cumpărători, tâmpitule!
— Nu sunt de vânzare.
Sammy și-a umplut paharul și a băut puțin din el.
— Nu mă face să-ți aduc aminte ce-mi datorezi.
Patch și-a dres vocea, cu ochiul îndreptat oriunde, numai la Sammy nu.
— Știi că există o școală de artă în St Louis. Îmi închipui că dacă sunt suficient de bun, atunci o să vadă mai mulți oameni tablourile. Trebuie să fie un lucru bun, nu?
Sammy i-a făcut semn că nu-l bagă în seamă, vărsându-și cu ocazia asta niște bourbon pe antebraț.
— Nenorocirea aia de școală de artă e năpasta creației. La fel de bine poți să iei pensulele alea de 100 de dolari și să te ștergi cu ele la...
Patch a ridicat mâinile în semn de capitulare.
— Și blonda? N-o deranjează că lucrezi în mină? a întrebat Sammy calmându-se.
— O să termine școala. Urmează facultatea. Și chestia asta o să ajungă la final.
— Și până atunci?

Patch și-a lipit cutia rece cu suc de tâmplă și a închis ochiul.
— Ce dracu' fac, Sammy? Mă prefac că sunt normal. Am o fată. Mergem la filme și luăm burgeri și eu mă prefac că nu e o pierdere evidentă de timp. Fiecare clipă ar trebui dedicată găsirii ei. Și în loc de asta, eu...
— Apeși butonul de pauză, copile.
Patch a încuviințat deși știa că o pauză e, prin definiție, ceva temporar.

89

Saint cânta *Liebestraum nr. 3.*

Mâinile ei mici zburau peste clape, cadența rapidă îi brobonise fruntea și era atât de concentrată că nu și-a dat seama că bunică-sa intrase în cameră.

Ploaia de primăvară transforma străzile-n oglinzi, caleidoscoape care reflectau bolta de flori albe de trillium.

Când se apropia de jumătatea piesei, la seriile de octave dinaintea arpegiilor, bunica s-a apropiat, ceva nemaiauzit când repeta.

Saint a aruncat o privire și a văzut plicul mare pe care-l ținea în mână.

— Are timbru de Hanover, a spus Norma.

Începuse să poarte ochelari, cu dioptrii mai mici decât ale fetei.

Saint a redus ritmul și a cântat acordul suspendat. Apoi i-a spus bunică-sii să-l deschidă.

Mâinile Normei tremurau, nu de nerăbdare, ci pentru că nu le putea împiedica.

Pensionarea o îmbătrânise peste noapte.

— Dumnezeule! Ai intrat, Saint. Ai intrat!

Saint a lovit tunător în clape.

Norma a rămas până la capăt și a aplaudat ușor când s-a terminat piesa.

— A fost perfect, a zis ea.

— Mi-am pierdut contragreutatea, a răspuns Saint, uitându-se la mâna dreaptă ca și cum ar fi trădat-o într-un fel.

— Ai intrat la Dartmouth, Saint.

— Nu vreau să te las singură.

Norma și-a lipit fruntea de ea.

— Fetiță toantă.
— Ești… tu ești tot ce-am avut vreodată.
— Haide, te duc să sărbătorim cu o înghețată la Lacey.
Saint s-a întors la pian.
Avea să mai încerce o dată.
Nu știa cum să renunțe.

În weekenduri lucra la biblioteca publică din Panora, unde își lăsa bicicleta rezemată de balustrada neagră, iar ea se cufunda în muncă de parcă ar fi fost o lebădă pe lac.
Se ocupa de cereri și împrumuturi și chiar simplificase sistemul învechit de fișe. Iar în momentele de liniște, care erau multe, căuta. A trimis scrisori către 100 de judecători de instrucție în tot atâtea jurisdicții, a vorbit cu 37 de recepții de spital pe o rază de 1 600 de kilometri de la casa lui Eli Aaron. A dat descrierea fetei din tablou, trecând peste protestele ei și ale bunică-sii.
— N-are de unde să știe cum arată fata, a zis Norma într-o după-amiază, când mâncau brioșe cu lămâie la Lacey.
Saint nu răspunsese și se uitase vizavi, unde tocmai oprise autobuzul 42, iar el coborâse în brațele deschise ale lui Misty.
Știa de la Norma că Patch se ținea de planul lui, căutându-i pe părinții adolescentelor dispărute și luând notițe într-un dosar roșu, în timp ce mergea dimineața spre minele St Francois. Saint a petrecut un an căutând în înregistrările publice și de stat. S-a concentrat pe certificate de deces. Era ceva migălos și riguros, deși multe puteau fi eliminate doar pe baza vârstei. A pornit de la premisa fără nicio bază că Grace putea fi cu trei ani mai mare, pentru că-i oferea mai mult spațiu de lucru, așa încât a căutat licențe profesionale. Pentru asistente medicale, terapeuți, avocați și medici. Când a găsit persoane care s-ar fi

putut potrivi, le-a notat și a început să scotocească în viețile lor. A dat aproape 300 de telefoane care au nedumerit femei, mame, tați și bunici. Și-a îmbunătățit abordarea, astfel încât să înceapă cu întrebări mai ușoare, dar nu după mult timp ajungea la „Cunoașteți un băiat pe care-l cheamă Patch?". Uneori rămâneau la telefon pentru câteva informații de context, alții îi închideau pur și simplu.
A încercat și să solicite înregistrări federale, dar având doar un nume de botez de la care să pornească, a renunțat rapid.
Și-a pierdut interesul pentru doctorul Tooms după un an în care-i supraveghease casa. Orice ar fi ascuns atunci, era convinsă că nu era vorba de Grace.
Patch tot mai suna în toiul nopții și umpluse trei casete cu pălăvrăgeala lui. În unele înregistrări era febril, dezorientat și confuz. În altele vorbea despre cum mirosea Grace sau cum ar fi arătat o dimineață de iarnă în subsolul unde fuseseră ținuți. Își amintea lămâie pe pielea ei, răsuflarea mentolată. Pomenea despre cum arată cerul la Baldy Point, cum se revarsă lacul Altus-Lugert la baraj și pornește ca un torent pe Fork Red River. Saint acoperea în fiecare noapte telefonul cu o pătură, ca să n-o trezească pe bunică-sa. Era o nebunie. Era legătura ei cu el.
Nu rămăsese în urmă la școală, ajunsese printre primii din clasă, nu se băga în discuțiile entuziaste despre facultate și balul

de absolvire. Nu-și mai împletea părul lung, doar îl lega la spate și în principal ignora moda și tendințele trecătoare. Păr tapat, cu straturi, blonduri platinate. Purta salopetă de catifea și privea cum Misty era orbitoare cu gulere rotunde și decolteuri de dantelă.
Într-o bună zi, când s-a trezit, a văzut o potecă de trandafiri care ducea de la ușa din față până la Jimmy Walters, care avea în mână un buchet generos.
— Vrea să te invite la bal, a spus Norma de lângă ea.
— Știu.
— Am auzit că Patch merge cu Misty, a adăugat bunică-sa, ca și cum ar mai fi fost nevoie să spună.
— Am auzit și eu.
Norma s-a îmblânzit.
— Am auzit și că Sammy expune tablourile lui în weekendul viitor.
— Ah!
— Dă-i o șansă lui Jimmy. Pentru mine. Și-ți promit că, dacă nu merge, o să-mi asum foată responsabilitatea.

91

Saint și-a petrecut săptămâna următoare dând telefoane și târând-o pe bunică-sa în orășele îndepărtate. Din Camden County în Dade, Jasper și Ozark a întrebat, a ținut discursuri și s-a milogit de-a dreptul, până când câțiva reporteri locali au fost de acord să vină să-l vadă pe băiatul-pirat care pictase viața unei fete ce s-ar putea să nu fi existat niciodată. Pentru cei nehotărâți a folosit faxul de la bibliotecă să trimită copii ale tablourilor, iar ei au fost atât de impresionați de talentul lui, încât au acceptat să scrie ceva. În micul birou din Monta Clare al *Tribune*, Saint a stat cu reporterița Daisy Creason, care și-a pus picioarele pe masă și mușca dintr-un creion în timp ce se uita la afiș.

— Asta-i fata? Adică, ar putea fi, a zis ea și s-a încruntat.

— Dacă publici, o să-l fac pe băiatul-pirat să nu te mai bată la cap, a mințit Saint.

Daisy a dat din cap repede.

În seara decisivă Saint a ajuns cu o oră mai devreme și l-a văzut prin vitrină pe Patch măturând podeaua, în timp ce Misty agăța felinare de o bară improvizată pe care o montase Sammy. Lucrările erau atârnate pe toți pereții, vreo șase, fără variații de strălucire.

Saint a așteptat în curtea bisericii și când a apărut în sfârșit și Norma, mergând încet, a întâmpinat-o la poartă și au intrat împreună.

— Vine și mama lui? a întrebat Norma.

Sammy și-a fixat privirea în paharul cu brandy.
— N-are rost să vină nimeni. Tâmpitul a hotărât că nu vinde niciun tablou. Și am pe cineva care vine din oraș.
Saint s-a ascuns în capătul întunecat al galeriei care începea să se umple de localnici, câțiva reporteri și oameni din oraș pe care nu-i recunoștea. Părinții lui Misty erau în centru, în seara aceea mulțumiți că fata lor alesese să fie curtată de un pictor atât de promițător.
Nu l-a observat pe Jimmy Walters până nu i-a simțit colonia, ușoară și proaspătă.
— Am un dihor, a zis el pe post de introducere.
— Și presupun că vrei să-i fac cunoștință cu castorul meu.
Jimmy a roșit, dar a reușit să și râdă. Purta o cămașă de satin care i se lipea de piept. Saint îl vedea uneori alergând pe lângă calea ferată veche.
Băiatul și-a dres glasul.
— Inima dihorului bate de 250 de ori pe minut.
După tremurul din voce și petele întunecate de sub brațe, Saint a bănuit că nici el nu era departe.
Uneori îl lăsa să meargă cu ea când se ducea în pădure cu aparatul foto. În general știa să nu vorbească, deși îi simțea înflăcărarea ca pe o strangulare, nevoia lui de a fi ceva care să primească atenția ei. Nu știa de ce-i pasă lui, de ce vedea în ea ceva ce ea știa că nu există.

— Saint!
Ea s-a întors.
— Știu că nu te uiți la mine cum te uiți la Patch. Dar uite, eu te invit la bal, el nu.
Jimmy a zâmbit din nou și s-a întors la maică-sa, care se uita fix la Callie Montrose.
Saint s-a uitat în jur după el, apoi a văzut ușa din spate deschisă și l-a găsit stând singur pe terasă, sub cerul nopții acoperit de stele atât de strălucitoare, încât umpleau propria pânză.
— Ești faimos acum.
Patch a ridicat privirea și a zâmbit pentru prima dată în seara aceea.
— Bună, Saint!
— Bună, copile!
Patch s-a ridicat și, o clipă, a crezut că o s-o îmbrățișeze, dar el s-a așezat la loc pe balustradă.
— Sam e ofticat pe mine.
— E un bețivan idiot.
— Ce-ai mai făcut, Saint?
Ea și-a dat părul după ureche. Purtase aparat dentar un an și jumătate, iar când a zâmbit, el n-a băgat de seamă că acum avea dinții drepți. Saint era încă mică, fața ei arăta că ar putea fi mult mai mică și încă avea pistrui pe nas, deși acum purta rame mai subțiri.
— Am fost... am fost aici.
Patch a zâmbit, iar ea a încercat să nu-i simtă zâmbetul până în stomac, în durerea din piept.
— Lucrezi într-o mină.
— Nu pot să vând tablourile.

Saint a ridicat privirea spre cer.
— Cu cât văd mai mulți oameni ce vezi tu... le agăți aici sau poate le trimiți în drumul lor, poate că ajung pe peretele potrivit, la momentul potrivit și se întâmplă ceva.
Patch s-a uitat spre luminile din Monta Clare.
— Nu e real, nu? N-are cum să fie asta viața mea, Saint.
Ea s-a uitat în spate pe geam, unde Misty era cufundată în conversație, deși ochii ei îl căutau prin încăpere.
— Totuși, te-ai ales cu fata, Patch.
— Câteodată, stau întins noaptea pe întuneric și n-o mai pot găsi.
Saint ar fi vrut să-i spună că ea caută încă. Că atunci când se uită la el, știe că n-o să renunțe niciodată.
— Mama e înăuntru?
— S-ar putea. E multă lume, știi?
El n-a crezut-o. A zâmbit.
— Crezi că ar trebui să vând tablourile?
— Ai putea să arăți lumii o parte din viața ei. Și să vezi cu ce te alegi.
Înăuntru, Patch l-a găsit pe Sammy la bar și au schimbat câteva vorbe.
Saint a găsit-o pe Norma singură în fața tabloului cu casa albă.
— E foarte frumoasă.
Sammy l-a prezentat pe Patch unei doamne pe care o chema Aileen, care stătuse aproape o oră uitându-se la scena din stradă, *Strada principală a lui Grace*. l-a spus că era o minune, că tabloul ar sta în biroul soțului ei

ca o fereastră către un loc mai frumos. Sammy i-a spus un preț, iar ea i-a strâns ușor mâna și i-a mulțumit mult, apoi a scos carnetul de cecuri. Prima lui vânzare.
Saint a ieșit o clipă și l-a văzut pe doctorul Tooms vizavi.
— Nu intri?
El a zâmbit și a clătinat din cap.
— Băiatul e bine?
Tooms și-a încordat privirea ca să-l distingă pe Patch în mulțime.
— Încă o caută pe fată.
Doctorul s-a întors.
— Doctore Tooms, îmi pare rău. Pentru ce am făcut.
— Îl căutai pe prietenul tău.
— Așa e. Dar tot îmi pare rău.
— Fata din tablou. Grace. Sper s-o găsească. Merită să fie găsită.
— Toate merită.
Saint s-a întors și a văzut că se uita la tabloul cu Callie Montrose.
— Frumos, a spus ea, deși când a întors capul, doctorul Tooms plecase către biserică.
A petrecut multă vreme mutându-se de la un tablou la altul, cu Norma la brațul ei. S-a oprit din nou la casa albă și a rămas țintuită de podea.
— Seamănă cu locul unde a crescut mama. În poza aia pe care o ai tu.
— Mult mai mare.
— Totuși, mă duce cu gândul la ea.
— Ai făcut ceva bun pentru băiatul ăla, Saint.

După o oră, toate tablourile în afară de două aveau biletele roșii pe ele. Patch stătea de gardă la *Grace numărul unu* și, deși un bărbat din St Louis oferise o sumă decentă, iar Sammy înjurase copios, Patch nu voia să vândă.
Încă o oră și băutura se împuținase. Nix a venit târziu și a rămas cu ochii pe Callie Montrose.
— Cât? a întrebat el.
— N-are preț. Zice că nu poate s-o vândă, a răspuns Sammy.
Nix a zâmbit, i-a făcut semn cu pălăria lui Patch și a ieșit.
— O să-ți dau banii înapoi, a spus Saint zâmbind larg.
— Tu nu ceri niciodată nimic, a zis Norma.
— Ți-am cerut odată pentru albine, bunico.
Saint a sărutat-o pe obraz și a strâns-o în brațe.
A doua zi aveau să primească un singur tablou.
Saint avea să atârne casa albă deasupra pianului și să se uite la ea când cânta.
Afară l-a găsit pe Sammy aprinzându-și un trabuc.
— E genial, a zis Saint.
Sammy s-a uitat prin vitrină la *Grace numărul unu.*
— Nu e, încă nu e. Prea multe retușuri. Băiatul nu știe când să renunțe.

92

Soarele de după-amiază târzie era prea orbitor, iar pădurea din Monta Clare era necruțătoare în frumusețea ei. Saint și-a îndreptat obiectivul spre o căprioară aflată în depărtare, cu un picior ridicat, și și-a înclinat capul când a tras un cadru. Căprioara a așteptat o clipă și apoi a plecat, ca și cum ar fi știut. O tangara roșie o privea de deasupra. Bunică-sa îi spusese cândva că pasărea era simbolul răbdării, al universului care îți spune că ești îndrumat, iar calea ta a fost stabilită de mult.

În timp ce trăgea filmul și se întorcea pe potecile bătute, inspira parfumul verii și se simțea mai aproape de starea de calm decât se simțise multă vreme. Visele urâte despre care nu spusese nimănui, chipul lui Eli Aaron care o bântuia, începuseră încet-încet să se estompeze.

A scos rola mică de film din aparat.

Când stătea la rând la drogherie ca să dea filmul la developat, a observat doi băieți care stăteau agitați la raionul din cealaltă parte.

— Prezervative.

S-a întors și a văzut-o pe Ivy Macauley în spatele ei. Trasă la față, cu ochii roșii.

— Balul de absolvire, a comentat ea, dându-și ochii peste cap spre băieți, care studiau rafturile cu priviri înspăimântate.

— Mă bucur să te văd, a spus Saint.

Ivy a întins mâna și i-a atins blând obrazul.

— Arăți ca... aș zice ca înainte. Arăți cum arăta copila de care-mi aduc aminte.

Saint a zâmbit.
— Mergi diseară? a întrebat-o Ivy.
— Da.
Saint s-a gândit la Jimmy Walters, cum o mai invitase de vreo cinci–șase ori până când, duminica trecută, trădase biserica și-i spusese da. Mama lui zâmbise la fel de larg ca fiul ei.
— Merge și Joseph. Școala a zis că poate.
Saint s-a gândit la Patch purtând o cămașă elegantă bleu și aproape că a zâmbit. Apoi s-a gândit la Misty la brațul lui. Se potriveau. Cumva, în ciuda tuturor așteptărilor, Saint îi privea și se gândea că se potrivesc foarte frumos. Și-a spus că acum putea face asta.
— Nu reușesc să-mi aduc aminte dacă ți-am mulțumit, a spus Ivy.
— Mi-ai mulțumit.
Ivy a privit-o în ochi, a părut s-o citească, dar a zâmbit doar, pentru că orice ar fi zis sau n-ar fi zis fusese îngropat adânc.
— Faci copii și nici nu-ți dai seama că totul tău devine prea mare.
— I-ai văzut tablourile?
— Mă întreb de unde i se trage. Nu de la cineva din familie. Îmi place ideea darului de la Dumnezeu.
— Și mie.
— Când devii mamă, n-ai cum să exersezi înainte. Doar pentru că poți, pentru că ești în stare, nu înseamnă că te și pricepi. Și dacă nu te pricepi, nu-i doar viața ta...
I-au privit pe băieți alegând, apoi cel mai înalt s-a uitat în jur, a văzut-o pe Ivy cu ochii

pe el și a lăsat jos cutia. Au șters-o amândoi în stradă.
— Se pare că o să rămână cineva însărcinată diseară, a comentat Saint.
Ivy a râs și și-a trecut mâna prin părul acum platinat, cu rădăcinile negre și îngrășate.
— Voiau să facă o înmormântare sau așa ceva. Atunci. Acum nu mai pot scăpa de amintiri. Părintele Adams voia să-mi îngroape băiatul fără să aibă un cadavru. Să pună un sicriu gol în pământ, ca eu să pot merge mai departe. Sau poate el. Ca să nu mai trebuiască să ne pomenească în fiecare săptămână, adică. Uneori mă gândesc că atunci era real și ce-i acum e visul. De parcă aș fi moartă și ăsta-i un fel de purgatoriu.
Au atras câteva priviri.
— Dar tu ești reală, Saint. Tu mi-ai adus băiatul acasă.
— Mda, Ivy. A venit acasă, a zis Saint încet.
— Așteptarea de-aici, a continuat Ivy, cu mâna tremurând un pic. Tot nu pot să dorm fără pastile. Coșmarurile naibii mă urmăresc.
Saint s-a tras într-o parte ca s-o lase pe Ivy în față.
Ea s-a dus la tejghea, iar Saint a încercat să nu asculte când fata i-a spus că nu-i mai poate da alte pastile. Că nu mai avea rețetă valabilă.
— Sună-l pe doctorul Tooms și verifică, a insistat Ivy.
Fata i-a zis că-i pare rău.
— N-am nevoie de scuze, am nevoie să dorm, ce naiba!

Ivy a prins-o pe fată de mână și a adăugat:
— Te rog!
Fata și-a smuls mâna când Ivy s-a îndreptat și a plecat înjurând.
Saint a adunat hârtiile pe care le aruncase fata. S-a uitat la numele tipărit pe rețetă.
Martin Tooms. Parafa personală.
Nu era sigură dacă era curiozitate sau instinctul care n-o părăsea niciodată. A stat și s-a uitat la pagini în timp ce fata și farmacistul s-au dus afară după Ivy. Antibiotice cu spectru larg. Analgezice. Somnifere.
S-a uitat în jur, apoi a strecurat foile în buzunar și a plecat.
A așteptat până a ajuns acasă, a urcat la etaj și a văzut rochia albastră cu tivul sfâșiat atârnată în camera ei.
A scos rețeta din buzunar, s-a așezat pe pat și și-a ținut răsuflarea cât a verificat când începuseră rețetele.
A verificat de două ori.
A simțit cum îi clocotește sângele în vine.
9 septembrie.
Ziua de după ce fusese răpit Patch.

Franklin Meyer i-a întins lui Patch un pahar greu de cristal plin cu brandy, și-a turnat și el unul și au ieșit pe terasa de piatră.
În depărtare se vedea lucrând un grădinar. O pasarelă de lemn trecea printre copaci spre o suprafață de apă în care se afla o arteziană mare. Un șir lung de lavandă parfuma aerul, iar soarele tocmai începuse să coboare când s-au aprins felinarele ascunse.
În spate se ridica stucatura albă, cu acoperișuri înclinate cu ardezie albastră și șipci de cadru înflorate la fiecare dintre cele 14 ferestre și frontoane.
Franklin l-a condus la o masă lungă din sticlă fumurie și s-au așezat pe fotolii de răchită cu perne. O clipă s-au bucurat de băuturi și de sunetul apropierii înserării.
— Deci asta e seara cea mare? a întrebat Franklin îndoind un picior.
Purta o cămașă albă cu trei nasturi descheiați.
— Da, domnule.
Franklin s-a uitat la costumul lui Patch, bleumarin, cu croială scumpă, împrumutat de la Sammy. Îi era puțin mare, dar era departe de cele bleu și crem șifonate pe care le văzuse pe drum spre ea.
Pe alee se afla o limuzină cu motorul la ralanti, iar lângă ea un fotograf stătea în mașina lui, așteptând semnul să coboare și să surprindă cea mai frumoasă fată din oraș în seara balului de absolvire.
Franklin a zâmbit.

— Nu prea seamănă cu ce-i în filme, nu? Tot uit cine-i place ei acum… băiatul cu perciuni.
Gândurile lui Patch au fugit la Danny și T-Birds, Sandy și Pink Ladies. Fusese silit să reziste la cinci spectacole deja. În sâmbăta de dinainte prinseseră matineul, după care Misty stătuse bosumflată cât își mâncase burgerul și cartofii prăjiți, până când Patch cedase și prinseseră și spectacolul de seară. Nu doar că-l prinseseră; Misty cântase la fiecare melodie și pe deal, la întoarcere, se declarase devotată fără speranță lui Patch, cu o voce cumplit de răgușită, în totală contradicție cu restul.
— Cum e la muncă? Ești la Bell Lewis, da.
— E bine.
Ultimul lui schimb. În adânc. De la podea la plafon erau 1,70 metri, așa că-și petrecea cele nouă ore ale schimbului aplecat. Când se îndrepta, aproape că-i dădeau lacrimile.
— E muncă cinstită, Joseph. Muncă importantă. Inima țării…
Vocea i s-a stins.
— Balul de absolvire, a reluat el, cu o notă de melancolie, ca și cum copilăria lui Misty ar fi trecut prea repede. Știi că ne-am dorit mai mulți copii. Un fiu. Presupun că toți bărbații gândesc așa la un moment dat. Dar n-a fost să fie. Așa că, vezi tu, Misty înseamnă totul. Și nu e doar un comentariu oarecare, Joseph. Misty e tot ce avem.
— E o fată deosebită, domnule.
— Ai gustat ce gătește?
Patch a încuviințat.

Au privit amândoi în depărtare, cu încruntături identice pe frunte.
— Voi doi v-ați apropiat. Sigur, Misty o să plece la Harvard în câteva luni.
— Da, domnule.
Era ceva și discutat și nespus, pândind ca un marfar care venea spre ei. Patch știa că pagubele o să fie majore, dar știa și că era la orizont încă de când ea se așezase pe stejarul căzut. Misty schimba discuția de câte ori apărea subiectul. El și-o imagina acolo, cu ținute bine croite, printre fete ca ea și băieți cu totul diferiți de el.
— Spune că nu vrea să plece, a continuat Franklin.
A scos un trabuc mare, i-a oferit unul și lui Patch, care însă a clătinat din cap. L-a aprins și a împrăștiat fumul cu mâna liberă.
— Sincer să fiu, am crezut că o să treacă.
Sincer să fie, și Patch crezuse la fel.
— Înțeleg de unde vine. Voi doi... e ceva romantic. Nu sunt prea bătrân ca să înțeleg. Ca și cum ar fi fost scris în stele.
— Toți credeți că eu am salvat-o pe Misty. Dar ea e cea puternică.
Franklin a zâmbit.
— Însă trebuie să știi că se simte...
— Obligată.
Domnul Meyer a ridicat mâna liniștitor, deși Patch a rămas calm.
— Uneori, când ești în poziția mea, când ai așa de mult... e ușor să fii considerat egoist... fățarnic și încrezut și, mă rog, tot ce credeam eu despre tata. Suntem custozii unei averi de

mai multe generații. Treaba mea de bază e să n-o pierd, poate chiar s-o cresc puțin. Să păstrez locul.
Patch a mai aruncat o privire în spate, spre casă, unde se vedeau lumini prin geamuri. Fumul care se ridica leneș dintr-un coș, cenușiul zăbovind deasupra înainte să se împrăștie. O fereastră de la etaj deschisă, de unde se auzea muzică. O chitară lejeră, promisiune de copilărie care trăiește și cai sălbatici.
Iar el aștepta ce știuse dintotdeauna că o să vină într-o bună zi.
— Trebuie să ne dorim mai mult pentru copiii noștri, Joseph. Altfel, îi limităm doar să ne oglindească pe noi. Nu așa vine progresul. Ne străduim. Fata mea e genială din multe puncte de vedere, dar cel mai mult ca dorință de a revendica tot ce poate. Orice pas greșit pe care l-am făcut mama ei și cu mine va fi reparat de Misty.
Patch a privit în pahar, care reflecta zece tonuri de culoare în timp ce-l ținea în lumina felinarului îngropat printre copaci. S-a întrebat dacă persoana care l-a făcut știa că era un obiect perfect. S-a uitat în jur la lumea lor și a văzut multe lucruri perfecte. Și un singur lucru care n-avea să se potrivească niciodată acolo.
— O să vorbesc cu ea, a spus el încet.
Franklin a zâmbit blând și l-a privit, în sfârșit.
— Nu cred că o discuție e suficient în stadiul ăsta. A evitat un dezastru în dimineața

aceea... încerc doar s-o ajut să mai evite unul.
Patch a zâmbit, nu pentru că nu înțelegea, ci pentru că înțelegea.
Cu asta, Franklin a băgat mâna în buzunar, a scos cecul și l-a pus pe masă.
— O să-ți fiu recunoscător până la moarte, Joseph. Pot să-ți dau multe, dar fata mea nu e printre ele.
S-a ridicat și i-a pus mâna pe umăr lui Patch, apoi s-a întors în casă.
Nuanțele amurgului au început să muște din ziua aceea liniștită de vară.
Au stat la picioarele scării monumentale când a coborât Misty. Patch a rămas în lumina blițului, orbit nu de străfulgerări, ci de o fată pe care n-avea cum să îndrăznească s-o păstreze. O rochie lungă în aceeași nuanță de galben ca bentița din păr. A venit la el și i-a luat mâna.
Părinții ei li s-au alăturat.
N-o mai văzuse niciodată pe Misty zâmbind atât de larg.
— Arăți foarte bine, a spus ea și și-a trecut mâna prin părul lui.
— Îmi furi replicile.
Nimic nu se potrivea la ei. Nimic nu funcționa între ei. Ea îl iubea deplin și absolut.

Casa lui Tooms era întunecată, iar luna nu era decât o panglică albă.
Saint stătea în fața casei, în rochia de bal.
Fusese la salon, iar părul îi cădea în valuri castanii. Se machiase cu grijă, se parfumase ușor și își încheiase cu grijă pantofii cu baretă.
— Arăți bine, Saint. Părul tău e... zisese Norma.
— Periat.
— Și machiajul e...
— La locul lui.
Norma a renunțat, n-avea șanse să câștige.
Apoi Saint a plecat cu zece minute înainte să bată la ușă Jimmy Walters, cu un zâmbet și un buchețel de flori.
A traversat zona cu vegetație și s-a oprit pe zidul de cărămidă, de unde se vedea o suprafață de peste 400 de hectare.
S-a gândit la fată, la Grace.
Poate că era pe undeva. Poate respira sau poate era îngropată atât de adânc, încât nici câinii n-aveau s-o găsească.
La fermă, a intrat printr-o fereastră de la parter și s-a mișcat prin beznă, cu rochia târându-se pe podea.
În bucătărie erau cutii de conserve. Supă Campbell, fasole cu carne de porc Van Camp, lapte condensat și sos Sloppy Joe Hunt.
Mâncarea la conservă nu expiră.
Orice, numai mâncare pentru câini nu.
Nu știa ce caută, dar era prea extenuată fie și să simtă înțepătura fricii.

Pe fereastră, departe, dincolo de pădure, se vedea lumina de la casa bunicii ei.
A văzut sus ușa către pod.
Și atunci a auzit.
A tras de lanț și a văzut scara coborând.
— Doctore Tooms! a strigat ea.
Și apoi a auzit din nou, aproape, în spatele ei.
S-a întors, cu mușchii încordați, și și-a înăbușit un țipăt.

95
Au băut punci aromat în sala de la școală, care fusese decorată. De tavan erau atârnate steguleţe, în mijloc atârna un glob sclipitor, iar lumina se reflecta peste cuplurile care se mișcau lent pe ringul de dans. Chuck și grupul lui stăteau împreună și aruncau din când în când priviri spre un băiat care era acum cu un cap mai înalt decât toți. Fetele îl priveau pentru că nu mai era unul dintre ei.
— Acum trebuie să dansezi cu mine, a spus Misty.
— Știi că nu pot să dansez.
Chiar atunci cântecul s-a stins, iar cel care i-a luat locul i-a făcut inima să stea în loc. A oftat și a deschis larg ochii.
Misty și-a lăsat puțin capul într-o parte și a stat bosumflată până când Patch a luat-o de mână și a dus-o pe ring. S-a făcut loc, iar ea l-a prins de spate și s-a lipit de el.
l-a luat mâna și i-a ridicat-o, apoi s-a rotit încet în fața lui și a cântat că inima ei nu era prima inimă frântă.
A înclinat capul spre el implorând, cerșind.
Morocănos, el i-a spus că ochii lui nu erau primii care plâng.
— Ochiul, l-a corectat ea.
El s-a încruntat și ea a râs.
Misty a șoptit cuvintele, s-a dedicat cu atâta disperare, încât el a ridicat-o de la pământ și a rotit-o în brațe, cu mâinile ei încolăcite pe după gât.
— Te iubesc! a spus ea.

Cecul atârna greu în buzunarul lui. Mai greu chiar și decât inima.

— Fir-ar să fie, copilă! a zis Nix coborând arma.
A ajutat-o să coboare.
— Intrare prin efracție, a continuat el, cu silueta masivă luminată lângă fereastră.
— E Tooms.
— Iar începi.
Saint și-a coborât privirea spre rochia ei sfâșiată. S-a gândit la Jimmy Walters în timp ce trecea dintr-o cameră în alta și începea să deschidă dulapuri și să scoată haine din ele.
— Ajunge! a spus el, dar ea a trecut pe lângă el și s-a dus în altă cameră.
Inima îi bătea nebunește în timp ce golea sertare direct pe covor.
A dat să treacă iar pe lângă el, dar de data asta a oprit-o cu un braț puternic în jurul taliei.
— la naibii mâna de pe mine!
El a ținut-o ferm, n-a spus nimic și n-a reacționat la înjurăturile ei.
Și atunci Saint n-a mai putut să-și oprească lacrimile.
Frustrarea ultimilor ani, a pierderii prietenului ei, a străinului care se întorsese la ea. Cum nu mai zâmbea. În cele mai multe zile, nici n-o observa pe stradă. Frustrarea din cauza lui Patch și a lui Misty. A lui Jimmy Walters.
A plâns de frustrare.
Nix a ținut-o în brațe, nu i-a spus că totul o să fie bine, și o clipă l-a iubit pentru asta.

— Îmi pare rău, a spus el, iar ea știa că vorbește serios.
Afară i-a întâmpinat lumina lunii.
Saint a respirat și s-a calmat.
— Când era plecat, te-am văzut la biserică. Pentru asta te-ai rugat, copilă. Bucură-te de victorie.
Ea s-a uitat la casa lui Tooms.
Nix și-a dres glasul.
— Să-ți păstrezi credința... când faci meseria asta. E ceva ce n-am reușit niciodată. Dumnezeu e prima strigare și ultima șansă, de la botez până pe patul de moarte. Între ele ne e testată credința. Banalitatea. Oricine poate să cadă în genunchi când are o criză, dar s-o faci când totul e stabil...
— Am făcut o promisiune. Mă gândesc la ea în fiecare zi, a spus Saint și nu știa de ce îi împărtășește lui așa ceva în noaptea aceea.
Nix s-a uitat la ea.
— I-am promis lui Dumnezeu că n-o să păcătuiesc. Dacă-l aduce înapoi pe Patch.
El nici n-a râs, nici nu și-a bătut joc.
— O să faci tot ce poți. O să-ți primești aplauzele și o să mergi mai departe. Norma îmi spune că te duci la Dartmouth.
— Grace e pe undeva.
— Și tu ești aici. Și ratezi balul de absolvire. Hai, te duc eu.
Saint era cât pe ce s-o ia înapoi, când a oprit încă o mașină de poliție, din care a coborât polițistul Harkness.
— Nu-i ni'ca, a zis Nix și i-a făcut semn să plece, dar Harkness a întârziat o clipă ca să-și

aprindă o țigară.
Saint s-a oprit în față, ținându-i pe polițiști în locul nebunesc în care trăia ea.
— Știu că a făcut ceva rău. Vă rog. Imaginați-vă doar o clipă că mai e o fată pe undeva. Încă o pereche de părinți. Imaginați-vă, pentru că ar trebui să fie acum pe undeva, în rochia ei de bal, zâmbind la poză. Și...
— Am percheziționat deja casa, a zis Nix.
Harkness a traversat aleea cu pietriș și s-a oprit în fața unei stive de lemne de foc.
— Ce-i? a întrebat Nix venind după el.
Harkness s-a încruntat.
— Veneam pe-aici în copilărie. E o cărare care duce în spatele terenului Adler, făceam curse prin porumb, ne rătăceam și ne speriam.
A început să mute lemnele.
Saint s-a aplecat și l-a ajutat.
— Era o pivniță de depozitare. Chiar aici, sunt sigur.
Farurile mașinii luminau muntele de lemne, frunze și mâl din jgheaburi.
Până au ajuns la stratul de jos, transpirau din greu, iar rochia ei era mânjită.
— N-avem mandat, a spus Nix.
Atunci Harkness s-a oprit.
Saint s-a rugat, a zis că ar putea fi ceva, dar a văzut în ochii lor că se terminase, că mergea pe urma ultimei cauze pierdute.
Nix a condus-o la mașina lui și a lăsat-o să stea în față, iar Harkness a pornit motorul.
Cele două mașini de poliție au pornit pe drum.

Saint și-a zis că Nix avea dreptate, prietenul ei se întorsese acasă. Oricât de distant era ce rămăsese din el, era înapoi în Monta Clare. Și ea îi mulțumea lui Dumnezeu în fiecare seară.
— Vrei să te duci să te schimbi? Pot să te duc eu la bal, a zis Nix.
Bal. Saint s-a gândit la Grace. S-a gândit la Callie Montrose.
Poate că ele n-aveau pe cineva ca ea, n-aveau pe nimeni care să lupte cu suficientă forță.
Saint a deschis portiera în clipa în care Nix a frânat.
L-a auzit înjurând când a tulit-o înapoi spre lemnele de foc.
A căzut în genunchi și a ridicat de pe jos plăci de lemn putrezit, așezate ca o acoperire.
— Fir-ar al naibii, copilă! a strigat Nix.
Ambele mașini au întors și au venit înapoi, oprind în V, cu razele farurilor încrucișate pe ea.
Și pe ușile vechi de lemn pe care le dezgolise.
Saint a împins ușile duble ca să le deschidă.
Scara ducea în jos, într-un întuneric și mai adânc.
A început să coboare înainte să apuce ei s-o ajungă din urmă.
Treptele se clătinau puțin, lemnul era moale, iar cadrul se curba și scârțâia.
Harkness a îndreptat lanterna în jos.
Le dădea suficientă lumină.
Și atunci Saint a țipat. O mână peste gura ei.
Harkness s-a întins pe burtă, pentru că nu voia să riște să coboare scara. A luminat toată

scena.
— Dumnezeule!
O singură saltea.
Și o grămadă de sânge.

97

Patch și Misty au urcat înapoi dealul, iar ea și-a scos pantofii și i-a luat în mână, plângându-se că o dor picioarele până când el s-a aplecat puțin ca ea să i se urce în spinare.

Când au ajuns acasă la ea, s-au oprit în față și au privit Monta Clare; terenul cobora atât de abrupt, de parcă orașul căzuse din cer și făcuse un crater în care se cuibărise.

Ea îl ținea de mână, cu capul pe umărul lui.

— E tare frumos.

— Așa e. Dar lumea e mare, Mist. Cel puțin așa se zice.

— Mda, dar uneori oamenii pleacă să caute ceva ce au deja.

— Boston. Orașul, toți oamenii ăia deștepți. Poți să te plimbi pe Freedom Trail... Adică, ai putea să plătești pe cineva să te ducă în spate pe ultimul kilometru, dar...

Ea n-a râs.

— Faneuil Hall e frumos, așa e. Poți să te plimbi cu bărcile cu lebede, le-ai văzut? Au și Old North Church, apa și piața Copley. Și știi că la muzeu au *Grainstack*. Sammy a zis că merită văzut. Și toate astea, până să ajungi la piața Harvard.

— Ce faci? a întrebat ea.

— Am văzut o carte la bibliotecă. Voiam să știu cum e... unde te duci.

Misty a coborât privirea spre buchețelul de flori.

— Nu mă duc. Am hotărât deja.

— Prostii.

Ea a ridicat capul, deja cu flăcări în priviri. El a întins mâna să-i atingă obrazul, dar ea s-a întors.
— Nu poți să dai cu piciorul la așa ceva.
— Vorbești ca ai mei.
— Poate că au dreptate.
Misty a râs.
— Îi urăști pe ai mei.
Patch și-a băgat mâinile în buzunare.
— Nu-i adevărat, doar că... suntem foarte diferiți.
— Ce-i cu tine? De ce ești așa?
— Doar... nu știu cum o să meargă lucrurile.
— O să meargă pentru te iubesc și mă iubești.
Atunci și-a dat seama, așa cum nu-și mai dăduse seama până atunci, ca și cum muzica și dansul ar fi minimalizat-o.
El s-a întors, încadrat de o lună prea grea, de lumina stelelor care nu era dorită.
— Nu poți să te compari cu ea, a spus Patch.
l-a simțit mâna pe umăr.
— Nu vorbești serios. Zici așa doar ca să mă duc la Harvard.
Patch a simțit o durere surdă în piept.
— Dacă vorbești serios, dacă asta vrei să spui, de ce nu poți să te uiți la mine?
— Ea are nevoie de mine. Tu, nu. Du-te și fii tu, cea adevărată, la Boston. N-o să mai fii nevoită să faci pe proasta.
— Nu e...
— Eu nu ți-am răspuns, a zis el scrâșnind din dinți. Când mi-ai spus că mă iubești. Eu nu ți-am răspuns. Pentru că eu...

Misty l-a împins, iar el a făcut un pas înainte. Ea l-a împins din nou, iar el s-a întors. Și ea i-a tras o palmă.
— Nu te desparți tu de mine.
Încă un brânci și Patch a căzut pe jos.
— Nu pot să concurez cu ea, pentru că nu e reală. E o nenorocită de stafie. Știe toată lumea. Grace nu e reală.
Pantalonii lui era rupți în genunchi.
— Eu hotărăsc că s-a terminat. Cineva ca tine nu părăsește pe cineva ca mine.
Misty s-a oprit în clipa aceea, uluită de propriile cuvinte, distrusă de ele.
— Sincer, Mist. Să nu-ți pară rău pentru asta.
Părinții ei au ieșit în alee. Maică-sa a strâns-o în brațe și a încercat s-o ducă în casă, dar fata s-a uitat înapoi la Patch, care rămăsese pe jos, s-a zbătut să se elibereze și a pornit în fugă spre el.
Patch s-a ridicat, iar ea s-a aruncat spre el și l-a prins de cămașă.
Franklin a luat-o de-acolo.
Patch a plecat din viețile lor. Nu s-a uitat în urmă.

Hoții și vardiștii
1982

98

Au mers pe Route 9.

La o benzinărie aflată departe de orice alt loc, Saint i-a luat o declarație unui bătrân care lucra la pompe și apoi a urmărit o înregistrare de la o cameră de supraveghere atât de neclară, că n-a putut distinge mare lucru în afară de o siluetă încețoșată care scosese o armă și plecase cu mai puțin de 100 de dolari.

Nix se uita la terenurile virane și casele ridicate pe jumătate.

— Se zice că am ieșit din recesiune. Au dispărut vreo două milioane de locuri de muncă. După cum văd eu, încă n-au reapărut. Toată vorbăria de-atunci despre petrol și Bretton Woods.

Într-un bistro cu banchete roșii cu pielea crăpată și umplutura ieșită se învârtea un ventilator, huruia un aparat de smoothie, iar șoferii de camion beau nenumărate cafele și se uitau la ziare de ieri, ca și cum ar fi fost tot timpul cu un pas în urmă.

— Te-ai descurcat bine, a zis Nix.

Saint purta uniforma bleumarin, cămașa era cea mai mică măsură pe care o aveau, dar mânecile scurte tot îi ajungeau undeva între cot și încheietură.

— Să iei o declarație nu înseamnă să prinzi un…

— Lucrurile de bază, a spus el și a mușcat dintr-un sandvici cu brânză. Nu există mâncare mai bună pe lumea asta.

Saint a băut din suc.

Nix și-a șters mustața cu un șervețel.
— Ce mai face bunica ta?
— La fel.
— Nu-i nicio rușine să porți insigna.
— Știu.
Nix și-a mai pus un pliculeț de zahăr în cafea.
— Ai mai auzit ceva de pușți?
— Nu.
— Tot mai umblă și caută?
Patch cumpărase spre sfârșitul deceniului casa unde stăteau cu chirie, oferindu-i maicăsii genul de siguranță pe care o căutase în cea mai mare parte a vieții. Saint n-a întrebat de unde veniseră banii.
După balul de absolvire îl privise coborând din autobuzul 42 în fiecare seară, cu salopeta legată la brâu, cu părul lung strâns cu o bandană, cu maxilarul puternic. Uneori, le vedea pe fete urmărindu-l, șușotind și chicotind. O vreme a văzut-o și pe Misty, și mai frumoasă, dacă e posibil, stând la distanță de grupul ei și câteodată aruncând priviri spre băiatul care cândva îi salvase viața și apoi îi frânsese inima. După absolvire, Saint a auzit că Misty și-a luat un an în care să călătorească, să stea departe de Monta Clare și amintirile pe care i le trezea. Bunică-sa i-a spus că prima iubire era cea mai gravă boală terminală.
— Am mai depus o cerere de vizită la Tooms, a zis Saint.
— Nu vrea să vadă pe nimeni.
— Dar tu te duci acolo în fiecare weekend.
Nix a ridicat din umeri.

— Am nevoie să-l văd. Am nevoie să-l privesc în ochi.
— Poate că n-o să știm niciodată de ce.
În toamna aceea, Martin James Tooms respinsese acuzația de ucidere a lui Callie Montrose, la încheierea unui an de pregătire a procesului, în timpul căruia procurorul exercitase presiuni, iar economiile lui Tooms se clătinau. A pierdut ferma, dar a păstrat tot timpul o tăcere deloc demnă, care o făcea pe Saint să se roage în fiecare duminică să-l vadă mort.
Saint stătuse alături de Nix și procuror când trecuseră în revistă toate detaliile, iar ei îi promiseseră să-l împiedice pe băiatul Macauley să apară la porțile închisorii înarmat cu un pumnal și jurământul să-l eviscereze dacă nu-i spunea unde e fata. Promisiune pe care n-au reușit s-o țină și s-a întâmplat de atâtea ori, încât polițiștii din Ellis County n-aveau de ales și-l arestau pe Patch, îl țineau la secție peste noapte și-l eliberau la răsărit.
Patch i-a scris aproape 60 de scrisori lui Marty Tooms; Saint le-a citit pe toate înainte să le predea. Uneori bătea câmpii pe pagini întregi despre viața lui și direcția în care zicea lumea că se îndreaptă. Alteori se ruga, se milogea, se oferea să meargă să discute cu judecătorul Heinemann și să-i ceară mântuirea răpitorului înainte de pronunțarea sentinței. Iar în zilele negre îl blestema, făcea speculații despre genul de iad care-l așteaptă,

despre cum trebuie să se fi asociat cu Eli Aaron ca să comită asemenea orori.
Au lucrat împreună la o declarație despre impactul traumei. Saint scria în timp ce Patch vorbea despre groaza pură care-l ținea treaz în fiecare noapte, cum își punea întrebări despre Grace, sperând din tot sufletul să nu fie reală. Ea nu-i schimba cuvintele și nici nu punea sare pe rană; pe trei pagini a detaliat ce pățise: viața lui de dinainte, viața de-acum și ce ar mai putea urma. O viață de terapie, de dormit pe podea în beznă. De urmărit fantoma unei fete care, dacă era pe undeva, era probabil moartă sau își dorea să fi fost moartă.
Tooms n-a vorbit nici măcar cu avocații lui, care s-au hotărât să-l declare nebun exact din motivul ăsta. Judecătorul a remarcat nivelul de planificare a faptei și a respins prompt propunerea.
Dosarul a devenit mai solid când s-a dovedit că mostrele de păr prelevate din ruinele casei lui Eli Aaron corespundeau cu cele ale lui Marty Tooms. Saint și procurorul au făcut legături care nu erau prea greu de făcut. Și apoi a fost sângele.
De pe salteaua din depozitul subteran al lui Tooms au fost prelevate opt mostre.
Toate opt îi aparțineau lui Callie Montrose.
Saint s-a uitat spre stânga când Nix a clătinat disperat din cap, apoi a închis ochii ca să nu mai vadă nimic.
În spatele lor, în galerie, tatăl lui Callie Montrose a țipat, a blestemat și a dat din

picioare când a fost scos din încăpere de aceiași polițiști alături de care lucrase cândva. Singurul moment în care a arătat Tooms vreo emoție a fost când a fost întrebat despre locul unde se află cadavrul lui Callie, astfel încât tatăl ei să aibă măcar mângâierea vagă că-i oferă un loc de odihnă veșnică.
Tooms a rămas tăcut, dar a lăcrimat.
Au fost scoase înregistrări, iar juriul a fost informat că Marty Tooms și-a scris rețete pentru el, cu cantități mari de analgezice și somnifere, pe care i le-a dat lui Eli Aaron, iar acesta le-a folosit ca să-și controleze victimele. Saint i-a privit pe cei 12 bărbați și femei ștergându-și lacrimile.
În noaptea de dinainte de pronunțarea sentinței, Patch l-a urmărit pe judecătorul Heinemann până la casa lui în stil colonial din Elion County. Judecătorul a chemat poliția. În timp ce aștepta să fie luat pe sus, Patch a rămas afară, sprijinit de ușă și vorbind despre Grace, spunând ce fel de fată era, povestind despre viața pe care ar fi trebuit s-o trăiască. N-a știut dacă judecătorul sau cele două fete ale lui l-au auzit, însă a doua zi Marty Tooms a fost condamnat la moarte. O pedeapsă care a făcut valuri în tot statul, pentru că Heinemann avusese întotdeauna tendințe liberale. Saint a privit cum reporterii speculau că e doar o stratagemă, iar sentința avea să fie comutată în închisoare pe viață dacă Tooms dezvăluia unde se află Callie Montrose și fata despre

care se zvonea că ar fi dispărut. Saint s-a minunat de Patch, care se ținuse de cuvânt. Avea să pârjolească orice și pe oricine în calea lui.

99

— Norma a crezut că e doar o toană când ai renunțat la o facultate din Ivy League, a zis Nix.

— Și tu ai crezut, a replicat Saint.

— Un an la birou înainte să începi măcar instrucția. Nu că ai fi ascultat.

— Și tot m-ai făcut parteneră.

Nix s-a încruntat.

— Parteneră? Ești un recrut pe care-l supraveghez, nici măcar n-ai legitimație încă. I-am promis Normei că o să am grijă de tine.

Începuse din prima zi să cerceteze viața lui Marty Tooms. Și nu se oprise până în iarna următoare când, într-o după-amiază înghețată, în timp ce îl priveau pe Reagan depunând jurământul și criza ostaticilor din Iran se apropia de final, Patch a traversat statul cu Fairlane-ul pe urma unui indiciu atât de lipsit de perspective încât nici măcar nu-i dăduse detalii; a rugat-o doar să mai treacă pe la maică-sa, care rămăsese în pauza aceea plină de încordare, în timp ce lumea se învârtea în jurul ei.

Saint a bătut la ușă și a rămas acolo o vreme, apoi a bătut și în geam, dar n-a văzut pe nimeni înăuntru.

Poate că instinctul a dus-o pe lângă casă și în curte. A mers până la terasa din spate, s-a uitat prin ușile de sticlă din podea până în tavan și a văzut-o pe Ivy Macauley întinsă pe podeaua bucătăriei.

Decesul a fost declarat la sosirea medicilor.

Patch a primit vestea cu calm.

N-a plâns la înmormântare. Mama lui murise cu mult timp în urmă.
A doua zi a lăsat în urmă Monta Clare.
— Te-ai întrebat vreodată cum au ajuns Tooms și Eli Aaron să lucreze împreună? a zis Saint. Am săpat cât de mult am putut în urmă. Tooms a stat toată viața în Monta Clare. Facultatea de Medicină la Universitatea din Missouri. Poate că s-au cunoscut acolo, dar n-am avut senzația că Aaron ar fi avut astfel de educație.
Nix și-a privit mâinile, liniile din palmă.
Ea a pescuit cu furculița gheața din suc, apoi și-a adus aminte unde era și a pus-o la loc.
— Presupun că oamenii răi au un talent să se găsească unii pe alții. O condamnare la moarte, dar fără cadavru.
— Toți ne alegem cu moartea până la urmă, a zis el.
— Și Grace?
— Ai citit dosarul. Raportul psihiatrului. Spune-mi ce crezi tu.
Nix i-a făcut semn chelneriței, care i-a umplut cana cu cafea și i-a și zâmbit.
Saint și-a făcut de lucru cu solnița.
— Ca prietenă a lui sau ca polițist?
Nix s-a uitat la ea ca și cum n-ar fi avut de ce să pună întrebarea.
Ea a tras aer în piept.
— A invocat-o din locul întunecat din mintea lui care-i spunea că e un băiat de 13 ani închis într-o cameră cu un monstru care i-a făcut Dumnezeu știe ce. N-a făcut evaluarea aia. Nu sincer.

— Știi asta, și totuși ai ratat balul de absolvire ca să urmărești un doctor local. Ai renunțat la locul tău, un loc pe care l-ai câștigat la una dintre cele mai bune facultăți din toată țara. Și vrei să-mi spui că n-ai făcut-o ca s-o găsești pe fata asta?
Saint s-a uitat la un cuplu aflat la bar.
— Ai ascultat casetele cu interogatoriul. Le-ai ascultat de mii de ori, a adăugat Nix.
Ea s-a gândit la ele, la înregistrarea discuțiilor cu poliția statală, cu Nix, cu psihologul. Scopul lor fusese să schițeze un tablou, să recupereze amintiri limpezi care i-ar putea conduce la fată. Nu i-a zis lui Nix că făcuse copii, că vorbele lui Patch o trimiteau într-un somn neliniștit în fiecare noapte.
— Detalii, a spus Nix.
— A dat o grămadă de detalii, pentru că toate discuțiile erau încă proaspete în mintea lui. Și când își mai aducea aminte ceva, suna la mine și-mi umplea mesageria vocală. Am păstrat casetele. Păstrez totul.
— Dar detaliile se modifică. O dată vorbește tărăgănat, data viitoare are accent de Bronx. Crede că e o blondă din Texas, uneori o roșcată din Virginia de Vest. E mai mare. Uneori e de vârsta lui. E dură...
— Întotdeauna e dură. Asta nu se schimbă niciodată.
— E dură pentru că i se pare lui că el nu e. Tulburare de identitate disociativă. Asta-i atunci când...
— Deci acum el e fata?

O familie a coborât din mașină în parcare. Femeia ducea în brațe un bebeluș, iar Saint i-a privit până au intrat.
— Nivelul ăsta de traumă... Nu înseamnă că a inventat.
— Hai să zicem că nu. Spune-mi de la ce putem porni. O mulțime de cazuri, o mulțime de oameni care fac lucruri rele. Sunt de un milion de ori mai mulți ca noi. Și asta presupunând că noi suntem toți buni. Dacă-i dai unui om o legitimație și o armă nu înseamnă că îi dai și codul moral ca să le folosească așa cum trebuie. Măști, Saint. Un costum și cravată. Un halat de laborator și o uniformă medicală. Sunt doar costumații.
— Deci toți suntem imperfecți, a spus ea în timp ce el a scos o bancnotă de zece dolari ca să lase un bacșiș decent.
— Unii dintre noi acordă mai multă importanță imperfecțiunilor. Dacă suntem zece la sută răi, asta înseamnă că suntem buni?
Afară, în lumina soarelui, Saint a pus mâna pe capota mașinii de poliție.
— Depinde cât de rău e procentul ăla.
— Sub impulsul momentului, împușc mortal un bărbat din cauza unei datorii la jocuri de noroc. Sunt mai rău decât bărbatul care-și brutalizează nevasta în fiecare săptămână? Legea spune că da.
— Legea e o prostie.
Nix a râs.
— Acum începi să vorbești ca un polițist.

Lângă bistro erau câteva magazine cu obloanele trase, iar pe un geam vopsit a văzut un afiș decolorat.

FATĂ DISPĂRUTĂ

— Mergi mai departe, Saint. Nu-i treaba noastră să ne ocupăm de ce-a rămas.

— Și dacă e pe undeva?

O pală de vânt a împins norii până i-a acoperit și pe ei umbra.

— Dacă e, e moartă.

— N-ai de unde să știi.

— Dar știu că băiatul oricum n-ar crede.

— E nobil.

— Așa e. Acțiuni nobile... nu se termină întotdeauna cu bine. Dar oriunde ar fi băiatul, sper din toată inima că nu se bagă în belele și mai mari.

Patch stătea la coadă la First Union Bank. Clădirea era maiestuoasă și decrepită. Coloanele de marmură pline de vinișoare întunecate susțineau un tavan cu vopsea coșcovită și porneau dintr-un covor cenușiu atât de rărit, încât se încrețea ca valurile care se ridicau dedesubt. Un șir de palmieri areca ale căror frunze erau maronii de praf.
În spatele lui stăteau o femeie și fiica ei; în față, un bătrân strângea în mână un carnet de cecuri și câteva bancnote de 20. Prin geamurile mari se vedea aerul fierbinte învârtejindu-se în depărtare deasupra Munților Stâncoși, cu vârfurile acoperite de zăpadă și încețoșate de răsuflarea orașului, ca un fum care aștepta să fie expirat. S-a întrebat dacă era tabloul, dacă Sammy își storsese creierii să schimbe ce era pur și simplu frumos în ceva mai mult.
Celica lui din 1972 era parcată la trei străzi mai încolo.
Împachetase puținul pe care-l avea și plecase din Monta Clare cu o oră înainte de răsărit, deschisese geamul și auzise huruitul slab al unui avion în timp ce ieșea din singurul orășel în care trăise vreodată.
Traficul nu fusese aglomerat până în Des Moines, observase trecerea timpului după lumina schimbătoare, după valurile chihlimbarii din Kansas. Era cu gândul la Misty când a ieșit de pe autostradă și a intrat pe drumuri cu două benzi, când a ieșit de pe beton și a intrat în Flint Hills și preria cu

iarbă înaltă luxuriantă. A parcat în Cottonwood Falls și a mers alături de fermieri și familiile lor spre centrul cu case din cărămidă, unde s-a uitat în vitrinele galeriilor izolate.
După câțiva kilometri s-a oprit la Chase State Fishing Lake și a mers pe mal spre limbile de pământ înnămolite unde pescarii scoteau specii hibride de șalău și pești de apă caldă. A cunoscut un cuplu, Drew și Sally, care stăteau ținându-se de mână pe o bancă pe malul dinspre nord și care i-au arătat poze cu fiica lor, Anna May, care își lăsase viața în urmă acum opt ani. N-avea cum să fie Grace.
l-a lăsat cu o promisiune, iar ei la rândul lor l-au lăsat cu o fotografie a fiicei lor, atât de prețioasă, încât Sally a mai ținut-o strâns o clipă când i-a întins-o.
La mai puțin de 50 de kilometri a găsit un loc potrivit, și-a despachetat șevaletul și pânza și, urmărind încet lumina nordului, a pictat-o pe Anna May pe fundalul unui ținut care nu se schimbase de 1 000 de ani, cu spiritele triburilor Kansa și Osag impregnate în țărână. A vorbit cu Mitch și Sally, care în loc să ceară tabloul, s-au întrebat dacă nu-l putea expune pe undeva. Unde să poată fi văzut. Unde fiica lor n-avea să fie uitată.
După o lună, a ieșit de pe Sacred Heart Trail și, într-un mic oficiu poștal, a ambalat cu grijă pânza și a scris pe spate *Anna May* și data la care fusese văzută ultima oară. Le-a trimis înapoi părinților fotografia, împreună cu un bilet în care le spunea că tabloul va fi

la Monta Clare Fine Art, unde Sammy va face tot ce poate ca să-l scoată în evidență.
A rămas pe autostrada 35, imun la luminile din Oklahoma City. A dormit în mașină, a deschis geamul către cerul nopții texane, învelit în stele. A mâncat crupe la bistrouri de pe marginea drumului, o masă pe zi, pentru că puținii bani pe care-i avea îi dădea pe benzină. Se spăla în băile bistrourilor și își umplea sticla cu apă tot acolo.
La o săptămână după ce începuse expediția în Texas, nesfârșită în timp ce se târa kilometru după kilometru, se oprise doar ca să discute cu două familii pe care le găsise căutând prin arhivele ziarelor. În Corpus Christi văzuse pentru prima dată în viață oceanul și stătuse o zi întreagă privindu-i încrețiturile și respirând aer sărat atât de uscat și fără cusur, încât, când găsise o fâșie pustie, se dezbrăcase și mersese până departe, îl sunase pe Sammy și-i spusese exact cum părea apa.
— Nu mă mai suna! zisese Sammy, deși era primul telefon pe care i-l dăduse.
Timp de opt săptămâni le pictase pe Lucy Williams și Ellen Hernandez, pe plaja aceea. Mașinile dădeau cu spatele până aproape de drum, în timp ce camionetele își deschideau benele și familiile ridicau umbrare și-și petreceau ziua într-un lux retras.
Patch le aducea înapoi pe cele dispărute cu tușe exersate ale pensulei, întorcându-se în oraș când termina, cu pânzele strânse sul.

— Ești pirat? l-a întrebat un băiețel când a trecut pe lângă el în oficiul poștal, unde intrase să-i trimită lucrările lui Sammy.
— Am fost, a răspuns el, punându-și zâmbetul și în cuvinte.
În seara aceea s-a plimbat prin portul plin de viață în timp ce soarele cobora și împrăștia culori peste ocean. Și atunci a văzut bărcile.
Patch și-a pierdut toată noaptea cu ochii la punțile strălucitoare, bărcile rapide, catamarane și iahturi. Estacadele duceau la mici insulițe, iar în timp ce căpitanii își ghidau vasele către chei, Patch a sărit o barieră mergând cu mâinile în buzunare și un zâmbet larg pe chip.
Pufăitul zgomotos al motoarelor, turnul de observație cu fațada din sticlă, o oglindă a minunilor. Ochiul lui s-a fixat pe carena dublă a unei ambarcațiuni cu fundul plat care plutea cu o asemenea eleganță, încât gândul i-a zburat la Misty. A pornit încet spre ea și a privit-o ancorând, în timp ce un băiat nu mai mare decât el a sărit desculț pe platforma de lemn ca s-o lege la țărm.
Patch l-a cercetat cu atenție, convins că s-ar putea să fie cel mai norocos copil pe care-l văzuse vreodată.
Când soarele apunea, debarcaderul era un cor de oameni, fiecare stând pe puntea lui, cu băuturi în mână. Nu era sigur dacă era din cauza apei sau poate a legănării ușoare, dar când a observat o femeie cu nuanța potrivită de păr, spălând cu furtunul carena unei bărci cu pânze, a simțit durerea aceea surdă, nu

chiar durere propriu-zisă, doar o senzație că avea s-o caute până în ziua morții și că o să se simtă întotdeauna incomplet fără să știe dacă ea e bine.
Timp de zece luni se plimbase din stat în stat, căutând și cele mai vagi legături, cel mai neclar indiciu că urmărea ceva viu, apoi trecea mai departe. Trăia cu o singură geantă de lucruri, cumpăra doar ce considera esențial. Alerga când putea și făcea vreo 200 de flotări în fiecare dimineață.
Citea ziarele pe banchetele din spate ale autobuzelor, vedea fotografii color ale unor militari prea tineri să fie trimiși într-un loc pe care nu l-ar fi putut arăta pe harta lumii, să lupte sub un soare cu totul străin împotriva unui inamic pe care se pregăteau intens să nu-l înțeleagă. Morțile erau victorii. Patch îi știa pe copiii aceia ca tatăl lui, o istorie nu atât condamnată să se repete, ci doar condamnată.
S-a întâlnit cu zece familii care căutau zece fete dispărute și uneori erau ostile, pentru că le jeliseră deja și nu voiau să le mai jelească încă o dată. Alteori stătea de vorbă cu mame pustiite care strângeau în mână pozele și zorzoanele lor și și sperau, dar erau și îngrozite că Grace a lui ar putea fi fata lor.
În Kansas a stat o săptămână la o mică fermă împreună cu un tată. Patch și-a dat seama după câteva ore că nu căutau același suflet pierdut, dar omul l-a presat, pentru că apropiații lui nu aveau destulă putere să vorbească despre fată. Au stat pe un leagăn

pe terasă, cu un pahar de bourbon, și au privit preria în amurg. Uneori, exista suficientă frumusețe ca să aline durerea.
A lucrat o lună la o fermă din Louisiana, la sfârșitul sezonului, când norii erau atât de jos și atât de grei, încât avea senzația că aproape îi poate atinge. Iar duminicile dădea ocol lacului Martin, pentru că găsise în arhive poza unei fete care ar fi putut fi Grace și care dispăruse în timp ce tatăl ei pescuia. Omul murise de mult, dar Patch se gândea că poate o să simtă ceva când mergea prin mlaștină, tăia potecile și privea egretele, broaștele-bou și ibișii.
După o lună a ajuns pe coasta Texasului și s-a întâlnit cu un bărbat pe Galveston Strand, s-au plimbat pe dig, iar când bărbatul i-a arătat o poză, în umbra de la Moody Gardens, Patch s-a gândit la propria sănătate mintală. Căuta o fată despre care nu știa de unde e, dintr-o vreme atât de îndepărtată, încât nu era întâmpinat decât de cei mai disperați.
Apoi banii s-au împuținat, iar el l-a sunat pe Sammy, care a bombănit despre mușcătura recesiunii, a blestemat inflația, șomajul și creșterea economică lentă și a bălmăjit o poveste despre un cuplu care voia să cumpere un tablou cu o fată dispărută și făcuse o ofertă derizorie, așa că trebuise să-i dea afară din galerie cu un baston, doar ca să facă uitată insulta. Venise Nix și amenințase că-l arestează, iar el răspunsese cu o invitație la duel.

Și așa, în banca aceea din Tucson, Patch îl aștepta pe bătrân să termine, ca să înainteze până la tejgheaua de mahon, să scoată un pistol de la centură și să-l îndrepte direct spre funcționar.
A trecut o clipă până acesta a înțeles, până i s-a șters zâmbetul de pe buze și frica a intrat în acțiune. Ventilatoarele grele învârteau aerul stătut, iar fruntea funcționarului s-a brobonit de sudoare, care a început să se prelingă pe nas.
— Umple geanta, a zis Patch.
Purta blugi, un tricou închis la culoare și ochelari întunecați, iar părul era strâns la spate cu o bandană.
Bărbatul s-a uitat în jur ca să prindă privirea unui agent de pază adormit, dar a hotărât că viața lui nu merită deranjul.
Mama cu fetița erau destul de departe în spate, iar când s-a întors, Patch s-a uitat în ochii fetei și i-a zâmbit, iar mama i-a zâmbit și ea.
— Îmi pare rău că s-a întâmplat așa, i-a spus funcționarului.
Bărbatul și-a șters sudoarea. Purta cămașă cu mânecă scurtă, o cravată bleumarin cu ac de aur și ceas electronic.
— Am soție și doi copii.
— Pistolul nu e încărcat.
Patch a luat geanta și a ieșit în stradă, a urcat în mașină și a plecat.
În urma lui nu s-a declanșat nicio alarmă și nicio urmărire.

A doua zi, în *The Post*, funcționarul avea să susțină că Patch l-a amenințat că-i omoară pe el, soția și pe cei doi copii ai lor. Până atunci, Patch era sub cerul liber din Utah, unde avea să caute o fată, știind în fundul sufletului că nu era ea. Pe drum avea să doneze toți banii, mai puțin câteva sute de dolari, organizației de caritate Destiny Missing Persons.

Au cinat cu Norma, care a ignorat-o în cea mai mare parte a timpului pe nepoată-sa și i-a zâmbit în schimb lui Jimmy Walters, în timp ce-i umplea farfuria cu friptură de porc, cartofi prăjiți și legume la abur.
— Atâta învățat trebuie să-ți facă foame, a zis Norma în timp ce ungea o chiflă cu unt și i-o punea lângă farfurie.
Saint își plimba cartofii prin farfurie în timp ce Jimmy îi povestea Normei despre studii și weekendurile în care dădea o mână de ajutor la grădina zoologică din Culpepper.
A ținut-o tot așa, povestindu-i despre un lup cu răpciugă canină, o țestoasă cu varicelă și un hipopotam care avusese nevoie de o extracție dentară.
— Pare greu, a remarcat Norma.
El a clătinat din cap.
— Grea e determinarea sexului la un pârș.
— Sunt destul de convinsă că pot să te arestez pentru așa ceva, a zis Saint.
Jimmy i-a zâmbit, dar nu și Norma.
Au încheiat cina cu un chec cu unt și Norma i-a tăiat lui Jimmy o bucată cel puțin dublă față de a lui Saint. Iar când au terminat, după ce Norma i-a mulțumit lui Jimmy că spusese o rugăciune atât de frumoasă înainte de masă, Saint a ieșit după el și au plecat amândoi pe Main Street.
S-au oprit să se uite în vitrina de la Monta Clare Antiques, unde el i-a arătat un ceas de perete cu cameră de nuc, un scaun englezesc cu rezemătoare pentru cap din perioada

regelui Carol și un shaker de cocktail de un litru și jumătate.
— Mi-aș putea cheltui tot salariul într-o oră, a spus el uitându-se la un glob pământesc Costello cu culorile șterse și atât de uzat, încât Saint nici măcar nu putea distinge detaliile.
N-ar dura mult, și-a zis ea, dar și-a mușcat limba fiindcă știa că plătești ca să înveți medicină veterinară și să și lucrezi în weekenduri. Și pe termen lung, când avea să fie veterinar calificat, o să aibă un salariu decent.
Sub copertina de la magazinul de bricolaj Jimmy a prins-o de mână.
— O să fie mai bine cu bunică-ta.
— Doar dacă-mi predau legitimația și mă întorc la școală.
— Și ar fi chiar așa de rău?
A rămas cu privirea la vitrine, s-a uitat la un cuplu care trecea, la turnul înalt al bisericii.
— Adică tot o să trebuiască să renunți într-o bună zi, când o să avem o familie, a continuat el.
Purta un pulover bej, pantaloni albi și pantofi cu botul pătrat, pe care ea încerca să nu-i bage în seamă. În majoritatea serilor mâncau cu mama lui în fața unui perete cu fotografii ale lui Jimmy, care arătau în detaliu cât de puțin se schimbase de la grădiniță încoace. Deși lat în spate și arătos, nu era decât cu câțiva centimetri mai înalt decât Saint. Lumea de la biserică zicea că sunt un cuplu drăguț.

— M-a întrebat mama dacă nu vrei să vii la noi duminică seara. Face faimoasele ei Sloppy Joes.
Le mâncase de cel puțin zece ori până acum și încă încerca să înțeleagă de ce erau faimoase.
— Sigur, Jimmy.
El a strâns-o de mână, apoi a sărutat-o ușor pe obraz.
— Te iubesc, a zis el.
— Și eu, a răspuns ea.
— Ai putea să-ți pui rochia verde pe care ți-am luat-o.
Saint s-a gândit la rochie, cum îi atingea gleznele și cum se închidea până la gât.
— Nu prea mult machiaj, știi cum e mama, a adăugat el, făcând-o să-și dea ochii peste cap și să izbucnească în râs.
După ce a condus-o acasă, Saint s-a retras în dormitorul de la mansardă, a luat exemplarul ei din dosarul lui Joseph Macauley și a răsfoit lenes paginile. S-a oprit la Eli Aaron și mătănii. Vizitase toate bisericile pe o rază de 150 de kilometri, toate magazinele chinezești, magazinele de suveniruri, de bijuterii și o librărie catolică, vorbise cu o duzină de preoți care se scărpinaseră în cap și susținuseră că există un milion de tipuri de mătănii, fiecare puțin diferit, fiecare aducând aceeași promisiune. Și a mai reluat o dată ce aveau. Fotografii cu șase fete. Una dintre ele, Misty Meyer. Una dintre ele, Callie Montrose. A mers iar pe urmele lui Eli Aaron printr-o duzină de state unde făcuse fotografii la două

duzini de școli. Nu putea să asocieze nume cu celelalte fete. Marty Tooms lucrase cu el. Poate că uneori le ademenea Tooms. Alteori le răpea Aaron.
Era haotic și nu se potrivea deloc.
A adormit cu dosarul pe piept. Ca în fiecare seară.

Îl chema Walter Strike. Venise cu un baston și șchiopăta, și i-a povestit lui Patch despre strămoșii lui, patrioții din Revoluția americană și un guvern secesionist care vorbea despre o independență feroce.
Fundalul munților se întindea către Virginia cu o dispoziție atât de țâfnoasă, încât Patch simțea spiritul de luptă al bărbatului în timp ce mergeau prin umbra cu modele a palmierilor pitici.
— Cândva credeam că n-avem nevoie de nimeni, a spus Walter.
Patch și-a netezit părul sub șapcă și și-a înfundat adânc mâinile în buzunare.
— Polițiștii nu pot face destul. Eloise a mea avea 15 ani și s-au purtat ca și cum ar fi fost majoră. Ca și cum n-ar fi fost copil.
Au trecut pe lângă o femeie cu patru copii care se încurcau pe lângă ea vorbind o limbă rapidă, zgomotoasă și dulce.
— Gullah, a explicat Walter, a salutat-o cu capul pe femeie și le-a zâmbit copiilor. Prietenii zic că a fugit cu unul dintre ei, dar eu știu că n-ar face așa ceva.
Patch asculta atent poveștile, încercând s-o construiască pe Grace din amintirile lor și lipsindu-i întotdeauna materialele necesare.
— Soția mea încă sare din pat când auzim o mașină încetinind noaptea. Ca și cum se așteaptă s-o vadă venind, poate puțin ametită, să zdrăngănească dulapurile cât își face un sandvici, cum avea obiceiul. Să-și

pună discurile mele cu Johnny Cash și să înceapă să se văicărească.
A râs.
Și-au petrecut după-amiaza la Middleton Place, în Ashley River Plantation, niște grădini atât de elegante, încât Patch s-a întrebat cum ar fi posibil să se întâmple ceva rău aici. Walter i-a povestit despre ziua în care a dispărut Eloise, cum polițiștii au mers pe o potecă atât de lungă, că ducea în mlaștinile cu apă neagră.
Au încetinit lângă un foișor și au stat în urmă cât și-a făcut un cuplu poze, mireasa îmbujorată în rochia ei albă simplă.
Niciunul dintre ei n-a spus-o. Fiica lui Walter, Eloise, era probabil moartă. El n-avea s-o vadă căsătorindu-se și nici n-o să-i vadă zâmbetul, n-o să dea nimănui mâna ei, n-o să vadă lacrimile soției lui la nuntă.
— Am un băiat, Coop, care s-a pierdut când Eloise... Acum lucrează într-o bibliotecă. Trăiește în tăcere, pentru că lumea și-a pierdut sunetul și gustul și... e greu.
Ziua se stingea și a cântat și ultima pitulice de Carolina.
— Ce anume? a întrebat Patch, încet, ca și cum i-ar fi fost teamă.
— Să spui adio. Câți oameni ca mine ai văzut?
Patch s-a gândit la panourile din subsolul lui vechi. Chipurile. Harta cu semne la Wild Basin, Kitt Peak, Chesapeake. Și așa mai departe. Știa numele de botez ale unei duzini

de voluntari care-și dedicau viața găsirii persoanelor dispărute.
— Prea mulți, a adăugat Walter.
— Nu destui.
Bărbatul a întins o mână, i-a ținut mâna puțin mai mult și apoi l-a tras pe Patch lângă el.
— Știu că ai mai auzit asta și probabil că o s-o mai auzi. Ai o singură șansă... nu pare drept, dar țintește bine și e suficient. N-o să uit niciodată că ai venit să mă vezi, doar să aud pe cineva rostindu-i o vreme numele a însemnat totul. Dacă înveți atunci când greșești, poți savura dățile când nu greșești.

103

A doua zi dimineață, Patch a intrat într-o sucursală South Atlantic Bank, i-a pus pistolul în față unui băiat nu cu mult mai mare decât el și și-a umplut geanta. Când a intrat pe autostrada 95, l-a urmărit un polițist aproape cinci kilometri înainte să-l depășească. Patch și-a închipuit că dacă-l prind, o să aibă un singur regret. A apreciat că stătea mai bine decât majoritatea.

A dat aproape toți banii la Harvey Robin Foundation, care era prezentă în câteva state din sud și avea o activitate neobosită și vitală.

După ce s-a întâlnit cu alte două familii, le-a pictat pe fetele lor și i-a trimis pânzele lui Sammy, n-a prea dat telefoane, nu s-a gândit la casă, pentru că nu știa unde era casa lui. Încă avea casa din Monta Clare, se gândea s-o vândă, dar știa că era singurul lucru care-l mai lega, că-i oferea cea mai slabă legătură cu orașul unde începuse totul.

După o lună a plecat din Silverton în Red Mountain Pass, prin Calf Creek Falls, până a ajuns la canionul Bryce. Picioarele lui stârneau praful, iar pensula lui rareori părăsea pânza; s-a întâlnit cu părinți, bunici și prieteni care nu puteau să se împace cu ce se întâmplase. S-a uitat la filme de amator neclare în camere de relaxare goale, a stat pe canapele și și-a încordat auzul ca să audă vocile fiicelor și i-a stat inima de fiecare dată când n-a reușit s-o localizeze pe ea.

Dimineața devreme a sunat-o pe Saint, a așteptat piuitul mesageriei vocale și a povestit o amintire atât de clară, că i-a clătinat îndoielile.

— Oricine din lume are o voce unică, doar a lui, a spus Grace, care era întinsă lângă el, cu picioarele în dreptul capului lui.

Vocea venea din întuneric, dar din apropiere.

— Ca o amprentă? a întrebat el.

— Lungimea și tensiunea coardelor vocale. Profunzimea plămânilor. Camera de rezonanță a fiecăruia.

— Uneori cred că știi prea multe.

— Mă alină.

— Ce?

— Tipetele pe care le aud. Ultimul strigăt în lumea asta. Atât de personal, că nu va mai fi auzit niciodată.

A urmat un traseu de la râul Colorado spre Sedona, de la peisaje aride la peisaje luxuriante, de la dune la pini. Iar la Phoenix a intrat pe Apache Trail.

A privit răsăritul în timp ce mergea prin Munții Stâncoși și autostrada de un milion de dolari urca, iar la Mesa Verde s-a oprit la o bisericuță, a intrat la slujba de dimineață, și-a plecat capul și și-a rostit iertările. Când platoul a ajuns la el, a îndesat sute de dolari în el; femeia de alături i-a luat brațul și l-a strâns cu recunoștință, ca și cum n-ar fi știut nimic despre bandit și pata de pe fiecare bancnotă.

Lângă biserică era o femeie așezată pe un șezlong, care lucra un macrame de agățat pe

perete. Mai avea câteva în coș, iar lângă ele, pe o masă, erau întinse zorzoane și rozarii.
Patch s-a uitat repede printre ele.
— Un lanț de trandafiri, a spus femeia.
Avea pielea întunecată, iar părul alb i se ițea de sub basma. Șorțul era decolorat și ochii înfundați în orbite, iar vederea asupra lumii era îngustată.
— Numără rugăciunile, a răspuns el.
— Și ne amintesc cele trei mistere pe care nu le poți învăța din istorie. De la bucurie la glorie. De la nașterea lui Hristos la Înviere. Băiatul meu a fost îngropat cu rozariul lui.
— De ce? a întrebat el, apoi s-a repliat și i-a oferit condoleanțe.
— Le punem pe cei morți și apoi tăiem rozariul, ca să împiedicăm să vină și altă moarte.
— Bucuria și gloria. Sunt doar două. Ai zis că-s trei.
Femeia a mijit ochii în soarele orbitor.
— Suferința. Suferința și moartea.
— Cei morți. Ce se întâmplă dacă mătăniile rămân netăiate?
Ea și-a făcut cruce și și-a văzut de lucru.

Saint a răspuns la telefon.
O femeie care făcea trotuarul din St Louis, cu voce aparent tânără, dar Saint n-a lăsat garda jos. Nu și-a dat numele, a zis doar că era o fată nouă care era agresată, nu putea să aibă mai mult de 16 ani și poate semăna puțin cu un desen șters pe care-l văzuse pe un afiș când trecea prin Alice Springs. I-a zis pe ce stradă avea să lucreze în noaptea aceea; în sine, nu era ceva obișnuit, deși Saint s-a uitat la ceas și s-a gândit la Jimmy și la mama lui, care o așteptau ca să se poată așeza la masă împreună. Și-a luat cheile și a ieșit.
O oră până a început să vadă blocurile, Gateway Arch și felinarele albe de pe Herald Street. Oamenii ieșeau din baruri, zgomotoși și răgușiți.
Pe North Street nu ardeau luminile. Mașinile erau parcate cu fața spre drum, iar clădirile din spatele lor erau dărăpănate. Cablurile electrice cădeau de pe acoperiș ca niște intestine deznodate. Câțiva bărbați stăteau împreună și au privit-o trecând, toți cu ochii pe ea când a parcat sub un felinar defect.
Și-a verificat arma, ca întotdeauna, și i-a văzut pierzându-și orice interes și întorcându-se la jocul lor, când din umbră a apărut o fată. Spre 20 de ani, în ciuda machiajului gros. Fusta îi aluneca pe fund; ochii erau tineri, dar Saint nu putea decât să-și imagineze ce văzuseră.
A coborât geamul, iar fata a aruncat o bucată de hârtie în mașină. A mers mai departe și a

dispărut în spatele unei uși metalice atât de deformate că nu s-a închis în urma ei.
Saint a găsit adresa de pe foaie la vreun kilometru și jumătate de oraș.
Chiar atunci, în timp ce se uita la casa veche aflată pe colțul dintre Fairshaw și Brooklyn, a avut o senzație atât de puternică, încât îi tremurau genunchii când a coborât.
A anunțat prin stație și a dat suficiente detalii pentru dispecerat.
N-a vrut să observe că la etaj nu era lumină, nici să vadă silueta unei tinere care a trecut pe lângă fereastră sau bărbatul masiv care o urmărea.
Muzica era dată tare.
În spate, strada s-a luminat în albastru.
Poliția locală a preluat controlul, în timp ce Saint s-a cufundat în scaunul ei cât era făcută arestarea.
Au scos-o pe fată din clădire.
Saint i-a urmat pe polițiști până la secția din St Louis.
Fata, Mia, avea 16 ani și intrase într-un grup din care nu reușea să mai iasă.
Saint a rămas în parcare până în zori, când au ajuns părinții emoționați ai fetei, au luat-o în brațe și au plâns.
Saint a plecat spre casă în lumina soarelui.
Era prima dată când Patch salva o fată dispărută.

105

Sub un cer cenușiu atât de rău-prevestitor încât ar fi trebuit să-și dea seama, Patch a intrat la Merchants National și n-a observat agentul suplimentar de pază postat la ușa laterală, retras în spatele unui ziar. Când a scos pistolul, n-a văzut că și bărbatul a scos o armă.

Funcționarul de la ghișeu a îndesat bancnotele într-un plic, apoi a ridicat o dată privirea, uitându-se peste umărul drept al lui Patch, în timp ce-i dădea banii.

Împușcătura a sunat ca o pocnitoare sau un artificiu.

Geamul despărțitor s-a spart.

Țipetele l-au făcut să se arunce pe podea împreună cu ceilalți.

S-a târât pe covor în timp ce în jurul lui se dezlănțuia iadul. A început să sune o alarmă; sistemul antiincendiu l-a stropit și i-a spălat panica; s-a oprit în spatele unui birou și a respirat adânc.

S-au auzit țipete când agentul de pază a înaintat, cu mâna tremurând pe armă în timp ce trăgea.

Patch nu știa nimic despre trecutul acestui om, dar știa că pistolul lui Model 36 avea șase gloanțe și numărase deja cinci focuri de armă.

Așa încât când a auzit a șasea pocnitură în biroul din spate, s-a ridicat în picioare și a fugit spre ușă.

Până atunci fusese un joc. O redistribuire a bogăției spre locurile unde era mai necesară.

A trimis banii prin poștă la organizația de caritate Forever United. Bancnotele erau încă ude când a lipit plicul.

106
Patch a început iar să respire abia după trei zile, când a dat de răcoarea din Washington D.C.
Au luat cina devreme, într-un restaurant atât de elegant, încât Patch nu se putea hotărî dacă 77 mâzgălit în meniu lângă fileul mignon era prețul sau numărul de ani cât stătuse la maturat.
A făcut semn unui chelner și a încercat să comande o Cola și un sandvici de 30 de centimetri.
— De ce faci așa de fiecare dată când te scot să mâncăm într-un loc frumos? a întrebat Sammy, iar Patch și-a muscat buza de jos.
Sammy a comandat două sticle de Chateau Palmer, i-a cerut chelnerului să-i dea dopurile, apoi i-a dat unul lui Patch și pe unul l-a ținut el.
— Peste 30 de ani o să-l găsești pe undeva și o să-ți aduci aminte că ziua în care l-ai băut a fost ziua când un lobbyist tâmpit din Washington a plătit 10 000 de dolari pentru una dintre fetele tale pierdute.
— Trimite banii...
— Jumătate familiei, jumătate vreunei organizații obscure pentru persoane dispărute. Știu, băiete.
Patch a luat un cruton, l-a strâns între dinți și i-a cerut lui Sammy o brichetă.
Sammy a oftat.
— Toți vor să știe ceva despre tine. Colecționarii. Le ofer puțin... doar cât să simtă gustul. Piratul erou care-și jelește

dragostea pierdută. La naiba, m-aș gândi să le cumpăr eu dacă ar fi mult, mult, mult mai bune.
Patch a ridicat paharul și s-a prefăcut că poate simți aroma de fructe negre, taninurile.
— Buchet persistent, a zis Sammy și a pocnit din buze.
— Nu cum bei tu.
În timp ce mâncau pui bio și cartofi în aspic cu șalote, au vorbit despre artă și progresele pe care le făcea Patch; toate lucrările pe care ie trimitea erau atât de valoroase acum, încât Sammy trimitea un curier ca să le ambaleze și să le livreze.
— Avem nevoie de încă o expoziție. Oamenii trebuie să le vadă pe fetele astea, a zis Sammy în timp ce-l bombănea pe bucătarul-șef că exagerase cu condimentele *vadouvan*.
Patch purta o cămașă neagră descheiată la primii trei nasturi și cei mai eleganți tenișii pe care-i avea și care nu erau chiar așa de eleganți.
A atras atenția unei chelnerițe, interesat de unghiul maxilarului ei, de S-ul claviculei, de nuanța de roșu din părul ei.
— Am o prietenă în New York și e...
— Mă duc spre New England, l-a întrerupt Patch.
Sammy a oftat din nou și a mai comandat o sticlă, roșu în obraji.
— Și de unde iei bani? Plătești impozit pe o casă în care nu stai. Ar trebui să vinzi *Grace numărul unu* și să...
— Mama a visat să aibă casa aia.

Sammy i-ar fi putut spune ce știa deja, dar n-a făcut decât să-și îndrepte din nou atenția asupra farfuriei.
— Am văzut-o pe Saint.
— Tot nu-mi vine să cred că e polițistă.
— Facem jocul ăla în care tu te prefaci că nu știi de ce?
Sam avea părul despărțit de o cărare dreaptă, era bine bronzat și avea dinții albi.
Patch nu l-a băgat în seamă, concentrându-se asupra chelneriței.
— Are un prieten.
Patch a zâmbit.
— Jimmy Walters.
— Fătălăul ăla de băiețel de mămică bisericoasă nenorocit.
Patch a oftat.
— A criticat-o pe Callie Montrose. A zis că are bluza decoltată în tablou. Cred că a folosit termenul *indecentă*.
— Dar o iubește pe Saint.
— Ce legătură are iubirea? Altfel, i-am tras-o lui Trisha Mason.
Sammy s-a uitat în pahar cu remușcări.
— De la lăptărie?
— Presupun că voi fi nevoit să-mi găsesc alt loc de unde să-mi iau Gruyère...
A clătinat din cap ca și cum n-ar fi fost vina lui și a vorbit mai departe despre un furnizor din oraș, însă Patch nu-l mai asculta.
S-a uitat spre cuptorul cu lemne deschis, spre bucătarii cu șorțuri maro și bărbații în costume din jur.

— ... nenorocitul a încercat să-mi vândă Jack uscat maturat. De parcă n-aș ști ce pH are și nu i-aș fi spus deja că voiam să-l topesc peste ghinde Bellota.
Când a trecut chelnerița pe lângă ei, Patch a întins brațul și a prins-o de mână.
Ea s-a răsucit, gata să înjure un bărbat influent care nu-și poate ține mâinile la locul lor, când i-a văzut chipul și a zâmbit.
— Cum te cheamă? a întrebat el.
— Melissa, a răspuns ea și i-a zâmbit din nou.
Patch i-a observat dinții, felul cum forma cuvintele și și-a pierdut interesul imediat ce a dispărut senzația de familiaritate.
— O să fii arestat dacă agăți așa fetele, l-a avertizat Sammy.
— Glasul experienței.
— Îmi plăceai mai mult când spălai pișatul din toaleta mea.
Sammy a cerut o a patra sticlă, iar Patch s-a rezemat de spătarul scaunului și s-a lăsat cuprins de căldura locului.
— Vrei desert? a întrebat Sammy.
— Ceva cu miere.
Sammy și-a comandat *ricotta brûlée*.
— Și un borcan cu miere de Manuka pentru poponarul de Winnie de Pluș.
— O mai vezi pe Misty Meyer?
— O văd pe maică-sa.
— Ce mai fac?
Sammy a zâmbit amețit de băutură.
— Cea care a scăpat. Misty e la Harvard.
— Totul e bine.
— Nu totul. Fata e și barmaniță.

Patch a ridicat dintr-o sprânceană.
— Pun pariu că părinților ei le place. Nu că ar avea nevoie de bani.
— E un loc care se cheamă Boatman. Acolo se ducea maică-sa să bea pe vremuri. Aș zice că după ce a rezistat cu tine, i s-a mai lărgit orizontul. Familia aia...
— Îi știi bine?
Sammy a dat din mână.
— Nimeni nu știe bine pe nimeni, copile.
Când au plecat și ultimii clienți, iar Sammy a amenințat să adauge nota în contul datoriei lui Patch, chelnerița a trecut pe lângă el și i-a strecurat în buzunar numărul ei de telefon.
— Zi-mi că o să-l și folosești, a spus Sammy.
Când a ieșit, Patch a aruncat bilețelul la gunoi.
Era cât pe ce să se îndrepte spre mașină ca să se culce și să scape de amețeală, când Sammy l-a înghesuit într-un taxi. A privit străzile trecând în viteză pe lângă ei, până au oprit în fața unei clădiri în stil *beaux arts* atât de mare, încât Patch a ametit când a ridicat privirea spre ferestrele în arcadă.
Un ușier era cât pe ce să păsească înaintea lor când l-a văzut pe Sammy, s-a tras într-o parte și și-a scos pălăria în fața lui Patch, care a făcut o plecăciune adâncă.
— Nu face plecăciuni, ce naiba! a șuierat Sammy.
Patch l-a luat de braț când s-a împleticit spre lift. Au urcat până la ultimul etaj, unde Sammy stătea în penthouse.

L-a ajutat să ajungă în pat. Sammy s-a întins pe spate și a lăsat camera să se învârtă, în timp ce Patch se uita la opulența din jur.
— Cum de ai așa de mult?
— Pictură, a bălmăjit Sammy.
— Ai pictat?
— Am cumpărat un tablou. Eram puțin mai tânăr decât ești tu acum. Rothko. Am văzut dispoziția lui acolo unde alții nu vedeau decât culoarea.
— Ai cumpărat un tablou de Mark Rothko?
— Eram sărac. Un copil sărac, ca tine.
— Nu te porți ca și cum ai fi fost un copil sărac. Ai fost la Harvard.
— Am fost la Harvard să mă văd cu o fată. Labagiii ăia oricum n-aveau ce să mă învețe.
— Corect. Și erai așa de sărac, încât aveai bani să cumperi opere de artă.
Și-a lipit fruntea de geam și a privit cu uimire monumentul.
— Mi-am vândut sufletul unui om bogat. Dragostea pierdută... nu există durere mai intensă.
Patch s-a întors să se uite la el.
— Nu înțeleg.
Sammy a răspuns dintr-o suflare.
— Când bogații au o problemă, aruncă în ea cu bani ca s-o facă să dispară.
— Înțeleg perfect.
— Vezi în minibar.
Patch a luat o sticluță de Johnnie Walker și până să ajungă înapoi la pat, Sammy sforăia zgomotos.

S-a uitat pe fereastră, peste luminile orașului, către țara de dincolo de ele.
Și s-a gândit cât de mult se lărgise lumea lui.
A privit luna plină strălucind deasupra orașului și a închis ochiul când amintirea l-a lăsat fără suflare. l-a format numărul de telefon, a așteptat să intre mesageria și a vorbit despre vârful norilor, despre Misty Moon și *Ten Sleeps*.
N-avea nicio noimă.
Avea s-o găsească.
Mai degrabă murea decât să renunțe.

107

L-a găsit pe Jimmy așteptând pe terasa bunică-sii, întins pe leagăn și învelit cu haina. Saint lucrase peste program, răspunsese unui apel împreună cu Harkness și se dusese până pe Eastern Avenue, unde luase foc o mașină aproape de locul unde fusese răpit Patch. Saint își trecuse lanterna pe jos ca și cum ar fi putut vedea încă sângele lui intrând în pământ.

A rămas în picioare și l-a privit dormind.

Fusese să-l vadă a doua zi după balul pe care-l ratase, și-o cam luase de la maică-sa când o condusese în casă, unde costumul lui Jimmy era deja în husa de plastic de la firma de închirieri, o priveliște care încă îi mai aducea uneori un nod în gât.

El era cu șase luni mai mare și știa cele mai multe lucruri despre cele mai multe animale. Vota cu republicanii pentru că așa vota și taică-su, mergea la biserică pentru că mergea și maică-sa și avea o credință care o uluia până și pe bunica ei.

Stătuse în dormitorul lui din copilărie și observase lenjeria frumos împăturită și patul proaspăt strâns. Mama lui bătuse la ușă și le adusese fursecuri cu fulgi de ovăz. El era genul de băiat ce avea să devină genul de bărbat care are nevoie să fie îngrijit.

— Nu există alt gen de bărbat, a zis Norma într-o seară, când mâncau pui la grătar și priveau apusul spre St Francois.

Patch era alt gen, își spunea Saint, pătându-și bluza cu sos barbecue.

— Joseph e diferit pentru că el n-a avut o femeie care să facă de toate pentru el, a continuat Norma, citindu-i gândurile în timp ce-și ștergea bluza cu un șervețel. Așa cum nu știe nici el să aibă grijă. Cum să păstreze o prietenie. Cum să fie bărbat.
— Femeile îi învață pe bărbați să fie bărbați? a întrebat Saint.
— Bineînțeles. Cum altfel crezi că învață?
Jimmy o sărutase, dar nu făcuse altceva. Și nu fusese genul de sărut cu gura deschisă cum văzuse ta Patch și Misty, genul de sărut care ducea la genul de sex pe care îl vedea în filme și care o făcuse cândva să roșească, dar acum o făcea să-și pună întrebări în legătură cu înțelegerea pe care o făcuse cu Dumnezeu. Și cel mai mult când a purtat rochie, a băut două pahare de vin și și-a pus palma pe pieptul musculos al lui Jimmy, împingând-l ușor spre patul în care dormea ea. Respira neregulat când s-a desprins din sărut și a ieșit să ia aer.
În vinerea următoare a dus-o la Palace 7 să vadă un film. Actorul din rolul principal era atât de chipeș în costumul lui bleumarin, încât Saint s-a trezit atingându-l stângaci pe Jimmy până să apuce el să treacă de ușă. El a așezat-o jos și i-a spus că nu crede în sexul înaintea căsătoriei.
— A trecut pe-aici aseară și mi-a cerut mâna ta, a zis Norma.
Saint a tăcut o clipă.
— Dar n-am decât...

— leșiți împreună de ceva vreme. Știi cum e Jimmy, cât ține la tine.
Saint a sorbit din cafea, cu mintea la tânăra prostituată.
— Păcatul e ceva real?
Norma stătea în fața ei.
— Am văzut aseară o fată care a făcut multe... și știu că Dumnezeu nu e răzbunător și așa mai departe, dar clar ea nu poate fi judecată.
Norma a rămas tăcută o clipă.
— E fata pe care o caută Joseph?
Saint a clătinat din cap.
— Toți ne străduim, Saint. Unii oameni se sprijină pe alții. Unii oameni îți dau un imbold când ai nevoie. Știi ce gen e Jimmy?
Saint a clătinat din nou din cap.
— Uneori să fii obișnuit e mai mult decât suficient, a zis Norma.
— Vrea să aibă o viață ca a părinților lui.
— Par fericiți.
— Ce i-ai răspuns?
— Că nu pot eu să-i dau mâna ta și nu poate el s-o ia. E a ta și doar tu poți s-o oferi.
— Îmi pare rău că nu m-am dus la facultate, a spus Saint cu o urmă de provocare în priviri.
Norma a venit în spatele ei și i-a pus mâna pe umăr.
Saint și-a lăsat capul într-o parte și i-a simțit căldura pielii.
— Ce-ar trebui să fac?
— Aș zice să faci ce-ți cere inima, dar într-acolo se află nebunia. Crezi în soartă?

Saint a stat puțin pe gânduri și apoi a încuviințat.
— În ziua aceea, când ai luat arma bunicului tău și te-ai dus în pădure...
Saint încă vedea durerea pe chipul bunică-sii.
— Îmi pare rău...
— Dacă Jimmy nu i-ar fi spus lui Nix unde te duceai, dacă nu ar fi ținut la tine suficient ca să-i spună, atunci poate că aș fi rămas fără tine. Și Ivy ar fi rămas fără băiatul ei.
— Deci îi sunt datoare?
Norma a clătinat din cap.
— Nu. Dar zic că e un plan măreț pentru toți, iar Jimmy Walters e parte din planul tău.
— Cum știu dacă-l iubesc?
— Când vine vorba de căsătorie, dragostea e doar un musafir o dată în viață. Respectul și bunătatea, astea sunt adevăratele temelii. Dacă e să fiu sinceră, cred că ar trebui să te măriți cu el.
— Jimmy e un om bun, a spus Saint, înghițind un nod și simțind cum i se adună lacrimile în ochi. Dar nu e...
— Știu.

După dezastrul de la Merchants National Bank, Patch și-a vândut mașina și a petrecut o lună cărând mărfuri. La 4 dimineața își trăgea pe el un hanorac cu glugă și se ducea să încarce carne congelată în camioane care aveau s-o transporte în cealaltă parte a statului.
În timp ce mergea, zorii îl urmăreau ca o aducere-aminte că mai devreme sau mai târziu timpul îl va împinge mai departe. Închiriase o cameră la ultimul etaj al unei case vechi și plătise avansul cash, pentru că bătrâna se uitase la el ca și cum ar fi știut ce soi de om e.
Zilele deveneau tot mai lungi și mai grele și abia când se întuneca de-a binelea, când lipea bandă adezivă ca să nu mai lase să pătrundă lumina felinarelor din stradă și punea câte cinci foi de ziar pe geamuri, când scotea totul din dormitorul micuț, strângea covorul și dădea jos afișele cu nuferi, își trăgea salteaua pe podea, închidea ochii și dormea. Nu știa în care nopți avea s-o găsească, dar erau tot mai puține acum.
A observat două fete care aveau părul aproape cum trebuie, care vorbeau aproape cum trebuie. Fete care veneau de pe treptele unor școli legendare, beau în barurile facultăților și curând se plictiseau de același gen de băieți de colegiu. Îi aruncau priviri și confundau sclipirea din ochiul lui cu ceva care s-ar fi reflectat asupra lor. El le sonda trecutul, nu găsea acolo decât simetrie și se

strecura din camerele lor de cămin înainte să se crape de ziuă.
După o zi lungă s-a întors acasă și și-a găsit geanta pe terasă. Bătrâna i-a spus că nu-i place cum și-a rearanjat camera.
Timp de o lună își amânase căutarea pentru că știa că puținul noroc rămas nu trebuia biciuit atât de tare, astfel că s-a dus la un debarcader din Gloucester, s-a oprit la fiecare vas de pescuit și a întrebat dacă n-au nevoie de cineva pentru lucruri pentru care și-ar fi permis să angajeze oameni acum, când crescuse prețul homarilor.
A curățat alge de pe cabluri metalice, sânge, măruntaie și tendoane. A pus capcane, a ciopârțit momeală și a măsurat homari de la ochi până la coadă. A scotocit, a scos cochilii noi, a crestat femelele reproducătoare și le-a legat cleștii celor ghinioniști.
— Ușor, băiete! a zis căpitanul când se legănau peste valuri.
Stătea lângă consola centrală și ținea cârma, urmărindu-i pe oamenii căpitanului cum ridicau capcanele galbene de pe fundul apei, în timp ce seara înnegura valurile. În spate, coasta New England ascundea orașe și munți după plaje cu nisip alb.
Unii dintre oameni îl insultau din cauza banderolei de pe ochi, ca și cum s-ar fi prefăcut că e pirat. La început se așezase pe copastie, cu gâtul uscat de aerul sărat și cu dureri în obraji de atâta zâmbit. Și după aceea, când au ajuns la debarcader, a descărcat și a început curățenia, în timp ce

căpitanul a întins mâna spre răcitor și a scos berile.
Patch a rămas la bord și a băut singur, privind soarele care apunea.
Noaptea dormea pe o fâșie de plajă înconjurată de stânci, cu cămașa rulată ca să facă o pernă pe nisipul fin. Obosit după ziua de muncă, nu mânca nici pe departe suficient și păstra puținul pe care i-l dădea căpitanul, fiindcă știa că în scurt timp avea să plece spre ea.

109

După două săptămâni, doi dintre marinarii mai tineri l-au târât cu ei. Cabina mirosea a colonie ieftină și disperare, iar ei își treceau de la unul la altul o sticlă de Jim Beam și făceau speculații despre atracția studentelor pentru bărbații adevărați.

80 de kilometri într-o remorcă veche și în două ore a văzut apărând luminile din Boston.

S-au târât pe JFK Street, Patch îmbrăcat în blugii vechi și bocanci de piele atât de decolorați că nici nu-și mai putea aduce aminte exact ce culoare ar fi trebuit să aibă. În primul bar irlandez i-au zâmbit două fete, una a venit la el, a făcut conversație și i-a pus mâna pe piept în timp ce ea-și dădea părul pe spate și râdea la ceva ce el nu-și aducea aminte să fi spus.

— Rahat, tre' să-mi fac rost de-o banderolă de ochi, a zis unul dintre băieți când au ieșit în stradă și au pornit mai departe.

Într-un bar care se chema Boatman a cercetat fețele tuturor fetelor și s-a întrebat dacă stătea vreuna cum ar fi putut să stea ea, dacă zâmbea cum ar fi putut să zâmbească ea. A prins frânturi de discuții și a auzit forma cuvintelor ei, tonalitatea râsului ei. Grace era peste tot și nicăieri.

S-a așezat singur pe un scaun la bar, a văzut doi polițiști trecând pe lângă el, teama lui fiind rațională, dar fără motiv. Lumea lui era mică. Nu-l cunoștea nimeni.

Când și-a făcut loc prin mulțime, a auzit o voce puțin mai puternică decât restul, fiind limpede că fata avea probleme. A aruncat o privire, a văzut un cuplu care avea un fel de ceartă, fata înaltă și blondă cu spatele spre el, în timp ce bărbatul cu care stătea i-a pus mâna pe fund.
Fata l-a împins ferm în piept, dar el a râs și a tras-o mai aproape, în timp ce ea încerca să se desprindă din mâinile lui.
Patch a văzut câțiva dintre prietenii bărbatului râzând de ce se petrecea.
Bărbatul era înalt și lat în spate; părul deschis la culoare era dat într-o parte. A observat ghiulul, ceasul de aur. Aproape ajunsese la ei când fata s-a tras din nou în spate, reușind să se elibereze. Patch a tras un pumn greu.
S-a terminat repede.
Bărbatul masiv era grămadă pe podea, iar fata încă se împleticea când Patch s-a aplecat și a prins-o în brațe.
Abia atunci a reușit, în sfârșit, s-o vadă.
Ea a ridicat privirea spre el, cu gura întredeschisă.
Amicii bărbatului s-au adunat.
Lângă el, Patch și-a văzut echipajul, cu pumnii pregătiți și zâmbind.
O sticlă a zburat pe lângă capul lui și s-a spart de masa de alături.
În haosul unei bătăi de vineri într-un bar, Patch a ridicat-o de jos pe Misty Meyer și a dus-o în răcoarea unei seri perfecte din Boston.

Misty l-a ținut de mână și l-a condus prin poarta chinezească ai cărei lei supravegheau Beach Street și Surface Road.
— Tot ce e sub cerul ăsta e pentru oameni, a zis ea peste umăr.
— Și ce-i deasupra? a întrebat el, pierdut în zgomotul din Chinatown, mirosuri, lumini și forfotă.
A privit desenele de pe ziduri, miile de panglici.
Pe o stradă vizavi de parc s-au așezat pe niște lăzi răsturnate și au băut sake cald din cești de lemn, ea îmbujorată când și-a trecut degetele peste încheieturile umflate ale degetelor lui.
Și-a scos șapca și i-a pus-o ei, zâmbindu-i larg; ochii ei erau tot prea mult. Arăta altfel, dar Patch nu-și dădea seama în ce fel, și totuși aproape tot restul era la fel; poate că era din cauză că nu erau în Monta Clare; Misty părea mai pământească și, dacă era posibil, chiar și mai imposibil de atins.
— Arăți tot ca și cum ar fi 1975, a remarcat ea.
El s-a uitat la blugii ei decolorați și bluza de mătase, la pantofii cu toc și machiajul discret.
— Dar ai făcut mușchi, a zis ea, împungându-l în braț.
— Lucrez pe o barcă.
Ea s-a luminat la față.
— O corabie de pirați?
— Prădăm golful Casco de homari.

Misty a râs, un sunet care l-a dus în trecut. Lângă ei se roteau reclame cu neon. Un salon de înfrumusețare la subsol, dincolo de o evacuare de incendiu cu grilaj, gunoiul îngrămădit în strălucirea tot mai puternică a felinarelor de pe stradă.

Au evitat-o pe Grace, motivul pentru care el plecase, părinții ei și neplăcerile lucrurilor pe care le împărtășiseră, și pentru câteva clipe de extaz au fost doi tineri care aflau cele mai luminoase părți ale celuilalt într-un oraș care radia fără limite.

Au băut, iar ea a devenit un pic mai gălăgioasă, un pic mai pasionată când i-a povestit despre cursuri, seminare și profesori.

— Adică, oamenii ca tata au votat cu el fiindcă știe că n-o să am probleme să-mi găsesc de lucru. Își dorește ca stratul ăsta izolator să devină mai solid. Ar fi trebuit să-i vezi fața când i-am zis că servesc la bar, că vreau să-mi câștig banii. Cum ai făcut și tu când ai renunțat la școală. Noua Dreaptă nu-i ceva chiar așa de nou, Patch. Adică ne-a scos din recesiune aruncându-ne în datorii. Reducerea impozitelor pentru veniturile mari funcționează doar dacă există o transpunere reală, nu?

El a sorbit din sake, sperând și rugându-se ca ea să nu aștepte vreun răspuns din partea lui.

— Ți s-a părut inteligent? Am luat-o dintr-o carte, a zis ea.

— Ești la Harvard, Mist. Nu sunt convins că trebuie să simplifici, nici chiar pentru mine.

Cât mai erau în stare să meargă, ea l-a condus printr-un șir de străzi și i-a arătat diverse priveliști.
El a târât-o înapoi până la o cântăreață din Bay Village care încălzea întunericul cu chitara și sufletul pe care-l punea în voce.
Orașul și-a încetinit ritmul pentru ei, iar el s-a întins și și-a pus mâna pe mijlocul ei. I-a luat cealaltă mână și au rămas față în față.
— Parcă nu dansai, a spus ea și s-a apropiat mai mult.
Chitarista a zâmbit și a cântat ca și cum simțea pământul mișcându-se în mâinile ei.
Misty a tras adânc aer în piept, de parcă era pe punctul să se înece, dar voia să rămână conștientă.
S-au mișcat împreună, iar ea și-a apăsat obrazul pe pieptul lui.
— Nu mi-ai frânt doar inima.
— Îmi pare rău.
— Ai ales-o pe ea în locul meu.
— Toată lumea o să te aleagă pe tine. Toată lumea.
— Dar nu și tu.
El s-a aplecat și și-a lipit capul de al ei.
— Uită-te la noi aici, Patch. În lume.
Deasupra lor stelele străluceau, așa cum era menit să se întâmple.
În jurul lor oamenii se opreau și se uitau, pentru că muzica era frumoasă sau poate pentru că știau că tinerii care dansau împreună erau smulși dintr-un fel de carte de istorie tragică.

Patch a ridicat-o cu blândețe, cu mâinile ei în jurul gâtului în timp ce o rotea încet. În depărtare, a auzit sirene și s-a întrebat dacă așa o să se sfârșească.

— Nu știu cum să te uit, a șoptit ea în urechea lui, iar cuvintele ei și-au săpat drum în creierul lui și și-au făurit propriul loc acolo, ca să fie chemate în caz că ar fi existat momente de îndoială, momente de slăbiciune care-i spuneau că s-ar putea să fie bine, peste toate cele, peste ce făcuse și ce avea să facă, s-ar putea să fie destul de bun.

— Închide ochii, Misty. Și când îi deschizi din nou, o să fiu plecat. Și o să trăiești... viața asta al naibii de frumoasă. O să te duci la cursuri și o să vorbești cu alți tipi care au ceva de zis, care au opinii și idei. Curând o să-mi uiți chipul și sunetul vocii. Pentru că o să-ți dai seama că n-am avut niciodată prea multe de zis. Nimic.

Ea a clătinat vehement din cap. Patch ura s-o vadă plângând.

111
După aceea, l-a condus de-a lungul beznei râului Charles, iar Eliot House i s-a părut atât de măreață, că a rămas cu ochii la ferestrele albe solemne, iar când ea l-a târât în cele din urmă pe podeaua cu pătrate și pe scările cu lambriuri către camera ei, era amețit la gândul că Misty stătea într-un asemenea loc.
Ea l-a sărutat și el i-a răspuns.
l-a scos tricoul, s-a dat înapoi și s-a uitat la el, cu ochii urmărindu-i subțirimea; cicatricele purtate pentru ea. El a rămas în umbra șifonierului, de parcă oriunde se afla, deplângea spațiul pe care-l ocupa în lumea ei.
În orele dimineții s-a trezit, s-a strecurat din patul unde ea dormea și s-a uitat pe fereastră la cerul care parcă ardea peste râul Charles. A luat un creion și hârtie de pe micul ei birou și i-a schițat silueta, în detalii pe care știa că n-avea să le uite niciodată.
Când și-a scris numele și a pus desenul jos, a văzut de la geam curba cupolei și, dincolo de ea, parcul JFK.
Ca și cum ar fi furat din viața lui Misty, a urmărit privelișteа și s-a oprit unde știa că a stat cândva Grace, pașii lui peste pașii ei.
Atunci a știut că n-o să se întoarcă la căpitan.
Atunci a știut că lucrurile o să meargă tot mai rău și poate niciodată mai bine.

112

Dimineață s-a așezat la pian în halat, ochelarii ei erau pe capacul pianului și suportul partiturii ridicat dezvăluia scrisul auriu simplu. Afară bătea un vânt puternic care rupea codițele frunzelor îngălbenite până erau eliberate și cădeau, iar Saint se întreba dacă există ceva care are parte de o moarte mai frumoasă.

— Ce-i asta? a întrebat Norma.

Saint nu s-a întors ca să observe că bunica ei purta o rochie bleumarin și o pălărie cu flori de grozamă, ca și cum nu se putea hotărî dacă să sărbătorească sau să jelească.

— E cântecul unei broscuțe cu suflet introspectiv, a răspuns Saint și a privit anotimpul ca și cum ar fi fost ultimul, ca și cum n-avea să mai fie niciodată atât de remarcabil.

— E trist.

— Ba nu. E pentru iubiți și visători.

Saint se uita la tabloul cu casa albă în timp ce cânta și se gândea cum degetele lui strângeau delicat pensula, cum respira el când aducea culoare în viața ei. În noaptea de dinainte stătuse în hol și ascultase telefonul sunând, își înfrânase pornirea de a răspunde și îi ascultase în schimb vocea pe casetă în timp ce vorbea despre o goană după aur, o vară în Regatul din Colorado. O trezise pe bunică-sa și o făcuse să promită că o să păstreze înregistrările după ce se mută ea.

Saint și Norma au luat micul-dejun împreună pentru ultima dată. Fusese luată hotărârea ca

Saint să se mute în căsuța de pe Alexander Avenue, un dar de la mama lui Jimmy când părinții lui plecaseră din Monta Clare ca să-și petreacă bătrânețea în căldura Floridei. O casă unde aduceri-aminte despre toate lucrurile petrecute înainte cântau atât de zgomotos, încât ea își uitase propriile ritmuri. El i-a spus că aveau s-o decoreze împreună, că o să meargă la magazinul de bricolaj din Monta Clare și vor alege culorile care-i plac ei și vor reface complet baia și bucătăria.
Saint s-a îmbrăcat într-o rochie de culoarea fildeșului, cu corsaj de dantelă, simplă și fără pretenții, dar când a coborât treptele care scârțâiau, zâmbetul bunică-sii i-a spus că a făcut suficient pentru el, biserică și oamenii din oraș care se vor înghesui să o vadă pe polițista începătoare care se căsătorea cu veterinarul începător.
— Credeam că o să-ți faci coadă împletită, a spus Norma.
— Nu azi.
Voise să ia o mașină, dar Jimmy nu fusese de acord cu cheltuiala, așa că bunica și nepoata au plecat pe jos spre biserică, mergând încet ca să admire o dimineață care era pe sfârșite. Câțiva vecini au ieșit și au zâmbit, o fetiță le-a făcut semn cu mâna și a bătut din palme. Când au ajuns la intersecția cu Rosewood Avenue, Saint a tras adânc aer în piept.
Biserica era un cenușiu șters, în mai multe nuanțe; turlele se înălțau și, în fața lor, Saint a luat-o de mână pe Norma în capătul aleii șerpuite pe care mersese de mii de ori până

acum, plină de anticipare, teamă și, cel mai mult, ușurare.
— Sunt lacrimi de fericire? a întrebat Norma și i-a șters cu grijă obrajii.
Apoi a îngenuncheat și a folosit aceeași batistă ca să-i șteargă noroiul și iarba de pe balerini. A rămas acolo, cu genunchiul pe pământul umed și a ridicat privirea spre nepoata ei, proiectată pe fundalul unei biserici către care priviseră în perioadele cele mai bune și cele mai rele ale vieții.
— O să fie blând cu tine. Promit, a zis Norma.

Înăuntru era jumătate din oraș, iar când a venit momentul, bunica a condus-o în fața ochilor lor și ea a stat față în față cu el, îmbrăcat în costum la două rânduri, cu revere de satin și cravată oliv cu model.
Saint a făcut tot ce-a putut să zâmbească, să-și rostească jurămintele, să facă promisiuni de perspectivă dintr-un loc cu vedere limitată. Și abia când fusese spus și făcut aproape totul a făcut greșeala fatală să privească în spatele navei.
Patch stătea singur și o clipă i-a întâlnit privirea.
A luat mâna lui Jimmy. Când au răsunat aplauzele, iar el a condus-o pe culoar, Saint s-a uitat din nou după Patch. Și a văzut că dispăruse.
Afară, unde începuse să plouă în timp ce fotograful se pregătea, iar localnicii se adunau să arunce cu confetti, Saint s-a desprins din mâna soțului ei și s-a întors pe alee.
— Hei! a strigat ea.
Și a răsuflat înainte să se întoarcă el.
— Cum ai...
Patch a zâmbit.
— Sammy.
— Corect.
— Nu rămâi la petrecere.
El a clătinat din cap.
În scurt timp, părul ei s-a pleoștit din cauza ploii, dar au stat acolo multă vreme, atât de familiari și atât de străini.

— Pare...
— O să fie veterinar, a spus ea.
— Întotdeauna ți-au plăcut animalele.
Ea a zâmbit și s-a întrebat dacă el o vedea tot pe fata cu dinții strâmbi și salopeta ruptă în ambii genunchi.
— Se poartă frumos cu tine? a întrebat Patch.
Saint ar fi vrut să-i spună că Jimmy a zis că n-au loc pentru pianul ei. Că uneori ea îi pregătea cina și el uita să-i mulțumească. Și că nu era nebunatic în vreun fel bun. Voia să-i spună lui Patch că lui Jimmy nu-i plăcea că ea e polițist. Că voia să facă imediat copii și când o să-i aibă, se aștepta ca ea să renunțe la viața ei și să înceapă o viață de mamă. Și cel mai mult voia să-i spună că-i e frică. Era o polițistă care făcuse multe lucruri curajoase. Dar îi era frică.
— Se poartă bine cu mine.
El a luat-o în brațe, iar ea i-a simțit puterea și căldura când mâinile lui au apăsat-o pe șale, iar pieptul i s-a lipit de al lui.
— Mi-e dor de tine, i-a șoptit ea la ureche.
— În fiecare zi, a răspuns el.
— Sunt tare multe de spus, Patch.
— Dar nimic n-o să schimbe mare lucru, a zis el și i-a șters lacrimile.
— O să fii bine, copile.
Și apoi s-a întors la biserică, unde a găsit-o Norma, care a dus-o într-o cameră unde i-a șters fața și i-a aranjat părul și puținul machiaj pe care-l purta.
— Ești frumoasă, a spus Jimmy.
— Mulțumesc.

— Mi-era teamă că o să porți coada aia împletită de când eram copii, a adăugat el râzând. Unde ai fost?
— A trebuit să-mi iau rămas-bun de la cineva.
Saint a reușit să zâmbească la poze, a reușit să strângă mâini și să pupe obraji și a făcut conversație cu toată lumea care a umplut sala de ceremonii a bisericii până seara.
Abia când s-a golit ringul de dans și s-au stins reflectoarele, iar Jimmy a luat-o în brațe, a simțit un mic fior de ușurare că Patch a plecat înainte de recepție.
Micul grup s-a adunat la margine și a zâmbit în timp ce boxele au pârâit când au răsunat primele note.
— De ce ai ales cântecul ăsta? a întrebat Jimmy în timp ce se legănau ușor.
— Îmi place.
Saint s-a mișcat împreună cu el și nu l-a privit, preferând să închidă ochii strâns.
A cântat în șoaptă despre Mona Lise și Pălărieri Nebuni și cum în New York nu creșteau tufe de trandafiri.

114

Nix stătea cu undița în apă și fața umbrită de pălăria de soare. A scos somn și șalău și avea juvelnicul atât de plin, că a aruncat vreo doi pești înapoi în apă, cât își bea berea rece.

— Voiai să mă vezi, a spus Saint.

— Și ai venit până aici. Ar trebui să fii în luna de miere.

— Am primit mesajul. Am venit.

Soarele cobora peste Glenn Hook Reservoir, încălecat peste Calder County și Winton. Saint a privit peștișorii care săreau din apă, în timp ce ea arunca momeală între șiruri de stuf și vedea bibanul negru urmărind scrumbia.

— I-am spus Normei că poate aștepta până te întorci, a zis Nix.

— N-am... n-am plecat nicăieri. Facem economii să reparăm casa. Și se apropie examenele lui Jimmy.

Nix venise cu autorulota și o parcase pe terenul de campare de lângă Crook City Causeway.

— Deci de ce ai nevoie? a întrebat Saint când el a dat să-i întindă o bere, dar ea a clătinat din cap.

Nix a pus berea înapoi în lada frigorifică.

— Hai să stăm puțin de vorbă.

În ultimii ani, Saint lucrase șapte zile din șapte; avea o senzație vagă de trecere a timpului doar din schimbarea anotimpurilor și nimic altceva. Privea mușcătura aspră a iernii, dar nu simțea frigul. Călca în picioare stratul verde din pădure primăvara și se

arunca în banalități, patrule și intrări prin efracție, amenzi de parcare și delicte.
A coborât privirea spre banda simplă de aur de pe deget și s-a gândit la noaptea nunții. Cum Jimmy ejaculase înainte să apuce ea să se dezbrace. Și cum se înfuriase și ieșise din camera lor ieftină de motel ca să fumeze o țigară în mașină. Când se întorsese, adormise, iar ea se uitase în tavan și-și văzuse în minte viața și conturul greșelilor. În zori, el s-a urcat peste ea și i-a gemut în ureche. Se terminase aproape imediat. Ea crezuse că s-ar putea să doară. Crezuse că măcar o să simtă ceva.
— Îți place viața de femeie măritată? a întrebat Nix.
Ea a răsucit verigheta cu o măsură prea mare pentru degetul ei subțire.
— E bine.
— Și pun pariu că Norma e fericită.
Saint a zâmbit.
— Voia să mă mărit cu Jimmy. Crede că e un om bun.
— Crezi că ăsta e motivul?
Saint s-a întors spre el, iar Nix și-a netezit mustața.
— Dacă te-ai măritat cu Jimmy, poate asta înseamnă că n-o să se mai teamă așa de tare de Joseph.
— Ce vrei să spui?
— De câte ori ai făcut ceva nechibzuit, de fiecare dată când ai luat-o pe arătură, a fost din cauza lui, a zis Nix și a zâmbit.
— Bunica mă protejează.

— Ești tot ce are. Și meriți să fii protejată, Saint.
Ea a roșit ușor.
— Îl iubești pe băiatul ăsta? a întrebat el și nu s-a uitat în ochii ei, pentru că nu era simplu s-o întrebe asta.
— Iubirea e un musafir.
El a râs, dar nu fără blândețe.
— Ei, atunci sper că în curând o să vină să stea mai mult.
— Tu n-ai fost căsătorit niciodată.
Nix a sorbit din bere.
— Se zice că o viață... o ocazie. Dar eu cred că o singură viață e făcută dintr-o duzină sau mai multe roluri și responsabilități. Pot să enumăr versiuni ale mele ca prieten și dușman. Greșelile sunt devieri care-ți aduc aminte care-i calea cea dreaptă, Saint. Să iubești și să fii iubit e mai mult decât poți să te aștepți, mai mult decât suficient pentru 1 000 de vieți obișnuite.
— Nu știu dacă e adevărat.
— Sper ca într-o bună zi să știi.
Saint a alungat niște muște.
— Nu ți-ai dorit niciodată copii?
— E o responsabilitate. Îi admir pe cei care și-o asumă. Au în plan să aducă o persoană pe lumea asta.
— Nu e întotdeauna un plan.
— Un milion și jumătate de întreruperi de sarcină anul trecut. La fiecare clinică ai câte un strigoi cu o opinie și o pancartă.
Saint și-a mutat privirea spre apă.
— E direcția potrivită.

— Prea puțin, prea târziu pentru unii.
— S-ar putea să fie cea mai îngrozitoare lună de miere pe care a avut-o cineva.
Nix a râs din toată inima.
— Când eram mic, am avut un câine. Iubeam potaia aia de parcă ar fi fost om. Poate mai mult. Pare ciudat?
Ea a încuviințat, iar el a râs din nou.
— În oraș sunt femei care vor să iasă cu tine, a spus ea.
— Poate cu ideea. Eu, cel adevărat, mi-am pierdut inima acum 30 de ani.
Saint a zâmbit.
— Ce s-a-ntâmplat?
— Ce se întâmplă întotdeauna. Unul îl lasă pe celălalt singur.
Și-a ridicat berea spre apă, iar ea n-a putut să-și imagineze o femeie care l-ar părăsi.
— Încotro o iei după asta?
El a tras firul, l-a aruncat din nou, s-a așezat și a băut.
— Un drum lung până la Severy City. Poate că o să pescuiesc în caiac. Am pus ochii pe peștii-lună.
— Bunicul pescuia biban.
Nix a fluierat și apoi a zâmbit larg.
— Râul Alabama. Toată primăvara în nord, poate cel mai bun biban pe care l-am pescuit vreodată.
Saint n-a zis că Nix părea mai trist de-atunci. Nu putea spune de ce, doar că pentru el fusese scris ceva de neșters în ziua în care dispăruse Joseph sau poate în ziua în care Marty Tooms își pierduse restul vieții. Ca și

cum n-ar fi putut nicicum să înțeleagă lucrurile pe care nu le pusese sub semnul întrebării până atunci. Cum a trăit un ucigaș în orașul lui.
— Uneori cred că am ajuns departe, a zis ea.
— Și alteori, că n-am făcut nici măcar un pas.
— Mă gândesc la Callie Montrose. Am auzit că tatăl ei s-a pensionat anticipat. Am auzit și că a făcut ceva necazuri nu demult.
Nix și-a lipit sticla de frunte.
— Poate că toți ar fi trebuit să ne oprim atunci. Să închidem și să ne ducem acasă. Richie Montrose o să-și ducă zilele pe fundul unei sticle de whisky. Nu pot să spun că-i găsesc vreo vină.
Când aerul s-a mai răcorit, s-a lăsat pe spate și s-a uitat cum dispare lumina.
— Te caută FBI-ul, a spus el. M-a sunat cineva pe nume Himes. Ceva executiv. Vor să mergi cu avionul în Kansas City și să discuți cu ei.
— Bine.
Nix și-a aprins un trabuc.
Au rămas acolo până când cerul a colorat apa în liliachiu.
La mașină, l-a îmbrățișat strâns. Nu cunoștea om mai bun decât șeful de post Nix.

Jimmy ciugulea din puiul pe care-l pregătise ea.
— E destul de rău că nu pot să dorm noaptea fiindcă îmi fac griji pentru tine în Monta Clare.
Avea cearcăne negre. În weekenduri nu se bărbierea, iar obrajii și gâtul îi erau presărate cu tuleie negru-albăstrui. În cele mai multe nopți învăța până târziu, surprins de propriile limitări. Avusese note bune la școală. Nu-și pusese niciodată sub semnul întrebării viitorul, capacitățile, credința în sine și în faptul că totul avea să fie bine. Era unul dintre lucrurile pe care le admira cel mai tare la el.
— N-ai de ce să-ți faci griji pentru mine.
— Ești soția mea.
— E cariera mea, Jimmy. Pentru mine e important.
El a luat o gură de apă.
— Nu crezi că știu de ce o faci?
— Vreau să fac ceva important, a răspuns ea și și-a băgat mâncarea în gură, dar n-a putut s-o înghită.
Tapetul din spatele lui fusese scos de pe perete, dar lăsat în grămezi umede.
Saint s-a ridicat și a dat să strângă masa.
El a tras-o în poala lui, iar ea a zâmbit.
— Ne avem unul pe altul. Avem credința. Aș face orice pentru tine.
— Știu. Și eu aș face orice pentru tine, Jimmy.
— Numai să vii la bal nu.

A ciupit-o de șolduri și ea a râs, a râs și el, apoi a sărutat-o.
— Nu te duce în Kansas. Abia am reușit să accept ideea că sunt însurat cu o polițistă.
— Jimmy, eu...
El a întins mâna spre sânii ei.
— Ar trebui să mai încercăm... diseară. Acum.
— Vasele...
— Poți să le speli după aia.
A tras-o de mână și a dus-o la etaj.

Saint și-a lipit fața de geam, în timp ce stomacul i se strângea în ritmul motoarelor Boeingului 720.
Nu mai zburase cu avionul până acum, refuzase politicos băuturile și nu făcuse caz de fumul gros de la o duzină de țigări, deși bărbatul de lângă ea părea hotărât să-i înceţoşeze vederea.
Din fericire, a durat mai puțin de o oră până să aterizeze și să pună piciorul în Kansas City. O mașină a dus-o la un sediu federal, unde s-a alăturat celor 73 de agenți și 43 de membri ai personalului tehnic care acopereau districtul de vest din Missouri și tot statul Kansas. A trecut de controlul de securitate, a urcat în lift și a coborât într-un iureș zgomotos. Oameni care vorbeau la telefoane în birouri cu pereți cenușii de pâslă, ca și cum perspectiva ar fi fost ceva peste sarcinile la ordinea zilei.
Pe un panou erau chipuri, nume și infracțiuni, de la crimă la droguri și evadări din închisoare. Recompensele erau de ordinul milioanelor. S-a gândit la Nix, la secția de poliție din Monta Clare, și a simțit un nod de emoție în stomac când a fost condusă într-un birou cu pereți de sticlă.
A făcut cunoștință cu Himes, cu 20 de ani mai mare și cu o titulatură atât de lungă, încât a pierdut șirul după *executiv*. Pe perete erau atârnate plăcuțe, fotografii înrămate cu el și diverși demnitari pe care ea nu-i cunoștea. l-a făcut un scurt istoric, de la

Eberstein la Bonnie Parker și Clyde Barrow. Saint se întreba de câte ori o spusese, câți începători stătuseră pe scaunul ei, cu ochii mari și ambiții arzătoare.
S-a concentrat asupra masacrului din 1933, patru oameni ai legii uciși de Adam Richetti și Charles Floyd, când Frank Nash era transferat înapoi în închisoarea Leavenworth. A trecut apoi la Olle Embry, și-a băgat un șervețel în cămașă, a rupt în două un sandvici în covrig și i-a oferit ei partea mai mică.
Saint a clătinat din cap.
— Cu meseria asta, mănânci când poți. Nu știi niciodată când ești solicitat.
— Cu tot respectul, domnule, tot nu știu ce caut aici. Vorbiți despre cum e să fii agent, dar eu sunt cu doi ani mai mică decât vârsta minimă.
— Putem recruta din orice...
— Deci îmi oferiți un post? Cred că s-ar putea să fi făcut o greșeală. Știți, eu sunt nouă...
Himes a lăsat covrigul jos, s-a ridicat și și-a scuturat firimiturile de pe pantaloni.
— Noi nu facem greșeli. Nu e un post... mai degrabă o repartiție. Și poți să începi...
— Presupuneți că vreau.
El a zâmbit.
— Ți-am cerut dosarul. Ai ceva palmares. Cazul Eli Aaron. Am văzut poza.
Saint știa despre ce fotografie e vorba. Fusese publicată pe prima pagină în *The Post*. Stătea, mică, în fața flăcărilor casei lui Aaron, cu obrajii înnegriți de funingine. După câteva

ore avea să-l găsească pe Patch și să-i salveze viața.
— Și ai absolvit prima din an. Ai refuzat facultățile din Ivy League.
— E ceva ce nu știi despre mine?
— Ești căsătorită.
— Da.
S-a gândit la Jimmy, cum plecase de-acasă înaintea ei, nu-i urase noroc pentru că el nu voia s-o lase să plece.
Himes a luat iar sandviciul, a mușcat din el și o bucățică de salată i-a rămas atârnând în colțul gurii.
— Majoritatea am fost căsătoriți la un moment dat. Tu încă studiezi. Cursuri prin corespondență. Licență principală în psihologie, secundară în științe comportamentale.
Nu mai spusese nimănui în afară de Jimmy că făcea cursuri, și asta doar pentru că el îi găsise lucrările.
— De ce? a întrebat el.
— Exact din motivul ăsta. Mă interesează „de ce".
— N-are nicio legătură cu o fată dispărută. Pe nume Grace.
A aruncat un dosar pe birou, iar ea l-a deschis, a văzut cadavrul sau mai degrabă lipsa lui, doar niște oase.
— Găsite lângă Tensleep Creek. Mai sus de Misty Moon Lake.
— Dar...
El i-a dat pagina. Ea a cercetat-o din priviri și apoi s-a fixat la fotografie. A simțit cum îi

îngheață sângele în vine și rămâne fără aer în plămâni.
Mătăniile.
— Angela Rossi. Nu putem stabili exact data decesului. Dar e una de-ale tale, nu?
Saint s-a gândit la Eli Aaron.
Himes s-a șters la gură cu dosul palmi.
— Putem să te ajutăm. Și cred că ai fi valoroasă pentru echipă.
— Să fac ce anume?
El a aruncat un alt dosar pe birou între ei.
Scrisul îngroșat, negru.
JAF BANCAR
— Nu înțeleg, a zis ea.
Prima pagină. Imaginea era neclară. Un bărbat care purta șapcă de baseball și ochelari de soare.
— Cât a luat?
— Câteva mii de dolari.
Himes i-a întins încă trei pagini.
— Șase bănci deja. De la Lawton la Austen și Kingsville. Aproape că a fost împușcat la Merchants National.
Saint a răsfoit paginile cu interogatoriile cu funcționarii, care spuneau toți aceeași poveste. Era calm și politicos.
— S-ar putea să nu fie același, a zis ea, pentru că locurile faptelor erau departe unele de altele.
— Este.
— Cum?
— Are aceeași armă.
Saint s-a încruntat.

— Îmi pare rău, dar tot nu văd legătura. De ce m-ați adus până aici cu avionul când, cu tot respectul, sunt cât se poate de lipsită de experiență? Aveți oameni aici, probabil oameni care știu măcar câte ceva despre jafurile bancare. Și...
— Scoate un pistol cu cremene cu un singur foc, a zis Himes, sprijinindu-se de spătarul scaunului și privind-o atent. Probabil o replică. Foarte neobișnuit.
Ritmul cardiac i-a devenit puțin mai rapid. O armă de pirat.

Vânătoarea
1983

117

A inspirat profund orașul, s-a dus la teatru și a văzut o adaptare nefericită după *Hamlet*, apoi s-a dus singură la un restaurant și a mâncat pui la grătar. Mergea acasă în fiecare weekend cu avionul ca să-l vadă pe Jimmy, care nu vorbise mult de când picase examenele.

Când îi spusese că o să-și petreacă următoarele săptămâni și unele weekenduri în Kansas, el protestase. Când i-a spus de ce, dăduse cu pumnul în frigider, singura victimă fiind mâna lui, pe care Saint i-a bandajat-o.

— Se înfurie, a zis Saint.

— Furia e teamă îndreptată în direcția greșită, a răspuns Norma.

— Adică îi e teamă de frigider? N-ai zice, dacă-l vezi fără cămașă. Acum are sânii mai mari ca mine.

Norma și-a mușcat buza și i-a întors spatele.

Saint a început să facă sport, să alerge la prima oră, bătând străzile dimineața până și-a mărit viteza și distanțele. A găsit un salon în estul orașului și și-a adăugat puțin blond la nuanțele ei de castaniu. A privit moda schimbătoare, păr lung, umeri cu pernuțe și pantaloni de nailon. A văzut culori aprinse și ținute sport, parcă toate tendințele subliniau că ea se oprise cu zece ani în urmă.

Duminica, la colțul din Bleaker Park era o piață volantă, iar Saint își petrecea timpul alegând verdețuri, întorcând frunzele și țâțâind, când le vedea culoarea, într-un fel

care ar fi mulțumit-o pe bunică-sa. Cântărea bamele în mână și găurea pepenii roșii ca să le verifice interiorul, iar apartamentul ei perfect curat se umpluse curând de mirosuri bogate de cămin. Gătea suficient pentru o lună, mânca singură la o masă rotundă și când termina, începea curățenia îndelungată. Faptul că avea propriul spațiu îi oferea alinare și confort și, dacă era să fie dureros de onestă, ar fi remarcat că principalul motiv era absența lui Jimmy. Uneori suna și-i răspundea robotul; alteori îl întreba ce-a făcut peste zi, iar el rămânea mai mult tăcut și nici măcar n-o întreba cum îi mersese ei.
Seara se așeza pe canapeaua ei nouă, trăgea jaluzelele, stingea lumina și punea caseta în casetofon.
Asculta vocea tânără a lui Patch în înregistrările interogatoriilor.
Mi-e dor de ea.
Glasul lui răsuna în tot apartamentul ei.
Târgul fusese destul de simplu. Saint avea să-l caute pentru că Himes zicea că l-a mai găsit o dată, când nu reușea nimeni altcineva. În schimb, ea putea folosi resursele vaste al FBI ca s-o caute pe Grace.
Avea să se instruiască împreună cu echipa lui Himes.
— Jefuirea băncilor e o treabă serioasă, zicea el în fiecare dimineață, fără să zâmbească, în timp ce mânca o brioșă cu tărâțe.
La prânz, Saint a întrebat până la urmă de ce se agita Himes așa de mult să găsească un om care nici nu lua atât de mulți bani.

— Unele cazuri te afectează. Am o fată. Sper că, dacă o să dea vreodată de necaz, să existe un băiat ca Joseph Macauley s-o ajute.
Saint și-a ridicat privirea din sandvici.
— Și?
Himes a înmuiat un cartof prăjit în sosul barbecue.
— Dacă îl prindem acum, mai are o șansă. Până acum a avut noroc. Dacă nu-l prinzi, o să-l omoare cineva.

Saint a condus aproape 140 de kilometri pe autostrada 177, pe lângă excursioniști care mergeau prin iarba înaltă, ca să ajungă la tribunalul din Chase County, o clădire din piatră de calcar, cu acoperișul roșu. Și-a parcat berlina în față la First Kansas Bank și i-a văzut pe localnicii din Cottonwood Falls holbându-se la ea.
A fost condusă într-un birou din spate, unde s-a întâlnit cu o fată care n-avea mai mult de 19 ani. Un zâmbet larg și păr castaniu des, ecuson pe care scria DAWN și unghii vopsite îndrăzneț în roșu, ca și buzele.
— Te superi dacă mănânc de prânz cât vorbim? a întrebat Dawn, despachetând un sandvici atât de subțire, că n-avea cum să aibă prea multe în el.
A mușcat și s-a încruntat.
— Se lipește de cerul gurii, așa că s-ar putea să mă mai bâlbâi.
Un bărbat înalt s-a întors cu o casetă pe care i-a dat-o lui Saint, i-a aruncat o privire lui Dawn și a ieșit.
— Vrea să ies cu el, a zis fata. Familia lui are o fermă pe care el o s-o moștenească. Mirosul ăla nenorocit de vaci.
— Poți să-mi spui ce s-a întâmplat? a întrebat Saint, privind-o în ochi și încercând să mențină contactul vizual.
Dawn și-a pus sandviciul jos și a zâmbit.
— Ei, ăla era un băiat cu care aș ieși.
— Un jefuitor de bănci?
Dawn și-a dus teatral mâna la piept.

— N-a furat nimic, în afară de inima mea îndurerată.
Saint și-a dat ochii peste cap.
— Adică, a trecut deja ceva vreme, dar mă gândesc în fiecare zi. A intrat și eram singură, ceea ce nu-i neobișnuit pentru o dimineață de miercuri. Și a venit la tejghea și a zâmbit... și nu era un zâmbet obișnuit. Adică a luminat totul în jur. Avea șapca asta, un soi de beretă kaki, cred.
— Și ce-a zis?
— A zis că o să jefuiască banca, a răspuns ea zâmbind larg.
— Nu ți-a fost frică?
— Puteai să vezi că era un om decent și să știi că-mi dau seama cum sună asta. Nici măcar n-a scos pistolul, doar și-a deschis puțin haina. Și arma asta era... era frumoasă, gen. Și blugii erau strâmți și...
Saint a ridicat mâna.
— Și ce-a mai zis?
— Am deschis sertarul cu bani și nu erau prea multe bancnote, așa că îmi căutam cheia de la celălalt și el s-a uitat dincolo de mine, la poza de pe perete. O vezi? E cu părinții mei și cu mine, când eram mică, în ziua când au preluat banca de la bunica. Și băiatul ăsta... a început să-mi pună întrebări.
— Ce te-a întrebat?
— I-am spus că a fost greu, să știi. Suntem o familie de bancheri și n-avem decât bani din zonă, iar comunitatea fermierilor, abatoarele și islazurile produc, dar nu cumpără nimeni.

Prețul grâului și toate cele. Fermierii din Kansas nu mai hrănesc lumea.
Saint a văzut primele semne de tristețe dincolo de teatru și aiureală.
— M-a ascultat cât am vorbit. Și... știi cum sunt băieții, cum se uită la țâțele tale...
Dawn a aruncat o privire la pieptul lui Saint și a tresărit puțin.
Saint a oftat.
— Vreau să zic că băiatul ăsta mă asculta. Și avea pielea așa, un fel de auriu, și părul era puțin blond, dar mai închis, și pun pariu că după ochelarii ăia negri ochii erau...
— Deci i-ai dat banii și după aia ai sunat la 911?
Încă un zâmbet, de data asta cunoscător, gândit.
— Asta-i chestia. N-a luat nimic. A lăsat bancnotele pe tejghea și a plecat.
— A lăsat banii?
— Și pe mine.
Încă un oftat.
— Nici nu l-aș fi reclamat, dar știi, se verifică înregistrările de la camerele de securitate.
Saint a mers după Dawn într-un mic birou unde un bărbat înalt introducea o casetă în aparat.
— Ești cât pe ce să privești începutul unei povești de dragoste, a avertizat-o Dawn.
Când l-a văzut, Saint n-a putut să nu zâmbească. A întins mâna și abia s-a abținut să nu atingă ecranul. Cu inima grea, cu gura uscată când și-a dat seama. Știuse, dar să-l vadă așa...

— Ce dracu' ai făcut, băiete? a întrebat ea încet, pentru sine.

119

A dormit la un motel de la autostrada 33. Payne County și kilometri întregi de verde întrerupt de depozite cu cupole albe de petrol nerafinat și intersecții subterane de conducte, a făcut o baie atât de fierbinte încât respira aburi.

Afară, în mașina răcită, motorul pârâia. Se simțea deja cam ca un negustor ambulant care vindea o iluzie de siguranță.

Telefonul era lângă ea, cu firul întins când a format numărul.

— Bună! a zis ea.

— Bună! a răspuns Jimmy.

— Ce mai faci?

— Fac.

— Poți să repeți examenul.

El n-a răspuns, iar ea parcă-l vedea stând în fotoliul lui. A întrebat de animale, de părinții lui și dacă a mâncat. Saint auzea *SportsCenter*, auzea cum deschide o cutie de bere.

— Mi-e dor de tine.

— Atunci vino acasă.

— Casa și noi. Așa te-ai gândit?

— Ți-ai găsit o biserică, Saint?

— Caut încă.

Nu căutase încă o biserică în Kansas la care să se ducă.

El a pufnit.

— Te iubesc foarte mult. Și știu că te-am dezamăgit. Și pe părinții mei, și pe bunica ta. Dar o să...

— N-ai dezamăgit pe nimeni. O să fie în regulă, Jimmy. Trebuie să te concentrezi și...

— Nu crezi că am învățat suficient de mult? Sau poate e din cauză că stau în pat fără să dorm și-mi fac griji pentru soția mea, de ce nu e acasă.
— Jimmy!
O vreme a ascultat și a așteptat. Apoi a auzit tonul rece.
Telefonul a sunat după un minut.
Apelurile ei erau transferate oriunde mergea, în principal ca bunică-sa să dea de ea. Norma căzuse, zicea că nu-i grav, dar Saint îl rugase pe Nix să treacă pe la ea când nu putea Jimmy. Stătuseră pe terasă și băuseră atât de mult brandy, încât Norma a mai căzut o dată.
— Jimmy?
— Era un pirat pe care-l chema François l'Olonnais.
Saint s-a așezat.
— Era rău de tot. Avea o ură aproape nebună pe spanioli. Și eu știu ce înseamnă nebunia.
Saint s-a silit să nu zâmbească.
— Într-o zi a capturat o corabie spaniolă și i-a scos căpitanului inima care încă bătea, apoi a mâncat-o. Și a cruțat un membru al echipajului, ca să poată povesti ce a văzut. A mai navigat poate încă zece ani înainte să fie capturat de tribul Kuna. L-au sfâșiat în bucăți. Se zice că unele dintre bucăți au fost mâncate.
— Adorabil.
— Karma are o oarecare poezie, nu?
Saint a închis ochii în timp ce apa se scurgea de pe ea.
— Ce mai faci, băiete?

— Am senzația că mă apropii de ea, Saint.
Ea a respirat adânc. Durea.
— Unde ești? Porți vestă antiglonț cu litere galbene și șapcă de baseball sau e doar pentru filme?
— Ți-a zis Sammy.
— Mi-e bine să știu că ești acolo, de partea legii, Saint. Cum se poartă Jimmy cu tine?
— E... e bine.
— Știi că meriți să ai toată lumea la picioare, nu? Dacă spune cineva altceva, îi trag un pumn în gură.
Saint a zâmbit, aproape că îi venea să plângă.
Robinetul picura.
— Am fost azi în Cottonwood Falls. La First Kansas Bank.
Multă vreme nu s-a auzit decât pârâitul liniei telefonice.
— Așa, a spus el, iar Saint și l-a imaginat într-o cabină telefonică de la capătul lumii, cu fruntea lipită de geamul rece și privind golul atât de vast, încât n-avea de unde să știe dacă plutește sau cade.
— Dawn te-a făcut să zâmbești? a întrebat el.
— Trebuie să încetezi.
— Mda.
— Nu poți să fugi veșnic, Patch.
— Nu fug. Caut. Și le dau și altora mijloacele să caute. Rețeaua se lărgește de fiecare dată. Nu doar pentru ea. Pentru fiecare Grace pierdută.
— Mănânci?
Și l-a imaginat dându-și ochii peste cap.

— Da, mami. Chiar săptămâna trecută am mâncat un mistreț.
Ea s-a ridicat și s-a așezat din nou, pârâiașele s-au adunat, dar mintea îi era în luminiș, la trupul mic care se agăța hotărât de viață. Bunica ei ar fi spus acum că el avea un nou scop.
— Am văzut-o pe Misty.
— Cum e?
— E... perfectă, știi tu.
— Îmi aduc aminte.
— Mi-a zis că vrei să vorbești cu mine.
— Am întrebat-o pe mama ei... mi-a zis că Misty te-a uitat de mult, dar am făcut-o să promită, pentru orice eventualitate.
— Ca să te asiguri.
— Trebuie să te văd. Trebuie să vorbesc cu tine față în față.
— Sunt convins, doamnă agent federal!
Tăcere.
Apoi a vorbit, de data asta mai încet, mai puțin sigur, Patch pe care doar ea avusese ocazia să-l vadă când erau copii.
— Deci asta e. Tu... tu ești cea care mă caută.
Saint a îndepărtat receptorul, pentru că nu avea încredere în vocea ei.
— Știi că nu pot să vin să te văd, Saint.
— De ce, băiete?
— Se zice că sunt pirat. Și tu ești omul legii.
Multă vreme, Saint și-a reglat respirația după a lui, iar când a vorbit a închis pleoapele ca să acopere lacrimile.
— Când o să fie vremea, o să te prind.
— Știu.

— O să mă omoare.
— Știu și asta.

La ceva mai mult de 1 600 de kilometri depărtare, Patch trecea pe lângă vilele opulente din Charleston, se oprea în fața fiecăreia, privea detaliile, și le imagina în culorile potrivite, poate înainte să fi fost modificate. A sunat la poartă și a străbătut aleea, inspirând parfumuri cerești. A fost întâmpinat de o menajeră care i-a spus că aici locuia de aproape un veac aceeași familie binecuvântată.
— Am primit o scrisoare de aici acum câțiva ani. Scrisă de părinții unei fete pe nume Mya Levane.
Menajera l-a scos în grabă în stradă și a închis ușa în urma ei. l-a spus că trupul fetei fusese găsit cu șase luni în urmă.
— Ce s-a întâmplat cu ea?
Femeia s-a înmuiat un pic, a zâmbit și i-a pus mâna pe braț.
— Nimic din ce-ai vrea să afli, fiule.
El i-a vorbit puțin despre Grace; ea l-a oprit și i-a zis că nu Mya era fata lui, că ea era peste graniță, în Mexic, la vremea aceea.
După o oră, a intrat la Bank of South Carolina. A plecat cu 1 000 de dolari, a păstrat 200 și a dat restul unui grup de persoane fără adăpost de lângă râul Ashley. O fată nu mai mare de 14 ani l-a îmbrățișat și nu i-a dat drumul multă vreme.
A mers cu autobuzul în noapte, printr-un peisaj care s-a schimbat din apusul care arunca flăcări peste lanțul Blue Ridge într-un

cer înstelat care gonea orice urmă de viață de pe dealurile luxuriante.
N-a dormit, și-a ținut doar mâna pe cicatrice, iar gândurile i-au fugit în urmă, de la o viață la alta. Când reflecta farurile camioanelor singuratice aflate în trecere, ochiul lui vedea prin obiectivul unui băiat de 15 ani, ca și cum n-ar fi dus povara spectrală a vânătorii, junghiul înfometat a unui milion de ore fără rezultate. S-a întrebat cum o să se termine. Care o să fie ultima scenă, când va cădea cortina, cei interesați deja plecați. Gândurile i s-au oprit la Eloise Strike, la tatăl ei, Walter. Ceva, poate forța bărbatului, îi spunea că s-ar putea să caute aceeași fată. Era o intuiție. Era tot ce avea.

121

Ușile grele au fost descuiate, spațiul dintre ele suficient pentru doi oameni.

Gratiile tăiau razele soarelui în timp ce aștepta pe podeaua ceruită, în genul de tăcere pe care nu și-o imaginase posibilă într-un asemenea loc. Saint s-a înfiorat, s-a adunat, apoi a fost condusă într-o încăpere lungă și îngustă, unde nu se aflau decât o masă și două scaune.

Tooms aștepta, cu cătușe la mâini și la picioare.

Totuși, zâmbea.

— Voiai să mă vezi? a întrebat Saint.

Scrisoarea venise la casa înaltă, iar Norma o sunase imediat.

Tooms slăbise mult. Avea pielea cenușie. Când l-a privit în ochi, nu l-a văzut pe bărbatul care o ridicase cândva în brațe când căzuse de pe bicicletă.

— Am primit scrisorile tale, a zis el.

— Le-ai ignorat.

— Viitorul începe azi, sigur.

Deasupra, lumina era prea dură, de la becul protejat cu grilaj negru. A tras în piept mirosul captivității, dincolo de transpirație, detergent și oțet.

— Ești polițistă, a spus el și a reușit să zâmbească. M-am gândit totdeauna că ai fi un doctor bun.

— De ce?

Saint i-a privit gura cât vorbea, mica tăietură de la buza de sus și semnul de pe gât.

— Am aflat că te-ai căsătorit cu Jimmy Walters. Țin minte când mâncați de prânz sub stejar. Întotdeauna zâmbeai. Parcă ar fi altă viață. Casa mea…
— Nu mai e.
Probabil că știa, dar Saint tot a surprins o tresărire.
— Amintirile stau în oameni, nu în locuri sau lucruri.
— Voiai să mă vezi, a repetat ea.
— Îmi scrie Joseph.
— Știi unde e?
El a clătinat din cap și a închis ochii. Când i-a deschis, Saint a văzut ceva.
— Spune-mi, a zis ea încet, ca și cum avea să rămână între ei.
— Văd timbrele. Călătorește. Ultima a venit din Baton Rouge. E în sud acum.
Uneori, noaptea, Saint închidea ochii și-l vedea pe o plajă, poate cu copii de vârsta lui, o fată la braț.
— O caută, a spus ea susținându-i privirea. Nu doar o caută… moare fără ea.
— Am vrut să-i fie bine.
— Îți dai seama cum sună?
— Ai avut vreodată sentimentul că trăiești viața altcuiva? Că plătești pentru greșeli pe care nu-ți aduci aminte să le fi făcut?
— Fata dispărută. Grace.
— Pe-atunci veneau la mine toate dosarele lui medicale, pentru că eram medic de familie. Mama lui probabil că nu era aptă să aibă grijă de el. Era datoria mea să sesizez.

Cântăresc deciziile astea. În fiecare noapte în care nu dorm.
— Nu poate să meargă mai departe până nu află. Dă-i viața înapoi. Ai luat deja destul.
Tooms s-a uitat la ea, rugând-o din priviri, din glas.
— Nu pot să-mi spăl sângele de pe mâini.
— Spune-mi unde e. Pentru Patch. Eliberează-l. Bunica spune că toți suntem capabili de compasiune. Nu-i prea târziu nici pentru tine.
— N-o să renunțe sub nicio formă?
Saint a simțit atâta disperare, atâta durere, încât a clătinat din cap.
El a tras adânc aer în piept și a început să vorbească.
Dacă ar fi știut, s-ar fi pregătit, poate că și-ar fi ținut răsuflarea, ar fi scrâșnit din dinți, nu s-ar fi prăbușit pentru Patch, n-ar fi ieșit în fugă din încăpere, pe lângă directorul închisorii și oamenii lui, rezistând doar până a ajuns afară, unde a vomitat în noroi.

De la ritmul sfârșitului de vară și prin flăcările toamnei, Saint i-a urmărit mișcările ca și cum Patch ar fi fost un pion într-un joc pe care n-avea cum să-l înțeleagă.
Și-a împărțit timpul între biroul alveolar din Kansas, moteluri tot mai ponosite și berlina ei bleumarin, acum plină de ambalaje și cutii de la o duzină de prânzuri mâncate pe drum. Nix îi zisese să rămână în formă, așa că indiferent unde se afla, se trezea în fiecare dimineață la 5 și alerga, fie prin pădurile din Wichita care-i aduceau aminte de Monta Clare sau pe străzile oțelite din centrul Dodge, „ladul de la câmpie"; avea întotdeauna pistolul la ea.
După ce sunase, Patch dispăruse cu totul. Saint lucra cu echipa lui Himes, câștigând abilități și statut; avea simțurile atât de ascuțite, încât Himes o împingea înainte.
Stătea într-o mașină fără însemne în fața unui bloc de locuințe cenușiu, la 45 de kilometri de oraș. Urmărise un bărbat din Missouri de la Lee's Summit, prin Kansas City și până la Odessa. Micky Hubert intrase la Summit Ridge Credit Union, fluturase un Smith & Wesson de 9 mm în fața funcționarului și plecase cu puțin peste 3 000 de dolari. Îi scăpase pe toți, mai puțin 700 de dolari, când urcase într-o dubiță care îl aștepta și al cărei număr reușise să-l observe o doamnă din salonul de vizavi. 5 000 de dolari de la Central Bank of Midwest și 2 000 de la Bank of Odessa.

Urmărise numărul de înmatriculare până la un apartament, petrecuse câteva zile supraveghind locul în ture și se întreba dacă toate cazurile ei o să fie atât de simple precum cel cu Hubert și un alt bărbat care urca în aceeași dubiță.
Nici măcar nu i-a crescut pulsul când a văzut o berlină tăindu-le calea, a scos pistolul și i-a cerut lui Hubert să coboare și să se întindă la pământ. Era îmbrăcat în halat, iar în buzunarul lui a găsit un teanc de bancnote marcate. Hubert era eliberat condiționat în urma unei condamnări cu circumstanțe agravante pentru jefuirea unei bănci.
— Ce mama dracului putea să facă altceva? i-a zis Saint lui Himes, care a clătinat din cap auzindu-i limbajul, dar a fost de acord cu ideea.
A pregătit dosarul pentru un bărbat din Southhaven care jefuise banca la care lucra ca agent de securitate, dar a ratat arestarea, pentru că Biroul Federal pentru Alcool, Tutun și Arme îl ridicase cu o zi înainte în parcarea unui 7-Eleven.
— Nenorociții ăștia n-au contrabandiști de băutură de urmărit? s-a revoltat Saint, iar Himes a încercat s-o placheze cu un croasant.
S-a îndepărtat și mai mult de Monta Clare, de viața pe care se presupunea că ar trebui s-o ducă, de Jimmy. Uneori treceau zile întregi fără să îi audă vocea. Mama lui Jimmy a sunat-o și i-a zis că-și face griji pentru fiul ei. l-a spus că Jimmy nu venea la biserică și că el nu era învățat să dea greș, poate era și puțin

din cauza lui Saint, pentru nu se putea concentra în timp ce nevasta lui nu era la domiciliul conjugal. Când s-a întors, Jimmy a alternat între atent și morocănos, pasionat și rece. A văzut străfulgerări ale băiatului care o iubise, ale bărbatului tot mai sătul de femeia care devenea.

A intrat în ritmul unității, dormea cu dosarele lângă pat și lua fiecare caz personal, ca și cum fiecare dolar era furat din contul ei. A presat un dealer ridicat de colegii de la etajul inferior, care i-a dat numele altor șapte care puseseră ochii pe Standard State Bank din Independence. A obținut oameni și buget și, sub ochii lui Himes, a organizat două dube de supraveghere și a instalat microfoane în camera din spate a unui bar de pe Southwest Boulevard. În noaptea de dinainte n-a dormit, simțind în stomac durerea rece pe care o căutase. Au fost prinși toți șapte, iar ea a ajuns pe pagina a doua din *The Kansas City Star.*

— Jumătate de milion de dolari salvați și ei au pus pe prima pagină porcăria de golf, a zis Saint.

— Cel mai aproape de la...

Saint i-a aruncat o privire, iar Himes s-a întors la burgerul lui.

123
De Ziua Recunoștinței s-a dus două zile acasă și a stat în spatele bisericii în timp ce bunică-sa asista la slujbă.
Cât Jimmy se uita la un meci de fotbal în casa înaltă, ea a fript un curcan, a făcut piure de cartofi, a caramelizat cartofi dulci și a pus la cuptor o mâncare cu fasole verde, a pregătit porumb și chifle, a amestecat merișoare cu zahăr brun și suc de portocale. A pus masa și au prânzit împreună în fața muntelui de mâncare.
— Vrei biscuiți cu unt? a întrebat ea.
— Dacă mănânc o zecime din ce-i deja aici, probabil că o să mor, a răspuns Norma și i-a aruncat o privire lui Jimmy, care avea ochii roșii ai unui om care băuse câteva beri înainte de prânz și câteva pahare de vodcă în timpul mesei.
Se îngrășase și dădea vina pe Saint, care nu era acolo să-i gătească, așa că trebuia de cele mai multe ori să comande mâncare.
Norma a scos din priză radioul înainte să se termine știrile și și-a luat paharul de brandy pe terasa din spate; Saint s-a înfășurat într-o pătură și s-a așezat alături, cu capul pe umărul bunică-sii, care încălzea aerul înghețat cu fumul de trabuc și învârtitul paharului.
— Nu suni, a zis Norma.
— O să sun mai des.
— Vino într-un weekend și te duc la înghețată la Lacey.
— Sunt prea mare pentru înghețată.

— Îmi fac griji pentru tine.
— Sunt înarmată, bunico.
— Îmi fac griji pentru Jimmy și ce se-ntâmplă cu el. Egoul masculin e...
— Fragil.
— O suferință. Știu cum să găsească binele în ei, decența și respectul, dar uneori își pierd direcția.
— Iubirea e un musafir.
Norma i-a luat mâna.
— Te-ai măritat cu el fiindcă ți-am zis eu?
Saint n-a privit-o în ochi.
— Nu fac nimic din ce-mi zici tu să fac.
La lumina stelelor, a văzut silueta stupului. Și-a adus aminte vremurile acelea ca și cum fiecare moment ar fi fost o perlă de vară, perfectă și fără pată, cu lumină până târziu, care apărea devreme, nemailăsând loc pentru întuneric.
— Abia dacă era noapte când eram mică.
Norma a zâmbit.
— Probabil că plătești un preț... să fii înconjurată de toate relele. Mă rog pentru tine. Știi bine.
— Știu.
— El ne dă unelte să fim mai buni, să clădim mai bine. Și dacă ne întoarcem și folosim uneltele astea ca să-i ciopârțim pe alții, să stricăm orice bine a fost clădit, atunci ne putem întoarce și să-l acuzăm că n-a făcut clădirea pentru noi.
Saint a luat paharul Normei și a inspirat căldura și mirodeniile.
— Mă rog pentru Joseph, a spus bătrâna.

Erau multe scrise în fiecare rid de pe chipul ei, multă durere și tristețe ascunse cu totul de cel mai larg zâmbet pe care-l văzuse vreodată.
— Trebuie să-l văd, a replicat Saint.
Norma purta un pulover mov vechi pe care i-l tricotase cândva Saint.
— Aș vrea să nu-i fi spus ziarele Patch cu ani în urmă. Păstrez tăieturile. Când au zis că ești o eroină.
— Nu eram.
— Taci.
Norma și-a luat paharul înapoi.
— Când țineai albinele, ieșeam în fiecare dimineață înainte să te trezești, ca să le caut pe alea moarte și să le iau de-acolo. Prietenele lor se adunau și mă atacau.
Saint a zâmbit.
— Și știi de ce o făceam? Pentru că ți-ar fi stricat ziua. Pentru că tu iei problemele... greșelile de proiectare... foarte personal.
— E un copil încă.
— Atunci tu ce ești? Știe ce-i bine și ce-i rău. Și...
— Și?
— Știe să picteze. Doamne, băiatul ăla știe ce e frumosul.
Saint a ridicat privirea.
— N-ai văzut?

L-au lăsat pe Jimmy să doarmă pe canapea. Saint și-a pus ghetele ei vechi îmblănite.
Au trecut pe lângă un grup de case în stil colonial, iar în ferestrele lor Saint a văzut scene de Crăciun parcă desprinse dintr-o carte poștală. Copaci înalți, candelabre și nuanțe blânde de luminițe de Crăciun le-au însoțit în timp ce mergeau pe Main Street.
Un singur magazin nu avea niciun fel de decorațiune, pentru că nu avea nevoie, iar Saint a zâmbit când a văzut noul lui tablou în geam.
A stat multă vreme la fel de pierdută ca fata din tablou, incapabilă să se miște.
Sammy a venit la ușă, îmbrăcat în smoching, cu papionul lărgit.
— Agent special Saint Brown.
— Cum îți mai e, Sam?
— Mi-e cald și-s bogat.
Norma s-a îndepărtat încet.
Cei doi au rămas o vreme în tăcere, privind culorile.
— Nu poți să-l lași în pace? a întrebat Sammy pentru o clipă lucid, ca și cum ar fi știut care-i greutatea întrebării.
— Știi unde e, Sammy?
El n-a spus nimic.
— Poate pun pe cineva să arunce o privire la impozitele tale, să vedem dacă ți se împrospătează memoria.
Sammy a clătinat dezamăgit din cap.
— Dai cu tunul în vrăbii?
— Știi unde e?

Sammy a dat din cap spre fata din rama grea aurită.
— O cheamă Eloise Strike și de multe ori seara, când mă duc la culcare, îi văd fața cum închid ochii. Știi unde e, Saint?
Ea nu și-a desprins privirea de la chipul fetei.
Sammy a vorbit încet, fără nicio urmă de provocare în ton.
— Anna May. Summer Reynolds. Ellen Hernandez. Știi unde e vreuna dintre ele?
— Nu, Sammy. Nu știu unde e niciuna dintre ele.
— Atunci mai bine le căutați pe ele întâi, tu și restul. Și după ce le găsiți pe fete, îi căutați și pe strigoii fără suflet care le-au luat. Și dacă mai rămâne ceva din voi, atunci să vă duceți după băiat. Dar sper să fiu mort de mult când o să se întâmple.
— Știi unde e, Sammy?
El s-a uitat la pânză. Refuzase 30 000 de dolari de la un colecționar din Deerbank, care traversase jumătate de țară doar ca s-o vadă.
— Nu știu.
Și se uita în continuare la tablou.
— Dar dacă ai ști... dacă ai ști... aș fi ultima persoană căreia i-ai spune.
El a încuviințat și poate că i-ar fi spus că-i înțelege durerea, dar ea n-avea nevoie de compasiunea lui. S-a dus după bunică-sa la St Raphael, în cimitir s-a oprit o clipă lângă mormântul lui Ivy Macauley, după care a intrat în biserica rece, unde a aprins o

lumânare și s-a așezat lângă Norma pe banca din față.
— Ultima dată te-ai rugat aici, a zis bunică-sa.
— Eram la fel de disperată ca acum.
— Nu e nevoie să te simți niciodată așa.
Saint a închis ochii.
— Dar stau aici și nu simt decât frică. Nu aud decât tăcere.
— Cei răi sunt puțini, dar de multe ori strigă mai tare decât cei mulți. Nu confunda tăcerea cu slăbiciunea.
Și așa, lângă bunica ei, s-a predat.
A închis ochii și s-a rugat la Dumnezeu să nu-l prindă pe Joseph Macauley.
Iar când i-a deschis, s-a întors spre bunica ei.
— Sunt însărcinată.

Oamenii veneau și plecau. Autostopiștii se alegeau cu un drum cu un șofer prea blând pentru traseul ăsta. Un cuplu în vârstă bombănea încet, fierbând de furie pe interlop. Patch a închis ochiul în Hamilton County și l-a deschis în luminile nocturne ale unui vas cu zbaturi din Tennessee. Când s-a crăpat de ziuă, a văzut o femeie călare, cu soarele în spatele ei.

Încă un autobuz și a ajuns la Stillwater, iar de-acolo s-a aglomerat atât de tare, încât Patch i-a cedat locul uni fete care nu era destul de mare să ducă viața care creștea în ea.

A mers cinci zile, străbătând trei state și mai mult de 12 ținuturi. În Oklahoma City a stat toată noaptea într-o autogară, a găsit un telefon și a format.

— Mă gândeam la Callie Montrose, a zis el.

— Mda, a răspuns Saint.

S-a sprijinit de geam și l-a simțit rece prin cămașă.

— Era ca noi, nu? Aceeași vârstă. Ar fi putut să aibă un prieten ca mine. Și să-și petreacă timpul împreună, să vâneze și să tragă cu arme de jucărie în pădurile albe.

— Te implor să te oprești. Devii nechibzuit, băiete.

— Și Marty Tooms a omorât-o. Pentru ce?

— Nu știu.

— Și Éli Aaron. Toate fetele alea, exact ca tine, exact ca Grace.

— Trebuie să te văd. Trebuie să te văd la față, să vorbesc cu tine și să-ți spun ceva.
— E de bine?
— E...
— Ești însărcinată? Ai fi cea mai bună mamă, Saint. Mai bună ca a mea, știi tu. O să crești un copil bun.
— Și tu ești un copil bun.
— Nu sunt, Saint. Oricum ai privi în urmă, înainte și după, am fost tot timpul pe marginea prăpastiei, întotdeauna pe punctul să cad. Tu m-ai ținut, da. Tu și Misty. Dar întotdeauna urma să cad.
— Ești prietenul meu, Patch.
— Sammy zice că sunt un escroc. Dar ca și cum n-ar fi un lucru rău. Doar că e mai greu pentru oamenii din jurul tău să-și dea seama că sunt escrocați.
— Mă escrochezi, băiete?
— Cred că poate pe Misty am escrocat-o. Am lăsat să se întâmple pentru că era frumos. A fost frumos să văd ce vedea ea. Măcar pentru o vreme. Ai găsit ceva pe mătănii?
— Nu încă. Mai caut. Caut.
— Mulțumesc, Saint.
— Să nu-mi spui niciodată asta.
Patch a închis ochiul și deși a auzit și altceva în vocea ei, poate un dor sau un avertisment, a mai ascultat-o o vreme. Ea i-a povestit despre Monta Clare, Norma și Nix. Apoi el i-a spus noapte bună. Și ea nu și-a putut găsi cuvintele să-i răspundă.
Patch nu știa că, la celălalt capăt al firului, Saint îi localizase apelul.

A trecut pe jos de granița orașului.
Avea o hartă acoperită cu scrisul lui și s-a așezat pe o bancă în fața catedralei St Joseph.
— Ești pirat?
S-a uitat în stânga și a văzut o femeie spre 90 de ani, cu pălăria de soare lăsată pe ochi.
— Am fost. Acum am nevastă. Pe Grace.
A zâmbit.
— Stăm în vest, într-o căsuță, dar cu mult teren.
— Mă bucur că ai pe cineva.
— E tot ce-mi trebuie. Am știut de la bun început.
— Când știi, știi.
— Știu și că pirații purtau banderole pe ochi ca să li se adapteze vederea la lumină și întuneric deasupra punții și dedesubt în timpul raidurilor.
Și-a pus palma pe mâna lui și a strâns-o ușor.
— Deci acum ești în lumină, dar ai venit din întuneric.
În după-amiaza aceea a jefuit MidFirst Bank.
Saint a ajuns după un sfert de oră. Latul se strângea.

Centrul Derry Younger. Genul de nume incert care nu făcea mare lucru să-l țină ascuns.
O clădire cu etaj zugrăvită într-o nuanță de roz și cu acoperișul verde pătat. În altă zi, Saint ar fi dat poate peste pancarte, eventual și vreo doi bărbați care să revendice femeile și trupurile lor ca niște violatori susținând o cauză nobilă. Trupul tău, alegerea mea.
Înăuntru și-a spus numele, s-a așezat și n-a ridicat privirea să le observe pe celelalte.
La 300 de kilometri de Monta Clare, de Jimmy și burta lui umflată, ochii obosiți și apogeul dezamăgirilor lui. Uneori Saint făcea curat în căsuță, dar Jimmy nici nu-și ridica picioarele de jos ca să facă loc aspiratorului.
Îi făcuse programare la doctorul Caldwell. Se gândise că poate avea nevoie de pastile ca să-și refacă echilibrul după ce picase examenele. Nu se dusese.
— Doare?
S-a uitat la adolescenta de lângă ea.
Ar fi vrut să-i spună fetei că bănuiește că da, la un moment nedorit din viitor, când o să privească în urmă din altă perspectivă și n-o să mai simtă coarda atât de întinsă. Coarda care o lega de el și viața aceea în care ea nu era eroina principală, nici măcar un rol secundar nu avea. Poate că avea să doară de Crăciun. Sau când va rămâne însărcinată vreo prietenă.
— O să fii în regulă, a răspuns Saint.

S-a uitat la știrile Canalului 9 pe un ecran mic alb-negru, cu polițiștii care-i urmăreau pe James și Linwood Briley și alți șase condamnați la moarte care evadaseră de la centrul corecțional Mecklenburg.
— O evadare din închisoare are ceva romantic, a zis fata. Ucigași în libertate, ah, ce palpitant!
Fata a râs, iar Saint s-a întrebat ce fel de viață avea.
— Nu știu cum am ajuns aici, a adăugat fata.
Saint a zâmbit, dar bănuia că știa. Cum știau toate.
— E vreo diferență între o greșeală și un regret? a întrebat fata.
— Dacă înveți din greșeală, e mai puțin regret.
— N-o să mai fax sex niciodată.
— Asta-i ideea.
Saint și-a auzit numele strigat.
A dat formularul la recepție. În spatele recepționerei obosite a văzut o poză cu un șir de oameni, în ziua deschiderii clinicii. Doctorul Tooms stătea puțin mai departe de ceilalți și nu zâmbea.
Saint a rămas cu ochii la el cât era îndrumată înăuntru.

127

L-a găsit pe Jimmy dormind pe canapea.

La televizor era un meci de hochei, fără sonor.

Trei sticle goale pe măsuța de cafea. Nu făcea curat când era ea plecată, așa că și-a petrecut cea mai mare parte a primei zile împreună strângând prin casă. I-a șters urina de pe linoleumul din baie. I-a spălat cămășile cu pete galbene la subraț. Îi sugerase să ia pe cineva care să-i ajute, să vină să spele și să calce o dată pe săptămână, dar el nici nu voise să audă.

Saint și-a dus o mână la abdomen și s-a uitat cum se ridica și cobora pieptul lui.

A strâns cutiile de la mâncarea comandată, nu s-a împiedicat de miros și resturi. A golit scrumiera și nu s-a întrebat când a început iar să fumeze. Draperii crem cu un imprimeu floral de toamnă. Un televizor cu carcasă de lemn plin de reviste și câteva dintre cărțile ei. Un videocasetofon, un casetofon și o lampă pe care nu-și aducea aminte s-o fi cumpărat-o.

Bucătăria avea dulapuri crem și mânere emailate. Ea voise albe, dar Jimmy zisese că așa îi aducea aminte de bucătăria maică-sii.

A tresărit când a simțit o mână pe spate.

— Credeam că dormi, a zis ea.

El era îmbrăcat în trening și avea ochii sticloși ai beților.

— E bine când ești acasă.

Saint a făcut sandviciuri pentru amândoi, deși era târziu.

El s-a așezat la masă, a privit-o și nu a zis nimic când i-a pus farfuria în față.
Rigipsul era nezugrăvit pentru că fusese ocupat, dar ea nu știa cu ce. L-a întrebat ce-a făcut în ziua aceea și el i-a povestit cum a venit un grup de elevi în vizită la zoo, iar unul a vomitat așa de mult, că a trebuit să-i aducă două găleți. Saint și-a împins deoparte sandviciul.
— L-ai prins pe iubitul tău? a întrebat el.
Ea a băut din suc.
— Nu e...
El a ridicat mâna.
— Glumeam.
— Ai trecut să vezi ce face bunica?
— O să trec.
Și tot așa. Până a auzit bătaia în ușă și în loc să-l invite pe Nix în casă, s-a hotărât să iasă și s-au așezat alături pe treptele din față.
— Ți-am văzut mașina, a spus el.
— Mă bucur că ai venit.
Nix a zâmbit, îi lipsise zâmbetul lui. În ochii lui a văzut mândria, dar și scurgerea anilor. Indiferent ce spunea, cum încerca să predice despre cum e să-ți pese suficient și apoi să te deconectezi, cazul Macauley îl afectase profund.
— FBI, a zis el și a fluierat încet. Ceva despre puștiul Macauley?
Ea a clătinat din cap și a simțit cum rămâne fără suflare, încă durea.
— Daisy a scris un articol despre galerie, despre fata nouă din vitrină. Ți-ai închipuit

vreodată că poate să iasă ceva bun din ceva atât de rău? a întrebat ea.
— Poate ceva frumos. O înțelegere. O conștientizare. Dar nimic bun, copilă. Prețul e prea mare.
Felinarele de pe stradă au pâlpâit și în depărtare s-au auzit clopotele bisericii. Saint și-a amintit o vreme când mulțumirea sufletească se așternea peste ea în fiecare seară, ca o pătură.
— Am trecut pe la Norma.
Saint i-a pus mâna pe braț.
— Nu suportă prea bine. Ideea că ești plecată, a zis Nix.
— Știu.
— A zis că femeile care-s agenți FBI o să devină probabil sterpe înainte de 30 de ani din cauza stresului.
— Sterpe?
— Ca Mojave. Nicio șansă să depui ouă.
— Să depun? Parc-aș fi un amărât de animal.
Nix a întins mâna să-și ia o țigară, iar ea a remarcat un ușor tremur pe care nu-l observase înainte.
— Am dat-o în bară, șefu'.
— Toți am dat-o în bară, Saint.
Ea a clătinat din cap pentru că el nu putea înțelege și s-a bucurat că n-a întrebat-o.
— Cum repar lucrurile?
— Nu poți întotdeauna. Dar stai o clipă și adu-ți aminte unde ți-e nordul. Am sentimentul că știi deja.
S-au oprit lângă mașina lui de poliție.
— De ce-ai trecut pe-aici?

— Nu doar bătrâna doamnă îți simte lipsa, a răspuns el și a îmbrățișat-o.
— Am fost să-l văd pe Tooms.
— Și?
Saint l-a privit în ochi, a zâmbit și a clătinat din cap.
Nix mirosea a trabuc și apă de colonie și poate a tot ce fusese înainte.
— Ce să fac? a întrebat ea.
— Fă ceva care să conteze. Sau ceva care să însemne totul pentru tine.

— Am rămas însărcinată.
A trecut o clipă până să reacționeze Jimmy, iar ea a rămas cu ochii la televizor, pentru că nu suporta să vadă mai mult.
El s-a ridicat și a traversat camera, luminat tot de zâmbet.
— Am fost la clinica din oraș.
Atunci, el s-a oprit. Fără să ajungă la ea.
— Am fost acolo și am scăpat de el. Îmi pare rău. Dar trebuie să fiu cinstită. Pentru că dacă nu suntem cinstiți...
Nu se așteptase la lovitură.
În timpul instrucției, Saint făcuse un stagiu în programul de raportare a infracțiunilor și unul de asistență pentru victime. Fusese ucenica unei agente pe nume Dana Cowell timp de trei săptămâni cât se poate de chinuitoare. Nopți petrecute la camera de gardă, privind cochilii de femei condamnate la o viață de șoc veșnic. Uneori erau ochi învinețiți și buze umflate, urme albăstrui și roșii de palme. Alteori erau droguri și alcool, mai des abuzuri sexuale. A văzut nivelul subuman al bărbaților, cei care luau prea mult fără să-și dea seama cât de puțin lăsau în urmă. Și a văzut prețul pe care-l plătea Dana, care-i spusese odată că toți bărbații trebuie să-și disipeze vinovăția chiar înainte să fie comisă infracțiunea. Capacitatea era suficientă. Încrederea era cel mai greu de câștigat.
Ca atunci când Jimmy a trântit-o la podea într-o izbucnire de furie oarbă, iar ea s-a

ghemuit.
Ca atunci când și-a continuat rafala de pumni și șuturi.
Saint a închis ochii și a dat peste chipul lui Patch.
Și printre lacrimi l-a strigat să-i vină în ajutor.
Așa cum făcea când erau mici.

129
S-a trezit cuprins de o transpirație rece și a țipat în beznă când ea i-a spus s-o picteze.
Că stătea pe un țărm nordic.
A întins mâna după telefon și a format numărul.
Patch a încercat să-și domolească respirația cât aștepta să pornească robotul telefonic.
— Bună!
S-a uitat țintă la receptor, știind foarte bine vocea de la celălalt capăt și totuși, o clipă, i-a fost prea rușine să vorbească.
— Joseph?
— Bună, Norma!
A auzit-o oftând și și-a imaginat-o stând trează în timp ce orașul dormea în jurul ei. Încă îi putea vedea foarte limpede chipul, zâmbetul și, mai des, încruntătura.
— Te rog, Joseph. Predă-te.
— Nu pot, a răspuns el și știa că ea îi poate auzi durerea din glas.
— Ești un băiat bun.
Și el a auzit durerea din glasul ei.
— Voiam să...
— Spune-mi, Joseph. Ce voiai?
El a înghițit un nod.
— Voiam să fiți voi familia mea. Tu și Saint. Voiam...
— Nu-i prea târziu. Întoarce-te și te duc la înghețată la Lacey.
Patch a zâmbit.
— Mi-e dor de amândouă.
— Îi frângi inima nepoatei mele.

Lui i s-a stins vocea. Și-a încolăcit pe deget firul telefonului, a clipit ca să-și alunge lacrimile și a încercat, fără succes, să răspundă la ceva ce știa că e adevărat.
— Îmi pare rău.
— Trebuie s-o eliberezi, Joseph. Saint nu mai are nevoie de tine.

130

Saint stătea în micul ei apartament și se uita la hartă.

Era mare, acoperea jumătate din podea, pășea cu grijă în jurul ei, în picioarele goale. Nu dormise și nu mâncase, doar se urcase în mașină și se întorsese în Kansas, unde făcuse un duș fierbinte și nu îndrăznise să se uite în oglindă.

— N-ai venit și pe la mine? o întrebase bunică-sa la telefon în seara aceea.

Norma nu putea să-i vadă ochii tumefiați, buza spartă și tăietura de la ureche. Cum o durea când se așeza, când vorbea, ca și cum Jimmy i-ar fi smuls dinăuntru toate lucrurile care o alcătuiau.

Încă avea gust de sânge în gură.

— A trebuit să mă întorc la lucru.

— Nu prea pari în apele tale.

— Mă paște o răceală.

— Muncești prea mult.

— Știu, bunico.

Saint și-a privit unghiile scurte, practice. Avea în geantă rimel, luciu de buze și un parfum discret pe care și-l cumpărase de ziua ei.

S-a gândit la copacul ei din curtea Normei, cum stătea cândva sub coroana lui desfrunzită și lăsa ploaia să-i păteze haina. Unde își pusese cândva mierea în borcane, își făcuse temele și visase că vin și alți copii, ca să-i poată uimi cu ce știa. A încercat să-l vadă cu ochii minții, dar acum știa că nimic n-o să fie la fel. Nicio amintire n-o să fie neîntinată,

pentru că drumul ei o dusese foarte departe de casă.
Știa despre disonanța cognitivă. Știa că asocierile negative pot fi dezvățate și poți rupe legăturile dintre ele. Știa foarte multe.
— Ești bine? a întrebat Norma.
— Sunt.
— Când treci pe-aici, te duc la o înghețată la Lacey.
Saint a zâmbit și a simțit o durere ascuțită în maxilar, unde dintele încă i se clătina.
— Sunt prea mare pentru înghețată.

131

Saint n-a ieșit din apartament două săptămâni. A vorbit cu Himes și i-a zis că-l urmărește pe pirat. A ascultat ore întregi de interogatorii, a răsfoit transcrieri și casete de la robotul telefonic al bunică-sii și i-a refăcut traseul ca și cum ar fi existat vreo metodă într-o mare de nebunie. A mâncat puțin, a dormit pe canapea, a găsit mângâiere în vocea luî Patch, stingând toate luminile și dând tare casetofonul micuț de lângă televizor.

— *Mi-a povestit despre cerul de la Baldy Point, cum se revarsă peste baraj lacul Altus-Lugert și pornește ca un torent pe North Fork Red River.*

— *Crezi că e de prin părțile alea?*

— *Știu doar că le-a văzut. Știe locuri de care n-am auzit niciodată. Cum aș putea să știu toate astea dacă nu era reală?*

Saint și-a tras genunchii la piept, și-a luat pixul și a marcat pe hartă punctul din Oklahoma.

— *Mi-a spus cum stă soarele peste Fort Sumter înainte să coboare în golful Charleston. În White Point Garden poți să simți parfumul de piersici și violete. Știi că e bântuit, nu? Au spânzurat 30 de pirați în mlaștina de alături. Stede Bonnet. Până și despre pirați știa mai multe ca mine.*

Saint a marcat și punctul acesta din South Carolina.

A mâncat supe din conservă. Se întorsese, era cu mintea în Monta Clare, iar Patch avea din nou 14 ani.

— *A făcut în așa fel încât să pot vedea așezări miniere, clădirile acelea victoriene elegante. Auzeam tropăitul bizonilor, vedeam priveliștea de pe treptele înalte ale sediului legislativ.*

Următoarele cinci zile a cernut firimiturile amintirilor lui Joseph Macauley, a ascultat povești din Cottonwood Falls până în New York, din New England până în Montana. A făcut semne pe hartă și a desenat trasee.

La 13 zile după ce începuse, a ascultat ultima casetă, a verificat locul de unde trimisese ultimul portret și a desenat cercul cu roșu îngroșat.

— *Mi-a spus că poți să vezi mult din univers de deasupra orașului Tucson. Codul întunecat al cerului din Pima County... Kitt Peak, care ne face să ne simțim mai mici, știi tu. Nu știi. Nu știi nimic, pentru că te uiți la mine de parc-aș fi un copil nebun, când ar trebui să fii afară și s-o cauți.*

Crezuseră că ordinea lui era întâmplătoare.

S-a plimbat puțin de colo-colo, apoi a luat telefonul și l-a sunat pe Himes.

— Piratul. Vede ce-a văzut și Grace. Cred că știu încotro se îndreaptă acum.

132

După o săptămână, la umbra frumoasei biserici misionare San Xavier del Bac, traseul a dus-o peste ținuturi cu dune întărite, terase stâncoase și aflorimente, nuanțele de portocaliu și cenușiu ale cactușilor saguaro.

A văzut prin vânătăi și sânge, a auzit în țipete și strigăte, a simțit mirosul apei de colonie a lui Jimmy și a deschis geamul ca să-l lase să iasă.

A condus berlina peste terenul dantelat cu argintiu despre care învățase în școală, viața zgomotoasă de frontieră, minerii, fermierii și Salt River. S-a cazat într-un mic hotel din orașul San Carlos, vizavi de Chase Bank. Timp de trei zile a stat la fereastră, unde soarele era estompat de copertina decolorată. A scrâșnit din dinți, a dormit în reprize scurte în fotoliul vechi, uneori a văzut chipul lui Jimmy atât de realist, încât s-a frecat la ochi până n-au mai rămas decât culorile. A vorbit cu Norma și i-a spus că e ocupată când bunica a citit printre rânduri și a vrut să știe ce se petrecea cu ea.

Apoi, în pustiul unei dimineți de marți, când a ieșit din baia aburită, stația a revenit la viață. A coborât în fugă scările și a ieșit în stradă.

Saint a ajuns mult înaintea polițiștilor locali, a vorbit cu un funcționar zgudуit, care i-a spus în mare povestea obișnuită, numai că de data asta bărbatul îl urmărise pe băiat până în față, îl văzuse urcând într-un Chevy

decrepit și îndreptându-se spre Apache Trail cu nici cinci minute în urmă.
S-a urcat și ea în mașină și a accelerat, a schimbat vitezele și a deschis geamul către folclorul care învăluia lanțul muntos Superstitious. A strâns mâinile pe volan când drumul șerpuia și urca pante atât de abrupte că i se revolta stomacul.
Stația i-a pârâit când a trecut pe lângă un vas cu aburi pe Canyon Lake, dar a închis-o, cu ochii la drum. Trecând prin *Cartierul Tortilla* și spiritul proscrișilor, partea lină a drumului se termina la Fish Creek Hill și a mers mai departe hurducându-se și încetinind doar puțin, în ciuda coborârilor abrupte și a parapetelor lipsă.
La 15 kilometri în pustiu a ieșit de pe drum și a oprit pe pământ, în spatele unei camionete. El stătea în razele soarelui, cu lumea desfășurându-i-se în față și cu spatele la ea, care rămăsese suficient de deoparte.
— Drumul coboară cu peste 300 de metri în față. Câteva serpentine, a zis el și apoi s-a întors.
Pentru prima dată după mult timp, Saint a privit chipul frumos al băiatului pentru care renunțase la tot.
Părea mai înalt, bronzat, cu părul bătând în auriu. Când i-a zâmbit, a avut nevoie de toată voința să nu zâmbească și ea. Absolut toată.
— Bună, Saint!
Ea și-a scos calm pistolul, cu mintea la ce învățase.

— Bună, băiete!
El a privit țeava armei, iar zâmbetul i-a fost înlocuit de o asemenea tristețe, încât ea aproape că a cedat din nou.
— Îmi place când îmi spui băiete. Îmi dă impresia că mai e timp.
— Mai e.
— Mă apropii. Eloise Strike. Cred că s-ar putea să fie Grace a mea. Numele și privirea din ochiul ei. Tatăl ei ascultă Jimmy Cash.
— Exact ca tatăl lui Callie Montrose. Și alți o sută de milioane, a replicat ea simțind răceala cuvintelor, dar el tot zâmbea.
În depărtare, dealurile verzi erupeau prin fețele portocalii ale formațiunilor stâncoase, iar cerul era o izbucnire atât de limpede, încât Saint aproape că nu putea respira de admirație.
— Vezi familiile alea de lângă lac, Saint?
— Sigur.
— Copii cu hărți după care caută comori, caută tombac. Văd zâmbete. Poate că nu le-am văzut înainte. Am nevoie s-o văd zâmbind. Doar o dată. Și după aia o să merg mai departe, o să mă dau la fund și n-o să mai sâcâi pe nimeni. Am doar nevoie să văd zâmbetul pe care-l tot auzeam. Dacă zâmbește doar o dată pentru mine, atunci o să știu, da?
— Trebuie să te rețin, Patch.
El a privit dincolo de ea.
— N-am luat mai mult decât le lipsește. Organizațiile astea, Saint. Care n-au destul. N-o vor găsi dacă n-au destul.

— Nu așa merg lucrurile, băiete.
Soarele îl poleia.
— Te-am văzut cu câțiva kilometri în urmă... drumul ăsta... a zis el și s-a scărpinat în cap, iar cămașa i s-a ridicat și a lăsat la vedere mușchii supli ai abdomenului.
Purta o banderolă albastră pe ochi.
Saint a făcut tot ce-a putut să nu vadă băiatul, să nu vadă cum alergaseră împreună în ziua când o învățase să ia urma căprioarelor. Insigna o ardea.
El a făcut un pas spre ea.
— Te rog, a spus Saint.
Atunci el i-a văzut fața mai de aproape.
— Iisuse!
A rostit cuvintele cu mare grijă, cu multă îngrijorare.
Iar ea a descoperit că nu-l poate minți.
— I-am spus lui Jimmy că am făcut avort.
El a privit-o, vânătăile și umflăturile încăpățânate, oricât încercase ea să le dea înapoi cu gheață, ca și cum pielea i-ar fi fost prea fragilă.
— Și ți-a făcut asta?
Ea a văzut întunecimea din el și a ridicat o mână ca să-l aducă înapoi.
— Am meritat-o. Distribuția datoriilor. Asta ține lumea noastră în echilibru.
— Saint...
Mâna lui s-a așezat cu blândețe pe ceafa ei. Ea n-a simțit decât căldură.
S-a lipit de el, a închis ochii și pentru prima dată de atunci s-a simțit aproape de ceva, de casă.

Au rămas împreună, l-a lăsat s-o țină în brațe și s-a gândit la ce făcuse, a plâns la pieptul lui. Deasupra se rotea un vultur, iar când a țipat, Saint l-a împins pe Patch.
— Trebuie să te întorci și să-ți duci mâinile la spate.
Nu i-a tremurat glasul.
— Drumul se strică. Nu poți să conduci cu viteză, cel puțin dacă ții vreun pic la viața ta. Tu meriți doar ce-i mai bun, Saint.
— Întoarce-te și pune mâinile la spate.
— Nu pot să fac așa ceva.
— E moartă.
Patch a privit-o.
— Tooms a ucis-o. Mi-a spus. A îngropat-o în parcul natural Thurley. Nu vrea să spună mai mult.
— Minți.
Lacrimile se scurgeau pe obrajii lui Saint.
— Te rog, Patch.
— Nu pot s-o părăsesc din nou. N-o s-o părăsesc.
— Te rog, a șoptit ea. Dacă nu sunt eu, o să fie altcineva. Cineva care nu te vede cu adevărat, ci doar lucrurile pe care le-ai făcut și s-ar putea să le mai faci.
— Ești destul de puternică. Fă ce ai de făcut.
El a zâmbit din nou, dar de data mai puțin, iar pe fața lui a văzut ce multe pierduse. S-a gândit la Misty și la copiii din clasa lor care se duseseră la facultate, la slujbe, familii și la tot ce merita și el.
— Te rog, Doamne, nu mă obliga să fac asta, a șoptit ea.

Atunci el s-a întors și a țâșnit spre mașină.
Saint și-a ținut răsuflarea.
Și a apăsat pe trăgaci.

Soarta
1990

133

Saint stătea în lumina soarelui în ciuda gerului, iar cristalele care sclipeau peste tot semănau cu niște nestemate în cea mai strălucitoare dimineață. Conducea un Bronco vechi de un an, atât de mare încât bunică-sa îi zisese că arată ca o stafidă în vârful unui camion-monstru, dar făcea treabă bună pe strada lor albă acum, când se înregistrau căderi record de zăpadă.

Complexul corecțional James Connor se afla în mijlocul unor câmpuri de soia supravegheate, o clădire joasă, care să nu poată fi văzută de pe autostradă.

Încuietorile grele s-au deschis și a apărut el.

Ea a zâmbit.

A zâmbit și el.

Patch șchiopăta puțin. Glonțul îi trecuse prin coapsă, ciupindu-i osul, dar ocolind toți nervii și vasele de sânge importante. Chirurgul zisese că a avut noroc. Patch știa că norocul ăsta era născut din orele petrecute de ea în poligon, nimerind ținta cu ochii închiși.

— Bună, Saint!

— Bună, băiete!

El și-a deschis brațele, ea s-a apropiat, și-a lipit capul de pieptul lui și l-a strâns până când el a cerut îndurare. Era îmbrăcat cu o bluză kaki, avea părul tuns scurt și ochiul tot strălucitor.

Ea se parfumase, era puțin machiată și-și schimbase ochelarii cu lentile de contact.

Au mers mulți kilometri pe autostrada 44, Patch privind camioanele și benzinăriile pe lângă care treceau, turnuri de apă înclinate și fierul silozurilor îndepărtate proiectat pe un cer palid, decolorat. Când și când se uita la el și-și înfrâna pornirea de a-l întreba dacă e bine, pentru că nu știa cum poți să-ți petreci șase ani într-o cușcă și să pleci fără vreo urmă.

Au prânzit într-un bistro cu clienți neîngrijiți lângă Will Rogers Turnpike, unde au comandat burgeri și cartofi prăjiți, iar ea n-a putut să nu se gândească la toate lucrurile importante și neînsemnate pe care le ratase. El slăbise puțin, dar tot era atât de chipeș încât chelnerița le-a zâmbit când le-a adus comanda.

— Ce mai face Norma?

— E tot acolo.

Saint încercase să-l viziteze de mai mult de o duzină de ori, deși Patch refuzase s-o vadă, îi returnase scrisorile, deși ea tot îi scria. Peste 100 de pagini de nimic, de povestit despre viața ei mică, despre cum avansase la rangul de agent special supraveghetor, ceea ce nu însemna mare lucru în afară de faptul că-și permitea un apartament mai mare. Cum se transferase, lucrase doi ani la departamentul antifraudă, închisese un caz important, se ocupase de zeci de puneri sub acuzare și proceduri judiciare. Cum urcase pe treptele de piatră și intrase în tribunalul de pe State Avenue, unde privise un judecător tânăr pronunțând sentințe care aveau să-i ducă pe

mulți la moarte în închisoare. Cum a știut că făcuse un lucru bun, dar nu simțise decât o detașare rece.
A scris despre cum s-a gândit să-și ia un animal de companie, poate o pisică Maine Coon sau Ragdoll, dar se hotărâse la un acvariu mic. Cum cânta din nou la pian. Privind în urmă, nu era surprinsă că el nu-i răspunsese.
La câteva sute de metri de granița Kansasului au intrat într-un viscol care le-a încetinit înaintarea către Missouri.
— Te-am văzut în ziar, a spus el.
— Și eu te-am văzut în câteva.
Patch a zâmbit.
— Mi-au zis pirat.
— Așa e.
— Crimele Gower. Lucrezi la omucideri acum?
— Da.
Nu-l presase prea tare pe Himes, doar îi spusese că voia să facă ceva important. El și-a dat seama că voia să rămână legată de fata dispărută moartă.
— Era un televizor, a zis Patch, iar ea i-a aruncat o privire, deși el se uita la nămeții de zăpadă. Am ajuns să văd, știi? Hubble lansat în înaltul cerului. Câțiva au strigat când a căzut Zidul în Germania.
— Cum așa?
— Deținuților nu le plac zidurile, Saint.
— Corect.
— M-am gândit puțin la Monta Clare, la Misty și... la naiba, eram așa de tineri, nu?

Când s-au întâmplat toate eram toți foarte tineri. Îi văd pe băieții ăia cum pleacă în Irak, ca și cum n-am fi învățat nimic din...
Ea a frânat din cauza unui tractor, știind că în mintea lui și-a găsit tatăl.
— Și după aia stăteam acolo când reporterul a intervenit de la un tribunal... bărbatul era în cătușe, cu Biblia în poală. Ne uitam cu toții pentru că se schimba ceva, știi tu. Oameni care ziceau că sunt nevinovați, ceea ce majoritatea erau, apoi tăceau. Tommie Lee Andrews.
Saint n-a reușit să împiedice îngrijorarea să i se citească pe chip.
— ADN, a adăugat el.
Ea a rămas tăcută multă vreme.
— Putem să ne întoarcem, a mai zis Patch.
Saint și-a dres ușor glasul.
— Ți-am spus odată că n-are cum să se aleagă nimic bun din toate astea.
— Ferma Tooms mai e măcar în picioare?
— E nelocuită. N-o cumpără nimeni, după ce s-a aflat. Terenul e al băncii.
El s-a rezemat de spătar și o clipă a avut 14 ani și Nix îi aducea de la spital, iar speranțele lui atârnau de un fir de păr.
— Culoarea a dispărut, a spus el, iar ea l-a așteptat să continue. Când mă uit în urmă. Știu că au fost veri, dar nu-mi aduc aminte o perioadă în care să nu fi fost frig, când să nu fi fost iarnă. l-am scris iar lui Tooms.
— l-ai scris și judecătorului, a intervenit ea, pentru că Heinemann o sunase. Rareori

depune o victimă mărturie în favoarea făptașului.
— Aproape la fel de rar cum depune mărturie un polițist în favoarea unui jefuitor de bănci, după ce l-a împușcat.
Saint a zâmbit.
— Dacă moare, Tooms o ia cu el, a zis Patch.
— Nu știe unde a îngropat-o.
— Aiurea!
— Dacă nu găsim nimic nou, ce-o să se întâmple? a întrebat ea, iar el a auzit că și-a ținut puțin răsuflarea.
— Un fir de păr. Ceva care să ne dea o șansă. Eloise Strike. Tatăl ei, Walter, mi-a scris cât eram în închisoare. A zis că soția lui a murit, nu mai are niciun motiv să nu reia căutarea.
— Ce o să găsească?
— Poate că nimic. Poate că asta îl împiedică să moară și el. Speranța e...
— Speranța înseamnă așteptări. Oricine îți spune mai puțin se minte singur.
În timp ce intrau în Monta Clare, el s-a uitat la străzi ca și cum s-ar fi așteptat să se fi schimbat ceva.
— Bunica s-a ocupat de curte... și am vopsit tocurile geamurilor vara trecută, a zis ea încet când au oprit pe Rosewood Avenue.
El i-a luat mâna mică în mâinile lui.
— Ce ai zis la proces și restul, după toate prin câte ai trecut. Cum m-ai mutat mai aproape. N-aș fi rezistat într-o închisoare din Texas.
— Charles Vane a dat foc unei corăbii din flota lui și a trimis-o spre forțele

guvernatorului Rogers într-o bătălie violentă. Sânge de pirat. Lupți până în ultima clipă.
Patch a zâmbit.
— Luptăm până la capăt, băiete.
— Îmi furi replicile.
Saint a ridicat privirea spre casa veche încă în picioare, singura pată pe strada aceea, în orașul acela.
— Ce s-a-ntâmplat cu el? a întrebat Patch.
— Ce se întâmplă cu toți pirații.
— Nu-mi prea plac șansele mele, Saint.
A coborât din mașină, apoi s-a oprit și s-a întors.
— Edward Low. Înspăimântător. Unii cred că a fost spânzurat în Franța. Dar una dintre variantele poveștii spune că a scăpat în Caraibe și a sfârșit pe plajă, în paradis.
Ea a rămas în capătul aleii și i-a simțit fiecare șchiopătat cât el se îndrepta spre ușă.
— Patch!
El s-a întors.
— Ce-am spus despre speranță... încă sper că o să-ți găsești paradisul. Cu totul și cu totul.

Iarna a curățat cu hotărâre Monta Clare; cerul alb întâlnea vârfurile albe ale copacilor, iar orașul trăia într-un glob unde fulgii de zăpadă pluteau indiferent de oră.
În prima săptămână n-a ieșit din casa veche, doar a dat deoparte cearșafurile care protejau mobila de praf și a deschis larg toate ferestrele ca să intre aerul atât de înghețat, că începuse să poarte paltonul de gabardină al lui taică-su, șapca cu urechi și mănuși fără degete.
— Cu ce dracu' semeni? a întrebat Sammy când a intrat în casă și a decantat în două pahare o sticlă de Glen Grant pe care o păstrase.
Ș-a uitat în jur la livingul ponosit.
— E-al naibii de anost aici, dacă aș avea pistol mi-aș zbura creierii doar ca să colorez decorul.
— O să aduc Smith-ul lui taică-meu și...
Sammy s-a așezat pe un scaun de grădină din răchită și l-a făcut zob, înjurând când s-a prăbușit și dând din picioare în timp ce făcea spectacol din a-și ține paharul drept. Patch a râs atât de tare, încât a trebuit să se ducă în curte să-și aline durerea de stomac.
— Trebuie să-ți cumperi niște mobilă.
Și a scos din buzunar un cec, pe care l-a pus pe blatul de bucătărie.
— Am vândut un tablou.
Patch a dat să protesteze, dar Sammy a ridicat o mână cu care l-a blocat, cu degetul mijlociu

ridicat, în caz că mai rămânea loc de discursuri.
— Ai zis că te ocupi de casă. Impozite.
— Ce ai vândut?
— Calmează-te. N-am vândut niciuna dintre fete. Am vândut gheața.
Patch a închis ochiul și l-a văzut: două siluete fără formă, singura lumină de pe lac fiind cea a lui Sirius, în timp ce zeci de culori cădeau în ploaie în jurul lor, de la cel mai viu verde-smarald la cel mai rece cobalt, deși cei doi se puteau vedea unul pe celălalt.
— Cine a cumpărat-o?
— Tot femeia aia din Jefferson City. Am avut șapte ofertanți.
— Crezi că într-o bună zi o să-l pot răscumpăra?
— Nu. Pictezi altul.
Patch a clătinat din cap.
— Atunci măcar vino să-ți iei corespondența.
— Sigur, Sammy.
— Și rahatul ăsta, a zis Sammy arătând din cap doi saci mari pe care-i adusese înăuntru. Casete video. Știri înregistrate în ultimii șase ani.
— Cine le-a făcut?
Sammy a dat din mână.
— I-am tras-o fetei de la channel 7. Arhive. A trebuit s-o scot la cină. Dumnezeule!
— Mulțumesc pentru sacrificiu.
Sammy s-a ridicat, s-a frecat la noadă și a afurisit resturile scaunului și pe Patch.
— Cum a fost închisoarea? Ai curul intact?
Patch s-a încruntat.

— Ai primit pachetul pe care ți I-am trimis de fiecare Crăciun?
— Gardienii au luat brânza.
— *Beaufort d'été.* Prințul brânzeturilor Gruyère. Și sashimi?
Patch a clătinat din cap.
Sammy și-a aruncat mâinile în aer, într-un gest de disperare.
— Nenorocita de Wagyu atunci?
— Știi că nu te lasă să-ți gătești singur…
— Nenorocitul de director. I-am furnizat ospețele șase ani la rând. Acum aproape că-mi pare rău că ți le-am adăugat la datorie.
— Aproape.
Sammy a băut trei pahare.
Patch l-a condus până la ușă.
Sammy și-a dres glasul.
— E bine să…
— Știu.
— Vorbesc serios. Orașul ăsta fără…
— Mda.

135

Patch ieșea la plimbare când orașul se liniștea și zăpada moale înghețata bocnă. Evita Main Street, își ținea capul în jos și respira aerul curat atât de profund, încât pieptul îi ardea de răceală. În închisoare stătuse cu un bătrân pe care-l chema Terrence Roots în săptămânile dinaintea eliberării; ar fi făcut integral sentința de 14 ani dacă Saint n-ar fi venit la audierile pentru eliberare condiționată, elegantă în costumul ei, impresionantă cu titulatura. Patch nu ieșise din celulă, dar Roots i-a explicat totul și apoi l-a pregătit pentru reintegrare, ca și cum urma să treacă printr-o atmosferă atât de neospitalieră, încât ar fi fost probabil să caute alinare în revenirea la închisoare.

A fost învățat să-și caute mentori, relații de bază, să localizeze resurse și să-i ajute pe alții. Roots i-a vorbit despre dezvoltarea unor rutine zilnice, ca și cum cele 2 000 de zile de rutină nu i-ar fi ajuns. Să caute ajutor, să evite problemele. Patch încuviința când trebuia, scria ce trebuia scris, nu i-a zis omului și nici judecătorului sau ofițerului supraveghetor că nu e cazul să-și facă griji pentru el, că scopul lui murise în chinuri în primul an, când zăcea treaz în fiecare noapte pe pat, întindea mâna și nu putea s-o găsească pe ea. Îi jelise moartea în tăcere și total.

Saint suna în fiecare seară, iar el își făcea destul timp să-i spună că era bine și zâmbea când vorbea, pentru că unul dintre colegii de

celulă era de acord că de fapt poți să auzi un zâmbet.
A curățat aleea, a tăiat o potecă în gheață și apoi a început s-o spargă cu tocul bocancului.
Saint i-a umplut congelatorul cu mâncare și instrucțiuni clare cum să încălzească fiecare fel. A mâncat pui prăjit, pateuri cu somon, drob, cotlet de porc înăbușit și budincă de banane.
Sammy a apărut cu altă sticlă, de data asta un Martell Very Old Pale 1950. A turnat două pahare și le-a băut pe ambele, apoi a deschis o sticlă de Courvoisier pentru Patch și a terminat singur Martellul.
— N-ai cum să-i simți gustul ca lumea cu limba ta de ceară din închisoare.
Era atât de beat, că Patch l-a ajutat să ajungă înapoi la galerie, prima lui excursie pe Main Street, care nu se schimbase așa de tare de când plecase. Câteva magazine fuseseră înlocuite cu modele mai noi, pe care nu le cunoștea. Și-a tras gulerul în sus și a intrat pe ușă în timp ce Sammy s-a prăbușit într-un fotoliu masiv și și-a pierdut cunoștința.
Abia când a aprins luminile puternice le-a văzut.
Fiecare față pe fundalul de cărămidă, înrămate și atârnate cu o asemenea grijă și talent, că multă vreme nu s-a mișcat, n-a făcut decât să se uite ca și cum ar fi fost dragate dintr-o epavă demult scufundată a amintirii. S-a plimbat de jur împrejur, temându-se să nu stârnească ecou, ca și cum

ar fi avut din nou 14 ani. Sammy nu le despărțise, nu lăsase loc pentru tablouri pe care le putea vinde. Patch a trecut de la Anna May la Lucy Williams, Ellen Hernandez și Mya Levane. Doar la Eloise Strike s-a oprit și a privit-o în ochi, căutând-o pe Grace a lui. Iar la Callie Montrose a întins mâna și a fost cât pe ce să-i mângâie părul.

Două ore s-a plimbat printre imaginile care vorbeau despre mai mult de zece ani din viața lui. Apoi a văzut sacul cu corespondență trimisă la galeria unde erau tablourile lui, de la părinți ai unor fete dispărute, disperați să ia legătura cu el.

A luat o pătură de mătase cu țesătură diagonală, cu un model de diamant din vreo arhivă italiană faimoasă, și a pus-o cu grijă peste prietenul lui.

— Ai făcut un lucru bun, Sam. Dar s-a terminat.

136

În casa veche a cernut o colecție care urla despre nebunia lui, obiecte pe care nu le mai văzuse de zece ani, care îl aduceau de obicei mai aproape de Grace.

Rafturile se încovoiau sub greutatea colecției *Time*, ziare locale și tăieturi din presă. Pereții erau tapetați cu hărți vechi, cu străzile colorate cu markerul, iar lângă ele tăieturi din zeci de cataloage, Junior Bazzar, Misses Fashion, Sears. Ținute încropite din frânturi de discuții care-i veneau în cap mai ales noaptea, când se trezea împins de o asemenea urgență, încât cobora scara și scria în jurnale al căror număr ajungea aproape la 50. Cuvinte care nu se potriveau împreună. Ecosez, tăietură largă, șmirghel, vanilie. Le interpreta diferit în zile diferite, uneori ca sunete, mirosuri și imagini. Tăia chipuri de prin reviste, le potrivea cu tunsori, uneori schimba culoarea ochilor cu nuanța unei pensule.

Nu știa dacă era certitudinea apăsătoare a morții ei sau dacă se uita în urmă la nebunia lui cu o altfel de minte, dar a adunat colajele, a smuls totul de pe pereții fostului său dormitor și a umplut un butoi metalic din curte. A luat o canistră de benzină din garaj, a stropit totul și a dat foc amintirilor.

Când a inspirat fumul și a închis ochiul s-a trezit înapoi acolo, flăcările luminând alt timp, pe care-l crezuse închis pentru totdeauna în beznă.

— Trezește-te! a strigat ea. Trezește-te naibii, Patch! O să încerc să te trag de-acolo. O să încerc să te țin cu mine.
Ea a tușit, s-a înecat și l-a tras de brațe.
— N-am destulă putere să te salvez. Nu sunt destul de puternică să fac nimic din toate astea fără tine.
Abia când fumul s-a învârtejit s-a uitat și el în sus printre lacrimi și a căutat un cer pe care nu-l mai observase de mulți ani.

137

Saint s-a întors în Monta Clare și l-a târât dintr-o casă veche în alta, unde Patch a stat cu bunica ei pe terasă și a ascultat-o pe bătrână trecând de la suflat în muzicuță la tras din țigară, o dată pierzându-și ritmul și trimițând un fum prin mustiuc. Norma a început să tușească atât de tare, încât Patch a râs până a venit Saint pe terasa înghețată și i-a certat că fata din vecini avea copil mic și nu voia să-l trezească o bătrână și un pușcăriaș. Uneori o asculta pe Saint cântând la pian și doar atunci simțea din nou ceva.

În acea primă lună viața lui a fost un zumzet care n-a ajuns tunet, dar Saint și Sammy nu i-au dat voie nici să devină șoaptă. Zăpada a persistat și, nu după multă vreme, se apropiau de recordul din 1979; copiii își lipeau fețele de geamuri în fiecare dimineață, rugându-se ca sistemul de încălzire de la liceul din Monta Clare să nu facă față. Condițiile eliberării condiționate îi cereau să-și găsească un serviciu care să-i asigure supraviețuirea, așa că și-a făcut obiceiul să stea în galerie reflectând la vremurile trecute, numai că acum oamenii intrau și se uitau la operele lui, uneori întrebau de preț, la care el răspundea îndrumându-i spre altă galerie, aflată la 80 de kilometri spre sud, care avea piese mai bune.

— Vezi că adaug la datoria ta fiecare vânzare pe care o pierd, l-a avertizat Sammy.

— Care-i totalul?

— 247 000 de dolari.

Din adâncurile plămânilor galeriei a privit primii muguri ai primăverii când a început marele dezgheț.
De la magazinul universal Green a luat cafeaua pe care o comanda în mod special Sammy și a privit o fetiță blondă care, chiar lângă el, a furat o ciocolată și a îndesat-o în buzunar.
— O să te prindă, i-a zis el.
Fetița a ridicat bărbia micuță.
— Du-te naibii!
Patch s-a lăsat pe vine.
— Trebuie s-o bagi pe mânecă în sus, copilă, a șoptit el.
Fata l-a privit cu atenție când i-a arătat, a înțeles cât de ușoară e metoda și s-a uitat după el cum iese.
El a zăbovit pe aleea de lângă magazin, amintirea îi revenise atât de violent, încât și-a dus mâna la abdomen. Când a pornit mai departe, a remarcat câțiva lăstari de penstemon mov ieșiți dintr-o fisură în beton și a observat trompetele violet, gâtul alb care chema vara. Și atunci a văzut-o prin vitrina croitoresei.
Stătea lângă mama ei și, deși purta o pălărioară crem, i-a văzut ceafa, albul palid al brațelor, talia îngustă.
A rămas fermecat, fără să audă traficul.
Apoi ea s-a întors.
Aproape uitase cum zâmbetul lui Misty Meyer poate să încetinească mersul lumii lui.

Ștergătoarele nu puteau face față potopului din dimineața aceea.
Care răpăia pe acoperișul camionetei sale când a oprit în fața căsuței. De pe alee l-a văzut pe bancă sub coroana copacului care mai oprea din ploaie, dar picăturile tot ajungeau pe umerii lui, lăsându-i pete întunecate pe cămașă.
— Știi că plouă, a zis ea așezându-se lângă el.
— Azi e? a întrebat Nix.
— Da.
— Și speri să găsești...
— Nici nu știu. Ceva de-al ei. Ceva care să ne dea un nume. Un trecut. O identitate.
Nix sorbea din cafea uitându-se la copac și la rădăcini ca și cum ar fi fost ceva sacru. Saint s-a uitat în jur și, chiar și pe ploaie, era frumos ca un refugiu izolat de restul lumii.
— Cum să fac? a întrebat ea.
— Tu știi întotdeauna, Saint.
— Și tot mă întorc la tine întotdeauna.
— Găsești ceva și puștiul o să înceapă să-i urmărească povestea. Trecutul. Nu găsești, o să caute altă cale să meargă mai departe. Pe vremuri credeam că e nebun.
— Și acum?
— Acum cred... dacă o iubește, dacă ține la ea atât de profund, nu prea are de ales.
— Te simți vreodată singur?
Nix a ridicat privirea spre cer, printre copaci.
— Amintirile sunt suficiente. Poate îi spui și lui.

— Bunica zice că te rogi o oră în fiecare duminică. Înainte de slujbă. Pentru ce?
El a sorbit din cafea, iar ea a simțit aroma de caramel, flori și fum înțepător.
— Mă rog pentru înțelegere.
— Înțelegere pentru ce?
— Pentru lucrurile rele pe care le fac.
Saint nu și-l putea imagina făcând nici măcar un singur lucru rău.
— Pe tine nu te mai văd la biserică.
Ea zâmbește, dar e un zâmbet reținut.
— Nu sunt sigură că mai sunt binevenită…
— Nu Jimmy Walters hotărăște cine își are locul la biserică, Saint.
Mama lui Jimmy spusese secretul ei întregului oraș. Că pusese capăt unei vieți. Că rupsese un pact cu Dumnezeu. Norma nu-i vorbise prea mult în vara aceea.
— Mă rog acasă. Uneori lângă lac. Nu îngenunchez și nu-mi împreunez mâinile, dar spun ce trebuie spus.
El a întins mâna și a bătut-o ușor pe genunchi.
— Ești un om bun, Saint.
— Spune-i și bunică-mii.
— Te iubește.
— Așa e. Doar că acum mai puțin.
— Nu se poate…
— Îi pun credința la încercare.
Nix a zâmbit.
— Cei mari întotdeauna o fac.

139
Când a ajuns la drumul plin de noroi, Saint a văzut o dubă albă.
Lângă ea, trei femei se îmbrăcau în costumele de protecție ale legiștilor.
A apărut și Patch, deși ea îi spusese să nu vină; stătea departe, între copacii încă desfrunziți de rămășițele iernii.
Vechea fermă Tooms era solidă; făcuse față unor încercări mai mari decât un proprietar rebel. Construită cu un an înainte ca tornada din St Louis din 1896 să omoare câteva sute de oameni. Saint solicitase titlul de proprietate din simplul motiv că Tooms părea să fie al naibii de preocupat de o clădire, dar să-i pese atât de puțin de viața unui om.
Terenul din depărtare se părăginise; florile sălbatice se ridicau pretutindeni; mai încolo, iarba de prerie ajungea la peste doi metri, după care se rărea spre mestecenii albi cu trunchiurile ca laptele, cu brațele ridicate care începeau deja să capete culoare.
Saint s-a minunat uitându-se la casă, cu scândurile texturate întunecate ca și cum ar fi fost proaspăt lăcuite. Zona de câteva hectare de lângă casă părea îngrijită, ca și cum cineva ar fi așteptat să revină viața în solul părăginit de cea mai tristă dintre povești.
N-a intrat în casă după criminaliști, a rămas afară și i-a lăsat să-și facă treaba. Știa despre valul de condamnări anulate; șapte dintre deținuții care-și așteptau deja execuția își

recâștigaseră viitorul datoritã unor secvențe de informație pe care ea nu le înțelegea pe deplin. Himes îi spusese ceva despre dubla spiralã, instrucțiuni genetice și markeri moleculari.
Au lucrat aproape toatã ziua până să coboare în depozitul subteran.
Saint stătea în Bronco, se uita în oglindă și îl vedea tot acolo, dar nu l-a chemat; însăși prezența lui era un avertisment și ar fi putut fi folosită într-o bună zi dacă se întâmpla ceva. Nu știa cum cerneau criminaliștii atâtea resturi umane, alocând fire de păr unui cap, pielea, unui trup.
Când au terminat, a privit duba apăsând pietrișul în timp ce mergea paralel cu linia copacilor și vira apoi ca să intre pe drum.
— Ai stat acolo șapte ore, a spus ea când l-a văzut venind, cu ușorul șchiopătat care tot o făcea să simtă un nod în gât.
— Când afli rezultatele?
Saint a ridicat din umeri, nu știa. Era vorba de servicii pe care trebuia să le întoarcă într-o bună zi.
S-au așezat pe o piatră netedă, iar genunchii li s-au atins când ea a turnat dintr-un termos cafea neagră amară, care le usca gurile.
Saint s-a aplecat și a cules o frunză de magnolie, a cercetat-o și a pus-o cu grijă în buzunar.
Ploaia era prea ușoară ca să-i tulbure.
— Asta s-ar putea să fie, a zis el.
— Dacă e în baza de date. Și dacă nu...

El a cuprins paharul de plastic în mâini și a suflat peste abur.
— Vreau doar să-mi iau rămas-bun. Poate să-i găsesc familia. Nu știu.
— Înțeleg.
Avea nevoie de încheierea unui capitol deja prea lung.

Patch s-a uitat pentru prima dată atent la casă. A căutat crăpături prin care să se scurgă sânge, și-a încordat auzul ca să prindă un ecou al țipetelor lor.
— Nu pot să văd nimic. Și știu cum sună, dar...
— Ai văzut-o pe Misty de când te-ai întors? a întrebat ea.
— Ieșim împreună diseară.
În săptămâna de dinaintea eliberării lui, Saint se dusese la un salon ca să-și decoloreze părul. Fusese și la manichiură, cumpărase farduri și parfum noi și chiar și niște rochii noi. Era în formă, avea trupul suplu, cu fața strălucind de tinerețe. Atrăgea privirile bărbaților și comentarii din partea nesimțiților.
— Mă uit după ea când sunt în oraș. Poate că nu se mai plimbă pe Main Street. Au magazinul universal din Palmer Valley acum, cu rochii elegante și toate cele.
— Mi-a zis Sammy ce a făcut mama lui Jimmy.
— Sunt prima femeie din Monta Clare care divorțează.
— Norma trebuie să fie mândră.
Saint s-a gândit la bunica ei. Cum încetase să-i mai ceară să vină la biserică în fiecare duminică. Durea mai mult decât ziua aceea fatidică. Saint s-a gândit la vara de după, cum nu s-a întors în Monta Clare, refuzând s-o lase pe bunică-sa să-i vadă vânătăile, cum îi trosnea maxilarul când mânca, cum i se

golise trupul. Cum își luase șase luni libere și ieșise din apartament doar ca să se plimbe în fiecare dimineață. Citise, se uitase la televizor și gătise. Vorbise cu Norma la telefon și-i spusese că avea prea multă treabă ca să vină acasă. Cea mai grea vară din viața ei. Și era o competiție serioasă la capitolul ăsta.
— Suntem încă tineri, a spus el.
Ea a smuls floarea unei margarete galbene și s-a întrebat cum o fi supraviețuit.
— Știi că asta e prima floare care crește după foc sau un dezastru natural, a zis ea.
Patch i-a luat-o din mână și i-a admirat petalele.
— Suntem duri, așa e.
— Cumpără-ți o barcă, Patch. Du-te și navighează pe Oceanul Indian.
— De ce nu pot s-o simt... aici? De ce nu pot să simt nimic?
— Desincronizare circadiană. O insuficiență a informației luminoase. Orbii nu au simțuri mai ascuțite.
— Eram orb acolo.
— Grace nu era. Ea vedea ce vedea. O lăsa afară și o aducea înapoi, iar ea ducea toate astea cu ea. Și ce a văzut... Se spune oroare de neimaginat, dar putem cu toții să ne imaginăm. Ai suferit. Ai supraviețuit.
— În parte.
Patch a smuls mușchi de pe piatră cu vârful unghiei.
— Te cunosc, de cât, de peste 20 de ani.
Într-un copac de lângă ei erau adâncituri făcute cu o toporișcă, iar seva se uscase ca

niște degete de lac. Mâțișorii de anin negru încercuiau baza lor ca niște ciorchini de piper la masa unui uriaș.
— Îl mai vezi pe Jimmy?
— A plecat din oraș. Mama lui i-a spus bunică-mii că nu mai putea suporta rușinea.
— Te gândești vreodată la copil?
Nu-i mai pusese nimeni întrebarea până acum.
Nu putea vorbi, așa că a dat doar din cap.
Patch a sărutat-o pe creștet.
Multă vreme au lăsat vântul să bată peste ei.
El s-a îndreptat spre depozit înainte ca ea să-l oprească. Înainte să apuce să-l cheme înapoi, să-i spună că nu merita, n-avea să merite niciodată să treacă iar prin așa ceva.
Saint a alunecat în noroi, a blestemat ploaia și a coborât treptele în urma lui.
El stătea tăcut în mijloc.
Sub tălpile lui, cimentul pe care poate zăcuse cândva.
Atunci Saint a știut.
Avea să moară când o să afle cum trăise Grace.
— Închide ușa, i-a cerut el.
Saint a clătinat din cap.
— Te rog, Saint.
Ea a împins chepengul greu și și-a ținut respirația.
Si a rămas lângă el.
I-a văzut expresia o clipă, confuzie și apoi ceva mai limpede. A văzut-o pentru că încăperea nu era deloc întunecată; lumina se

strecura printr-o mie de crăpături de jur împrejur, trecând prin orice credeau că știu.
Multă vreme, Patch s-a plimbat trecând cu degetul pe pereți. A măsurat spațiul cu pasul, numărând cu voce tare.
— E mult mai mare, a spus el.
S-a lăsat în genunchi și a atins podeaua, apoi s-a uitat în jur ca și cum ar fi putut să vadă ce nu putuse să vadă.
S-a ridicat și s-a întors spre ea.
— Tu crezi că Tooms m-a răpit și m-a dat lui Aaron.
— N-am spus niciodată așa ceva.
— Atunci spune-mi ce crezi.
— Nu știu ce să cred. Nimic nu e clar. Poate că Aaron te-a dus direct la ferma lui. Poate că acolo n-a fost ținută decât Callie Montrose. Sau poate că o să găsim ADN care să arate că au fost și alte fete acolo. Încă sunt întrebări pe care s-ar putea să nu reușim să...
— Dar Tooms era acolo în dimineața când am fost răpit. În aceeași pădure. La nici 100 de metri de locul unde s-a întâmplat.
— Căuta un câine.
Și nici chiar atunci nu i se părea că sună bine.
— Nici Grace n-a fost aici, a zis el.
Saint s-a uitat la el și era cât pe ce să-i aducă argumente, dar știa că n-ar folosi la nimic.
— Nu simt nimic, Saint. N-am mai fost aici niciodată.

141
Misty purta o rochie albastră și perle, avea părul ridicat și pometii înalți sub ochii de felină, care păreau amuzați când a privit spre el.
— Jefuitorul de bănci în persoană.
— I-ai spus mamei tale cu cine cinezi astă-seară?
— Mi-a zis să am grijă la geantă.
A intrat în urma ei la Lacey, unde s-au așezat într-un separeu din spate. S-a uitat în jur la scaunele cu piele verde, tejgheaua cromată și podeaua în carouri.
— Nu pot să mă hotărăsc dacă locul e diferit sau eu sunt diferit.
— Corpuri de iluminat noi.
— Atunci e locul.
A venit la ei chiar Lacey și i-a zis că se bucură să-l vadă, deși n-a zâmbit ca să-și susțină spusele.
El a comandat un banana split, la care Misty și-a dat ochii peste cap, în timp ce ciugulea dintr-o tocană de creveți și crupe.
Patch arunca priviri spre fața ei, mai îngustă acum. Cu pielea mai palidă.
Misty i-a povestit cum a renunțat la facultate, cum viața ia câte o întorsătură la care nu te aștepți.
El i-a spus că-i pare rău.
Ea i-a povestit că tatăl ei murise cu un an în urmă, în timp ce juca golf lângă lacul Ozark. Că inima lui nu fusese pe cât de puternice îi fuseseră principiile, credința lui într-un bine general pe care uneori doar el îl putea vedea.

Patch i-a zis că-i pare rău.
— M-am mutat înapoi în Monta Clare abia de curând. Să petrec puțin timp cu mama. Uneori parcă ai putea încetini un pic viața în orașul ăsta.
— Și asta vrei?
— Gonește prea repede.
Misty a plătit nota înainte să apuce el, iar afară soarele coborâse, iar cerul lucea întunecat.
— Noapte bună! a spus ea, iar el n-a reușit s-o ajungă din urmă până în capătul străzii.
Pe fundalul siluetei munților St Francois, cu conturul decupat într-un orizont pe care cândva tânjise să-l traverseze. Un ceas nou, prins pe clădirea veche unde se aflaseră birourile de avocatură Jasper și Coates i-a spus că au stat împreună doar o oră.
— Îmi pare rău! i-a strigat.
Misty s-a oprit cu spatele la el. Lângă Patch, luminile din vitrina de la Monta Clare Books arătau coperte pe care el nu le știa.
— De ce-ți pare rău?
— Că te-am părăsit.
— Crezi că regret noaptea aia?
El s-a întrebat cum ar putea să nu regrete. S-a întrebat cum putea să nu regrete fiecare moment simplu pe care-l pierduse cu el, fiecare dată când îi ținuse mâna goală, îi făcuse mâncare necomestibilă și i se alăturase în căutarea unei fete moarte.
— Mama... când a văzut că te-ai întors în oraș. Când a auzit că mă văd cu tine în seara asta. Mi-a spus ce a făcut tata.

In spatele ei era un magazin nou care vindea boluri din rocă ironstone, farfurii de ceramică și tigăi metalice. A văzut șervete de vase din materiale organice și în și și-a imaginat cuplurile care veneau aici să treacă la nivelul următor după seturile cu care porniseră. Făcând încet trecerea de la temporar, de la ceva ușor spre ceva substanțial. A știut atunci că nu luase de la familia Meyer doar bani, luase mai mult decât ocazia să-i ofere mamei lui ce visase.
Misty a coborât pe carosabil.
— Spune-mi că ești căsătorită acum, a zis el, pentru că Misty avea un inel simplu, fără piatră. Spune-mi că stai pe deal și ieși dimineața la plimbare cu labradorul. Soțul tău e bun și modest. Aveți doi copii, dar într-o bună zi o să te întorci la școală și...
— Viața mea e foarte bună, Patch. Dar mama a crezut că dacă-mi spune o să mă convingă să mă văd cu tine.
— Și așa a fost?
— Am știut totdeauna că nu pot concura.
— N-a fost o...
— Ai dreptate. A fost victorie prin neprezentare. Acum înțeleg.
— Practic, am marcat amândoi în noaptea aia.
Misty a zâmbit în sfârșit.
— Off. Cum să rămân supărată pe băiatul care mi-a salvat viața?

142
Misty a cumpărat o sticlă de vin de la Green și au urcat împreună dealul spre capătul drumului, s-au așezat pe iarbă și au privit peste luminile din Monta Clare spre întunecimea munților, aliniați ca un public care-și așteaptă bisul.
— Știu că a trecut multă vreme, dar ne-am iubit, nu? Trebuie să știu.
Deasupra vedeau meteoriții, bulgări de piatră care călătoriseră un milion și jumătate de kilometri doar ca să moară în lumea lor.
— Sigur, Mist. Ne-am iubit.
Ea s-a înfiorat, iar el și-a strecurat brațul în jurul ei, cu degetul în făgașul coastelor ei.
Misty l-a întrebat cum e viața lui, iar el a vorbit multă vreme. Ea a icnit când i-a povestit cum a fost împușcat de un agent de pază de la Merchants National Bank, cum s-a îndreptat șchiopătând spre închisoare cu perspectiva unei condamnări la 12 ani de închisoare. Cum poate că n-ar fi reușit să supraviețuiască dacă n-ar fi fost un gardian de la închisoare care a oprit totul înainte să înceapă, un om mare din toate punctele de vedere. I-a povestit despre viața din închisoare. În unele nopți vedea lumina lanternelor spre celulele de izolare, pentru că încercaseră și dăduseră greș, iar acum erau supravegheați ca să nu mai încerce din nou. La ora 8 ieșea din celulă și vedea un bătrân ștergând sângele curs dintr-o încheietură proaspăt tăiată. În baia comună erau 40 de bărbați care făceau duș, se spălau pe dinți și

încercau să nu respire în duhoarea de rahat de la toalete.
I-a spus cum mânca fulgi de ovăz, apoi lucra la spălătoria industrială a penitenciarului. Opt ore în fiecare zi; în fiecare lună ocupându-se de 450 de kilograme de lenjerie de la spitalele și azilele din zonă. A învățat mașinile, verifica monitoarele filtrelor și furtunurile, schimba curele slăbite și periii tocite și ștergea garnituri.
Meniul se schimba în funcție de anotimp, mâncarea era doar un combustibil după câteva ture.
Apoi i-a vorbit despre Grace. Despre primii ani, când a jelit și în fiecare seară citea cărțile despre care-i povestise ea. De la Heathcliff și dragostea pierdută la Holden Caulfield și revolta lui împotriva ipocriților. Închidea ochiul și plutea pe lângă insula tropicală, privind firimiturile idealurilor rănite ale lui Ralph. Râdea de Scout și-l auzea pe Atticus Finch în cele mai nobile declamații ale lui Grace.
Dar când luminile se stingeau și somnul nu venea, îi era cu adevărat dor de ea și de Saint și, bineînțeles, de Misty.
— Ai pictat? a întrebat ea.
— Mi-am pierdut motivația.
— Îmi pare rău că nu mai e.
— Mă gândesc la asta și nu pot s-o văd. Tooms și ea. Parcul natural Thurley... Saint a dus câinii acolo. O echipă întreagă. S-a întors în fiecare lună. Vreau să merg acolo. Și nu

merg. Nu cred că o s-o găsesc pe ea sau altceva, dar trebuie să văd.
— Atunci hai să mergem să vedem.

143

Misty conducea un Mustang '85 și a accelerat când au intrat pe autostrada 35. Purta cizme și o pelerină de ploaie, iar părul ei blond era ascuns sub o căciulă de lână albă. A încetinit lângă Gold Run River, când el a deschis geamul lângă stâncile tot mai înalte și n-a auzit nimic, pentru că abia peste câteva luni aveau să înceapă să țârâie cosașii.

Au ieșit de pe drum lângă un canion îngust atât de adânc, încât și-a imaginat-o pe Grace acolo, cu trupul de mult înapoiat pământului.

Misty și-a lăsat scaunul pe spate și a închis ochii și n-a trecut mult până Patch și-a dat seama că dormea.

El a rămas treaz până s-a crăpat de ziuă în jurul lor, a coborât din mașină și s-a uitat la pădurea fără culoare, cu copacii subțiri pe alocuri, pământul plin de frunze ca o pătură așezată deasupra ei. Patch știa că se întinde pe sute de mii de hectare.

Misty l-a luat de mână. Copacii se aplecau pe un versant atât de abrupt, că au ales un traseu mai lung, trecând peste bușteni groși cât talia lui. Tooms nu putea da alte detalii decât că o luase pe una dintre sutele de poteci până ce tufărișul devenise prea des; se oprise și săpase, adusese cadavrul unei tinere din mașină, o lăsase în țărână și trăsese pământ deasupra ei.

Deasupra lor, un stejar masiv ținea cerul arămiu în consola lui. Patch a căutat un pârâu care strălucea ca sticla lustruită spartă

peste pietrele ce se ridicau din albie, astfel încât fluierarii să aibă unde să pescuiască.
Instrucțiunile lui Saint fuseseră clare și destul de vagi.
Patch a trecut printre pinii cu ace scurte, cu Misty la un pas în urma lui.
S-au oprit la indicatorul ruginit.
— Asta e.
Ea gâfâia, așa că au zăbovit puțin, cu cizmele pe drumul cu pietriș practicabil pe orice vreme, care fusese închis de mult. Saint cartografiase zona, transmițând tot ce spusese Tooms și ghicise pe ce drum o luase din Monta Clare, unde era cel mai probabil să se fi oprit, următorul drum de acces la peste 100 de kilometri de autostrăzi pe care n-ar fi vrut să meargă.
— Drumul de pe creastă, a zis el.
Au mers încet.
Poteca urca abrupt la peste 150 de metri deasupra luminișurilor de dolomit înconjurate de scumpie americană, care deschidea un orizont de stejari groși, hicori și nuci.
— N-are cum să fi dus-o așa departe, a zis Patch fără emoție, gândul atât de înghețat, încât Misty și-a tras căciula peste urechi și și-a strâns pelerina pe trup.
De-acolo au coborât, Patch oprindu-se la fiecare gol dintre copaci, la fiecare platou până când drumul a ajuns la cascada cu maluri pline de mușchi umezit de roua dimineții și mănunchiuri de sovârf-de-apă.

Ore în șir s-a oprit nemișcat în câte un loc, se uita la țărână ca și cum ar fi existat vreo metodă în nebunia lui. Abia când au ajuns să vadă din nou drumul de acces, Misty s-a oprit.
— Asta e drumul care trece pe lângă Turners Breach? a întrebat ea.
Patch a încuviințat.
— A fost o furtună... cât ai fost tu plecat. A doborât zone întinse de pădure. Țin minte că n-au curățat până în toamnă, se rupsese barajul Danby. Tata avea un teren ceva mai sus și a dat în judecată Departamentul pentru resurse naturale. A scris în *The Tribune*. Deci dacă drumul era blocat...
— Atunci n-avea cum s-o fi îngropat aici.
— Nu e altă cale de intrare în zona asta. Următorul drum e la o oră spre nord. Ar fi riscat să conducă atât cu un cadavru în portbagaj? a întrebat Misty, dar cuvintele nu mai păreau așa reale când îi ieșeau din gură.
S-au întors în tăcere, Patch gândindu-se la ce știa.
În casa veche a ridicat receptorul și a format un număr.
Saint a răspuns ca și cum ar fi așteptat telefonul.
A verificat și l-a sunat înapoi.
— Nu înseamnă că...
— A mințit, Saint.
— Poate că a reținut greșit locul. Era noapte.
— Sau poate e încă în viață.

Și-au petrecut vara lăsându-se purtați spre genul de prietenie de care aveau amândoi nevoie. În fiecare duminică dimineață plecau devreme și mergeau pe drumuri cu vedere la râu, iar râul Meramec se vedea ca o cale aurie sufocată de verde sub copacii care se întindeau peste maluri. Misty i-a povestit despre hidrotropism, cu părul strâns ia spate și obrajii înroșiți de urcuș. l-a spus cum o aducea tatăl ei la munte, cu bicicletele pe suportul de pe acoperișul mașinii. Apoi pedalau kilometri întregi în zone care păreau neatinse din epoca stațiunilor.
S-au oprit înainte de albie, unde pădurea din zona inundabilă era uscată. Ea a despachetat caserole, tacâmuri și șervețele.
— Tocană cu cârnați și cartofi.
Patch a simțit cum i se urcă în gât un pic de fiere.
— A făcut-o mama.
El a înghițit fierea.
Au mâncat sub un cer mohorât, iar ea l-a întrebat despre Tooms. El i-a spus că a depus altă duzină de cereri pentru vizitare, că i-a scris din nou, i-a oferit iertare, o cale de izbăvire. Saint făcuse la fel, deși credința ei slăbea, convinsă că Tooms o ucisese pe fată și acum se distra jucându-se cu ei, ultimul vestigiu al puterii unui bărbat care fusese lăsat fără nimic.
— O să cauți în continuare? a întrebat Misty în timp ce bea cafea dintr-un termos și privea

graurii adunându-se într-o orchestră dirijată strict.
El a privit-o, pe dinafară atât de stoică încât părea că o lăsase cineva fără pasiune.
— Hidrotropism. Când te-ai făcut așa deșteaptă, Mist?
— Mai știu și că un grup de gărgărițe nu se numește stol. Îmi place cum unele lucruri sunt chiar perfecte, știi tu.
Patch s-a uitat la ea și a știut.

Uneori Misty se oprea la galerie și se așeza pe un taburet lângă vitrină, ca o reprezentare vie, în timp ce el stropea sticla și o ștergea, cu soarele cald pe piele, în timp ce fetele dispărute îl priveau.
Sâmbăta lua micul-dejun cu Saint și bunica ei la bistroul lui Lacey. Saint o privea pe Norma cu o preocupare delicată, în ciuda înțepăturilor pe care i le arunca atunci când îi cerea chelneriței să-i pună whisky în cafea. Norma l-a întrebat dacă a văzut revoltele din Los Angeles, jafurile și focurile de armă, și i-a spus că tulburările civile implică în primul rând existența unui grad de civilizație.
— Devine înclinată spre predici la bătrânețe, a zis Saint strâmbându-se.
Palace 7 își închisese porțile în toamna lui 1986 și rămăsese vacant cât Sammy, noul proprietar, se luptase cu *labagiii de la consiliul local* pentru modificarea obiectului de activitate. Avea tavane înalte și ferestre largi la care jinduia. Și Walt Murray, operatorul de sală timp de peste 30 de ani, se apropia de 90 de ani. Soția lui Walt, o doamnă obraznică pe nume Mitzie, l-a abordat pe Sammy în legătură cu deschiderea ușilor vechi pentru o seară, doar ca să-i facă o surpriză soțului ei. Prins într-o amețeală produsă de Remy Martin, Sammy a fost de acord prompt, doar ca să uite complet a doua zi dimineață. După o săptămână, când a apărut un afiș în geam la 7, atât de îngrozit a fost de actul lui de generozitate excesivă, încât s-a dus la

birourile de avocatură Jasper și Coats și a amenințat cu tot felul de demersuri juridice.
— Javră bătrână m-a luat pe nepregătite. Toată lumea din orașul ăsta nenorocit știe că marchez moartea lui Jackson Pollock pe 11 august. Afurisita de tehnică de dripping.
Patch l-a dus înapoi vizavi și au rămas împreună în fața cinematografului pustiu cât Sammy fumega.
— Lumea ar putea să privească favorabil idea. Să vadă că dai ceva înapoi orașului, a încercat Patch.
— Nu fac decât să dau. Lumea poate să treacă pe lângă vitrina mea și, cu o singură privire, să se transporte departe de locul ăsta dubios.
— Tuturor le e dor de 7.
— Mergea în pierdere.
— Le-ar plăcea dacă l-ai redeschide. Karma bună, Sammy.
— În ziua în care o să dau doi bani pe ce crede lumea despre mine înseamnă că o să am dovezi solide că există karma. Că lucrurile bune li se întâmplă celor buni.
— Doar o singură seară, atunci. Nu poți să dai înapoi acum, Sammy. Pur și simplu nu poți.
Sammy a clătinat din cap cu disperare.
— Ce rulează? Ar fi bine să fie ceva cu Catherine Deneuve.
Patch s-a uitat în geam și atunci a văzut afișul.
— Oh, Doamne!

— Rulează *Grease* la fostul Palace 7, a zis Misty de cel puțin zece ori în timpul următoarei lor excursii.
Patch a abătut discuția vorbind despre aluviuni, apa din topirea gheții glaciare și prundărașul cu picioare galbene.
— Știi că încă mai știu toate cuvintele, a zis ea. Vrei să-ți demonstrez?
— Multă lume confundă vireo cu aripi scurte cu ochiuboului.
— Cred că încă încap în rochia aia galbenă pe care o purtam prima dată când l-am văzut.
— Odată, în închisoare, un deținut a făcut pe el ca să protesteze față de standardele scăzute de igienă. Ironia sorții, Mist.
De data asta, ea s-a încruntat.
— Totuși, îmi place filmul ăla.
El și-a făcut de lucru cu banderola de pe ochi, și-a dres glasul și a tânjit după o alunecare de teren care să-l ia cu totul.
Misty a ridicat dintr-o sprânceană.
— Probabil au un tort mare pentru bătrânul Walt. Poate o să-l facă Mitzie. Pe vremuri, ținea brutăria de la numărul 14. Mama a zis că prăjiturile ei erau ca o bucățică de rai.
— Sammy a zis că are psoriazis. Așa de rău, că mă pune să mătur de câte ori vine ea pe-acolo. Probabil că e o grămadă de piele în tortul ăla, Mist.
Ea s-a încruntat.
Au mai mers încă vreun kilometru și jumătate. Misty și-a ținut capul în jos, fără să

ridice privirea după poienița cu fluturi, cucii alergători sau islazurile luxuriante.
Nu s-a atins de brioșe, deși nu le făcuse ea.
Când s-au întors la mașină, el a tras adânc aer în piept.
— Păi, mă gândeam, filmul ăsta de la…
— Da, aș vrea să merg. Mulțumesc frumos.

147

Orașul era Breckenridge, iar Saint stătea în fața cabanei vechi de la umbra masivului Tenmile în timp ce polițiștii din Summit County păzeau locul în tăcerea aceea împietrită care însoțește doar moartea unui copil.

Fusese păstrat totul pentru ea, păzit de șase polițiști în uniformă care închiseseră străzile din jur și înconjuraseră cu bandă galbenă pădurea din spate. Saint se întâlnise cu șeful de post slab și cu mustață-ghidon, cu o paloare ușor verzuie, ca și cum și-ar fi petrecut primele ore ale zilei aplecat peste toaletă, în încercarea de a elimina cu totul amintirea. Nu i-a spus că o să fie mai ușor, pentru că nu se atenua.

Purta mănuși și și-a închis fermoarul la salopeta albă. Și-a pus botoși de protecție peste pantofi și s-a aplecat să treacă pe sub banda galbenă și să-l urmeze pe o pantă abruptă, până la un platou aflat printre copaci doborâți; la distanță se vedeau utilaje și muncitori cu căștile în mână, care o priveau.

— Case noi, a zis șeful de post.

Saint a văzut o grămadă rotunjită de pietroaie și lângă ea movile de pământ umed. Îmbrăcămintea rezistase destul de bine. Sub ea erau oase.

Și motivul pentru care venise ea.

Cu mâinile înmănușate, a dat deoparte cu grijă mătăniile.

A ridicat mărgelele albastru-marmorat în lumină și s-a uitat la medalion.
Fata fusese îngropată cu haine, pantofi și ghiozdan. Saint a scos o geantă din pământul sfărâmat, și-a trecut degetul peste exteriorul de poliester și a deschis cu grijă închizătoarea.
— O știai? a întrebat polițistul.
— Le știu pe toate, a răspuns ea.

În seara aceea l-a sunat de la un telefon public de lângă motel, inspirând parfumul tufelor de liliac care ajungeau la trei metri. Spre ea veneau plutind luminițe de la mașinile ce mergeau pe șoselele care înconjurau poalele muntelui. Petrecuse o după-amiază lungă la secția de poliție din Summit County, îl sunase pe Himes și-i trimisese raportul prin fax, mâncase pizza proastă și-și revizuise notițele până când cerneala se încețoșase și abia apoi sunase.
— E miezul nopții, a zis Patch.
— Scuze.
— Esti bine?
Parcă-l vedea stând pe întuneric, fără nicio lumină aprinsă în casa veche.
— Sunt într-un orășel căruia localnicii îi spun Breck și de unde stau văd un munte care-l pune în umbră pe al nostru. Dacă ar cădea... dacă ar... ne-ar zdrobi pe toți.
— Cred că Misty are un soț sau așa ceva.
— De ce?
— Ne vedem doar duminica devreme. Nu știu mare lucru despre viața ei de-acum. Vorbim despre trecut, dar nimic altceva.
— Te duci la ofițerul de supraveghere?
— Da, să trăiți.
Ea a râs.
— Mă îngrijorezi, a spus el.
— Îmi furi replicile.
— M-am gândit la tine în fiecare zi, Saint. M-am gândit la Jimmy și la ce a făcut.

— A trecut multă vreme, a spus ea de parcă nu s-ar fi gândit la aceleași lucruri.
Ca și cum n-ar fi simțit încă aceeași durere de câte ori vedea o mamă împingând un cărucior. Ca și cum n-ar fi evitat multă vreme zonele cu cărți pentru copii din librării, n-ar fi accelerat când trecea pe lângă locurile de joacă. Nu-și imagina o viață diferită, în care să poată fi ce nu merita să fie. În care Jimmy luase examenele și nu ridicase pumnul. În care, deși el nu putea fi bărbatul pe care și-l dorea ea, putea să fie tată. Puteau fi genul de părinți pe care ea nu-l cunoscuse.
— O mai ții minte pe Summer Reynolds? a întrebat ea.
— Fort Worth. Are părul galben-cadmiu, ocru și violet. Ochi albastru-verzui care-i spuneau părinților ei că e cu un pas înainte. Țin minte că mama ei a zis că făcea probleme, dar zâmbea când zicea așa.
Saint i-a povestit.
Și a auzit un declic și tonul.

149

A doua zi dimineață s-a trezit devreme și a pornit prin centrul orașului, pe lângă clădiri zugrăvite care datau din timpul primei goane după aur, spre săpăturile de la Blue River. A îndreptat camera foto spre spălătoria chinezească, spre Casa Pollock, a luat-o pe o potecă și a surprins pensiunea Iowa Hill, s-a întrebat ce-or fi înțeles minerii la vremea aceea. Puneau temeliile unui oraș care avea să ridice din umeri la incendii de pădure, apeluri la modernizare, un loc unde o fată avea să-și piardă viața în mâinile unui bărbat care nu putea fi atins, deși toți știau de el. A găsit o castană și a spart-o, i-a dat deoparte coaja lucioasă și a pus-o în buzunar.

Într-un mic magazin de jucării s-a uitat la un trenuleț de lemn, l-a studiat cu atenție. A privit rafturile cu cărți pe subiecte variate, de la spațiul cosmic la arte frumoase, istorie americană și animale sălbatice. Și bineînțeles cărți cu povești, de la Dr Seuss la Rudyard Kipling. A privit o mamă cu băiețelul ei, care i-a zâmbit, iar Saint i-a răspuns la fel. Au ales *Where the Wild Things Are*. Saint a reținut titlul.

La motel a văzut vechiul Buick în parcare și pe Patch rezemat de capotă.

Părea obosit, de parcă înhățase cheile în clipa când încheiase convorbirea și apoi condusese toată noaptea și o bună parte din zi.

— Părinții ei sunt aici? a întrebat el.

Multe ar fi putut să-i spună. Însă doar a dat din cap și l-a condus pe strada principală,

până la secția de poliție. Patch căra un pachet mare, iar când a văzut-o pe doamna Reynolds, ea a sărit de la locul ei de lângă un ceas vechi și i-a venit în întâmpinare. Deși trecuseră mulți ani, l-a îmbrățișat ca și cum ar fi fost o rudă.
Saint i-a lăsat singuri în birou, unde Patch a despachetat tabloul fetei lor și li l-a dăruit. Saint auzise prețurile de la Sammy, era un dar care valora multe mii de dolari, știa și că nu se vor despărți niciodată de el.
Pe parcursul unei după-amiezi lungi a stat cu Patch la Blue River Café, iar el a jelit amintirea încă unei fete pe care nu avusese niciodată onoarea s-o cunoască.
— Am primit rezultatele ADN de la ferma Tooms, a zis ea. Multe mostre, dar niciuna n-a avut corespondent. Nu înseamnă că n-a fost acolo. Doar că s-a întâmplat tare demult. Probabil că a fost curățat totul cu clor... Nu știu...
El a lovit atât de tare cu latul palmei în masă, încât cești le au căzut pe jos și s-au spart. Saint a ridicat o mână spre chelneriță în timp ce-l conducea afară.
Pe măsură ce după-amiaza se consuma, l-a făcut să promită că se duce direct acasă. Și-a încălcat termenii eliberării condiționate. N-o să spună din proprie inițiativă adevărul, dar nici n-o să mintă pentru el dacă o să fie întrebată.
— Summer Reynolds. De cât timp era aici? a întrebat el.
— De multă vreme.

— Callie Montrose. Nimic despre ea?
— Nimic, a răspuns Saint, cu gândul la Richie Montrose.
Ultima dată auzise că o bătaie într-un bar scăpase de sub control, iar Richie își petrecuse noaptea la închisoare. Scăpase pentru că fusese cine fusese și poate și pentru că toată lumea știa.
— Câte mai sunt, Saint? Câte dintre fetele astea pe care le pictez mai sunt îngropate pe undeva?

Patch a condus șapte ore și uneori era atât de obosit încât vechiul Buick se abătea peste liniile albe, până a deschis geamul și a lăsat aerul umed să-l învioreze. Erau 20 de milioane de hectare de întuneric.
Avea o veche hartă detaliată, dar cea mai mare parte era acoperită de semnele pe care le făcuse pe ea. A aruncat o privire spre râu dar n-a găsit nimic din ce găsiseră pe vremuri minerii, nicio sclipire în mâl, doar o aducere-aminte că dacă povestea lui avea un final, n-avea să fie genul la care spera, în care o găsea pe Grace, care trăise o viață plină de tot ce merita. A ieșit de pe autostrada 70 și a căzut într-un somn agitat.
La primul indicator pentru Monta Clare și-a adus aminte și i-a stat inima.
A trecut de Rosewood Avenue și a urcat pe Parade Hill, și-a lăsat mașina peste drum și s-a dus pe jos.
— Am pierdut filmul, a zis el.
Misty a încuviințat.
— Îmi pare foarte rău. S-a întâmplat ceva.
— Nu-i nimic. Era doar un film.
El ar fi vrut să-i spună, dar s-a gândit că probabil știe deja. Oricare ar fi fost motivul, Misty ajunsese să se aștepte. Să aștepte tot mai puține de la el pentru că atunci, cu ani în urmă, el ieșise cu mai puțin din toate cele petrecute.
— Pot... putem să ieșim în altă parte...
— Trebuie să mă opresc acum, Patch. Indiferent încotro ne-am îndrepta, nu mai

pot.
— Sigur.
— Atunci, la revedere, a spus ea și s-a înclinat în față, s-a ridicat pe vârfuri și s-a întins să-l sărute pe obraz.
A rămas așa o vreme, ca și cum momentul însemna ceva ce el nu înțelegea pe deplin.
Când s-a întors, a văzut-o în capătul aleii. O bentiță galbenă aruncată în tufișuri. Și-a adus aminte de ea, de-acum mulți ani.
S-a aplecat și a ridicat-o, apoi a pornit înapoi pe aleea ei, fără să știe exact ce avea să spună, doar că trebuia să mai fie ceva.
Era cât pe ce să bată la ușă, când în fereastra de alături s-a aprins lumina.
Și a văzut-o.
Și a văzut cu cine era.
A trecut o clipă până să se așeze toate piesele la locul lor. Înainte ca lumea să se învârtă din nou fără el.

Pe fată o chema Charlotte și stătea în fața unui televizor mare.
Avea părul auriu, care-i ajungea până în talie.
Misty i-a lăsat.
Patch s-a uitat la fiica lui, iar ea l-a privit cu răceală.
— Îți plac păpușile Muppets? a întrebat el, observând jucăriile de pluș.
Fetița purta o salopetă de blugi și era desculță pe podeaua de lemn care reflecta strălucirea soarelui dimineții.
— Ești prieten cu mama, a zis ea, susținându-i privirea cu atâta hotărâre, încât el și-a dat seama atunci că era binecuvântată cu încrederea în sine a maică-sii.
Avea felul acela de a privi lumea ca și cum locul tău în ea e garantat. Meritat. A simțit acut ușurarea.
— Da.
— Atunci cum se face că nu te cunosc?
— Am căutat pe cineva.
— Pe cine?
El și-a dres ușor glasul.
— O fată pe care o cunoșteam.
— Cum o cheamă?
— Grace.
Și atunci Patch a observat că fata avea ochii lui. Cel mai deschis căprui, cu gene dese, închise la culoare.
— Mama a zis că era prietenă cu un pirat, dar am crezut că-s prostii.
El i-a privit arcuirea buzelor în timp ce vorbea.

— Mi-a zis și că ești cel mai curajos băiat care a trăit vreodată, ceea ce cred că e tot o prostie.
S-a apropiat atât de mult ca să-i cerceteze fața încât el îi simțea parfumul loțiunii de pe piele.
— Fata pe care o cauți poate că nu-i adevărată. Așa zice bunica mea. Ceea ce cred că înseamnă că ești nebun.
Patch a zâmbit, dar ea nu.
— Este... a fost reală, a zis el, șoptind ca ea.
— Deci ea e, a spus Charlotte.
— Ce să fie?
— Legătura ta cu curcubeul.
— Ce-i asta?
Ea și-a dat ochii peste cap într-un gest care te ducea cu gândul la maică-sa.
— Fiecare om de pe Pământul ăsta e pus aici pentru altcineva. Tu îți urmezi visurile și ajungi la ele, îți găsești perechea și nimic altceva nu mai contează. N-ai auzit cum cântă broasca?
El a clătinat din cap.
Charlotte a venit lângă el și s-au uitat împreună la broasca verde care ținea un banjo.
Ea a fredonat cuvintele și i-a spus că într-o bună zi o s-o găsească.
Misty stătea în prag.
Patch s-ar fi putut opri atunci. Chiar atunci, în acel moment, ar fi putut să apese butonul de oprire și lumea lor s-ar fi cutremurat, ar fi gemut și în cele din urmă s-ar fi sfârșit.
— *Iubiții, visătorii și eu,* a spus Charlotte.

— Deci de-asta ai renunțat la școală, a zis el când s-au așezat pe leagăne.
— Da.
— Puteai să-i zici lui Sammy.
Misty a râs, dar nu era un râs lipsit de emoție.
— Și să te târăsc aici ca să faci față unei responsabilități pentru care era clar că nu ești pregătit? Rahat, Patch. Nici eu nu eram pregătită. Mama...
— Știe?
— Nu vrea să te vadă pe lângă Charlotte.
Patch n-a reușit să găsească o replică.
Misty l-a prins de mână.
— Voiam să-ți spun. Dar mai întâi am vrut să te cunosc din nou.
— Cum e? a îndrăznit el să întrebe ca și cum ar fi avut dreptul.
Misty a zâmbit din nou; de data asta, era un zâmbet adevărat.
— E... nici nu știu de unde să încep. E dură. Mai deșteaptă ca mine. Îi plac animalele. Locul ei favorit pe lumea asta e grădina zoologică din Culpepper. Înjură, ceea ce pe mine mă face să râd și pe mama să moară câte un pic. Nici măcar nu știm de unde învață cuvintele. Și... fură lucruri. Nu știm de unde i se trage nici asta.
Patch s-a încruntat.
— În principal, ciocolată. Uneori zorzoane. Aveam obiceiul să-i verific buzunarele și le găsesc pe toate.
— Scandalos, a comentat el cu privirea în pământ.

— Cred că e doar o perioadă, pentru că în ultima vreme n-am mai găsit nimic.
N-avea să-i spună să-i verifice și mânecile.
— E ca tine, Patch. Uneori seamănă atât de mult cu tine, că nu pot suporta.
— Nu-i spune, i-a zis el repezit și disperat.
Misty l-a strâns de mână.
— Are nevoie de siguranță, nu de un tată care o lasă baltă de câte ori vine o scrisoare sau sună telefonul, apoi pleacă în cealaltă parte a țării, iar ea nu știe dacă o să-l mai vadă vreodată. Are nevoie de rădăcini pe care să se poată baza. Stabilitate.
— N-am... Nu sunt ceva de care să poată fi mândră.
Ea a dat să vorbească, dar el a clătinat din cap.
— Nu-i decât adevărul, Mist. E perfectă, cu o mamă perfectă, care e totul. Te rog, nu-i spune.
A început să respire sacadat și și-a ridicat privirea spre cer. Chiar atunci, norii mammatus s-au lăsat ca niște buzunare de ploaie, iar cerul din jur a explodat, ca și cum n-ar mai fi reușit să rămână albastru.
Misty a chemat-o pe Charlotte, care a ieșit și a rămas lângă mama ei, amândouă cu capetele date pe spate, în fața grădinilor minunat îngrijite și a casei într-o nuanță nouă de galben.
Patch știa că avea să vină furtuna și o vreme aveau să se ghemuiască și să aștepte o pauză.

153

În seara aceea a stat cu Sammy pe micul balcon de deasupra galeriei. Dinspre munții St Francois se auzeau tunete îndepărtate, iar ei așteptau vântul care avea să răvășească tot statul, aruncând camioane de pe drum, smulgând acoperișuri de pe ferme și familiile ghemuite sub ele, în adăposturi. Avea să ucidă 90 de persoane, să rănească alte 200 și să se oprească doar la vreo 75 de kilometri de ei.

Patch nu îndrăznea să o considere pe Charlotte fiica lui, pentru că era a lui din cel mai neînsemnat punct de vedere. Îi spusese lui Sammy, care deschisese o sticlă de Rhum Clément 1940 *ca să ude capul copilului.*

— Are șapte ani, a zis Patch.

— Dalí a început la șase.

Au căzut primele picături de ploaie. Au rămas nemișcați în căldura care încă se simțea. Sammy și-a acoperit băutura cu palma.

— Ești îngrijorat.

— N-am niciun drept să mă îngrijorez. S-o cunosc. Să-i rostesc numele.

Sammy a zâmbit.

— De cât timp te cunosc?

— Prea mult.

— Și nu ți-am făcut niciodată vreun compliment. De acord?

Patch s-a gândit puțin, apoi a încuviințat.

— Și n-o să încep acum. Dar o să spun ceva. Fetița asta are un tată pe care l-am văzut transformându-se din băiat în bărbat. Și nu știu mulți așa. Deja ți-ai dedicat jumătate din

viață căutării cuiva care avea nevoie de tine. Poate că este momentul să iei ceva înapoi. Nu pentru tine, ci pentru ce i-ai putea da ei.
— Misty a zis că are nevoie de stabilitate. Are nevoie de rădăcini.
— Deci asta îi dai.
Patch a privit ploaia.
— Nu știu cum.
Sammy a sorbit din pahar.
— Ba știi. Doar că ți-e teamă să renunți.
— Mă gândesc la genele ei, la tatăl lui Misty și cum mă privea.
— Franklin Meyer a fost un labagiu și nu chiar gentleman. Tatăl lui Franklin a fost și el un labagiu. Când erau copii, erau labagii mici. O familie de labagii, unul mai labagiu decât celălalt.
— Mă întreb care e termenul colectiv pentru...
— O labageală, a declarat Sammy cu aer de cunoscător.
Patch a sorbit din băutură și a privit în continuare ploaia.
— Grace are nevoie de mine. Mai mult decât are Charlotte.
Sammy s-a întins, a pus o mână grea pe umărul lui și a lăsat-o acolo.
— Nu-ți face prea multe griji. Eu nu l-am cunoscut niciodată pe tata și uite, am ajuns foarte bine.
A doua zi, Patch i-a cerut să vândă șase tablouri.
Avea să-și facă rădăcini în Monta Clare.

154
Vara se instala când Patch și-a scos cămașa și a început să care mobilă în curtea din față. Canapeaua și bibliotecile, masa mică de sufragerie și bufetul. A durat mai puțin de o oră până să scape de parterul vieții lor, maică-sa împletită în fiecare obiect, forma ei, în perne, mirosul ei, în dulapurile de bucătărie.
A strâns în cutii tacâmurile, a târât răcitorul afară și l-a lăsat pe iarba uscată.
La etaj, a scos așternuturile de pe pat și a băgat în saci haine, prosoape, farduri și parfumuri. O sticluță cu ceva a căzut și s-a spart, iar amintirile aduse de miros l-au ars în gât cât își vedea de treabă.
În dormitorul lui a adunat în cutii tot ce era legat de pirați. Nu era pirat. Era un bărbat de 30 de ani cu cazier.
La prânz, a adus-o pe bunica lui Saint, care a rămas în curtea din față când a venit un camion și a luat tot ce putea fi folosit. Norma a vorbit despre locuințe sociale și organizații de caritate.
Și-a aprins o țigară și l-a privit pe Patch când s-a întors de la magazinul de bricolaj cu un baros și a început să-l legene. A smuls uși din tocuri, a demontat plinte și a rulat covoare. Avea mușchii încordați când a brutalizat toată casa veche, distrugând-o de sus până jos; dând jos balustrade de pe stâlpi; despicând blatul de bucătărie în zece locuri. A spart cada și chiuveta de porțelan, a lovit cu barosul în imaginea lui dintr-o oglindă.

Casa veche s-a opus, un cui rebel agățându-se de umărul lui și sfâșiindu-i pielea, rigipsul făcând atât de mult praf, încât până să iasă din nou, în soarele după-amiezii, era cenușiu tot.
A rămas acolo, asudat și însângerat, respirând greu, după care s-a întors înăuntru pentru runda a doua.
Saint a venit lângă bunică-sa.
— Cred că a înnebunit, a zis Norma.
— Asta înseamnă să sugerezi că ar fi fost sănătos la cap.
În noaptea aceea, Rosewood Avenue a strălucit în flăcări, în timp ce fumul se ridica din curtea vechii case Macauley. Patch a stat pe ce mai rămăsese din terasă și a privit scândurile pe care le smulsese arzând și umplând-se de funingine.
Misty și Charlotte au coborât de pe deal și au privit spectacolul, alături de Sammy, care a venit dinspre Main Street cu decantorul în mână, oferind shoturi.
— Château Léoville, Las Cases Saint-Julien Deuxième Cru, a reușit el să îngaime.
— E copil, a spus Misty, dându-i peste mână când s-a întins după pahar.
Patch stătea în fața flăcărilor, privindu-și fiica. Nu doar dogoarea venită dinspre casa veche l-a încălzit în seara aceea.

155
A doua zi a adus un excavator masiv pe stradă și a oprit în fața casei. Vecinii s-au adunat și au privit în timp ce cupa reducea la moloz ce mai rămăsese din casă.
A stat o clipă în vârful unui morman, apoi a venit un buldozer și a început să niveleze pământul.
Patch a dormit în mașină, nu s-a bărbierit, s-a spălat în lac și a mâncat la oricine îl invita, de cele mai multe ori Saint și bunica ei.
— Ce faci acum? a întrebat Saint la o cină cu pui fript, macaroane cu brânză și turte de mălai.
— Construiesc, a răspuns el.
Saint s-a uitat la bunică-sa, care a clătinat din cap ca și cum bărbatul bărbos o luase complet razna.
N-a angajat arhitect și a lucrat după tablouri, dintr-o memorie în care știa că nu poate avea deplină încredere.
Cheresteaua a fost livrată pe platforma unor trailere care huruiau prin oraș și-i zgâlțâiau pe vecini, trezindu-i la ore inumane. Ca să-i împace, Patch a promis să deschidă ușile pentru o petrecere în secunda în care era totul gata.
— Probabil că o să cadă cu totul dacă urcă mai mult de doi oameni scara, a zis Sammy din locul lui de observație de pe peluză, unde se așeza în fiecare după-amiază pe un scaun pliant, ca să bea și să se uite cum nebunul echipat cu centură de scule, fierăstrău, diverse ciocane, dălți și burghie se uita la o

serie de schițe și se scărpina în cap sub soarele înspăimântător.
Când fondurile se subțiau, se plimba prin galerie și alegea alt tablou de care să se despartă, de fiecare dată mai pierzând o bucată din ea pe care n-avea s-o mai poată recupera.
Misty a adus-o pe Charlotte la galerie, iar Patch i-a povestit despre fetele dispărute și puțin din năpasta lui.
— Nebun de legat, i-a spus fata mamei ei, care nu prea putea să nu fie de acord.
Patch a cheltuit o mică avere pe un strung și o avere și mai mare pe lemn și sticlă.
A săpat singur fundația, de la răsărit până la apus, la un moment dat aducând și reflectoare industriale și încercând să muncească și noaptea, până când vecinii s-au adunat, conduși de un Mitch Evans care părea foarte nervos, și i-au spus că nu mai poate dormi nimeni. Patch s-a scărpinat în barbă, apoi s-a oferit să le acopere toate ferestrele cu ziar și bandă adezivă.
Curând, Misty se oprea în fiecare zi cu Charlotte când se întorceau de la școală și stăteau amândouă să se uite la barbă, care acum îi ajungea aproape până pe piept, la claia de păr și pielea bronzată, după care țâțâiau din buze una la alta.
Sammy, plictisit de spectacol, a adus câțiva arhitecți din oraș, care s-au uitat la desenele lui Patch, s-au încruntat și au clătinat din capete. Și câțiva constructori cărora Patch le-a permis să dea o mână de ajutor, cu

înțelegerea ca, dacă propun fie și o singură modificare a proiectului, să fie puși să se plimbe pe scândura lungă care ieșea de sub acoperișul înclinat.
— Nu poți să amenințI constructorul, a spus Saint când mâncau carne afumată și salată de varză.
Patch a dat din cap.
— Totuși, e o casă care arată bine, a zis bunica ei când începea să prindă formă porticul, colonada atât de înaltă, încât Patch începuse să ridice țiglele cu un sistem de scripeți care se strica des și-l făcea pe Sammy să fugă la adăpost în timp ce plăcile de ardezie cădeau din cerul care acoperea Monta Clare.
A deviat atât de mult de la regulamentele de construcție, încât și-a ținut suflarea când inspectorul, un bărbat mai mult os decât piele, cu membrele ca niște titireze fixate pe un corp ca o greblă, s-a uitat pe deasupra ochelarilor și a clătinat din cap de câteva ori.
Saint l-a luat pe bărbat de braț și i-a spus câte ceva din povestea casei. Câteva modificări și o amendă simbolică, iar Patch a reluat lucrul în aceeași zi.
Lucrările încetineau în fiecare iarnă, când înghețа pământul. Cerul se albea, iar Patch purta o căciulă de lână pe care i-o dăduse Charlotte de Crăciun. În schimb, el îi dăduse fetei un tablou cu ea și mama ei, în fața casei în flăcări. Charlotte l-a acuzat că i-a făcut ochii prea mari, apoi l-a atârnat discret în dormitor când a aflat prețul.

Patch a mers cu Misty și mama ei la recitalul de pian al lui Charlotte, când gheața începea să se topească în oraș, dar nu și între Patch și doamna Meyer, care nu l-a băgat în seamă nici măcar o dată.
Lăsa deoparte uneltele de câte ori apărea fie și cel mai vag indiciu. Uneori, Camaroul lui jigărit pornea în trombă pe stradă și se îndrepta în toiul nopții spre autostradă și mergea câte 1 500 de kilometri ca să poată sta de vorbă cu niște părinți în vârstă care se agățau de o șansă vagă, mai puțin ageri la minte, mai mult plini de speranță. Era un fel de compromis. N-avea să renunțe la Grace, dar avea să-i dovedească lui Misty că se va întoarce întotdeauna.

156

Când structura a fost gata și s-a uscat tencuiala, o săptămână întreagă a vopsit-o în alb, cu obloanele de un albastru de Marea Egee care se schimba de câte ori stătea pe întuneric și smulgea amintiri ca niște pene de păun care-i accentuau nebunia.

Și am bătut în podelele de lemn cu pantofii de dans până mi-a bubuiat inima.

Patch a descifrat un cod care nu era acolo, a hotărât că are nevoie de podele de pin, așa că a mai petrecut o lună scotocind prin depozite de vechituri, până a găsit nuanța care se potrivea cu ce avea el în minte.

Un dormitor pentru mine, mama și alte trei le închiriam cui trecea pe-acolo. O dată a fost o fată de vreo 19 ani, care m-a învățat arta machiajului. Decadență, Patch. Nu există cuvânt mai decadent. Altă dată a fost un predicator care se ducea în Pearl River County. Ai văzut vreodată Hemmsford Swampland? Frate, locul ăla are nevoie de o exorcizare.

Cinci dormitoare pentru un om care avea să stea singur. O cămară ca o peșteră și o bucătărie, o sufragerie, pentru că Grace pomenise de formalismul cinei de Ziua Recunoștinței. O oranjerie, căreia Saint i-a dat numele, pentru că Patch nu știa ce dracu' e o oranjerie, doar că tavanul de sticlă lăsa să treacă lumina dimineții pe pereții albi.

Scara exterioară fusese o lucrare plină de ură, care l-a îngenuncheat când nu voia să se îmbine, să stea ridicată sau să se fixeze. Până la urmă a acceptat ajutorul lui Patrick, vărul

lui Saint, un tâmplar din Brookfield care a reparat-o în weekendul de Ziua Muncii. Rezultatul final a fost atât de aproape de viziunea lui, încât l-a luat în brațe și l-a ținut până când Patrick i-a cerut din priviri lui Saint să-l salveze.
— Nu mai înspăimânta lumea, a spus Saint, în timp ce mâncau tocană de pui picantă și brioșe de porumb.
Patch a dat din cap.
— Totuși, casa arată bine, a spus bunica ei.

157

În toamna următoare, Patch s-a ținut de cuvânt și a deschis ușile casei lui mari și goale. Norma s-a ocupat de invitații și au venit aproape 300 de oameni, inclusiv Daisy Creason de la *The Tribune,* care a publicat un articol pe prima pagină. Patch a permis acest lucru pentru că s-a gândit că ar putea ajunge cumva la ea.

Sammy s-a declarat singurul demnitar îndreptățit să taie panglica, a stat acolo în ținută de seară și a bălmăjit un discurs atât de dezlânat, că oamenii se tot uitau la ceas și ridicau din umeri unii la alții. A vorbit despre birocrație, administrație și labagiii de la biroul municipal de urbanism. S-au auzit țâțâituri, un icnet și râsul zgomotos al lui Charlotte, care i-a atras mustrări din partea maică-sii.

Sammy a decretat că asta e Casa Nebună, moment în care Patch aproape că a zâmbit.

Misty s-a ocupat singură de catering, ceea ce i-a făcut pe localnici să se scarpine în cap când au văzut *vol-au-vents* cu cremă de creveți și pizza cu curcan.

Sammy hotărâse să agațe două tablouri, care au provocat puțină agitație și au făcut câteva doamne singure să vină la pictor și să-l întrebe dacă nu riscă să se simtă singur într-o casă atât de mare.

— Oh, Doamne! a zis Misty, apoi l-a luat de braț și au ieșit împreună pe ușile de sticlă în curtea unde fuseseră împletite ghirlande de luminițe printre crengile de fizocarp.

S-au așezat pe o bancă sculptată dintr-un stejar cu drujba pe care Patch o aruncase după aceea, de teamă că s-ar putea să-i vină mintea la cap într-o bună zi și să înceapă să distrugă fundațiile Casei Nebune.
— Casa asta..., a zis ea, ridicând privirea spre turnuleț.
— Ce vezi, Mist?
— Puritatea execuției. Arată ca tabloul.
— Undeva există o casă exact ca asta. Și ea a trăit acolo.
— Crezi că le-a plăcut pizza mea?
— Cum ar fi putut să nu le placă? a răspuns el, cele două felii pe care i le îndesase ea în mână putrezind acum în straturile de flori.
— Jumătate din viețile noastre deja, a spus ea.
Prin fereastra largă l-au văzut pe șeful de post Nix vorbind cu Saint și bunica ei.
— De ce te-ai întors, Misty?
— Ca să aibă și Charlotte ce am avut eu. Ca s-o cunoască mama. Tu de ce te-ai întors?
Patch și-a pus sticla goală de bere pe iarbă.
— Lumea e prea mare. Dacă pierzi pe cineva, e posibil să-l găsești din nou dacă stă în același loc. Dar dacă vă mișcați amândoi...
S-a ridicat în picioare.
— Mai e ceva, a spus ea.
El s-a întors și și-a dat seama, după expresia ei, că era ceva în neregulă.
— Sunt bolnavă, Patch.
— Bolnavă?
S-a uitat la silueta ei, la culorile pe care le știa mai bine decât pe oricare altele. La lumina

lunii a văzut trăsăturile delicate care o alcătuiau: tuşe fine şi umbre accentuate. A văzut-o în amestecuri de culoare: pielea, titan, ocru ars şi alizarină; ochii, albastru de Prusia; părul ar fi nuanţe închise întinse, îmblânzite cu Sienna înainte de straturile deschise. În toată gloria ei orbitoare. N-avea cum să fie bolnavă. Lumea n-ar permite o asemenea tragedie.

— E genul de boală din care nu te faci bine.

A luat-o în braţe şi a ştiut că ar putea folosi toate culorile pe care le avea ca s-o picteze pe Misty Meyer şi tot nu s-ar apropia destul de original.

158
Parcul natural Quartz Mountain.
La Cedar Creek Trail, Saint a fost întâmpinată de un adjunct de șerif care purta pălărie cu boruri largi și a condus-o într-o tăcere împietrită. Tufele uscate de soare de pe terenurile sălbatice de lângă Black Jack Pass Trail erau călcate în picioare.
În depărtare se ridica versantul de granit Baldy Point. Peste 90 de metri în sus. Trecuse prin Hobart și Lone Wolf și simțea o groază undeva jos în abdomen, pentru că polițistul era priceput și nu putea să-și dea seama de nimic.
A văzut doi alpiniști ceva mai departe.
— O să fie insuportabil odată ce se încălzește, a spus polițistul.
Nu-și putea da seama ce vârstă are, bănuia că era veteran, fiindcă n-a avut nicio reacție când au ajuns la mormânt.
Protejaseră locul cât de bine putuseră.
Ar fi fost imposibil să ajungă cu mașinile.
Saint a îngenuncheat pe pământ și a ajuns în umbra polițistului.
— Un câine a găsit-o? a întrebat ea.
— Da, doamnă. Coaliția alpiniștilor din Wichita Mountain instala ancore noi. Probabil făceau un traseu nou.
Saint s-a uitat la rămășițele de schelet.
— Probabil că n-a putut s-o îngroape suficient de adânc. O grămadă de piatră. Poate și pământ tare când a săpat.
Nici haine, nici poșetă. Nici alte resturi. Doar un singur obiect rămăsese intact pe lângă

oase.
S-a uitat la detaliile fine. Albastrul metalic, crucifixul iertării. Mărgele mai mari din loc în loc.
— E același? a întrebat polițistul.
Saint a încuviințat calm, pentru că simțise cu mult înainte să știe cu certitudine.
— Același.

159

Patch nu era pregătit pentru viteza cu care cancerul i-a distrus trupul lui Misty.

În vara lui 1993 i-a dus patul în cealaltă parte a camerei, lângă bovindou, ca să poată vedea cum se apropie toamna, înainte ca iarna să arunce toate culorile în amintire.

Și-a petrecut timpul la casa mare de pe Parade Hill, unde exista în principal în fundalul scenelor care începuseră să se estompeze. Charlotte stătea ghemuită lângă mama ei, uneori citind din manuale, alteori ascultând-o pe Misty povestind despre trecutul lor comun, cum Patch înfruntase odată un huligan de două ori cât el.

— Chuck Bradley? Asta nu-i cheliosul care lucrează la reprezentanța Ford? a întrebat Charlotte.

Patch a încuviințat. Aceeași reprezentanță unde-și ducea el noul F-150 pentru reparații.

La televizor era o știre de fond despre deraierea unui tren Amtrak, soldată cu 47 de morți și peste 100 de răniți. Patch se uita la rămășițele podului Big Bayou Canot. Reporterița era tânără și stătea în fața tragediei într-o stare de șoc care-i făcea glasul să tremure, dar în cuvintele ei auzea ceva atât de familiar, încât a rămas încremenit până când Charlotte a țipat la el s-o aducă pe bunica, pentru că lui Misty îi crescuse temperatura.

De-a lungul celei mai reci veri și al celei mai lipsite de culoare toamne, acele luni înăsprite de experiență au alungat promisiunea unui

Crăciun când i-ar fi putut cumpăra fiicei lui un cadou potrivit. Misty avea asemenea dureri, încât în fiecare seară când veneau asistentele, Patch o ducea pe Charlotte, din ce în ce mai îngândurată, la galerie. Deteriorarea nervilor lui Misty putea fi atenuată cu morfină; jalea anticipată a fiicei lor, nu.
A învățat-o să picteze, l-a dat afară pe Sammy din micul studio și a încurajat-o să-și găsească centrul și să pornească de-acolo. A găsit în dulap pensule pe care nu le mai folosise de aproape 20 de ani.
Când fata se spăla, a apărut Sammy, s-a uitat la pânză și a clătinat din cap.
— Al naibii de îngrozitor!
Charlotte s-a strâmbat, iar el a ridicat-o, aproape făcând să se formeze un zâmbet pe un chip atât de vizibil tulburat.
S-au întors când a apărut o femeie și a coborât scara, aruncându-i o privire scurtă lui Charlotte înainte să plece.
— Aia era profesoara mea de la cor? a întrebat Charlotte.
Patch s-a uitat la Sammy, care a ridicat din umeri.
— Clar a atins niște note înalte.
— Dumnezeule! a exclamat Patch.
— L-a pomenit și pe el la un moment dat.
— A zis Dumnezeule, ia-l pe nemernicul ăsta bătrân de pe mine? a intervenit Charlotte.
Sammy s-a întors cu spatele și i-au văzut amândoi umerii zgâlțâindu-se în timp ce încerca să-și înăbușe râsul.

La trecerea dintre ani au stat toți trei pe patul lui Misty și au privit cerul din Monta Clare luminat de artificii. Charlotte și-a lipit fața de geam când artificiile brăzdau cerul și fântânile sclipeau de la o instalație de pe Main Street pe care Sammy acceptase la beție s-o finanțeze ca să comemoreze un an de la moartea lui Audrey Hepburn, *prima doamnă care m-a făcut să ejaculez.*

Puțin după miezul nopții, când cerul se curățase și nu mai rămăsese decât lumina stelelor, Patch le-a lăsat pe mamă și fiică adormite și a găsit-o pe doamna Meyer pe terasa spațioasă.

— Joseph, l-a chemat, iar el a urcat treptele de piatră și s-a dus lângă ea.

Toată curtea era luminată; era în locul unde stătuse cândva cu tatăl lui Misty, cu ani în urmă.

— Ești bun cu ea… cu amândouă.

— Nu sunt, dar mulțumesc.

Semăna foarte mult cu fiica ei, elegantă și plină de demnitate, deși întru totul glacială. Părul era tot blond, pielea ca alabastrul, ca și cum ar fi reflectat orice rază dăunătoare prin răceala ei.

— O să rămâi și… după?

— Da.

— Dar chiar o să rămâi? O să stai cu totul sau doar partea care i-a aparținut fiicei mele? Mă întreb. Mă întreb ce poți să fii vreodată pentru altcineva. Pare dur?

El a clătinat din cap.

— Nu mi-e dor de el. De Franklin. Știu cum pare, dar felul cum vedea el lumea și felul în care alegea să rezolve problemele... E o tradiție Meyer: să arunci cu bani în orice problemă ca s-o faci să dispară...
— Eu am fost o problemă.
— Ah, cea mai mare, a spus ea cu un zâmbet. Nu m-a făcut niciodată să râd. Și am știut dinainte să-l cunosc. Știam ce înseamnă dragostea și râsul și cât de dulce poate fi viața.
— Și tot te-ai măritat cu el.
Doamna Meyer l-a privit pe Patch ca și cum ar fi fost un copil care n-ar fi știut cum se învârte lumea.
— Uneori oamenii ascund mult din ei înșiși. E ca și cum ai păstra un vin bun pentru o ocazie care nu apare niciodată.
— Atunci bea-l. Într-o marți când strălucește soarele sau sunt nori de furtună, îl bei și gata, a zis el gândindu-se la Sammy.
— Multă vreme, am fost doar noi trei. Charlotte e totul, așa trebuie să fie.
— Știu.
— Nu sunt sigură că știi, dar sper că în timp ai putea să știi.

Au mers cu mașina la lacul Pine în ziua în care a venit înghețul. Patch a ajutat-o pe Charlotte să-și pună patinele, s-a cuibărit lângă Misty și au privit-o pe fată făcând piruete și prinzând o asemenea viteză, că el și-a făcut griji c-o să se înșurubeze în gheață și o să fie nevoit să se ducă după ea.
— Mulțumesc că nu mă întrebi din 30 în 30 de secunde dacă sunt bine, a spus Misty.
— Din cauză că nu-mi pasă așa de tare.
Ea a râs, un sunet pe care el avea să-l păstreze într-o amintire deja volatilă, agățat de timpul petrecut împreună aprig, dar fără vlagă. Charlotte crescuse, era și mai frumoasă, curioasă și furioasă.
— Vreau să-i spun, a zis Misty, înfofolită în straturi de pături și cu o căciulă roz de lână.
— Nu.
— Totuși, curând. O să te iubească. O să vadă ce strălucit ești, Joseph Macauley.
— Taci acum, ești prea bolnavă ca să aibă sens ce zici.
În fiecare săptămână mergeau la o clinică din Alice Springs, unde Misty avea acces la cele mai bune servicii. 40 de hectare de verdeață în Missouri. Indicatorul spunea că e un centru privat de îngrijire paliativă. Misty stătea în casa mare din Monta Clare, dar îi plăcea să-și viziteze prietenii câștigați în timpul tratamentelor. Patch stătea afară, Charlotte era la școală, doamna Meyer avea timp pentru ea. L-a văzut pe șeful de post Nix, voluntar de duminică. Nix i-a zâmbit

împingând o tânără în scaun cu rotile. Desigur, Patch știa despre cancer și numărul tot mai mare de cazuri, dar până atunci atingerea lui păruse vastă, profană.
La întoarcere s-au oprit la St Raphael.
— Mi-e frică, a spus ea.
El a strâns-o tare în brațe.

Într-o dimineață a răspuns la telefon la familia Meyer și a aflat că Charlotte chiulise de la școală. A acoperit-o, i-a spus profesoarei că fata a răcit și e acasă, dar apoi a plecat prin Monta Clare s-o caute. A rămas calm și, în timp ce-l trezea pe Sammy și-l punea s-o caute pe străzile de sus, s-a gândit că nu putea să ajungă departe.
Patch a găsit-o lângă lac, stătea singură și ținea o floarea-soarelui, degetele ei mici în jurul lăncilor scurte ale bracteei în timp ce rupea frunzele și le lăsa să plutească pe apă.
— Te superi dacă mă așez? a întrebat el.
— Întotdeauna.
S-a așezat suficient de departe ca să nu-i atingă genunchii.
— Și eu chiuleam de la școală și veneam aici când aveam vârsta ta.
— Nu chiulesc. Am hotărât să nu mă duc. Nu-i închisoare.
— Ți-e teamă… mama ta.
— Nu mi-e teamă.
— Mie îmi e.
— De-asta îți zice Sammy fătălău.
Patch s-a încruntat.
— Am văzut poze cu mama când era tânără, la fel de frumoasă ca acum. Dar ea te-a ales pe tine, a zis ea ca-ntr-o provocare, ca și cum n-ar fi putut exista nimic mai de neînțeles. Pentru că ai salvat-o. Bunica vorbește despre milă. Erai sărac. Am văzut pozele în care ești și tu, slab și nu-ți vin hainele. Mama ta nu te-a iubit destul.

— Era greu să mă iubești.
— Erai rău.
El a încuviințat.
— Dar ea se îmbolnăvește, tu nu.
— Crezi în Dumnezeu?
Ea a stat o clipă pe gânduri și apoi a scuturat din cap.
Patch s-a luptat cu pornirea să întindă mâna, iar ea a simțit și l-a privit intens.
— N-o să vreau niciodată să fii tatăl meu.
— N-am...
— Credeți toți că nu știu.
În spatele ei, o rață sunătoare americană a plonjat în lac, iar cercurile concentrice s-au întins până au devenit prea mari, până n-a mai rămas nicio urmă.
— Să știi că n-o să te țin niciodată de mână. N-o să te îmbrățișez niciodată. N-o să fiu niciodată a ta, în niciun fel.
El a încuviințat.
— Nu e corect, a spus ea.
— Rareori e.
Charlotte s-a ridicat și a plecat spre casă.
El a așteptat o vreme, apoi a pornit după ea având grijă să n-o piardă din ochi, destul de departe ca să nu-l simtă în preajmă.

Pe măsură ce Misty devenea tot mai slăbită, dispoziția ei se înrăutățea, în ciuda hotărârii de a păstra stabilitatea pentru fiica ei. La cererea bunicii ei, Charlotte a hotărât să monteze un spectacol și să joace filmul preferat al maică-sii pe terasa mare. O idee care-i trezește o nouă spaimă lui Patch, când fata îl anunță că el o să joace rolul lui Danny, iar ea va fi Sandy și ar face bine să se străduie naibii.
Patch și-a petrecut o săptămână instalând lumini, construind un decor rudimentar și adunând recuzită de la magazinul de caritate de pe Main Street. Charlotte a scris un scenariu și l-a ocărât fără milă când nu-și aducea aminte replicile pe care ea le schimba zilnic.
Într-o seară perfectă, Patch a redefinit haosul, ratând semnale și căzând din picioare, în timp ce Misty râdea atât de tare, încât maică-sa și-a făcut și mai multe griji pentru sănătatea ei. Doamna Meyer preluase rolul de mașinist, mutând un reflector când nepoata ei cânta din toți plămânii, își schimba costumația și coafurile.
Când au ajuns la ultimul act, Patch a ridicat-o pe Misty în brațe și a încercat să nu observe cât de ușoară era, cum îi intrau degetele între oasele ei perfecte.
— Știi că sunt a ta fără speranță, da? i-a spus ea la ureche.
A mai trecut o săptămână.
Misty era tot acolo.

Apoi n-a mai fost.

163

Patch stătea cu Saint pe terasa din spate, în timp ce cărbunele se răcorea și o briză pe care n-o simțea ridica cenușa albă de pe grătar.

În dimineața aceea fusese la birourile de avocatură Jasper & Coates, acum ambii plini de bani, în costume bleumarin, cu părul grizonant, butoni și ceasuri de aur. Nu era sigur de ce fusese convocat și s-a așezat lângă doamna Meyer, care l-a luat de mână într-un gest de compasiune neașteptată ce nu putea fi născut decât din tragedie. Ultimele zile îi luaseră ceva vital. Cu totul extenuată, arăta ca o femeie care supraviețuise copilului ei.

Lectura a fost scurtă. Bineînțeles, Misty îi lăsase moștenirea fiicei ei. O mică sumă pentru organizații de caritate, fondul ei fiduciar avea să fie anulat și ulterior redirecționat în alte scopuri. Lui Patch i-a lăsat o poză.

Apoi Jasper s-a îndreptat puțin, și-a dres glasul și și-a scos ochelarii cu rame de aur.

— Charlotte Mary Grace Meyer va fi lăsată în custodia unică a lui Joseph Henry Macauley.

Patch a sorbit din bere, și-a încrucișat picioarele și s-a uitat în bucătărie la Saint care arunca la gunoi resturile de pe farfurii. S-a întors și s-a așezat lângă el pe leagăn, cu picioarele strânse sub ea.

— Pun pariu că doamna Meyer a avut ceva de spus.

— Știa deja.

— E deja în vârstă. Nu la fel de bătrână ca femeia din casă.

Saint a aruncat o privire pe fereastră la bunica ei, care moțăia într-un fotoliu de piele.
— Nu poate să-i ofere lui Charlotte viața pe care i-o poți oferi tu. Fata trebuie să iasă și să vadă lumea din afara acestui loc.
— De-asta a făcut-o?
— La întrebarea asta știm amândoi răspunsul.
— Fata fură.
Saint și-a mușcat buza de jos.
— Nu cum furam eu, a adăugat el.
— Copiii fac prostii.
— Ca atunci când mi-ai făcut tu un ochi nou din hârtie creponată.
— Aia n-a fost prostie.
— Ieșitura aia.
— Ca să poți să vezi pe la colțuri.
— N-ai cum să crezi c-o să-i fie mai bine cu mine. Ai văzut casa Meyer, viața...
Saint a urmărit zbaterea din aripi a unui liliac.
— Am văzut. Și ai văzut și tu. Dar să vezi și...
— Să știi?
— Să înțelegi. Te vedem toți, Patch. Îți spunem să mergi mai departe, dar unde e acest mai departe? Nu există alt loc unde să putem merge. Să înfrunți trecutul înseamnă să-ți întorci o vreme spatele la ce este acum. Și când faci asta, pierzi al naibii de mult.
— Și atunci?
— Misty te eliberează.
— Și dacă nu vreau să fiu liber...

— Atunci o să-ți petreci zilele în subsolul ăla, încercând să înțelegi întunericul.
Patch a oftat.
— Povestește-mi despre fata din Oklahoma.
Saint a oftat și ea.
— Nu e nici pe lista ta, nici pe lista noastră. N-avem de unde să știm exact de când era acolo. Mama e decedată. Tot o victimă a lui Eli Aaron. l-am cercetat viața cât de bine am putut. Niciun motiv. Nimic.
— Avem nevoie de puțin noroc. În toată povestea asta, n-am avut niciodată noroc.
— O amendă de parcare. O mașină furată.
— Orice, Saint.
Ea a căscat și s-a întins.
— Norocul are obiceiul să apară când oprești căutarea.
— Fata asta ar putea fi Grace, a zis el.
— Da. Dar nu crezi că e.
— Nu.

Au înmormântat-o în micul cimitir de lângă St Rapahel, într-o zi când ceața se ridica de pe dealuri și cerul se întindea în nuanțe de cenușiu sumbre spre Cedar Valley; unde doar fumul de la fabrica John Deere din Pecaut îi amintea lui Patch că lumea încă mergea înainte într-o astfel de zi îngrozitoare.
Charlotte purta o rochie bleumarin și nu plângea. Era încălțată cu sandale lăcuite de piele. Patch se uita la degetele ei de la picioare, la urechi și la blondul fin al părului ei. Se gândea că ar putea s-o ducă la lacul Clear Spring, să se plimbe prin sate și poate să meargă la apă, să pescuiască șalău și bibani.
Fata i-a pus întrebări bine țintite despre viața și trecutul lui, el i-a răspuns prea sincer, ceea ce a enervat-o pe bunica ei, care îl privea uneori ca și cum n-ar fi putut decât să-i frângă inima nepoatei în același fel insensibil și conștient în care i-o frânsese fiicei sale.
Patch a observat femei care fuseseră cândva fete cu care mersese la școală, iar acum își ștergeau ochii rimelați. Când bărbații înalți au coborât sicriul lustruit, mama lui Misty a plâns, în sfârșit.
El ar fi vrut să-i spună lui Charlotte că o să fie bine.
Nu voia s-o mintă.
A mers după fiica lui, care strângea în mână petale și le-a aruncat peste cutia de lemn în care se afla trupul mamei ei.

— Nu plângi pentru că s-a terminat, zâmbești pentru că s-a întâmplat, a spus ea.
Patch s-a gândit la cărțile fetei, dar tot n-a reușit să zâmbească.
Când s-a terminat și Charlotte a fost condusă spre mica sală de ceremonii, Patch s-a dus la șeful de post Nix, care stătea singur deoparte.
— Ce zi! a spus Nix.
Purta ochelari de soare, care însă nu-i puteau ascunde durerea. Încă era orașul lui, oamenii în grija lui.
— Mă bucur să te văd, Joseph.
Patch a zâmbit în sfârșit și și-au strâns mâinile. Strângerea lui Nix era slabă, vlăguită. Saint îi povestise despre atacul cerebral suferit de Nix la pescuit. Se spunea că a fost minor.
Au privit amândoi în pământ. La bogăția de flori. S-a auzit țipătul unui botgros și s-au întors să-l privească.
— Monta Clare... în orice altă zi ar fi frumos, a spus Nix. Nu cred că mai poate fi. Nu la fel. Tu ce mai faci, Joseph? Spune-mi că ai făcut ceva bun. Că nu te-a îngropat.
Patch s-a minunat de cât de direct era și și-a zis că poate din cauza atacului cerebral. Nu mai avea timp pentru vorbărie goală.
— Încă o caut.
Nix a închis ochii umezi și a încuviințat, iar când i-a deschis i s-a prelins o lacrimă, însă n-a dat s-o șteargă.
— Saint a zis că n-o să renunți niciodată.
— Tu ai renunțat? a întrebat Patch.

— N-am renunțat niciodată la tine. N-am încetat să sper că o să-ți găsești calea către altă viață. Mai bună...
A înghițit un nod.
— Mama... vorbea întotdeauna cu respect despre tine, șefu'.
— Acum sunt doar Nix. N-am mai fost șef de post din ziua aia, Joseph. Nu pe de-a-ntregul.
Nix s-a uitat spre mormânt, și-a făcut cruce și s-a întors să plece.
— O s-o găsesc? a strigat Patch în urma lui și s-a simțit ca un copil.
Nix s-a întors.
— În ziua aceea, când s-a întâmplat. Ai ieșit diferit. Erai puternic, concentrat.
Patch se gândise de multe ori la asta. Divergența. Uneori își imagina o versiune alternativă, în care o auzea pe Misty țipând și nu intervenea. Se imagina pe altă cale în viață. Mama lui încă trăia. Fragmente din viețile lor se adunau ca o vază spartă, refăcută în după-amiaza aceea atât de bine, încât abia dacă se mai vedea vreo imperfecțiune.
— Dar eul tău vechi, pe care veneam să-l văd câteodată... Poate că pe el l-ai lăsat în beznă. Doar pe el.
— Nici măcar nu-mi mai aduc aminte de mine înainte de ziua aia.
— Te-ai întors al naibii de concentrat, copile. Atât de concentrat, că nu exista decât un singur loc spre care să te îndrepți. M-am întristat când am auzit, dar să fiu surprins? Nu, n-am fost surprins.

Patch s-a uitat în spate spre orășelul Monta Clare, a văzut ce vedea probabil Nix, o viață cu o ordine corectă, cu invitații la cafea, cu vizite la școala elementară, unde-i lăsa pe copii să-i țină insigna. Și apoi a venit ziua aceea.
— Tu crezi că oamenii sunt buni? a întrebat Nix, iar în tonul lui nu era urmă de batjocură.
— Toți suntem capabili de bunătate.
— Yin și yang s-au născut din haos ca să existe într-o armonie perfectă.
— Asta-i o fabulă, a zis Patch.
— Oamenii cred că poate binele și răul găsesc o cale să coexiste, să mențină echilibrul, răul amintind fiecăruia că e nevoie de o graniță.
— Deci Marty Tooms a fost adus pe lume ca avertisment?
Nix s-a înmuiat.
— Marty Tooms e...
Și-a dres glasul și a continuat:
— Ai fost vreodată la Yellowstone? Pe platou e un oraș care se cheamă Cody... imaginea frontierei. Bifurcația de nord a râului Shoshone. Te duci acolo, vezi ceva incredibil de frumos, cunoști anumiți oameni și pur și simplu simți.
— Ce?
— Că acolo, sus, nu există Dumnezeu. E perfect — n-are cum să ne lase liberi acolo ca să distrugem totul.
— Sunt obosit, șefu'.
— Acum ai o fiică. Fă-ți puțin timp pentru ea. Și când n-o să mai aibă atâta nevoie de

tine, te întorci la căutările tale. Ți doresc cea mai bună viață. Nu există nimeni care s-o merite mai mult ca tine.

165
Charlotte a ajuns în pragul Casei Nebune cu o valijoară albă împodobită cu fluturi albaștri. Bunica ei stătea în capătul aleii, i-a făcut semn lui Patch și din acest gest simplu el a înțeles greutatea responsabilității lui.
Fata a intrat în hol și a aruncat o privire critică asupra detaliilor. Parchetul pus de Patch, fiecare fâșie având exact aceeași lungime.
Charlotte n-a atins nimic, nu și-a descheiat haina roz și a ținut geanta strâns la piept. S-a uitat la tablourile care umpleau pereții, apoi la canapeaua mare, la blana întinsă pe jos și la draperiile grele.
— Vrei să vezi camera ta?
— Nimic de-aici nu e al meu.
Patch a mers în urma ei pe scări.
Patul era alb, cu cadrul ornamentat cu trandafiri și frunze sculptate. Deasupra atârna un baldachin roz, în caz că ar fi vrut să se izoleze de lume. În scopul ăsta erau și obloanele albe făcute chiar de el, cu fante de ventilație, pentru că încăperea dădea spre sud. Își făcea griji că o să fie prea cald vara; că o să fie prea frig iarna, așa că a dat jos rigipsul și a mai adăugat un strat de vată minerală, după care l-a construit la loc. Zugrăvise de câteva ori, variind nuanțe de roz care păreau în regulă când le punea pe perete și nu mai erau în regulă după aceea. O veioză pentru citit, pentru că Misty zisese că fata avea o mulțime de cărți. Un șifonier triplu, pentru că Misty zisese că are o mulțime de

haine. Și o duzină de jucării de pluș, pentru că-i plăceau animalele.
Charlotte s-a întors și a coborât, apoi a ieșit în curte, unde a văzut un stejar masiv de care atârna un leagăn. S-a dus la el și și-a trecut degetele peste șezutul de zadă.
— Leagănul mamei?
— Da.
S-a așezat acolo, în lumina rece a soarelui.
Patch nu știa cum să se poarte în preajma ei. I-au trebuit aproape trei ore să-și dea jos haina și încă una să-și scoată pantofii.

În prima seară au mâncat pizza făcută de el, pentru că se gândise că în cea comandată ar fi prea multă sare.
— Gătești ca mama, a zis ea și a împins-o deoparte.
El i-a făcut un suc de portocale, dar n-a știut că trebuie să-l dilueze un pic, așa că l-a dat și pe el laoparte.
— Vrei un desert? Pot să fac banana split.
— Ce dracu' e banana split?
El a curățat o banană și i-a pus două cupe de înghețată, apoi a privit-o cum se încruntă și o împinge și pe asta.
— Ai putea să-i zici banana shit.
Patch i-a pregătit baia, apoi l-a sunat pe Sammy, pentru că nu știa la ce oră se culcă fata.
— La miezul nopții.
— Nu-i puțin prea târziu?
— Atunci 23:30. La dracu'! De unde să știu eu?
Cumpărase și un televizor nou.
— Vrei să te uiți la televizor? Ai televizorul tău în dormitor.
Ea s-a ridicat brusc și s-a dus sus.
Patch a așteptat un sfert de oră, după care a găsit-o în pat, cu spatele firav către ușă.
— Vrei să-ți spun o poveste?
— Poveștile sunt pentru copii.
— Vrei să ți-o spun, totuși?
Ea n-a răspuns.
Iar el i-a spus o poveste despre un nebun care a condus prin toată California, de la lacul

Tahoe, prin Mammoth Lakes, până la bazinul Badwater, din cauza unei fete dispărute care-i povestise cândva despre coloanele de tuf și o pădure de pini unde se aflau cele mai vechi vietăți de pe Pământ. Și despre 100 de ore pe autostrada Alaska, unde dormise lângă benzinării, așteptând să se deschidă pentru că următoarea stație de alimentare era la distanță mai mare decât putea face cu un plin de benzină și pentru că aceeași fată îi povestise cândva că lacul Muncho avea exact aceeași nuanță de verde-smarald ca ochii ei.
Și-a luat un scăunel de lemn și l-a pus în fața ușii ei, s-a așezat și și-a încordat auzul ca să prindă momentul când i se schimbă ritmul respirației.
Patch ar fi stat poate acolo toată noaptea dacă nu s-ar fi auzit bătaia în ușă.
A deschis și l-a văzut pe Sammy, care a trecut prin casă către curtea din spate, unde felinarele fixate în stratul dublu de cărămizi încălzeau spațiul.
Patch știa destul de bine rutina lui ca să ia un pahar din bucătărie și să-l urmeze.
S-au așezat împreună, iar Sammy a turnat dintr-o sticlă de Blue Label.
— Nu bei și tu?
Patch a făcut semn din cap spre dormitorul de la etaj.
— Ah, da, a venit prințesa.
— E vreun motiv pentru Blue Label?
— Apeluri de la New York.
Patch a oftat.

— *Grace numărul unu.* Nu vrei să auzi oferta? Fă-mi pe plac.
— Nu-mi prea pasă și tu știi foarte bine.
— Se termină acum? a întrebat Sammy.
Întrebarea a plutit în aerul rece al serii.
— Mă recunosc în fată, a răspuns Patch.
Sammy și-a umflat obrajii.
— Deci trebuie să te ocupi de creșterea copilei.
— Nu știu cum.
— Cândva nu știai nici cum să pictezi.
— Mi-ai arătat tu cum.
Sammy a râs ușor, tot dezarmant de chipeș, deși trecerea anilor îi adăugase nuanțe de cenușiu.
— Trebuie să știi că nu-i adevărat.
— Dar tu nu crezi că există nimic dat de Dumnezeu.
— Pentru asta, ar trebui să cred în Dumnezeu.
Și-a aprins un trabuc, iar Patch a ridicat privirea ca să se asigure că fereastra lui Charlotte era închisă bine.
— Te gândești vreodată la Marty Tooms?
Patch știa că apelurile și amânările se terminau. Nu peste mult timp, singura persoană care l-ar fi putut duce la ea avea să nu mai existe.
— De azi au alt guvernator, a spus Sammy. Îl cheamă Mark Conrad Bracklin. Lumea s-a săturat de condamnații la moarte. O să fie vremuri sângeroase în mandatul lui.
— Tooms trebuie să moară pentru ce-a făcut.
Sammy a tras din trabuc.

— Nu știu de care parte sunt. Se modifică în funcție de cât am băut. O să mai pictezi?
— Nu.
— Ei, atunci n-o să te mai întreb.
În noaptea aceea, Patch a urcat scara și a văzut lumina discretă din dormitorul fiicei lui. Dormea adânc, cu telecomanda în mână. Era cât pe ce să închidă televizorul când a văzut știrea despre un tânăr care a intrat cu un Mak-90 într-un spital de la o bază a forțelor aeriene și a deschis focul. Patru morți și mai mult de 20 de răniți.
A rămas în picioare și a simțit acut povara de a ține o altă persoană în viață, în fața unor sorți atât de nemiloși și aleatorii.

167
Au găsit cadavrul pe plaja Iona.
Saint a primit apelul târziu, când era încă la birou, iar la celălalt capăt era Himes. A auzit țăcănitul unui perpetuum mobile, l-a auzit cum sorbea din cafea și pe urmă cum mușcă din ceva.
— Tu ești în stare să mănânci oricând, a zis ea.
— Chiar sunt.
— Nu înseamnă că ar și trebui.
— Sau că n-ar trebui.
A durat ceva până a venit faxul, iar Saint s-a plimbat prin birou pe măsură ce au apărut, încet-încet, imaginile.
— Nisip roz, a remarcat ea.
— Are legătură cu versantul, cu valurile și bla-bla-bla.
— Îmi place când intri în detalii tehnice.
Opt pagini. S-a așezat înapoi pe scaun și s-a uitat la groapa săpată departe și adânc. Nimic în afară de oase. Cu timpul, aveau să afle că numele fetei era Crystal Wright.
Saint s-a uitat cum se păstraseră mătăniile.
— S-a deplasat, a zis ea.
— Așa e.
— Câte altele?
La care Himes s-a oprit din mâncat.
— Și una e prea mult.

Charlotte n-a vorbit mult în prima lună.
Patch a dus-o la mica bibliotecă publică, surprins că o asemenea cititoare împătimită nu mai fusese acolo niciodată.
— Deci alți oameni au atins astea, poate chiar le-au citit la toaletă, și după aia tu le iei acasă? a întrebat ea.
Surprinderea lui s-a mistuit.
Fata a privit alți copii veniți cu mamele lor, stingherită până când el s-a lăsat pe vine alături și a ales cărți, după care a dus-o la pufurile unde s-a așezat cu spatele drept și a stat jumătate de oră, cu cartea închisă lângă ea.
El a ales patru cărți, de la Louisa May Alcott la Robert Louis Stevenson, aducându-și aminte de preferatele lui Grace.
La Casa Nebună, ea le-a lăsat pe blatul din bucătărie, iar el a început să citească în fiecare după-amiază cu voce tare. La început ea l-a declarat țicnit, i-a spus să vorbească mai încet, să tacă naibii din gură. El a continuat, aducându-i la viață pe Jim Hawkins și Smollett, pe răzvrătiți și *Hispaniola.*
Charlotte nu-i stătea alături; dar el îi surprindea reflecția în fereastră în timp ce ea se ghemuia în spatele canapelei și asculta. A doua zi, Patch a pus un covor de lână fină în fața șemineului, în timp ce afară pluteau fulgi de zăpadă. Ea stătea ca o pisică, nemișcată, cu ochii închiși, încercând să nu

icnească atunci când criminalul Silver a atacat.
Se trezea devreme, ca el, și înainte de micul-dejun se plimbau în tăcere până în capătul terenului, unde ea aduna crengi de frasin și el le tăia. Umpleau o roabă atât de mare, încât se chinuia s-o împingă până apuca și ea de o parte și împreună o duceau lângă casă.
Ea a hotărât că-i place mai mult mirosul lemnului de mesteacăn, deși ardea mai repede și acumulările de sevă erau îngrozitor de greu de curățat.
După micul-dejun porneau pe Main Street și stăteau puțin la galerie, unde Sammy se uita la fată de parcă ar fi fost vreun soi de taur, tresărind de câte ori își îndrepta coarnele spre vreo pictură și insistând să-și scoată cizmele înainte să intre, ba chiar o dată sugerase că poate vrea mănuși de protecție albe după ce se întoarce de la baie. Charlotte desființa cu sălbăticie toate solicitările, ceea ce-l lăsa pe Sammy discret impresionat.
Patch a instalat-o în studio, a lăsat mai jos șevaletul și scaunul fără spătar și a ignorat încruntăturile în timp ce scotea un pic de vopsea de ulei pe placă și-i dădea primele lui pensule.
— Dumnezeule! a exclamat Sammy, mușcând-și pumnii înainte să-și umple din nou paharul.
— Cum altfel vrei să învețe?
— Cu niște nenorocite de creioane colorate! a șuierat Sammy.

Patch nu mai lucrase de un an, în pofida apelurilor, a predicilor ținute de dealerii din New York, disperați să mențină un interes de durată.
Luau prânzul la Lacey, unde Charlotte se înfrupta serios din noile delicatese. Sandvici cu chiftea de porc, cartofi prăjiți, tochitură de vită, chifle proaspete cu sos de cârnați.
— E murdară de mâncare, a zis Sammy, ducând îngrozit mâna la gură.
— E copil, a ripostat Patch.
— Nu cred că-mi place, a anunțat Charlotte ridicând privirea din farfuria cu chili de vită.
— Și totuși ai lins farfuria, a remarcat Sammy, încă rănit după încercarea de-a o învăța pe Lacey cum să prepare un *croque madame*. Cred că béchamelul e maioneză, a adăugat el fără să se adreseze cuiva anume.
Charlotte stătea în fiecare după-amiază și cu bunică-sa, în timp ce Patch rămânea în curte sub acoperișul unui chioșc ornamentat unde își imaginase cândva mama lui Misty că o să-și vadă fata căsătorindu-se.
Uneori, Charlotte se ducea în fostul dormitor al mamei ei și dormea, făcându-l pe Patch să se întrebe dacă chiar avea voie să stea trează până la miezul nopții.
Doamna Meyer făcea cafea și stăteau în bucătăria mare cu vedere spre biserica St Francois și acoperișul ei înzăpezit.
— Te descurci bine, a zis ea încet.
— Tot mă urăște, a răspuns el încet.
— E furioasă. Și eu sunt furioasă.

— Mă îngrijorează că nu vorbește despre Misty.
— Ai încercat?
— Schimbă subiectul. Nu plânge. Nu vrea să meargă la mormânt.
— Timpul ne schimbă capacitatea de a vedea lucrurile care ne rănesc.
— Dar nu durerea.
— Nu. Nu și durerea.

169
Seara, Charlotte răsfoia printre rețetele pe care i le lăsase maică-sa, iar el făcea tot ce putea ca să înțeleagă de ce îl batjocorea Misty din lumea de dincolo.
Patch stătea lângă blatul de piatră și se scărpina în cap.
Charlotte avea un șorț de bucătărie și se scărpina în cap.
— Deci o coci, deși e înghețată. Și nu se topește. Și faci un pandișpan. Și după aia pui chestia pe foc, a zis el.
— Da. Și seamănă la gust cu Alaska.
După aproape două ore, s-au așezat la măsuța de stejar, fiecare cu câte o lingură, și au mâncat din dezastrul ars.
— Se pare că Alaska are un gust de rahat, a comentat Charlotte.
— Poate că ar trebui să ducem rețetele astea la subsol. Într-o ladă încuiată.
— Nici nu știam că există un subsol.
El a dus-o jos, iar ea a rămas în fața pereților acoperiți cu schițe, tablouri și tăieturi din ziare, scrisori, hărți, cărți poștale și fotografii. Patch n-a spus nimic la început, a lăsat-o doar să se uite în timp ce se plimba în jur și vedea dimensiunile nebuniei lui taică-su.
Timp de o oră a răsfoit prin ultimii 20 de ani din viața lui și n-a spus multe înainte să-l anunțe că e obosită și vrea să se culce.
El a lăsat-o o vreme, apoi a urcat și a găsit-o ghemuită în patul ei, întunericul îmblânzit doar de vopseaua fosforescentă Day-Glo de pe tavanul înstelat.

— Vrei să cobori? Ne uităm la filme în fiecare sâmbătă seară, a zis el.
— Fata, a spus Charlotte fără să se întoarcă.
Patch s-a așezat pe podea lângă ea. Deasupra, a observat Steaua Polară puțin deplasată, împingând Carul Mare.
— Îmi amintești de ea, a zis el.
— Știu că ai salvat viața mamei. E ceva nobil, nu?
— Nu știu.
— De ce nu știi?
— Pentru că nu am stat să aleg. Dacă aș fi cântărit variantele și aș fi luat pe loc hotărârea s-o ajut, atunci oamenii puteau spune că a fost ceva curajos. Dar dacă faci pur și simplu ceva, dacă e genul de reacție instinctivă, poți să fii sigur care a fost intenția?
— A zis că ar trebui să fiu mândră de tine.
— Cred că trebuie să ajung să merit asta, Charlotte.
— Te-am vrut. Înainte. Am vrut un tată.
— Și acum?
— Acum știu că n-o să rămâi prin preajmă. Poți să construiești o casă și să mă iei la tine. Dar e... nu e ceva real. Tu n-ai o viață, n-ai prieteni sau...
— Dar Saint?
— Femeia care te-a împușcat.
— Sammy?
— Mama zicea că e codoșul tău.
Charlotte s-a întors.
— Știi ce mai zicea mama?
— Spune-mi tu.

— Zicea că în inima ta e loc pentru iubire, dar odată ce e rănită se face mai mică.
Patch s-a gândit la Misty, la lucrurile pe care le făcuse el.
— De-asta îți faci tu griji, că n-o să am loc să te iubesc?
Ea n-a răspuns.
Când a adormit, el s-a aplecat și și-a dorit din toată inima să-i atingă obrazul moale.
— O să fiu întotdeauna aici pentru tine. Jur.

La o oră după ce începuse noul semestru, a deschis galeria și a răsfoit corespondența, neliniștit pentru că fata îi spusese în ultimul moment că o rod adidașii. Când s-a dus să pună scrisorile în teancul pentru Sammy a văzut plicul căzut în spatele biroului.
Era cât pe ce să-l arunce în sac, neluat în seamă, când a văzut timbrul.
Până la prânz, erau pe șoseaua 63; o luase pe Charlotte de la școală, iar doamna de la secretariat îl privise ca și cum asista la o răpire, dar era prea politicoasă să intervină.
Fata privea un verde nesfârșit și și-a întins gâtul când au trecut prin Jefferson City și au traversat râul Missouri.
S-au oprit la prânz în Columbia, vizavi de universitate, coloane și peluze. Charlotte a ciugulit din cartofii prăjiți, uitându-se la studenții care urcau treptele de piatră.
— Te gândești vreodată ce vrei să te faci? a întrebat el.
— Poate scriitoare. O să scriu povești și o să-i uluiesc pe oameni cu cuvintele mele. Vreau să merg la Harvard.
— Ca mama ta.
— Dar eu n-o să renunț la școală.
— Era inteligentă.
— Și după aia ai lăsat-o gravidă. Știu că am fost un accident. O bastardă din Boston.
— Ar putea fi pseudonimul tău.
Ea a mâncat două felii de tartă, a tânjit la a treia până când el a cedat, apoi a vomitat pe

geamul mașinii lângă parcul natural Finger Lakes.
— Mă simt mai bine acum, că am scos tot, a zis ea și a mai vomitat o dată în fața templului budist din Silver Fork.
— Sunt destul de convins că e o crimă motivată de ură, a comentat Patch în timp ce o ștergea la gură cu un șervețel.
— Trebuie să te purifici ca să ajungi la Nirvana, a răspuns ea, iar el și-a pus întrebări în legătură cu cărțile pe care o lăsa să și le aleagă de la bibliotecă.
Charlotte a dormit puțin și s-a trezit când întinderea Minneapolisului se vedea la orizontul muribund.
Au trecut pe străzile orașului în timp ce funcționarii se revărsau din clădirile înalte, s-a târât prin trafic pe lângă râul Mississippi, iar Charlotte a privit luminile până să reușească el să găsească Saint Paul Street, mărginită de copaci.
Casa era acoperită cu șiță cenușie; gardul de sârmă împiedica buruienile să ajungă la vecini. Au bătut la ușă și au așteptat, deși era destul de clar că locul e pustiu de multă vreme.
În noaptea aceea, când ea dormea în camera lor ieftină de motel, el a luat telefonul în baia mică și s-a închis acolo, cu ușa blocând firul când a sunat-o.
— Unde ești? a întrebat Saint.
— Nu știu.
— Ce face fata?
— Nici asta nu știu.

Simțea mirosul de mucegai, mantia de fum țesută în toate materialele, iar din camera de alături auzea gemetele ușoare ale unei femei care-și practica meseria.
— Am primit o scrisoare, a zis el.
— Credeam că ai terminat cu scrisorile.
— Asta era căzută. Ca un semn. Și avea ștampilă de Saint Paul. Grace a pomenit o dată cum se reflectă luminile orașului în râul Mississippi.
A auzit oboseala din vocea ei.
— Deci ai condus 800 de kilometri ca să ajungi la o casă nelocuită.
— Am numele totuși. A ieșit un vecin și a zis că familia Carter s-a mutat la puțin timp după ce a dispărut fata. A zis că mă sună dacă află încotro s-au dus.
— Charlotte ar trebui să fie la școală.
El și-a strâns genunchii cu brațele și s-a ascuns cu totul în întuneric.
— Pe fata dispărută o chema Rosie. Verifici numele dacă-ți dau adresa?
Saint a oftat și a rămas tăcută o vreme.
— Știi că o să verific.
— Te gândești vreodată la copilul care ai fost, Saint?
— Du-o acasă.
Lui i s-a gâtuit vocea.
— Fetele... dispărutele... sunt ca o străfulgerare de lumină pe o hartă a întunericului. Văd una și mă îndrept spre ea, dar se stinge până să ajung. Apoi alta. Și sunt doar...

— Lucrez la un caz de crimă. Avem o mărturisire, dar tot trebuie să abordăm toate unghiurile. Punem cap la cap informațiile, până când fereastra de incertitudine se reduce. Declarații și istoric, desfășurătoare telefonice și chitanțe de card. Răspundem la toate întrebările înainte să fie puse. Încă urmăresc cazuri de răpire care să corespundă chiar și pe departe. Chiar le urmăresc.
El a întredeschis ușa. Razele lunii cădeau peste fiica lui.
— Am vorbit cu profesorul de la universitate. O să-i obțină încă o amânare lui Tooms, a spus Patch.
Dăduse zeci de astfel de telefoane în ultimii zece ani și de fiecare dată prezentase cazul, o dată chiar scrisese câteva mii de cuvinte, cerându-i judecătorului să dea dovadă de clemență. Lumea credea că face cel mai nobil lucru, că-și găsise un zeu care-i lua setea de răzbunare, că e refacerea unui oarecare echilibru aparent.
— Oamenii își văd de interesele lor, Patch.
— Nu poți...
— Ai o fiică. O târăști din stat în stat pentru că ai tu nevoie de izbăvire.
El s-a uitat la chiuveta verzuie, a simțit mirosul de apă dură, camera sărăcăcioasă.
— Ai auzit vreodată de vinovăția supraviețuitorului? a întrebat ea, cu un ton mai jos.
— Noapte bună, Saint.
— Hei, noi nu facem așa!
Patch a rămas tăcut o vreme.

— Cum se face... cum se face că pe mine nu m-ai pictat niciodată? a întrebat ea încet.
— Pentru că n-ai avut niciodată nevoie.
l-a ascultat ritmul respirației. După multă vreme a întrebat-o dacă dormea, iar ea n-a răspuns.

Când s-a întors în cameră, a luat o pătură din dulap și a pus-o în fața ușii. A verificat să fie ferestrele închise și apoi s-a întins. Cu capul lângă o draperie care mirosea a praf, uitându-se la fiica lui și știind că n-ar trebui să fie acolo.
Telefonul a sunat, iar el a răspuns înainte să apuce s-o deranjeze pe ea.
Vecinul găsise o adresă de redirecționare a corespondenței pentru familia Carter. Patch a notat-o. A avut nevoie de zece minute ca să afle că nu erau în cartea de telefon.
Dakota de Nord era la o distanță de cel puțin opt ore.
În stele vedea totul scris și nu știa cum să schimbe scenariul tot mai șters. Văzuse lucruri de-a dreptul minunate. Toamna pe autostrada Kancamagus, crevasa albastră de la Crater Lake. Răsăritul pe lacul Tahoe, căruia îi luase două milioane de ani să-și sape locul.
Apusul peste un pârâu în valea Skagit, cu lalele desăvârșite, în toate nuanțele. Stătuse sub umbrarul de 2 000 de metri de la Angel Oak. Și de fiecare dată i se adusese aminte că nu era lucrarea Domnului, pentru că împreună cu fiecare dintre aceste priveliști văzuse chipuri dispărute și suflete pustiite.
Și atunci Patch a înțeles că a ajuns la ultima răscruce.
Mare parte din noaptea aceea a revăzut prima jumătate a vieții lui.
Crezuse că nu i-a adus nimic bun.

Dar îl dusese la Charlotte.
Ca și cum Pământul s-ar fi învârtit suficient, când motelul lor ieftin era scăldat în primele raze ale soarelui, a luat biletul cu adresa, l-a rupt în două și l-a aruncat la gunoi.
— Am loc pentru tine, a spus el atât de încet, încât ea nici nu s-a mișcat.
În clipa aceea, a știut că și-a găsit fiica.
Și că a pierdut-o pe Grace.

Pauza
1995

172

Trecuse un an liniștit din ziua când îi spusese adio lui Grace.

Un an în cursul căruia și-a dus fiica la școală și a observat schimbarea anotimpurilor după hainele pe care le purta ea. În ianuarie au stat în Casa Nebună împreună cu Saint și bunica ei și s-au uitat cum San Francisco 49ers i-au bătut măr pe Los Angeles Chargers pe stadionul Joe Robbie. În seara aceea, Charlotte a găsit o minge de fotbal american în pod, s-a dus în curtea înghețată și a exersat până a reușit să arunce pase lungi, interceptând una de la Patch în zona cireșului, cu degetele atât de roșii, încât a trebuit s-o ducă în casă să se dezghețe.

— Cred că s-ar putea să vreau să mă fac jucător de fotbal, a zis ea la cină, când mâncau ravioli pane.

— Rămâi stearpă de la sporturile de contact, a avertizat-o Norma.

— Ce înseamnă stearpă?

— Nu mai poți să ai copii.

Charlotte a ridicat din umeri.

— Poate că nici n-o să vreau copii. Poate sunt lesbiană, ca tine.

Norma a oftat.

Mergeau cu mașina la Alamo Theatre la film în ultima vineri din fiecare lună și mâncau împreună floricele, în timp de Charlotte tremura de teamă când Freddy Krueger sfârteca totul în *New Nightmare*.

— Ești sigur că e potrivit? a întrebat el.

— Da, a răspuns ea cu fața ascunsă în palme.

Primăvara, s-au strâns unul în altul și au urmărit cum o bombă sfâșia inima Oklahomei; Charlotte n-a putut să doarmă în noaptea aceea, cu gândul la familii, la cei 19 copii. El a stat pe scaun la ușa ei până la răsărit. La ora 9 s-au alăturat unui grup la St Raphael, și-au plecat capetele și au aprins lumânări.

Charlotte a citit despre o mamă care-și pierduse fiica în dărâmături. Timp de șapte ore, femeia s-a temut că a murit, dar fata a fost scoasă în cele din urmă din moloz, cu fața acoperită de praf; reîntâlnirea lor a fost surprinsă de o singură cameră care avea să devină ochiul întregii lumi, pentru că imaginea a fost preluată de toate ziarele, nu ca simbol a ceea ce s-a pierdut, ci ca un simbol al făgăduinței și speranței și în cele mai improbabile situații.

A doua zi, Charlotte l-a întrebat pe Patch despre fetele dispărute.

173

Timp de o lună, fata a prins fotografii de un panou și a colaționat nume și locuri, puțin contaminată de nebunia tatălui, deși ea era mult mai ordonată și mai bine echipată.

În iulie, în timpul unui val de căldură care a topit orășelul Monta Clare, Patch și-a luat pensula pentru prima dată după mai bine de zece ani. De data asta avea un program regulat și se asigura că are timp pentru fiica lui și că ea exersează la pianul mic care ocupa cea mai mare parte a studioului. Abia când se culca ea începea să facă schițe și doar înainte să se trezească picta în lumina dimineții.

Sammy a văzut petele de vopsea de pe blugii lui Patch și pe cele uscate de sub unghii. N-a întrebat, n-a zâmbit, doar a răsuflat ușurat, de parcă ar fi găsit ceva ce păruse pierdut.

Trei fete în următoarele șase luni. Patch a vorbit la telefon cu părinții lor noaptea târziu, a aflat câte ceva despre viața lor, despre trăsăturile și despre speranțele lor. N-avea de unde să știe cum afectau informațiile despre trecutul lor instantaneul pe care-l aducea la viață, dar știa că dacă le cunoaște astfel, le găsește mai ușor culoarea. Când se apropia o altă iarnă, au văzut *Toy Story* la Alamo, iar Charlotte a declarat că e un film aiurit pentru copii, apoi și-a șters lacrimile când Buzz și-a descoperit adevărata identitate. Patch a observat că fetele începuseră să se îmbrace ca mama lui, cu blugi evazați, și să poarte părul lung și drept.

— S-au întors anii 1970, a remarcat Charlotte.
— Deci sunt și eu în sfârșit din nou la modă?
— Nu.
În fața focului liniștit, Charlotte se întindea pe burtă pe covorul gros și răspundea la scrisori vechi de mai bine de zece ani, în timp ce Patch alinia fetele dispărute, fiecare pe șevaletul ei, înainte să-l sune pe Sammy.
— Am ceva pentru tine, a zis el.
— În sfârșit! a răspuns Sammy.

— Asta e o schimbare, a comentat Saint, în timp ce Patch îi punea în farfurie tocană de pui și iepure.
— Charlotte a făcut-o.
— Sub amenințare, a declarat Charlotte.
Saint a luat o îmbucătură și a plescăit.
— Se simte amenințarea.
Charlotte și-a dat ochii peste cap și s-a dus la subsol.
— Țin minte gestul de la maică-sa, a zis Saint, iar Patch a zâmbit. Cum te uiți la Charlotte...
— Ce-i?
Patch a sorbit din vin.
— Ești...
Saint a aruncat cu o bucățică de pâine în el.
— Ia și mănâncă. Pari cam slab.
După aceea l-a lăsat pe el să strângă masa și a coborât la subsol, unde Charlotte lucra la panoul ei concentrată, cu nasul încrețit și desculță.
Saint s-a minunat de nivelul de detaliu, de scara hărții și de numărul de nume și date scrise pe ea.
— Ce înseamnă culorile?
— Fetele albastre au fost sigur răpite. Cele verzi au fugit de-acasă. Cele portocalii au dispărut fără nicio urmă.
Din Texas până în Dakota, din Oregon în Virginia.
— Și cele roșii?
Charlotte nu și-a mutat privirea de la hartă.
— Alea sunt fetele moarte.

A venit și Patch, i-a întins lui Saint un pahar cu vin și s-a așezat pe canapeaua joasă.
Multă vreme, Saint s-a uitat la hartă și i s-a părut prea mult, i s-a părut că se adună prea multe, prea repede.
A recunoscut unele dintre nume.
S-a apropiat și a scris-o și pe Crystal Wright cu roșu.
Charlotte a privit-o în liniște, plină de respect.
— Le știu pe dinafară, a zis ea și nu era laudă, era doar o afirmație care i-a lăsat pe toți trei întristați.
— Angela Rossi, a spus Saint ca pentru sine uitându-se în continuare.
Charlotte a arătat pe hartă.
— Summer Reynolds.
Charlotte a găsit-o și pe ea.
— Ai scris Colorado's Kingdom, a remarcat Saint, mijind ochii la mâzgălelile fetei.
— Numele vechi pentru Breckenridge. Îmi place mai tare.
Atunci, după două pahare cu vin, două porții de tocană și o bucată respectabilă de prăjitură cu cacao, Saint a găsit o corespondență.
Le-a spus noapte bună și, în timp ce se îndrepta în grabă spre mașină, inima îi bătea nebunește.

175

Saint a ascultat acasă înregistrările interogatoriilor. Casete pe care nu le mai ascultase de peste zece ani.

A stat acolo toată noaptea, cu obloanele deschise către luna în descreștere, zgomotele orașului și motoarele liniștitoare ale mașinilor.

Avea harta ei prinsă pe perete.

Din casetofon se auzea vocea lui Patch la 14 ani, povestind cuvânt cu cuvânt tot ce spusese Grace.

Mi-a povestit despre cerul de la Baldy Point, cum se revarsă peste baraj lacul Altus-Lugert și pornește ca un torent pe North Fork Red River.

Saint a pus un semn la parcul natural Quartz Mountains și mormântul de la Sky Jones.

Goana după aur. Din California, la vara din Colorado's Kingdom. Bineînțeles, nu e doar metal prețios îngropat în țara nimănui, dar ai prins ideea.

A pus un semn în Breckenridge. Summer Reynolds.

S-a plimbat prin cameră ametită, respirând adânc și încercând să stăpânească revărsarea de adrenalină.

— *De cât timp sunt aici? a întrebat el.*

— *Zece somnuri.*

— *Trebuie să fie mai mult decât…*

— *Ești cu capul în…*

— *Nori, a zis Patch.*

— *Vârful norilor, cu îngerul. Poate că o vezi pe Misty Moon de-acolo?*

A pus un semn la Tensleep Creek. Care se alimentează din Cloud Peak. Angela Rossi.
Și-a reluat plimbarea. Au trecut încă două ore.
— *Pictează-mă, a spus ea.*
— *Trebuie să te văd.*
— *Stau pe un țărm de miazănoapte, care e roz sub tălpile mele, pentru că vânturile din nord-est dezgolesc riolitul atât de frumos, că abia suport să-l văd. Poate că o să mă conserve. La 70 de kilometri în jos, cu cristalele. Mumificată în roz. Sper să-mi păstrez înfățișarea naibii.*
Saint a marcat kilometrul 70 de la drumul panoramic de pe North Shore. Lângă plaja roz. Crystal Wright.
S-a rezemat, având senzația că toată camera se învârtea, și era încă ametită când a luat telefonul și a format numărul lui Himes.
— Grace.
— Ce-i cu ea?
— Ne dădea indicii către celelalte fete.
Himes a primit vestea cu un calm înnebunitor.
— Câte?
— Patru. Până acum. Dar mai am vreo două ore de înregistrare.
— Altceva?
Saint a reluat înregistrarea. Cu sonor.
Poate că într-o bună zi o să fiu prima care-l vede după Înviere.
— Maria Magdalena, prima care l-a văzut pe Iisus după Înviere, a intervenit Himes.
Și dacă sunt aleasă, o să mă trimită după trei persoane.

— Sfânta Treime, a comentat el.
Și o să mă golească de sânge. O să-l vadă cum curge peste piatra neagră ca și cum n-aș fi existat niciodată.
— Ce înseamnă asta?
— Ceva, a răspuns Saint. Totul înseamnă ceva.

176
Erau 24 de grade Celsius în Central Park.
Patch a trecut de monumentul dinspre sud și a mers mai departe printre bărbați la costum, femei și bone care împingeau cărucioare cu copii cu ochii mari, care încercau să priceapă ceva din toată cacofonia. O clipă, și-a dorit fierbinte să găsească apa, feribotul și să meargă cu el până când insula n-ar mai fi fost decât o bucată de uscat fără așteptări împovărătoare.
Charlotte l-a condus prin labirint ca o localnică, uitându-se urât la oricine se apropia prea mult și arătându-i degetul mijlociu unui camionagiu care se lăsase pe claxon, înainte să apuce Patch să strângă pumnul și să ridice degetul jignitor.
— E New York, ucizi sau ești ucis, a spus Charlotte privindu-l în ochi pe șofer și mimând decapitarea cu unghia degetului mare de-a latul gâtului.
l-a făcut semn din cap ușierului și a dat să intre când Patch a ridicat privirea către clădirea atât de înaltă, încât parcă se apleca spre el.
— Te-a adus bunica ta la Plaza? a întrebat el.
— Sunt banii ei. Tot zice că nu poate să-i ia cu ea. Oare nu știe cum funcționează moștenirile?
Sammy i-a întâmpinat la bar la ora 18, îmbrăcat cu un smoching bleumarin, cămașă albă și cravată aurie, cu un ceas subțire de platină și butoni strălucitori și a comandat

trei shoturi de Macallan 18, apoi a spus că o să le treacă la cheltuielile lui Patch.
Patch s-a încruntat la Charlotte, care a încercat să-și boteze cola sub privirile aprobatoare ale lui Sammy.
— Ce zici de un *mint julep*? Citim *Gatsby* semestrul viitor, i s-a adresat Charlotte barmanului.
— Când ești la Roma... a intervenit Sammy.
— Are 12 ani, a zis Patch.
Sammy a dat nepăsător din mână.
— Am băut primul deget de Pappy când aveam doar...
Patch a reînceput să respire când doamna Meyer a venit spre ei prin încăperea vastă. Candelabrele coborau din muluri ornamentate în fața unor draperii aurii care încadrau priveliștea spre Fifth Avenue și fântâna Pulitzer.
Elegantă într-o rochie verde și cu tocuri, a trimis-o pe Charlotte să se schimbe de blugi și adidași.
— Emoționat? l-a întrebat pe Patch.
El a ridicat din umeri deși ea îl citise, a întins mâna și i-a atins brațul la plecare.
Sammy l-a cântărit din priviri, de la haina închisă la culoare la pantalonii eleganți crem, de la cămașa albă deschisă la primii trei nasturi la pielea bronzată de la munca în curte.
— Arăți...
— Ca un labagiu? a sugerat Patch încet la urechea lui Sammy.

A privit orașul pe geam, s-a gândit la seara care urma, dorindu-și să se întoarcă la hotel și să se ascundă, să-l lase pe Sammy să facă ce știe și să-l anunțe când se termina.
— Pentru ei o faci, a spus Sammy. Și pentru fată.
Patch nu știa la care fată se referă, a bănuit că la ambele. Viitorul lui Charlotte, amintirea lui Grace.
A încercat să-i ceară barmanului un Yoo-hoo, iar Sammy a oftat.
— Nu te mai saturi să mă faci de râs.
— Habar n-am despre ce vorbești, a zis Patch.
— Ar trebui să luăm un Van Winkle Special Reserve ca să comemorăm, a spus Sammy făcându-i semn barmanului.
Patch s-a uitat în meniu, a văzut prețul și a murit puțin pe dinăuntru.

177

Galeria ocupa o clădire de cărămidă roșie pe Wooster Street. Patch s-a retras din gălăgie și a stat o clipă singur, privind mașinile care treceau pe strada pietruită, cu șoferi care își întindeau gâtul ca să vadă prin ferestrele înalte sala unde 200 de persoane pe care nu le cunoștea, dar care păreau să-l cunoască, se uitau la cea mai mare parte a operei lui de-o viață și nu tresăreau la sumele pe care le auzeau când întrebau. Charlotte făcuse montajul împreună cu Sammy, iar Patch vedea schițe pe care abia dacă și le aducea aminte, lucrări timpurii atât de nefinisate, încât aproape că-i era rușine că oamenii evaluau critic evoluția lui.

Starurile erau fetele dispărute, tablourile având ca titlu doar numele lor de botez, de la Lucy la Anna, de la Ellen la Eloise. Oamenii se întreceau să ajungă în fața lor și să citească notițele de lângă tablouri, care nu spuneau nici pe departe suficient despre viețile lor.

Stăteau în cercul lor, cu sacouri monocrome, cămăși țepene și zâmbete naturale. Destul de curând au apărut și oferte pentru ceea ce invocase mintea lui; o doamnă din Sacramento a plătit o mică avere pentru o schiță pe care o terminase în toiul unei nopți, atât de flămând, încât adunase covorul dintr-o cameră veche de motel și dormise pe scândurile goale, în timp ce lumina lunii hrănea mucegaiul de pe învelișul exterior de aluminiu. Schița n-avea niciun farmec.

A întrebat-o pe femeie de ce o voia.
— Nu vezi câtă frumusețe aduci tu tragediei?
— Nu, a răspuns el, iar Sammy l-a condus afară, temându-se că ar putea compromite fiecare vânzare.
A privit-o prin geam pe fiica lui, strălucitoare în rochia roz care-i amintea de mama ei și o clipă i-a fost dor de Misty, durerea încă reușind să-l ia prin surprindere, ca și cum pierderea avea să fie veșnic proaspătă.
— Evadezi de la propria expoziție?
Patch s-a întors și a văzut-o, iar zâmbetul lui a fost autentic pentru prima dată în seara aceea.
— Salut!
— Salut, băiete!
A îmbrățișat-o strâns pe Saint și a ținut-o la piept puțin prea mult, pentru că atunci când s-a desprins i-a văzut îngrijorarea și s-a întrebat dacă pentru ea o să fie întotdeauna un puști de 14 ani.
— Îmi place banderola de pe ochi.
El a ridicat mâna și a atins-o distras; fiica lui insistase că seara asta avea să fie evenimentul cel mai asemănător cu o nuntă din viața lui și, înainte să plece, îi aruncase banderola cu craniul și oasele încrucișate.
— Sunt surprins că ai ajuns, a spus el.
— Lucrez pe-aproape.
— Bineînțeles.
— Și voiam să te văd. Să-ți văd succesul. E multă lume înăuntru.
— Sammy.
— Corect.

Saint s-a apropiat de geam și și-a dus mâinile la ochi ca să n-o orbească strălucirea.
— O clipă mi s-a părut că e Misty Meyer. Fir-ar să fie, e...
— Mă tem că e degeaba. Totul.
— Am mai vorbit despre asta de multe ori, Patch.
— Am senzația că joc un rol. Când sunt tată, când sunt prieten. Când fac ceva de mâncare sau când fac un duș. Joc un rol într-o poveste despre care, în sufletul tău, știi că nu se termină bine.
— Și cum se termină?
Patch a ridicat privirea spre Washington Square, stând pe dalele de piatră.
— Cum ar fi o plajă departe de-aici.
— Sau o corabie.
— Sau vreun orășel îndepărtat...
— Unde să faci miere.
— Așa spun copiii din ziua de azi?
Saint a râs, devenită iar adolescentă.
— Uneori mă conving că n-a fost reală. Știm că Tooms e nebun, ar zice orice, dar ea... n-ai găsit niciodată nimic. Absolut nimic. Deci dacă n-a fost reală, aș accepta acum. Chiar dacă trebuie să privesc în urmă la o pierdere atât de mare care nu poate fi cuantificată.
— Te gândești vreodată că poate n-a fost o pierdere?
— Ce vrei să spui?
— Ți-a deschis lumea cu ochii ei. Ai trăit. Câți dintre noi putem spune așa ceva?
Saint a văzut tabloul atârnat în mijloc.
Grace numărul unu.

N-avea s-o vândă.
— Uită-te la noi, Saint. Uită-te unde suntem.
— Ai aflat?
El a părut nedumerit.
— Dacă cresc tufe de trandafiri în New York. Nu-mi spune că ai uitat, băiete.
Patch a zâmbit.
— Spune-mi că mai cânți la pian.
— Mai cânt. Mi-a fost teamă c-o să uit, dar s-a dovedit că unele lucruri pur și simplu îți rămân, știi?
Deși strada era plină doar de zgomot de mașini și vâjâitul surd al aburului de la ventilatoare, a luat-o în brațe și a început să se miște încet cu ea.
— Ești băut?
— Puțin. Van Winkle e de vină.
— Naiba să-l ia pe Sammy!
Patch și-a lipit fruntea de a ei.
— Îi mulțumesc Domnului că există oameni ca tine.

După o oră a traversat strada și n-a privit în urmă în timp ce se îndrepta spre Sixth Avenue, pierdut printre străini și simțind miros de migdale învelite în zahăr, care-i amintea că n-a mâncat toată ziua. Se mișca natural, iar mușchii i se relaxau cu fiecare pas, în timp ce trecea de caruselul adormit din Bryant Park, inima care pulsa din Midtown West și teatrele luminate.
La ora 22 a ajuns la timp pentru o rezervare la Barbetta, s-a așezat singur la masă și a mâncat *garganelli* în sos de roșii și busuioc. A băut vin roșu și a lăsat un bacșiș generos.
— Cum a fost? a întrebat chelnerul.
— Aproape perfect, a răspuns el.
S-a plimbat toată noaptea singur și în derivă, deși convins că mergea pe urmele ei.
Soarele s-a ridicat peste Manhattan, iar Patch a mers în umbra podului Brooklyn, în timp ce camioanele se aliniau în fața pieței de pește. S-a gândit la căpitan și echipajul lui, la noaptea aceea fatidică în care s-a aventurat în Boston și tot universul a conspirat.
A intrat în îmbulzeala din Union Square Greenmarket, iar sub corturile țuguiate a privit lumea cumpărând fructe proaspete și brânzeturi de fermă, pâine artizanală și carne tradițională. A mers alături de mii de navetiști care ieșeau de la metrou, după care dispăreau în clădiri argintii învelite în sticlă verde. A văzut turiști, familii, a auzit discuții despre Battery Park și ambarcațiuni. Turnurile gemene atât de vizibile, încât s-a

oprit multă vreme și a înregistrat în memorie conturul clădirilor.
Când s-a făcut o oră rezonabilă, a intrat la Plaza și și-a găsit un colț liniștit.
Sammy a coborât primul, suficient de vioi, pentru că încă nu ajunsese în pat.
S-au așezat împreună la o masă cu față de masă albă, iar Sammy i-a spus că au vândut totul în prima oră. După aceea, alți cumpărători i-au căutat pe primii și le-au oferit preț dublu pentru ce cumpăraseră. Sammy nu mai văzuse așa ceva în două decenii de vânzări dure.
— O să trimiți banii la...
— Știu, copile. Știu.
Nu era o sumă care să provoace uimire în lumea artistică, dar era o sumă care avea să ofere familiilor fetelor dispărute puțină libertate să le caute, să le jelească ori poate doar puțin timp să-și tragă sufletul.
La ora 11 Charlotte a apărut cu un ziar în celebrul bar de șampanie unde Sammy sorbea în tihnă dintr-un Bloody Mary, alături de doamna Meyer, care se ocupa de al ei.
Charlotte a întins ziarul pe masă, apoi l-a deschis la secțiunea de arte, unde au văzut cele două pagini, fotografia și titlul:

UN PIRAT CUCEREȘTE MANHATTANUL

Charlotte s-a întors cu spatele, pentru că nu-și putea stăpâni zâmbetul. Tatăl ei ajunsese în *New York Times*.

179
Autostrada expres Long Island.
Încălzirea sufla aer care te adormea, iar Saint a crăpat geamul mașinii închiriate și a privit cum se aglomerează traficul dinspre și către tunelul Queens-Midtown. Prin Nassau County și Suffolk, cenușiurile deveneau verzi și a simțit un nod în stomac când a ajuns la pădurea dinspre Riverhead.
La casetofon se auzea glasul lui Patch.
Așa cum se auzea la toate drumurile pe care le făcuse de atunci.
Avea nevoie să mai audă o ultima dată vocea lui Grace ca să merite călătoria.
Poate că într-o bună zi o să fiu prima care-l vede după Înviere. Și dacă sunt aleasă, o să mă trimită după trei persoane. Și o să mă gole ască de sânge. O să-l vadă cum curge peste piatra neagră ca și cum n-aș fi existat niciodată.
Saint și-a croit drum prin orășele și comunități litorale de mult închise și pregătite pentru venirea iernii, cu luciul verii jupuit de vânturile reci. A parcat mai departe de biserică, apoi și-a ridicat gulerul și a pornit pe drumul larg, cu copaci dezgoliți și iarbă intrată în stare de conservare, care intra spre reședințele familiale, majoritatea deja închise pentru iarnă.
Orășelul era Black Rock.
S-a dat un pas în spate și s-a uitat la indicator.
Sf Maria Magdalena.
Trinity Road.

Saint a privit turla care se ridica dintr-un turn întunecat ca fierul și pe sub logie, prin arcade căptușite cu mozaicuri elegante.
A intrat pe ușa principală într-o navă boltită atât de uluitoare, încât o clipă n-a putut decât să-și dorească s-o vadă și bunica ei.
S-a gândit la Grace.
La motivul pentru care a condus-o la această biserică, în orașul ăsta.
Saint s-a întrebat dacă fusese îngropată o fată și aici. Căutase în arhivele din ultimii 40 de ani, dar nu găsise nimic destul de apropiat.
A trecut printr-un labirint de încăperi și a traversat o curte din spatele bisericii, apoi s-a îndreptat spre o clădire unde cărțile se ridicau din lăzi de lemn pătate cu negru. La casă era o femeie despre care Saint bănuia că nu vede prea mare agitație.
Numele de pe ecuson era Sora Isabelle.
Afară a ocolit până la clădirea din spate, casa copiilor, iar pe betonul din spate a văzut linii colorate, numere și fețe zâmbitoare desenate cu creta. A văzut o pană perfectă și a ridicat-o în lumină. Cenușiul unei turturele americane. Norma îi spusese cândva că reprezenta protecția, dragostea și îngerii păzitori. A pus-o în buzunar.
Timp de două ore a încercat să descifreze un cod care nu era acolo. A oprit localnici și i-a întrebat despre trecut, s-a plimbat prin cimitir și a verificat fiecare piatră de mormânt.

l-a arătat călugăriței de la casă fotografiile de la dosar ale lui Elí Aaron și apoi și bătrânilor adunați la ușa bisericii.
În amvon și-a trecut mâna peste cuvintele în latină, peste ciopliturile de pe fiecare banchetă.
— Ce încerci să-mi spui, Grace? a șoptit ea lângă altar.
S-a tras într-o parte când au trecut călugărițele.
Deși își ținea capul ușor plecat, a observat cum mergeau, felul respectuos în care stăteau.
Le-a privit sandalele.
A observat vălurile și tunicile, medalioanele și bonetele.
Și atunci.
Mătăniile pe care le purtau.

— Arată-mi, a spus sora Cecile.
Saint a scos punga din casetă și a așezat cu grijă mătăniile pe birou.
— Da, a confirmat călugărița.
— Se pot cumpăra? a întrebat Saint.
— Nu sunt expuse... n-avem destul spațiu. Lumea preferă variante mai ieftine acum. Dar acestea sunt din lemn de cedru. Sticlă neagră. Le face sora Agnes, iar ea are o înclinație spre frumos. Medalionul. Este Maria Magdalena.
— Patroana păcătoșilor care se căiesc, a spus Saint.
— Din experiența mea, nu există altfel de păcătoși. Nu și când vine sfârșitul.
Lui Saint i-a zburat gândul la Marty Tooms când a scos fotografiile lui Eli Aaron din dosar și le-a pus pe birou.
Sora Cecile și-a schimbat ochelarii și s-a uitat atent.
— Robert. Era băiat de altar. Îi țin minte pe toți.
— Robert? a întrebat Saint.
— Robert Peter Frederick. Nu l-am mai văzut de...
— A fost dat dispărut. Probabil e mort.
Femeia a primit vestea fără să se arate șocată.
— Și ați găsit mătăniile la el, bineînțeles.
— De ce spuneți așa?
— Robert era... o provocare. Lua totul ad litteram.
— Așa vă învață, nu?
Sora Cecile a zâmbit subțire, ca și cum ar fi avut de-a face cu un copil.

— Noi învățăm iertarea. Dumnezeul nostru nu e răzbunător. Robert a fost în grija surorii Agnes, înainte ca ea să moară.
— Și ea le dădea celor despre care credea că trebuie salvați? De ce avea nevoie Robert să fie salvat?
Sora Cecile și-a dres glasul.
— O femeie din partea locului a rămas însărcinată. Necăsătorită. Și a venit la spovedanie, iar Robert a tras cu urechea și s-a ținut după ea acasă.
Saint a fixat-o cu privirea.
În obrajii femeii în vârstă a apărut prima urmă de culoare.
— Nu s-a întâmplat nimic.
— Ați spus poliției? a întrebat Saint.
— Femeia a fost nevătămată. N-a vrut să facă reclamație.
— Și Robert?
— A plecat destul de repede după aceea.
— Noi îl cunoaștem cu numele de Eli Aaron.
Sora Cecile a oftat.
— Și ia parte la judecată.
— Cum ați...
— Eli, fiul lui Aaron. A oficiat în scaunul de judecată. Vechiul Testament.
— Și ce s-a întâmplat cu el?
— A fost dezamăgit de copiii lui. Nu i-a pedepsit destul de aspru când au păcătuit și așa Dumnezeu l-a blestemat.
— N-a fost destul de aspru, a repetat Saint.
Eli Aaron fusese crescut într-o casă de copii. Călătorise. Probabil că mai existau și alte

morminte pe undeva. Mai multe dispărute decât vor fi găsite vreodată.
A urmat-o înapoi în librărie, unde casa rămăsese nesupravegheată. Sora Cecile s-a dus la un sertar, de unde a scos ultimele mătănii.
Saint le-a luat și se îndrepta spre ieșire, când a dat peste sora Isabelle. Cele două erau aproape afară, în aerul rece, când a auzit.
— Al doilea șirag l-am vândut anul ăsta.
Saint s-a oprit.
A încremenit.
Și s-a întors.
— Cine le-a cumpărat? a întrebat ea.
Sora Isabelle era cam de vârsta ei, cu fața rotundă, pielea netedă și fără pată.
— Un bărbat.
Saint a pălit.
— Nu se poate, a intervenit sora Cecile. Cum… cum a murit?
— l-am dat foc, a răspuns Saint și a întins mâna după fotografie.
A urmat un moment în care a știut. În ciuda timpului care trecuse.
A citit privirea surorii Isabelle.
Privirea unei femei care tocmai văzuse o fantomă.

— Există șansa să fi greșit, a zis Himes.
— Am văzut în ochii ei.
Stăteau împreună într-o cafenea de lângă clădirea federală, un loc unde mergeau când aveau nevoie de consolare, când aveau nevoie să uite sau poate să-și amintească de ce se implicau atât de mult.
Saint petrecuse săptămâna săpând în viața lui Eli Aaron. Având ceva mai multe despre el, a găsit un registru din care a aflat data la care ajunsese la casa de copii. Avea doar șase ani. Maică-sa avusese cazier, o femeie care-și vânduse trupul pentru bani. Dependență. Supradoză. O poveste atât de des auzită, încât nici măcar n-a tresărit când a citit-o.
A găsit numele femeii pe care o urmărise acasă după spovedanie, parcă în altă viață. N-a aflat de la ea mai multe decât îi spusese deja sora Cecile.
— Chiar am crezut că l-am omorât, Himes. E deja mort, a spus Saint.
— Deci a mai cumpărat mătănii anul ăsta? a întrebat el.
— Da.
Himes și-a luat burgerul.
— Știi ce înseamnă asta.
Saint a închis ochii.
— Înseamnă că trebuie să-l omori din nou.

— Pot să văd locul unde ar trebui să fie ochiul tău? a întrebat Charlotte.
— Îmi vin în minte cadouri mai potrivite. Nu în fiecare zi împlinesc fetele 13 ani.
Începuse cu aproape un an în urmă, Charlotte susținând că dacă ajunge la adolescență, probabil că o să se schimbe de n-o să mai poată fi recunoscută. I-a spus că o să aibă nevoie de un sutien nou, genul care să-i contureze decolteul. El o sunase imediat pe bunica fetei, care apăruse la ușă în aceeași după-amiază și o luase pe sus în oraș, la Miss Delaine. Au urmat probe, s-au cumpărat lucruri. Patch s-a ascuns în curte până a fost sigur că problema fusese rezolvată.
Charlotte mai susținea și că avea nevoie de o cheie de la Casa Nebună, ceea ce el a făcut conștiincios la magazinul de bricolaj din Monta Clare. Îi mai trebuia și o rochie pentru ziua cu pricina și una pentru seară. Încă o vizită la Miss Delaine și de data asta Patch a stat în față, pe trotuar, cât fata și bunica ei au atacat cu ferocitate umerașele.
— Și o să trebuiască să dau o petrecere, i-a zis ea la un mic-dejun cu brioșe și șuncă.
Patch a ridicat privirea.
— Ce fel de petrecere?
— Elegantă, extravagantă, oarecum sălbatică și opulentă.
— Ar trebui să modifice lista de lecturi la școala aia a ta.
— Trebuie să fie o tavă cu mijloace profilactice, în caz că lucrurile o iau razna.

— Ce, antibiotice?
— Nu. Dar nu-i o idee rea să luăm și niște penicilină.
El a învoit-o de la școală în ziua aceea, a vorbit cu profesoara ei, Miss Lyle, care s-a încruntat și a invocat politica școlii, dar a zis și că i-a văzut lucrările atârnate în vitrina lui Sammy. Patch a fost de acord să vină să predea o oră de pictură și uite așa s-au înțeles.
La ora 18 a condus-o în bucătărie, unde pe blat se afla o cutie de bijuterii.
Ea a luat colierul și l-a ridicat, o singură piatră agățată de un lănțișor, aceeași nuanță de albastru ca ochii ei.
— Ca al mamei, a zis ea, apoi a rămas tăcută o clipă, înainte să se adune. Adică nu-i ce aș fi ales eu, dar poate că pot să-l amanetez într-o bună zi. Să mă ajute să nu mă apuc de pornografie.
— E tot ce-ți cer.
După aceea i-a dat bucata de hârtie.
Schița pe care o terminase cu aproape 14 ani în urmă, în timp ce mama ei dormea. Schița pe care Misty o lăsase moștenire, astfel încât el să-și poată aminti că în lumea lor, în viața lor, se petrecuse ceva special.
Charlotte a privit-o multă vreme.
— Am desenat-o în ziua în care ai fost concepută.
— Scârbos!
Saint a apărut ca și cum ar fi putut simți aroma de brioșe și a lăsat pe alee, sub frunzele care cădeau tremurând, o remorcă,

iar pe remorcă se aflau un fagure și un stup din lemn de cedru, cu ferestruică de observație.
Charlotte i-a dat ocol.
— Frumos. Ce e? Vreun soi de laborator mobil de metamfetamine?
Saint a vorbit despre ceruirea la temperatură înaltă, faguri cu scurgere și chei pentru extragerea mierii.
— Mult mai simplu decât cel pe care-l aveam eu.
— Ești bine, agent special Brown? a întrebat Patch.
— Sunt bine, a răspuns ea și s-a întrebat dacă asta a fost adevărat vreodată pentru vreunul dintre ei.
— Ceva?
— Nu.
Îi spusese despre Eli Aaron. Cum polițiștii din toate statele aveau o fotografie și o descriere a lui care erau depășite. Petrecuse o săptămână întreagă scotocind înregistrări de pe camere de securitate pe o rază de 80 de kilometri de biserica de unde luase Eli Aaron mătăniile. Surorile nu erau sigure de dată, doar de anotimp. Munca era migăloasă și nu ajunsese nicăieri.
— E vreo șansă... după atâția ani? a întrebat Patch.
— E o șansă.
— Și dacă îl găsești?
— Atunci ar putea să ne conducă la Grace.

După jumătate de oră, a trecut pe-acolo și Sammy și s-au adunat toți trei când a pus pe blat un toc mare de alamă și piele, a desfăcut încuietoarea și a ridicat capacul din pin.
Charlotte a aruncat o privire înăuntru, cu părul blond căzându-i peste ochii machiați.
— I-ai cumpărat o pușcă? s-a mirat Saint.
— Boss and Co., Londra. 1912. Se zice că a fost folosită să trimită pe lumea cealaltă un irlandez din cauza unor datorii la jocuri.
Charlotte a lăsat să-i scape un fluierat lung când a ridicat arma și a apăsat pe trăgaci.
— Este... perfecțiune curată. Mulțumesc frumos, Samuel.
— O să țină băieții la distanță, a zis Sammy și i-a făcut cu ochiul lui Saint.
— Sau o să-i atragă pe cei potriviți, a replicat Charlotte și i-a făcut cu ochiul lui Saint.
— Și după aia poți să-i arestezi, a intervenit Patch și i-a făcut cu ochiul lui Saint.
— Practic, faci cu ochiul când iei la țintă, a comentat Saint.
Patch s-a încruntat.
Saint trebuia să se întoarcă în Kansas, așa că au făcut drumul de aproape 130 de kilometri doar ei doi, Charlotte vorbind despre petrecere și despre un băiat pe nume Dallas, pe care Patch l-a displăcut pe loc.
— Adică a avut deja trei iubite, dar n-o să se supere, eu cred că am o ocazie și, dacă nu merge, acum chiar pot să trag de-adevăratelea, a zis Charlotte în timp ce rulau

pe autostrada cu patru benzi, cenușiul fiind întrerupt doar de o urmă de copaci.
Patch a privit-o cum vorbea însuflețită. Punctul lui de referință, ancora lui pentru toate lucrurile bune. După articolul din *New York Times*, numărul scrisorilor crescuse până în punctul în care Sammy îl amenințase pe poștaș că-l dă în judecată, așa că fuseseră redirecționate spre Casa Nebună, unde Charlotte le punea în continuare cap la cap, promițând să răspundă la fiecare, chiar dacă doar ca să anunțe că tatăl ei n-o să mai picteze în viitorul previzibil. Povestea fusese preluată de câteva canale de știri și ajunsese de la New York de-a lungul coastei și în mare parte din țară.
Înainte să plece se opriseră la mormântul lui Misty, iar Patch o lăsase pe Charlotte cu mama ei, în timp ce el se plimbase în jurul bisericii St Raphael. La întoarcere, îi văzuse ochii roșii și-i întinsese mâna, dar ea se ferise.
— Mi s-a găinățat o pasăre în ochi, a spus ea.
Au oprit în parcare și au intrat pe poarta grădinii zoologice Culpepper.
Sub soarele cu dinți a privit-o cum deschide o hartă, scoate un pix din buzunar și marchează un traseu care trecea pe la toate țarcurile, permițându-și o clipă să fie copil.
I-a cumpărat mâncare pentru animalele de fermă, iar ea a ținut mâna întinsă când au venit caprele la gard. În lumina colorată blând a acvariului și-a lipit fața de sticlă când a trecut un pește-clovn. Iar când ea a deschis ușa grea și l-a condus în casa reptilelor, a

început să simtă. Căldura se ridica din pământ, iar el își simțea pielea rece și umedă. A încercat să alunge senzația, să-și explice rațional creșterea pulsului prin cantitatea mare de cafea pe care o băuse. A reușit să zâmbească pentru ea, dar a întins mâna și s-a rezemat de peretele de piatră alunecos ca să rămână drept. Și-a dus mâna la piept, apoi la gât.

A auzit-o strigându-l să vină să vadă șerpii, dar mușchii i se crispaseră. A înjurat în barbă, s-a concentrat asupra ei și a felului cum privea reptilele, în timp ce încerca să se reechilibreze. Dar era tot mai rău, mâinile au început să-i tremure, în timp ce tot corpul se lupta cu el. A văzut-o când a închis ochii. Chipul lui Grace, prezent și real.

Ultimul lucru pe care l-a auzit a fost țipătul fiicei lui, de ziua ei.

185

Patch s-a trezit într-o sală de operații, o clipă atât de dezorientat încât parcă avea din nou 14 ani, căutând-o pe asistentă, pe medic, să-i spună unde dispăruse ultimul an. Poate că visase totul și avea să meargă pe Main Street și s-o vadă pe Misty la brațul lui Chuck, s-o vadă pe maică-sa dormind după o tură de noapte. Încă o ocazie să facă noi greșeli, mai mici din toate punctele de vedere.

În cealaltă parte a camerei, ferestrele se deschideau spre vârfuri de copaci desfrunziți, cerul era un lac limpede, priveliștea era presărată cu spițele de umbrelă a o mie de flori albe.

A văzut un cărucior argintiu, un computer și, deasupra lui, un fascicul de lumini extraterestre care înfloreau dintr-o tulpină de oțel. Pe perete era un monitor, iar lângă el un birou alb, cu un bărbat așezat la el.

Patch a avut nevoie de încă o clipă ca să-și aducă aminte, iar atunci s-a ridicat în șezut și a împins căruciorul, care s-a îndepărtat zăngănind.

Bărbatul s-a întors și a ridicat o mână liniștitoare, apoi l-a privit în ochi ca și cum l-ar fi cunoscut.

— Fata ta e cu îngrijitoarea Jen. Cred că dau de mâncare la suricate acum. Ai leșinat. Nu ești primul care leșină la zoo, așa că nici nu merită să-ți faci griji din cauza asta. De obicei se întâmplă vara, când se încălzește. Lumea nu poartă pălării, nu se hidratează.

— Au fost… șerpii. Mirosul sau altceva.

Bărbatul avea un chip cumsecade, dar nu zâmbea.
— Ești bolnav?
Patch a clătinat din cap.
— Iei vreun medicament?
— Nu.
— Poate te duci la un medic. E cel mai bine când se întâmplă lucruri de-astea.
Patch s-a ridicat, cu o ușoară durere de cap.
— Tu nu ești doctor?
— Nu. Cel puțin nu de oameni.
A zâmbit și i-a întins lui Patch o sticlă de apă.
— Trebuie să te scot acuși, am un lup cu tuberculoză.
Patch i-a mulțumit din nou, după care s-a întors și atunci a văzut numele inscripționat pe ușă. Jimmy Walters.

A fost un moment înainte să-și dea seama, înainte să pună la îndoială urma rece a sorții, și atunci și-a văzut fiica purtând lănțișorul nou și îngrijindu-și albinele, exact cum făcuse cândva și Saint cu bunica ei.
S-a uitat la bărbat, la mâinile și brațele lui, la gura, buzele și ochii lui. Patch știa bine despre putreziciunea care zăcea sub suprafață, cum nu puteai spune nimic despre cineva după felul cum arăta sau meseria pe care o avea. Ca să vezi, trebuia să-i scoți măruntaiele; trebuia să privești în adânc ca să cauți otrava care curgea prin vene.
Jimmy a mai zis ceva, a și râs, dar Patch n-a mai auzit nimic, o vedea doar pe Saint, prietena lui, doar puritate și aur curat. A văzut-o târându-se prin pădurea încâlcită, în frigul mușcător care-i intra în oase când insista să caute, să-l găsească pe el, când lumea din jur îl îngropase de mult. A văzut cum avea grijă de bunica ei, cum se purta cu Charlotte, cum bărbatul ăsta luase atât de mult de la cineva care nu făcea decât să dea.
Patch știa că există momente când iei hotărârea greșită, chiar dacă ești perfect conștient de urmări.
Mai știa și că nu ar permite ca fiica lui să crească într-o lume în care binele stă în așteptare. Într-o lume unde tatăl ei nu le ia apărarea celor puțini la care ține. Îi spusese odată lui Nix că a lăsat versiunea lui veche în beznă. Dar știa atunci că nu era pe deplin

adevărat. Ii spusese cândva lui Saint că erau o echipă. Te iei de unul, te iei de amândoi.
— Jimmy, a spus el.
Veterinarul a încuviințat.
— Îți amintești de mine?
— Îmi amintesc de tine, Joseph.
— Și o ții minte pe Saint. Ții minte că ai bătut-o. Ții minte că ai spus la toată lumea din oraș...
— Că mi-a ucis copilul.
Patch avea noțiunile de deziderat, de liber-arbitru și de scopuri divine. Știa despre determinism și nevoia de a modela viitorul.
Știa că s-ar putea să fi fost singurul lucru rău pe care-l făcuse Jimmy Walters. Că și-ar putea rescrie capitolul acela încheiat ca să-și salveze propria poveste.
Multe știa Patch.
Dar nimic ce ar fi putut schimba ce avea să se întâmple în continuare.

Detinutul
1998

187

Fereastra era înaltă și îngustă ca o fantă pentru scrisori răsturnată pe o parte.

Cam cât un cap de om de Iată, lăsa o fâșie de lumină pe tavan astfeI încât de pe patuI Iui Patch își putea imagina uneori că acoperișul e deschis spre ceruri.

Vederea lui asupra lumii se întindea peste 400 de hectare de teren aI închisorii și dincolo de acesta, spre turnuI de apă ridicat pe șase stâIpi, alb ca norii de iarnă, cu burta întunecată, dând pe dinafară de apă de ploaie. CabIuriIe telefonice se intersectau și uneori Ie auzea pârâind de mii de voci care se grăbeau să fie auzite. Își imagina mame și fiice disecând-o pe Monica Lewinsky, năpasta lui HiIIary și conspirația ei de Ia *Today Show*, urmându-I pe BiII puternică și nobilă, adăugând noi straturi la casa Iui din cărți de joc, cu fundații mai presus de orice bănuială. Poate doi bărbați vorbind despre Dale Earnhardt și ce înseamnă o victorie grea. O linie către marile orașe, unde traderii vorbeau despre rezuItate financiare, indiceIe Dow Jones atingând noi niveluri maxime în timp ce șomajuI scădea Ia niveIuri minime record. Focuri de armă la o școală din Thurston, aIt incident armat în Arkansas. O tornadă în Minnesota, alta în Birmingham.

Închisoarea era a treia cea mai veche din țară, iar anii i se vedeau în fisuriIe din ziduriIe de piatră netencuite și lumina care se întrerupea periodic, în prafuI care intra prin sistemuI de

ventilație și pata de sânge de sclav vărsat cu 150 de ani în urmă.
De la fereastra aceea privea cum prinde formă noua închisoare; fundații de ciment turnate în blocuri, în timp ce excavatoare galbene mergeau pe drumuri cu făgașe și scoteau pământul dislocat de ciocanele pneumatice atât de puternice, încât se zgâlțâiau pereții celulei. La capătul unor zile grele muncitorii se așezau pe utilaje, fumând și uitându-se peste umăr la clădire. Patch ridica mâna, știind că n-au cum să-I vadă. Când terminau, treceau prin controale minuțioase înainte să pornească pe drumul de 12 kilometri înapoi spre civilizație, unde puteau face dușuri fierbinți ca să spele mizeria de pe piele și din amintire.
Deși închisoarea, sentința și drumul erau diferite, Patch continua de unde rămăsese, timpul în libertate fiind doar o păsuire de la o judecată care începuse cu mult timp în urmă.
Ieșea din celulă la ora 7, mânca puțin, apoi se îndrepta spre biblioteca închisorii, aflată în mijlocul clădirii centrale, trecând pe coridoare văruite care s-ar fi potrivit într-un spital ponosit, dacă ușile n-ar fi avut, toate, zăvoare și încuietori masive. Un an de atenție asiduă și i se dăduse singura cheie, pe care o lua dintr-o cameră tehnică deservită de un condamnat la închisoare pe viață care nu zâmbea niciodată.
În biblioteca închisorii aprindea luminile divine, atât de strălucitoare, încât ochiul lui

avea nevoie de o clipă ca să se adapteze când verifica programul turelor, golea cutia de cărți returnate și începea să le pună la loc pe rafturi. Erau 4 000 de cărți. Lucra în schimburi cu alți 11 deținuți, supravegheați de doi bibliotecari care făceau naveta din orașe învecinate și se ocupau în general de chestiuni de legislație și lucrative. Patch lucra în secțiunea de referințe, organizând colecția de artă pe lângă atribuțiile obișnuite, care însemnau ordonarea colecțiilor de dezvoltare personală, spiritualitate și terapie cognitiv-comportamentală.

La ora 9 apărea bibliotecarul Cooper cu ziarele îndesate sub braț și înjurând lucrările de construcție, după 12 kilometri în care inspirase praf pentru că mersese în urma unei betoniere.

Purta ochelari și avea părul puțin mai lung decât era la modă. Avea 1,80 înălțime, era lat în umeri și suplu, menținea ordinea doar din tonul vocii și respecta protocolul pentru că îl avea în sânge. Începuse să lucreze la închisoare la o lună după ce ajunsese Patch și-și găsiseră locul împreună. Patch oferea doar strictul necesar, nu se abătea de la regulament, adăuga câte un zâmbet când trebuia. Apoi, după 513 zile, i-a trimis scrisoarea directorului Riley.

După două luni a fost scos din celulă la o oră după prânz, încătușat și dus de la parter, prin două rânduri de uși, în curte. Numele gardianului era Blackjack și n-a scos o vorbă până n-au trecut de recepție.

— Biroul directorului, ce dracu' ai făcut, Patch?
Patch i-a aruncat o privire. Avea 1,95 și probabil 100 de kilograme. Majoritatea deținuților îi spuneau Zidul și ziceau că statul Missouri ar fi putut economisi un milion de dolari din bugetul de securitate dacă l-ar fi așezat pe Blackjack în fața porții principale.
— Știu că nu te-ai bătut. Aș fi văzut raportul.
— Ce-ți mai face fata? a întrebat Patch, iar uriașul a zâmbit.
— Succes total.
Fiica lui Blackjack avea 11 ani și avusese un proiect la școală despre metale prețioase. Patch îl îndrumase pe gardian spre Gustav Klimt.
Mergeau încet, pentru că Blackjack știa cât de prețioasă era atingerea soarelui pe piele.
— Am avut întotdeauna senzația că te știu, că ai inima la locul ei, dar de ce dracu' te-ai dus să-l omori pe îngrijitorul ăla de la zoo? a întrebat Blackjack, ca de fiecare dată.

Au așteptat înăuntru în timp ce o secretară era ocupată cu un apel de la tribunal. În timp ce femeia lua notițe, Patch a auzit că era vorba despre recuzarea unui judecător și înlocuirea lui.
Au stat în tăcere 20 de minute, Patch mulțumit că ieșise din celulă, că se putea uita la lambriurile de lemn, la covorul cu model și suporturile de steaguri aurii.
Blackjack l-a predat când directorul Riley i-a spus să-i scoată cătușele.
— Suntem niște domni, a zis Riley, ca și cum urmau să bea ceai rece, admirând plantația lui de suflete pierdute.
l-a strâns mâna lui Patch un pic prea tare; avea fața plină de capilare sparte, ochii triști și tăieturi de la bărbierit. Purta un costum cu dungi, iar cămașa era prea strâmtă la guler, astfel că pielea în exces se revărsa peste acesta. l-a făcut semn lui Patch să se așeze în fața biroului de mahon.
Riley s-a lăsat într-un scaun maro de piele și când l-a tras să se așeze, Patch a văzut peretele din spatele lui și singurul tablou care atârna în mijloc sub o lampă de nichel satinat, de parcă ar fi fost pus acolo de mâna Domnului, ca o aducere-aminte.
Un moment a privit în jur, ca și cum i s-ar fi jucat o farsă.
Apoi s-a uitat multă vreme la pictură.
Strada principală, abundând de culoarea pe care o știa atât de bine. Un bistro pe o parte, o priveliște spre dealuri rotunjite deasupra

acoperișurilor cu gresie albastră, sub un apus care orbea cu mai mult de 20 de nuanțe.
— Frumos, nu? a zis Riley, întorcându-se și el să-l admire. Oricine intră aici se pierde puțin în tabloul ăla.
Patch nu-l mai văzuse de aproape 20 de ani. Primul tablou vândut, cu tușe necizelate; acum vedea doar imperfecțiuni. Fulgi de vopsea unde încărcase prea tare pensula, mâna greoaie unde difuzase culorile pe trotuar.
— Unde ați găsit-o? a întrebat el transfigurat.
— Aileen. Soția mea. A decorat biroul ăsta de cel puțin șase ori, a ales materiale și culori. Tabloul e singura constantă. La dracu', până și scaunul a fost ales ca să nu distragă atenția de la el.
Patch și-a adus aminte să zâmbească atunci când directorul a râs.
Riley și-a suflecat mânecile peste brațele dolofane și a întins mâna după scrisoarea aflată pe birou.
— Vrei acces la bibliotecă pentru domnii de la nivelul C.
— Da, domnule.
Riley s-a rezemat de spătar, iar scaunul a scârțâit când și-a împreunat degetele și s-a încruntat ca și cum ar mai fi fost loc de gândire pentru ceva ce fusese decis deja. Patch a încercat să nu observe atracția tabloului, durerea surdă din măruntaie, din oase. A încercat să nu vadă chipul lui Sammy în timp ce lucra, al lui Saint când trecea pe-acolo cu o farfurie de mâncare, pentru că

maică-sa nu putea să aibă grijă de el. A încercat să nu-i vadă pe Nix și Misty, Casa Nebună și orașul Monta Clare. Dar cel mai mult, când stătea întins în tăcerea tunătoare în fiecare noapte, încerca să n-o vadă pe Charlotte.

— Biroul Federal pentru Penitenciare face anumite recomandări.

— Da, domnule, a răspuns Patch și l-a ignorat o vreme, în timp ce mintea lui rumina ultimul an în care fusese atât de concentrat să țină capul plecat.

Să nu reacționeze când bătăile din curte scăpau de sub control, când un motociclist din Kansas City i-a sărit în față și i-a tras o directă de dreapta. Patch căzuse într-un genunchi, scuipase sânge și luase două șuturi în coaste. În noaptea aceea tușise mult și știa că are coastele rupte, dar n-a zis nimic a doua zi, când s-a dus la lucru la bibliotecă.

După o săptămână, oamenii motociclistului au vrut să-l bage într-o afacere; Patch bănuia că e vorba de droguri. S-a opus, ceea ce l-a costat doi dinți, sparți înainte să intervină Blackjack și să pună capăt bătăii. În noaptea aceea, Patch a zăcut pe patul lui, a înghițit sânge și a privit umbrele din celulă până la dimineață. O masă și o banchetă fixate în perete. O chiuvetă de oțel și o toaletă fără capac. Uneori mirosul de rahat năvălea pe coridor ca un torent, strecurându-se pe sub uși ca pentru a le aduce aminte de lăturile dintre ei.

— Ai o fiică, dar nu vine să te viziteze? a întrebat directorul Riley, răsfoind un dosar subțire și țâțâind de parcă ar fi fost prima dată când auzea de o asemenea crimă.
Ca și cum n-ar fi fost în ziare povestea unui cunoscut pictor care i-a dat un singur pumn veterinarului atât de apreciat, care s-a lovit la cap când a căzut pe spate.
— Și te duci la capelă?
— Da, domnule.
Riley a dat din cap ca și cum asta ar fi oferit legitimitate solicitării.
— Zici în scrisoare că ești dispus să livrezi chiar tu cărțile, pentru că nu ne permitem să trimitem pe altcineva. Îndrăznesc să spun că nu e un loc unde să-și dorească cineva să stea mai mult decât e strict necesar.
— Vreau... Eu citesc când am perioade grele. Te pierzi o vreme, toți avem nevoie de asta din când în când. Lumea spune că ei nu merită, că niciunul dintre noi nu merită. Dar noi ne ispășim pedepsele. Mulți dintre noi s-o să mai respire niciodată aerul libertății. Cititul nu e un privilegiu, domnule. Cred că toți avem dreptul să ne lăsăm în urmă problemele și să evadăm în altă lume, fie și numai prin cuvântul scris.
Patch auzea cuvintele ieșind din gura lui Cooper în timp ce le reproducea întocmai. Șase luni de exercițiu. O singură ocazie.
— Și oamenii de la nivelul C...
— *Ci fiți buni între voi și milostivi, iertând unul altuia, precum şi Dumnezeu v-a iertat vouă, în Hristos.*[2]

— Bine, a spus directorul Riley.
În noaptea aceea, Patch n-a dormit.
A doua zi avea să viziteze nivelul C.
Al condamnaților la moarte.

---

[9] *Op.cit., Epistola către Efeseni a Sfântului Apostol Pavel*, 4:32.

189

Saint stătea la biroul ei din secția de poliție Monta Clare când a sunat telefonul.

Adjunctul ei, Michaels, a tresărit puțin când a făcut legătura.

— E de la școală, șefa, a zis el.

Michaels era cu zece ani mai tânăr și prea nerăbdător, avea uniforma impecabilă precum tunsoarea, cu părul ras la tâmple ca un pușcaș marin care călcase greșit și aterizase departe de locul acțiunii.

Saint a oftat și a privit spre strada principală cât a vorbit cu Mildred, secretara directorului; deveniseră atât de apropiate, încât Saint știa să-i ia uneori câte o felie de tartă cu pecan de la brutărie în drum spre școală.

A pornit agale pe jos și a auzit primele chemări de primăvară ale unui iunco atunci când a ridicat privirea și s-a uitat la Mitch Evans care picta firma opticianului. Culoarea verde-închis fusese aprobată la o ședință de consiliu local atât de însuflețită, încât Saint amenințase că scoate arma ca să liniștească apele. S-a oprit să culeagă un con de pin, i-a verificat solzii și l-a strecurat cu grijă în buzunar.

Mitch a ridicat mâna. Saint ar fi preferat s-o țină pe scară.

A trecut pe lângă Sammy, care traversa strada cu o pungă de hârtie maro în mână, a bănuit încotro se ducea ea și a chicotit ghicindu-i dispoziția furtunoasă.

Prăvălii vechi cu fațade noi; mașini care nu îndrăzneau să parcheze neregulamentar, așa că se învârteau în căutarea unui loc liber; urma albă a unui graffiti atât de primitiv, încât Saint redusese lista suspecților la un grup de liceeni, apoi îi convocase pe toți într-un weekend să-l șteargă; mirosul de acetonă era pătrunzător, iar localnicii țâțâiau la ei când treceau pe-acolo. Se zvonea că ea e mai dură decât Nix, muncește mai mult și e mai isteață, îi pasă mai mult și ia orice infracțiune atât de personal, încât nivelul criminalității scăzuse practic la zero. De fapt, era vorba doar de percepție, de veterana din FBI care se întorsese în orășelul natal, unde devenise cea mai tânără șefă de post din istoria statului Missouri. Respectul și teama nu duceau însă și la acceptare, fiindcă avea să poarte întotdeauna stigmatul lui Jimmy Walters.

— Dă-i dracului! Și dă dracului și biserica! zisese Nix când trecuse pe la secție, în drum spre farmacie, în prima ei zi de lucru.

Numele lui era scris cu litere aurii pe ușa de sticlă, un semn de respect care avea să dăinuie.

La liceu s-a așezat pe un scaun pe coridorul familiar și a stat la palavre cu Mildred.

Directorul era nou, rutina nu. Saint n-avea nevoie să pledeze cauza lui Charlotte, pentru că știau toți, știa toată lumea. Când a fost de acord cu suspendarea de o săptămână, s-a gândit că probabil asta și era o parte din problemă.

Au ieșit sub razele soarelui de amiază; fata avea o atitudine agresivă. Saint era suficient de obosită ca să nu mai zâmbească la transgresiunile care purtau semnul unui anume Patch Macauley.
— Vrei să terminăm odată cu asta? a întrebat Charlotte, care avea șuvițe blonde și pielea palidă și delicată, în ciuda focului care mocnea dedesubt.
— Cine a fost? a întrebat Saint.
— Noah Arnold-Smith.
Saint îl știa pe puști; nu știa însă cum să fie mamă sau tutore, orice ar fi dictat dorințele lui Patch.
— I-ai dislocat umărul.
— Tu mi-ai arătat cum, a ripostat Charlotte.
S-au oprit pe Walnut Avenue, unde casele masive fuseseră refăcute, iar pe aleile pietruite se vedeau mașini străine, lângă peluze ca din cărțile poștale, mărginite de salvie albastră și stânjenei.
— N-ar fi trebuit, a zis Saint.
— M-a ciupit de fund.
Saint s-a gândit la Noah Arnold-Smith și cât de popular era cu zâmbetul ăla încrezut. I-a fugit gândul înapoi la Chuck Bradley și cum îi tratase pe ea și pe Patch.
— Tot... n-ar fi trebuit să faci așa ceva, Charlotte.
— Îi știi familia. Sammy i-a zis bunică-mii că doamna Arnold-Smith e o curvă cu două țevi.
Saint și-a mutat privirea o clipă și și-a mușcat buza de jos până a durut-o, cum făcea de

fiecare dată când fata vorbea urât.
Apoi s-a așezat pe bancă și a așteptat o veșnicie până să i se alăture Charlotte.
— Nu vii aici, a zis ea.
S-a uitat la mormântul lui Misty, unde doamna Meyer schimba florile în fiecare săptămână.
— O să-i spui bunicii ce am făcut?
Saint a clătinat din cap, iar Charlotte și-a dat părul pe după ureche.
— E cât pe ce să mă taie de la porție. Și am nevoie disperată de ăia cinci dolari pe săptămână pe care mi-i dă, dacă vreau să economisesc suficient pentru o viață nouă în Vegas.
— Sigur.
Fata a înghițit un nod.
— N-am nevoie să vin aici ca și cum ar trebui să-mi aduc aminte pe cine dezamăgesc.
— Nu asta…
— Mai puțin de patru ani până poți să încetezi să te mai prefaci că-ți pasă, Saint.

Saint citise cărți de parenting în mica bibliotecă din Pecaut, primise sfaturi de la Norma când fata nu mai mânca, de la doctorul Caldwell când fata nu mai dormea. Se consultase cu doamna Meyer când notele lui Charlotte începuseră să scadă; luau ceaiul împreună în fiecare luni după-amiază, privind norii din Missouri la fel de cenușii ca grijile lor. În fiecare sâmbătă petreceau câteva ore la galerie — Charlotte se închidea în fostul studio al tatălui ei și punea Nirvana atât de tare, încât Sammy își luase obiceiul să-și tragă un fotoliu de piele pe trotuar și să stea acolo, mângâiat de soarele după-amiezii. Între timp, ea nu picta nimic.
Marțea, după școală, Saint o lăsa într-o căsuță de la marginea parcului național Thurley, unde fata stătea într-o tăcere totală în biroul doctoriței Rita Kohl. Facturile erau trimise la bunica ei, iar psihiatra se minuna fără cuvinte de jurământul de tăcere al fetei.
— Mai e un articol despre ta... despre Patch în *The Washington Sun,* a spus Saint încet. Bunica l-a decupat pentru tine. Operele lui sunt căutate de colecționari... tablourile pe care le ai sunt...
— Poate să-l arunce direct la gunoi.
Razele soarelui au trecut peste turn. Saint încercase să-l viziteze pe Patch de cel puțin zece ori. Putea să facă drumul legată la ochi. Putea să distingă din parcare masivele muntoase din depărtare, știa fiecare groapă de pe drumul de 12 kilometri. Știa că

închisoarea era prea veche, iarna celulele erau înghețate, iar vara deveneau niște cuptoare. Făcuse discret campanie pentru o schimbare, își pusese numele pe petiții în favoarea unor condiții umane, în favoarea grăbirii construcției. Uneori ajungea până la poarta înaltă și rămânea pe dinafară, vorbind cu Blackjack, uriașul atât de amorezat de ea, încât se sfia când vorbeau.
— Ce i-ai făcut lui Noah…
A simțit-o pe fată aruncându-i o privire.
— Poate o să se gândească de două ori înainte să încerce și cu altă fată, a zis Saint.
— Da?
— Nu mă pricep la așa ceva. N-am avut o… Am avut-o pe bunica și o iubesc, dar ea nu e…
Charlotte a privit mormântul.
— Vreau să fiu lăsată în pace. Nu vreau să fac conversație la cererea cuiva. Ori să pictez. Sau să vorbesc despre niște sentimente pe care nici măcar nu le am. Nu vreau să fiu ciupită de fund. Dacă vreau să mă înfurii, mă înfurii.
Saint s-a ridicat.
— Weekendul ăsta o să-ți arăt cum să dezmembrezi un testicul.

Norma îi spusese odată lui Saint că e nevoie de un sat întreg ca să crești un copil. Deși ea n-avea un sat, în ultima vineri a fiecărei luni deschidea ușile casei înalte de pe Pinehill Cemetery Road și gătea pentru bunica ei, Charlotte, doamna Meyer și, cu reticență acră, și pentru Sammy.
La ora 18 Charlotte a apărut din curte cu un borcan, apoi a rămas lângă Saint, care amesteca mălaiul cu făină. Fata a presărat un pic de zahăr, a bătut ouăle și laptele prins. Conveniseră asupra unei alocații de doi dolari pe săptămână, în schimbul căreia Charlotte devenea ajutor de bucătar, îmbunătățindu-și abilitățile până când Norma declarase că pâinea ei cu mălai e mai bună decât a lui Saint. În schimb, Saint o declarase pe bunica ei luda și amenințase că se retrage cu totul din bucătărie.
Doamna Meyer a venit cu o sticlă de vin roșu, iar Sammy cu două sticle de Buffalo Trace Bourbon.
Saint a făcut pui glazurat la tigaie, în timp ce Charlotte și-a dus prăjitura cu afine într-un colț, ca s-o amestece. Doamna Meyer a pus masa, cele trei femei făcându-și treaba ca o orchestră, în timp ce Sammy și Norma se îmbătau în liniște.
Au mâncat pe terasă, Charlotte privind cerul în flăcări, cu bunica ei alături.
— Cel mai dulce pui pe care l-am mâncat vreodată, a spus Norma.
— Mierea lui Charlotte, a zis Saint.

— Nenorocitele alea m-au înțepat de 30 de ori cât am scos mierea. Gustul ăla care rămâne în gură e sângele meu, a intervenit Charlotte.
Doamna Meyer a oftat. Purta o jachetă albă de lână, ruj Dior și saboți cu intarsii de cristale. De câte ori apărea la ușă, Saint observa în tăcere combinațiile, apoi încerca să copieze ținuta în outletul din mallul Three-Rivers. Se întreba de multe ori dacă doamna mergea prin locuri mai simandicoase după aceea, până când Charlotte i-a spus că bunica ei nu mai ieșea din casă decât ca să vină la ele.
Fata a adus desertul, pe care Sammy a încercat să-l refuze, până când Saint a amenințat că-i confiscă a doua sticlă.
— E cea mai bună miere pe care am gustat-o vreodată, a zis Norma, plesnind din limbă până când Saint a amenințat-o și pe ea. Adică... și produsul lui Saint era destul de bun, dar Charlotte are un adevărat talent de fermier.
— De-asta vor toți băieții să-i mulg? a întrebat fata.
— Dumnezeule! s-a indignat Saint.
— Nu lua în deșert numele Domnului! i-a atras atenția Norma.
Doamna Meyer a oftat din nou.
— Charlotte e aproape ca o strănepoată, a declarat Norma. Așteptam după Saint, dar consider că trage de timp, și de-al meu, și de-al ei. N-are timp să se îndrăgostească...
— Și să depun ouă? a continuat Saint.

— N-ai nevoie de un bărbat pentru așa ceva, a intervenit Charlotte.
— Doar nu vorbești de... cum se cheamă? a bălmăjit Norma.
— Donatori de sămânță? s-a băgat și Sammy.
— Dumnezeule! a zis Saint.
— Nu lua în deșert numele Domnului! a sancționat-o Norma din nou.
— Totul e delicios, a zis doamna Meyer, încercând să readucă discuția de unde plecase.
Saint a zâmbit.
— Am înscris-o pe Charlotte în Federația americană de albinărit.
— Uneori îmi fac griji că mă cunoaște prea bine, a comentat Charlotte.
— N-ai decât să fii cât vrei tu de impertinentă, dar consider că anul ăsta o să fii candidată serioasă la titlul de Prințesa Mierii, a zis Saint ridicând dintr-o sprânceană.
— Asta ar putea fi numele meu de stripteuză, a ripostat Charlotte, smulgându-i un hohot de râs lui Sammy.
Când au terminat, când a fost băută și ultima picătură de vin, când un Sammy beat a încercat s-o sărute de rămas-bun pe doamna Meyer, care a evitat cu o asemenea eleganță, încât el a căzut de pe ultima treaptă și a dispărut într-un fizocarp, Saint s-a așezat la pianul vechi și a cântat.
În timp ce cânta, s-a uitat la tabloul cu casa albă.

— De ce cânți întotdeauna cântecul ăsta? Norma zice că e cântecul de la nunta ta, a spus Charlotte, stând în spatele ei.
— A fost al altor doi oameni mult înainte să mă căsătoresc eu.
— Patch o să moară acolo? a întrebat Charlotte.
— Nu.
— Păcat.
— Nu spune așa!
— Doar nu crezi că există un rai pentru oameni ca el.
— E singurul lucru pentru care mă rog.

Din 20 de celule, 18 erau ocupate.
Bare argintii, roșii de rugină la mijloc, unde se sprijineau uneori brațele, cu pumni care se strângeau, mâneci portocalii suflecate peste antebrațe subțiate. Lumina naturală venea de la un șir de geamuri aflate pe cealaltă parte, prea sus ca să vezi și altceva decât un cer pătat cenușiu-închis.
Blackjack a deschis ultima poartă, iar Patch a târât înăuntru un sac care dădea pe dinafară de cărți. Aici existase un serviciu de împrumut de carte la sfârșitul anilor 1980, înainte ca directorul Riley să aplice reduceri de buget, sistemul corecțional nefiind în totalitate imun la lumea exterioară. Înăuntru, celulele semănau foarte mult cu a lui, poate cu un pic mai multă culoare, mai multe afișe, doi cactuși, un radio care se auzea încet. Primul era Ricky Nelson, iar Patch a bănuit că avea în jur de 60 de ani. A cerut țigări și a refuzat materialul de lectură. Al doilea era Howie Goucher, care nu l-a băgat deloc în seamă pe Patch. Alți doi au cerut ce pică. Patch a ales *Meridianul sângelui, Lonesome Dove* și *Huck Finn*. Degetele lui au trecut și peste *Gatsby*, amintirea fiicei lui luându-l prin surprindere și făcându-l să-și încleștеze maxilarul și să i se pună un nod în gât.
Patch știa că perioada medie de așteptare era de 15 ani într-o celulă de 2,5 pe 3 metri, și știa și că un sfert dintre ei mureau înainte să apuce să-i ucidă statul. Știa că erau mai predispuși la boli, malnutriție și psihoze.

Somnul era întrerupt la fiecare jumătate de oră pentru numărători care făceau încuietorile să zornăie. Patch știa că 4% erau nevinovați. Fără drepturi religioase, în ciuda deciziei Curții Supreme. Știa toate astea pentru că-și petrecuse primul an în biblioteca închisorii citind, ascultând și pregătindu-și abordarea.

Așa că atunci când a ajuns la ultima celulă, a încetinit pasul o clipă ca să-și aducă aminte trecutul, să audă glasul din întuneric, să simtă atingerea pe piele.

La radio se auzea un cântec despre niște ochi albastru-deschis.

Bărbatul era mai slab, avea părul cu cărare îngrijită, ținea mâinile pe lângă corp. Se uita în jos, la ghete.

Mult timp, Patch nu și-a găsit cuvintele pe care le repetase. N-a putut nici măcar să-și aducă aminte să respire.

Nu-și putea imagina cum poate exista cineva 19 ani fără să aibă nici măcar compania speranței.

În cele din urmă, privirile li s-au întâlnit.

— Bună, Joseph! a spus Marty Tooms.

193
— Ai făcut atâtea să trăiești, ca să vii să mori aici, a remarcat Tooms.
— Am exersat, ce să spun?
— Bine.
— Dar acum, că sunt aici... îmi vine să bag mâna printre gratii, să te prind de gât și să te fac să-mi spui unde e.
— Îmi pare rău, a spus Tooms, iar Patch s-a uitat la el, la ridurile care i se întindeau dinspre ochi, cum îi tremurau ușor mâinile, și a văzut ce era.
— Ai zis că e moartă.
Tooms a aruncat o privire spre fereastră, la cerul aflat deasupra lumii pe care o pierduse. Peste șapte luni urma să fie dus într-o încăpere cu un singur geam. Aveau să-i fie prinse curele peste picioare, abdomen și cap și aveau să-i fie puse două perfuzii, pentru cazul că una dintre vene ceda. Tiopentalul de sodiu avea să-l lase fără cunoștință. Bromura de vecuronium avea să-i paralizeze mușchii. Clorura de potasiu avea să-i oprească bătăile inimii. După 20 de ani de așteptare, viața lui avea să se încheie în zece minute. Activiștii o să ajungă până la poarta mare, o să-și aprindă lumânările, o să cânte și o să-și susțină convingerile. O să se cufunde în tăcere în cele zece minute în care guvernul lor comitea o crimă ca răzbunare pentru o alta. Știrile locale o să relateze execuția și o să vorbească despre o crimă de mult uitată, poate chiar o să observe ironia sorții care face ca singurul supraviețuitor să fie închis în același

penitenciar, deși nu era ceva chiar atât de neobișnuit. N-o să fie nimeni acolo pentru Patch. N-o să fie nimeni acolo pentru Grace.
Patch l-a văzut pe Blackjack în ușă.
— Chiar ai omorât-o? a întrebat Patch cu glas tremurat.
Marty Tooms a rămas cu privirea la cer. Și apoi a început să plângă.

Vorbea cu Himes o dată pe lună.
El primise calm demisia ei, îi spusese că o să se întoarcă și că o înțelegea, dar era menită să facă lucruri mai importante.
— Ceva? a întrebat ea uitându-se prin peretele de sticlă al biroului spre strada peste care se lăsa amurgul.
— Dacă ar fi fost ceva, nu crezi că aș fi sunat?
— Ce mănânci?
— Un ou.
— Întreg. Ca un șarpe.
— Eli Aaron. În fiecare lună, înainte să vorbesc cu tine, pun echipa să verifice. Nimic.
— E posibil să-și fi schimbat modul de operare, a spus Saint.
Era o teamă de care nu putea scăpa niciodată. În fiecare seară, când se așeza pe terasă cu bunica ei și încetinea câte o mașină pe stradă, simțea o zvâcnire în piept, simțea că are o responsabilitate presantă s-o țină pe Charlotte în siguranță față de orice-ar fi în lume.
— Este. Carl Eugene Watts. A...
— Înjunghiat. Strangulat. Viol, o dată. Arme. Mâini, a spus ea sec.
— Am uitat cu cine stau de vorbă.
Pe biroul ei se afla o cană de cafea cu lapte. În sertar, un roman de dragoste.
— Sora Isabelle poartă lentile trifocale, a zis el.
— Îmi place că știi, Himes.

— Vedere slabă. E foarte posibil să se fi înșelat.
— Să-mi trimiți dosarul.
— N-o să-ți prindă bine.
Așa zicea de câte ori vorbeau.

195
Patch aștepta în fiecare săptămână timpul petrecut cu Marty Tooms într-o stare de agonie amânată, nu dormea mai mult de o oră în noaptea de dinainte, întrebările ricoșând din pereții de piatră masivă până le prindea pe cele mai pertinente și le reținea.
Devenise mai tăcut în timpul zilei, iar Cooper îl luase deoparte în timpul turei de la bibliotecă și se interesase de starea lui psihică. În curte se plimba pe lângă gard și se uita la bărbații masivi care aruncau la coș. În deșertul lor, muncitorii ridicau atât de mult praf, încât Patch îl simțea usturător în ochi. La a doua tură de curte, i s-a alăturat un bătrân cunoscut drept Tug din cauza crimelor sale. În 1964, juca pe o ambarcațiune din St Louis, când dealerul a avut o asemenea serie norocoasă, încât Tug a pierdut banii de chirie pe un an. S-a ținut după el până pe puntea cu piscină și l-a aruncat peste bord, susținând în fața juriului că nu voia decât să-i șteargă rânjetul de pe față. Din nefericire pentru Tug și pentru victimă, chiar atunci trecea un remorcher. După șase ore, cadavrul a fost pescuit din Mississippi.
— Deci se pot comanda cărți? a întrebat Tug.
— Ce vrei să citești? s-a interesat Patch.
— Făceam și eu conversație, Piratule. Ce, nu poate omul să întrebe?
Tug era iute la mânie și scund, puțin sub 1,50 metri. Patch vorbea mai mult spre creștetul lui.
Au mai făcut o tură.

— Ursula Andress.
— Poftim? a întrebat Patch.
— Honey Ryder.
Patch a oftat adânc.
— *Dr No.* Fata Bond. Ursula Andress. Născută pe 19 martie. Pești. Sunt îndrăgostit de ea din 1955. Aveam obiceiul să-mi imaginez fața ei când...
— Dumnezeule! Nu pot să iau filme.
— Văd rahatul pe care-l aveți în biblioteca aia. Cărți amărâte despre producția de săpun. Cine dracu' vrea să producă săpun în închisoare? Știi ce periculos e rahatul ăla la dușuri? Și nu poți să-mi faci rost de nimic cu iubirea mea?
A mai tunat și fulgerat o vreme, cu o dezamăgire palpabilă.
— Aș vrea să merg cu una din alea, a zis Tug, arătând spre un excavator cu șenile.
Avea părul alb lung, ca și mustața care urmărea linia gurii. Avea un fel de optimism pe care Patch nu-l văzuse la oamenii care aveau să moară în închisoare.
— Te-ar face să te simți mai mare?
— Ce mama dracului vrei să zici, Un-Ochi? L-aș băga în gardurile astea și le-aș doborî chiar în timpul orei de plimbare. M-aș uita la ei cum se împrăștie.
Râjetul i s-a transformat într-un râs atât de zgomotos și maniacal, încât Patch a bănuit că optimismul era născut din mințile lui plecate cu sorcova.
— Singura cale afară, a spus el.
— Cea mai rapidă cale afară.

Turnul de pază se ridica la 900 de metri distanță.
— A reușit cineva? a întrebat Patch.
Mustața lui Tug a tresărit puțin în timp ce priveau spre sălbăticie, unde pământul cobora într-o râpă.
— Nu în ultimii 40 de ani. Sonny Parker. Tunel.
— Târnăcop?
Tug și-a dat ochii peste cap.
— Nu sapă nimeni tuneluri aici. Vezi mașinăria aia de-acolo? E o foreză. Roca de bază din Missouri. Nu poți să ajungi la adâncime suficient de mare fără unelte mecanice.
Patch s-a uitat la miezul de oțel al forezei, mai lat decât umerii lui.
— Și atunci cum?
— Sonny avea oamenii lui. Nu evadezi de nicăieri fără ajutor. Și oamenii lui au săpat o groapă superficială și de-acolo au făcut tunel până unde e acum clădirea nouă cu cinci aripi. Doar șase metri și erau sub fiecare dintre garduri. Gaura avea 25 de centimetri diametru.
Patch s-a încruntat.
— Suficient de mică pentru un iepure.
— Suficient de mare pentru o armă.
— Au băgat o armă în închisoare?
— Sonny a folosit-o ca să iasă, stil Dillinger.
S-au întors amândoi când a început o bătaie. Nu s-a întâmplat nimic important până să vină Blackjack, să-l ridice pe unul dintre deținuți și să-l arunce în gard.

— Doar nu te gândești să încerci ceva, Piratule, nu?
Patch a văzut câteva picături de sânge pe pământ, care au fost curând călcate și acoperite de praf.
— N-am unde să mă duc.

196

În după-amiaza aceea a rămas în fața celulei lui Tooms și a privit fix cearșaful gros atârnat pe interiorul gratiilor, care nu lăsa să se vadă nimic înăuntru. Aproape 38 de grade, iar Tooms își construise un infern în loc să-și privească în față crimele. Patch a aruncat o privire în spate și a văzut că Blackjack se retrăsese la răcoarea din biroul căpitanului. Când a început să vorbească, l-a văzut pe celălalt bărbat apărând și scoțând brațele printre gratii, în timp ce radioul a tăcut.

— Era minunată în feluri pe care tu nu ți le poți imagina. În feluri care nu par reale când povestesc. M-a luat din beznă și mi-a arătat lumea ei. Putea să recite poezii și să spună povești și știa lucruri pe care credeam că le inventează. Știa cum se sărută câinii de prerie, știa cum crabii mârâie folosind dinții din stomac. Știa că amprentele ursilor koala sunt atât de asemănătoare cu ale noastre, că pot contamina un loc al crimei.

— Le-am zis eu nenorociților de polițai că ursul koala e de vină, a strigat Ricky Nelson, stârnind râsete.

— Era blândă. Nu sunt destul oameni așa. Polițiștii au zis că-mi aduc aminte prea multe, că o parte trebuie să fie născociri. O știu. Încă o știu. Mi-e dor de ea. Am dus-o cu mine în fiecare zi a vieții mele. Poți să mi-o dai înapoi, Tooms. Tu ești aici, unde nu poți să faci nici pe naiba. Unde n-ai nimic. Dar poți să faci lucrul ăsta genial. Ai în tine

capacitatea s-o faci. Doar spune-mi cine era. Spune-mi unde e îngropată.
Blackjack a bătut cu bastonul în metal, iar Patch a revenit la realitate.
Pe drumul de întoarcere, i-a lăsat un exemplar din *Culoarea purpurie* lui Howie Goucher, în celula 2. Avea s-o țină o lună și să-i povestească lui Patch despre minunata Celie.
Puțin după aceea, culoarul avea să se cufunde în tăcere când Howie era luat dintre ei.

— Cine-i băiatul cu care a ieșit? a întrebat Norma.
Stăteau împreună pe terasă, în timp ce în jurul lor se așternea seara de primăvară.
— Matt Leavesham, a răspuns Saint uitându-se în stradă, deși știa că Charlotte n-avea să se întoarcă de la cinema decât peste câteva ore.
— Știu familia Leavesham. Mama e diabetică. Autoprovocat.
Când s-a mai răcorit puțin, Norma a adus o cutie și a lăsat-o lângă Saint.
— E de la Himes, a zis Saint uitându-se la etichetă. Dosarul lui Eli Aaron.
— Ah, știu.
— Când a venit?
— Ai destule pe cap.
Saint s-a încruntat, iar Norma s-a încruntat și ea.
— E important, bunico.
— Important e să ai grijă de fata aia.
— Fac tot ce pot.
Norma avea în mână un roman cu paginile îndoite și purta o jachetă pe care i-o tricotase cândva Saint.
— Vrei să-mi spui ceva? a întrebat Saint, s-a dus până la marginea verandei și s-a aplecat să atingă un stâlp care începuse să putrezească la bază.
Norma a clătinat din cap, dar Saint a citit ceva în privirea ei.
— Nu-mi cruța sentimentele acum, după atâția ani în care ai fost atât de rece.

— Prostii.
Saint s-a uitat urât.
— Doar că... poate că ai fi fost mai bine pregătită pentru asta dacă... cu Jimmy.
Saint i-a întors spatele o clipă.
— Nu merita să-i acorzi mai mult timp? a întrebat Norma încet.
— Am...
— I-ai avortat copilul, Saint. Apoi ai divorțat de el. Pentru ce?
Saint s-a întors.
— Nu era un soț bun. Nu era...
— Nu era Joseph.
Saint și-a înăbușit lacrimile și a tras aer în piept.
— Nu e...
— Bărbații nu sunt soți buni de la început. Nu i-ai acordat timp. Jimmy era om bun. Știu. Eu v-am împins să fiți împreună. Te-am făcut să-i dai o șansă pentru că l-am văzut la biserică și știam... Știam că e ce-ți trebuie. Ai încercat să ai un copil și când s-a întâmplat...
— Te rog! a spus Saint, abia stăpânindu-și vocea.
Norma a înghițit un nod.
— Ai făcut un pact cu Dumnezeu. Ai promis că dacă-l aduce pe Joseph înapoi, o să duci o viață bună. Ai...
— Nu înțelegi. Jimmy... a întrerupt-o Saint, apoi s-a oprit.
O clipă a văzut-o pe bunica ei, femeia care o crescuse. Norma s-a ridicat, a venit spre ea și a deschis brațele.

Saint a păşit în îmbrăţişarea ei. In momentul acela, era tot ce avea. Tot ce o ţinea în picioare.
— Şi Jimmy? a întrebat Norma.
Saint a închis ochii şi şi-a rezemat capul pe umărul bunicii.
— Nu e Patch.

Saint a fost agitată la cină și a primit un apel de la doamna Meyer, care-l văzuse pe puștiul Leavesham la drogherie, deducând că fie cumpăra prezervative, fie vreun sedativ ca s-o facă mai abordabilă pe nepoata ei. Saint închisese telefonul, reîncepuse să se agite și se lupta cu impulsul să treacă pe la familia Leavesham și să scoată pistolul la mama diabetică.
La ora 21 a început să se plimbe de colo-colo. Peste o oră a dat niște telefoane, iar la ora 23 a găsit adresa familiei Leavesham și i-a văzut pe geam pe Charlotte și Matt giugiulindu-se în camera de relaxare. A bătut la ușă și l-a țintuit pe băiat cu antebrațul de tapetul înflorat din holul ordonat.
A ajuns-o din urmă pe Charlotte pe Cotterham Avenue și s-a întins s-o prindă de braț.
— Să nu îndrăznești să mă atingi! a zis Charlotte cu obrajii îmbujorați.
Saint a făcut un pas înapoi, la fel de roșie la față.
— Ai depășit ora de întors acasă.
Charlotte s-a uitat urât.
— Nu ești mama mea.
— Și îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi, a zis Saint înainte să-și dea seama ce spune, înainte să înțeleagă că mai târziu cuvintele astea o s-o sufoce de rușine.
A urmat un moment în care Charlotte a încasat lovitura cu întreaga forță, rămânând fără aer până să riposteze.

— Presupun că dacă erai mama mea, nici n-aș fi fost aici, a ripostat ea.
Saint a făcut un pas în spate.
— Nu știu...
— Asta faci când rămâi însărcinată, nu?
Saint a clătinat din cap.
Charlotte a continuat și i-a spus adevăruri pe care le știa deja, cum îi era rușine că stă cu ea, că e văzută cu ea.
— Ții cufărul ăla în dulap. Strângi frunze și conuri de brad. Stai cu bunica ta. N-ai viață, așa că te bagi într-a mea. N-ai fost în stare nici să-ți păstrezi bărbatul. Ești...
Saint a simțit acumularea, a simțit discuția cu bunica ei din seara aceea. A simțit cum o privea fata, cum o privea toată lumea din Monta Clare. Și n-a putut opri cuvintele înainte să se reverse:
— M-a bătut!
Charlotte s-a oprit.
Și cele două au rămas față în față în stradă.
Saint a închis ochii, ca să nu mai vadă luna și stelele.
— Eram însărcinată și Jimmy... m-a bătut. Mi-a fracturat orbita. Și maxilarul... încă trosnește când mănânc.
De data asta, Charlotte a clătinat din cap — cuvintele erau prea mult.
— Am fost la dentist, pentru că mi se mișca un dinte.
Strada a murit în jurul lor. Orașul, pădurea și cerul. Și ce păruse cândva frumos și sigur a dispărut.

— Bunica mea a zis că furia e o teamă prost înțeleasă. Și poate că are dreptate, pentru că atunci când mă culc seara, încă mi-e teamă că o să vină s-o facă din nou. Nu contează că sunt polițistă. Că am armă. Mi-e frică…
S-a oprit văzând expresia de pe chipul lui Charlotte.
Apoi fata s-a întors și a fugit.

Saint a gonit prin tot orașul. I-a trezit pe Michaels și doi agenți, I-a târât pe Sammy de la galerie și s-a întâlnit cu doamna Meyer pe Main Street.
Timp de o oră aproape că și-a pierdut mințile, a trezit jumătate de oraș și a pus pe toată lumea să meargă pe fiecare stradă, durerea surdă din stomac urcând la cap în timp ce-și aducea aminte ce se întâmplase cu 20 de ani în urmă.
De la St Raphael până la liceu și-a verificat ceasul pe măsură ce minutele se scurgeau spre tortura nopții. S-a întors acasă și a văzut-o pe Norma pe terasă.
— Dumnezeule! a țipat ea, detestându-se profund.
— O să apară.
— Când și în ce stare?
A căutat-o în continuare la pas, pentru că știa toate scurtăturile. S-a oprit la familia Brayer și i-a trezit pe Melissa și pe părinții ei; a făcut același lucru și la Madeline Collins. Singurele nume de care-și amintea că pomenise fata. Atunci și-a dat seama că nu știa nici pe departe destul despre viața lui Charlotte.
S-a întors pe Main Street și l-a văzut pe Sammy liniștind o doamnă Meyer care plângea; răcoarea nopții îl trezise, teama pe care o duceau cu toții, toți cei care-și aduceau aminte de Patch, Misty și de doctor, de Marty Tooms.
În locul vechi din pădure a trecut printre vrejuri de viță și a căutat urme la lumina

lanternei, dar pe jos era doar praf fin. A simțit dogoarea armei la brâu, ca o aducere-aminte că nu mai era o începătoare, că avea să tragă prima dacă se apropia cineva de fata lui Patch și, într-un fel care evolua rapid, și a ei.
Când a ieșit din pădure și a pornit în pas alergător pe Rosewood Avenue, a văzut lumină în Casa Nebună. Respirația i s-a accelerat și a răsuflat ușurată când a văzut-o pe Charlotte în fotoliul vechi al lui taică-su, uitându-se la televizor.
— Fir-ar să fie, Charlotte! Fir-ar să fie! Am trezit jumătate de oraș și tu stai aici și te uiți la televizor.
Charlotte nu și-a desprins privirea de ecran.
— Sâmbătă seara ne uităm împreună la filme.
Poate că ar fi certat-o, poate că ar fi distrus și ce puțin mai rămăsese între ele dacă n-ar fi văzut la ce se uita fata.
Imaginile dramatizau momentul din urmă cu doi ani când fata îi fusese înapoiată tatălui ei, cei doi îmbrățișându-se în așa fel încât până și reporterii rămăseseră tăcuți, o clipă atât de prețioasă încât aproape că fusese uitată.
În fața unui spital din Texas, pe iarba artificială, cei doi stăteau îmbrățișați, în timp ce camerele au trecut la un instantaneu cu fata când fusese dată dispărută, cu 20 de ani în urmă.
Eloise Strike.
Saint a icnit nu pentru că a recunoscut numele, ci din cauza chipului. Chipul la care

se uitase în geam la Monta Clare Fine Art timp de trei veri.
— A fost tabloul lui, a zis Charlotte.
Saint a urmărit materialul. Reporterul a relatat cum o femeie din Arlington era în vizită la sora ei din New York, când a văzut întâmplător un tablou în vitrina unei mici galerii din Tribeca. A rămas încremenită pentru că o recunoscuse pe fată. Aceeași fată pe care o vedea la geamul unei case de lângă un punct de acces în Fish Creek Linear Park din Texas. În fiecare dimineață când ieșea la plimbare o vedea pe fată stând la geamul din spate și privind spre pădure. Nu știuse că fata era ținută cu forța, că nu ieșise din camera aceea de aproape 2 000 de zile. Femeia a intrat în galerie, a auzit puțin din poveste și a sunat imediat la 911.
— Dumnezeule!
Abia acum fata și tatăl ei, Walter Strike, se simțeau destul de puternici ca să-și spună povestea.
Saint a îngenuncheat lângă Charlotte, i-a inspirat parfumul, i-a observat sandalele roșii, cămașa de blugi și agrafele aurii din păr. Sperase că prima ei întâlnire o să fie exact așa. Nu trebuia să fie dragoste; nu trebuia să ducă nicăieri. Trebuia doar să fie o seară în care reușea să iasă din umbra aceea prelungă. A ridicat privirea și a văzut primele lacrimi pe obrajii fetei. Dar știa că nu e cazul să încerce s-o mângâie.
— Ce ai zis tu... a început Charlotte.

In clipa aceea a știut că fata avea nevoie de adevărul ei mai mult decât avea nevoie Saint de tăcere.
— Tatăl tău... a făcut-o pentru mine...
Avea să reia în minte momentul acesta și să se minuneze de rețeaua universală țesută de soartă, cu fiecare decizie pornind din aripile unui fluture, căutând un segment de tipar care fusese așezat în altă viață.
Avea să se întrebe dacă ar fi avut vreo importanță pentru oricare dintre ei.
Însă când s-a întors și l-a văzut pe Sammy în ușă, alb la față, a știut că absolut nimeni nu controla situația.
— Bunica ta, a zis el.

În noaptea aceea, la terapie intensivă, Charlotte n-a vrut să plece, tulburată că acțiunile ei provocaseră cuiva un atac de cord, fără să țină cont că Saint îi vorbea despre vârsta Normei, istoricul medical al familiei, dependența de miere, bourbon și trabucuri. Ea i-a îndepărtat mâna, s-a ghemuit pe banchetă și a rămas cu privirea la televizor, la curgerea știrilor care nu dormeau. Un ucigaș în serie în California; atentat cu bombă la ambasadă; actualizări despre coliziunea feroviară din Indiana.
Doamna Meyer stătea lângă Sammy, care-i pusese haina lui largă pe scaun, fiindcă își făcea griji pentru cremul rochiei ei.
Saint știa bine încăperea. Era un loc unde așteptase ca o viață să fie salvată, ca o poveste să înceapă și să se sfârșească.
Puțin după ora 3 dimineața a venit o asistentă s-o ia și s-a bucurat că ceilalți dormeau. Asistenta era în vârstă, știa multe și n-a avut nevoie să-i spună că a venit momentul, Saint a înțeles toate astea din doliul zâmbetului ei.
— E gata, a spus ea, iar Saint nu i-a zis că ea nu e gata.
S-a așezat pe scaunul de lângă Norma și a rămas singură cu mașinăria care-i umfla pieptul bunicii ei și zvâcnirile tot mai slabe ale unei inimi care bătuse suficient timp.
S-a uitat în jur la comutatoare, recipiente, mașinării și prize. S-a uitat la fereastra de care-și lipise cândva fața și implorase stelele

să cruțe un băiat care avea să devină un bărbat strălucit.
— Fir-ar să fie! a spus ea și i-a luat mâna Normei, cerându-i iertare pentru vorbele urâte.
Mâna ei. Norma o ținuse de mână când avea șapte ani și traversau strada. Când au auzit prima dată zumzetul albinelor. O luase de mână când au mers la liceu pentru festivitatea de absolvire. Iar acum era rândul lui Saint s-o țină de mână.
— I-am promis lui Dumnezeu că n-o să păcătuiesc. I-am promis că dacă-l salvează pe Joseph, o să duc o viață modestă și n-o să fac rău nimănui. Și o să fiu bună cu oamenii în fiecare zi.
Și-a apăsat obrazul de mâna Normei.
— Poate părea o rugăminte mare sau că promiteam prea mult, dar știam că pot, bunico. Am știut că pot pentru că te-am avut pe tine care să-mi arăți cum.
A ridicat în cele din urmă privirea și a văzut-o pe bunica ei, cu încheieturile mult subțiate.
— Mi-ai spus că am fost botezată Saint pentru că v-am adus tuturor bucurie. Dar sunt îngrijorată... sunt îngrijorată că n-am reușit decât să-ți fac viața mai grea. Tu ești de departe cea mai bună dintre noi.
Aveau să bată clopotele la biserică.
— De ce ne agățăm de lucrurile rele și le uităm pe cele bune?
A pus întrebarea micului medalion prins de mâneca Normei, coridoarelor goale, sticlei

verzi și banchetelor de piele, acoperișului cu plumb și ceasului care le număra clipele.
— Vreau să mă duci la înghețată la Lacey. Vreau să-i cer lui Dumnezeu să facă să se întâmple. Dar știu că am cerut deja foarte mult.
S-a aplecat și a sărutat-o pe bunica ei pe obraz.
— Îmi pare foarte rău că te-am dezamăgit, bunico.
Și a udat fața Normei cu lacrimi.

— Au confiscat o tură de Beaufort d'Été, a zis Sammy, uitându-se urât la gardian. Le-am zis de la început că primul care moare într-un loc ca ăsta e palatul. Barbari nenorociți!
Au vorbit o vreme, puțin despre piață, cererea pentru lucrările lui în creștere atât de accentuată, încât Sammy a zis că probabil *Grace numărul unu* ar obține un preț din șapte cifre. Patch l-a privit impasibil, l-a ignorat când a vorbit despre asigurarea viitorului lui Charlotte, știa că se ocupaseră Misty și bunica ei.
— Ea ce face? a întrebat Patch.
Sammy a devenit puțin mai serios, a aruncat o privire în jur spre ceilalți bărbați, majoritatea stând de vorbă cu familiile și încercând să se agațe de ultimele fire, cu pierderea scrisă în zâmbetele copiilor suficient de mari ca să înțeleagă.
— E... a început din nou să picteze.
— Serios?
— Nu mare lucru, poate abia începe să simtă. A stricat vreo două pânze.
— Mulțumesc, Sam.
Sammy a dat din mână.
— Datoria.
— Am nevoie să-mi faci un serviciu.
— Orice.
— În podul de la Casa Nebună e o cutie. Singurele lucruri pe care le am de când eram copil. Înăuntru e un exemplar din *Playboy.* lunie 1965.
— Știi că pornografia a evoluat mult...

De data asta, Patch a ridicat mâna, iar Sammy a coborât glasul.
— Am o colecție care ar…
— Încetează!
Au rămas o vreme în tăcere.
Sammy și-a slăbit gulerul cămășii și i-a spus că Norma murise în dimineața aceea.
— Saint…
Sammy a zâmbit și a clătinat din cap.
— Îi spui că…
— Bineînțeles, a răspuns Sammy.
Patch s-a uitat la o fetiță care stătea față în față cu tatăl ei și desena ceva, strângând în pumn creionul și întinzând culorile.
— Spune-i că am…
— O să-i spun.
Sammy s-a ridicat și a dat să-l lase.
— Nu m-ai întrebat niciodată, a zis Patch.
Sammy făcuse drumul de multe ori, susținuse că avea treabă în zonă, dar Patch știa că rețeaua lui nu ajungea până la hectarele astea pierdute. Venise la audierea de punere sub acuzare; stătuse în spate, sorbind din plosca de argint, iar mâinile îi tremuraseră puțin când fusese citită sentința. Îi scria uneori, niciodată mai mult de un citat, de multe ori din Oscar Wilde și vorbele lui de bun-simț care-ți dădeau fiori. Alteori îi trimitea cărți poștale monocrome, întotdeauna într-o nuanță pe care Patch o folosise la tablourile lui. Patch le păstra într-o cutie de tablă în care fusese tutun și pe care i-o dăduse Tug. Sammy nu era destul de sentimental ca să-i spună că-i lipsea, că-i lipseau momentele

când stăteau într-o tăcere mulțumită pe balconaș, bând whisky împreună și privind viața din Monta Clare.
— Nu, n-ai întrebat niciodată de ce am făcut-o, a continuat Patch.
Sammy și-a înfundat mâinile în buzunarele sacoului de catifea și și-a îndreptat pălăria de fetru.
— N-am avut niciodată nevoie.

La următoarea vizită i-a povestit lui Tooms despre cum dansa Grace, de la sărituri la piruete, de la alunecare la lansare. A vorbit cearșafului gros și l-au ascultat ceilalți bărbați, care i-au pus întrebări despre ea; cuvintele sale aduceau culoare în viața lor. Tooms n-a apărut, așa că Patch i-a strecurat printre gratii un exemplar din *Corbul*, scrisoarea dinăuntru aproape la fel de groasă ca volumul în sine. Nu s-a mai rugat și n-a mai cerut, a scris puțin despre speranțele lui pentru restul vieții, că n-o să-și poată vedea fata crescând și devenind o femeie așa cum fusese mama ei.
Patch s-a așezat pe ciment, cu spatele lipit de gratii.
Ceilalți condamnați și-au pierdut interesul.
— Mi-a părut rău pentru mama ta. Nu ți-am spus niciodată. Dar mi-a părut rău.
Patch nu s-a întors, însă l-a simțit pe Tooms cu spatele lipit de aceleași gratii, de partea cealaltă.
— A încercat să facă tot ce putea.
— Nu mă îndoiesc, Joseph.
— De ce dau greș unii așa de tare?
— Depinde după ce măsori.
În capătul îndepărtat al coridorului, Patch vedea un șobolan care fugea.
— Ți-e frică?
— Da.
Patch s-a întors și i-a văzut silueta, profilul unui bărbat care cândva fusese blând.
— Cum ai ajuns aici? a întrebat Patch.

— Cât timp ai?
— Mai mult ca tine.
Atunci Tooms a râs. A râs și Patch.

În săptămâna următoare au stat împreună o oră, pentru că Blackjack fusese chemat la o bătaie în secție.
Spate în spate, ca și cum asta ar fi redus cumva presiunea.
— N-am vrut niciodată să fiu doctor, a zis Tooms.
Avea vocea blândă, plină de compasiune și grijă.
— N-am vrut niciodată să jefuiesc o bancă. De fapt, s-ar putea să fie o minciună.
Tooms a râs, un sunet pe care Patch îl auzea des și căruia îi răspundea la fel.
— Sora mea a murit când aveam 14 ani, a continuat Tooms.
— Cum?
— Avea 19 ani și a rămas însărcinată.
Patch și-a trecut mâna peste cimentul rece.
— Eu am găsit-o. Nu știu cum a trecut funia peste creanga de sus. La dracu', nu știu nici măcar cum a învățat să facă un nod cu buclă. Nu fusese niciodată genul care să-și petreacă timpul în natură, a adăugat el chicotind, însă Patch a auzit nota de șoc pe care încă o purtau unele amintiri.
În schimb, l-a întrebat pe Patch nu despre căutarea sau strădaniile sale, ci despre el. Despre lucrurile care-i plăceau. Despre Misty și, deși era ca o durere fizică, despre Charlotte.
— Țin minte, după ce n-a mai fost tatăl tău. Mama ta a venit la mine și mi-am dat seama că avea să se chinuie și mai tare, a zis Tooms.

Patch i-a ascultat vocea, tonul blând.
— Ai avut grijă de mine.
— N-am făcut nici pe departe suficient.
— Chiar și așa.
— Ca părinte, ce-ți dorești pentru copiii tăi? a întrebat Tooms.
— Mai mult decât îți dorești pentru tine.
— Deci în cazul tău standardul nu e prea înalt.
Patch a zâmbit.
— Îmi pare rău că ești aici, Joseph. Dar, la naiba, ce bine e să-ți aud vocea!

Când au intrat pe Main Street, Saint i-a văzut pe toți proprietarii de magazine stând în prag, îmbrăcați cu cele mai bune haine, cu capetele plecate; când treceau prin dreptul lor, veneau în urma ei. În dimineața aceea, orășelul Monta Clare jelea pe cineva de-al lui, iar marea biserică St Raphael a dat pe dinafară și s-a revărsat pe peluze. Cei dinăuntru au fost binecuvântați de Saint, care s-a așezat la orgă și a cântat Chopin.
Reverendul Franks a ținut slujba și, când i-a venit rândul, genunchii lui Saint au tremurat când i s-a alăturat și a rămas încadrată de altar; și-a revărsat durerea concentrându-se pe viața Normei, de la distanță o persoană simplă și onestă, dar de aproape o minune de rezistență și dragoste. A privit mulțimea de chipuri, unele de pe traseul autobuzului, altele, veri îndepărtați care veniseră de la mare distanță. Nix stătea singur în cel mai îndepărtat colț; a zâmbit când i-a întâlnit privirea, deși Saint a văzut în el un gol care estompa culorile vitraliilor, triforiului și lucarnelor.
Sammy ocupa celălalt colț. Purta un costum îndrăzneț cu dungi și o lavalieră alb cu roz, iar lângă el era sprijinit un baston încovoiat din lemn de esență tare.
Mintea ei l-a căutat pe Joseph Macauley, care ar fi trebuit să fie acolo cu ei. Primise o carte poștală, o schiță simplă a verandei vechi într-o seară de iarnă, cele trei siluete care stăteau

împreună nefiind decât o ceață neclară. Folosise doar două nuanțe.
Sub soarele dimineții au coborât-o pe Norma în pământ. Saint o întrebase odată dacă o să vrea să fie înmormântată în oraș, împreună cu soțul și fiica ei. Norma îi spusese că nu, voia să rămână aproape de casa înaltă, de amintirile adunate acolo.
Au mâncat sandviciuri pe peluza mică. Doamna Meyer s-a ocupat de detalii, a adus-o pe Lacey să livreze mâncarea și pe Charlotte să facă o selecție de prăjituri.
Saint a evitat îmbrățișări, zâmbind la povești pe care le mai auzise de nenumărate ori. S-a uitat în jur după Nix, dar plecase; s-a uitat după Sammy și l-a găsit singur pe o bancă.
Sorbea dintr-o sticluță, i-a oferit o gură, pe care ea a luat-o și apoi a regretat.
Abia la sfârșitul zilei, când Charlotte citea în liniște pe terasă, a sunat telefonul.
Saint era singură în bucătărie.
Era amorțită când a auzit glasul surorii Cecile.
— Tocmai ne-a vizitat Eli Aaron.

— În perioada de studii, în anii în care am practicat meseria, n-am fost niciodată aproape să găsesc o asemenea minune medicală, o asemenea afecțiune.
Patch se uita pe fereastră la o furtună de joasă altitudine în depărtare, cu toate picăturile de ploaie evaporate, ca și cum ar fi fost un spectacol doar pentru ei.
— E o emoție, a spus Patch.
— Ah, sigur, nu încape îndoială. Dar e mai mult, nu? Te îndepărtează de mâncare. Te împiedică să mai dormi, te împiedică să mai gândești.
Patch a simțit zâmbetul din vocea lui Marty.
— Deci ai simțit-o, a spus el.
— O dată. Acum multă vreme. Dar s-a dovedit că o dată e mai mult decât suficient.
— Cine era doamna?
Marty a râs.
— Presupun că era cineva complet nepotrivit din punctele de vedere care contau mai puțin. Ne-am îndrăgostit și a fost ca și cum... știi când brusc există un sens. Un sens real și un scop.
— Cum e culoarea în beznă, a spus Patch.
— Da, exact așa. Nimic nu e așa întunecat cu ele în lume.
— Cum v-ați întâlnit?
— Eu aveam 17 ani. În fiecare an, părinții mei angajau copii din zonă la recoltat. Era o muncă grea, istovitoare.
— Distracție.
Tooms a râs.

— Așa de distractiv, că n-a venit decât un singur copil de la școală. Am petrecut toată vara doar noi doi, pe terenul familiei. Am ajuns să știm multe unul despre celălalt. Aveam și diferende, dar baza... să fii bun, așa era întipărit în minte, știi tu. O inimă bună. Nu-s multe mai importante pe lume decât asta.
Au rămas tăcuți o vreme.
— Ce s-a întâmplat? a întrebat Patch.
— Au fost inimi frânte, apoi vindecate și din nou frânte. Dar am supraviețuit, Joseph. Ca tine. Am trăit și am râs și ne-am iubit necondiționat. Așa că atunci când o să se întâmple, când o să mă ducă în camera aia, știu că pot să caut o singură imagine în mintea mea ca să mă ia cu ea.
— Pictează-mi-o, a zis Patch, simțind oțelul dur apăsându-l în spate.
— Un zâmbet. Nu pare mult, dar când îmi era adresat mie, știam cu certitudine că era singurul de care aveam nevoie.
Furtuna a dispărut din vedere și în locul ei a rămas doar calm.
— Multe lucruri nu înțeleg, a reluat Patch.
— Nu pot să-ți spun unde e, Joseph.
Și atunci s-au întors amândoi, iar Patch a văzut limpede în privirea lui.
— Pentru că nu știi.
Tooms s-a uitat spre poartă, unde Blackjack întindea mâna după cheie.
— Dar știi ceva, a spus Patch urmărindu-i privirea. Trebuie să-mi spui. Nu poți să mă lași așa, Marty. După tot ce s-a întâmplat.

Blackjack venea încet spre ei pe podeaua de piatră.
Patch i-a strâns mâna lui Marty printre gratii.
— Te rog. Te implor... Te implor, la naiba. Nu pot continua așa tot restul vieții.
Marty l-a privit cu lacrimi în ochi.
— Ne vedem săptămâna viitoare.
— Și?
Patch și-a ținut respirația și a simțit transpirația pe spate, plămânii goliți de aer; nu mai rămăsese decât o morgă.
Tooms a încuviințat.
Avea să-i spună.

Patch a trimis scrisori la Curtea supremă, cerând o amânare pentru bărbatul care-l răpise, pentru că data se apropia ca un val pe ape liniștite.
A scris preoților de la mai mult de zece biserici și le-a cerut să facă lobby pe lângă procurorul districtual ca să încetinească un fren scăpat de sub control. A citit cărți despre istoria pedepsei capitale, volume juridice mai groase decât brațul lui. A aflat despre breșe care nu l-ar fi ajutat pe Tooms, precedente care fuseseră stabilite și anulate.
În prima lună, aflase despre Teddy Fawn Durston, un democrat care candida pentru funcția de guvernator al statului Missouri. Patch a găsit într-un ziar un interviu vechi în care vorbea despre un moratoriu. În seara aceea l-a sunat pe Sammy și i-a cerut să doneze 20 000 de dolari pentru campania lui. Apoi, pe 14 septembrie, Cooper a adus un exemplar din *St Louis Post-Dispatch* și l-a așezat ușor lângă el pe birou.
Patch l-a luat și a citit.
— Îmi pare rău, a spus Cooper.
Patch a citit din nou, știind că avea să vină, fără să creadă că avea să vină.
Marty Tooms urma să fie executat în mai puțin de două săptămâni și, odată cu el, Patch știa, avea să moară și Grace.

207
Saint a aterizat în forfota de la aeroportul internațional Miami și și-a făcut loc printre turiști în vacanță și printr-o umezeală în creștere.
Bluza i se lipise de spate când și-a luat Fordul Crown Victoria închiriat și a mers 27 de kilometri pe autostrada expres 95, cu oceanul ocupând orizontul, dar nu și atenția ei. Se coordonase cu Himes și aproape că-i mulțumise lui Dumnezeu că FBI fusese de acord cu instalarea de camere de supraveghere în fața bisericii unde apăruse Eli Aaron ca să mai ia un șirag de mătănii. Sora Cecile i-a spus cum se dusese el în capelă după aceea și aprinsese 12 lumânări, îi spusese surorii Isabelle că el făcea lucrarea Domnului și că se îndrepta spre sud, unde totul era încins din multe puncte de vedere.
Aveau numărul de înmatriculare.
Aveau modelul și marca dubei.
L-au urmărit când s-a întors în oraș, apoi l-au pierdut, bănuiau că schimbase fie vehiculul, fie numerele. Baraje rutiere, filtre de control și zece agenți care verificau mii de ore de înregistrări video. Au trasat o rută probabilă prin Philadelphia, spre sud prin Carolina de Nord și de Sud. L-au găsit de-a lungul coastei, Wilmington, Myrtle Beach. S-au mutat pe uscat, pe autostrada 81, Virginia, intrând pe autostrada 77 prin Charlotte.
Oricum, se întâlneau la Jacksonville. Autostrada 95 spre Miami.

Erau peste 2 000 de kilometri, cu variante care ajungeau și la dublul distanței.
Au avut nevoie de cinci ore până să obțină o identificare la un punct de taxare la 80 de kilometri de Boca Raton. Angajatul de-acolo a observat că plăcuțele de înmatriculare erau diferite, dar vehiculul semăna foarte bine cu imaginea care le fusese trimisă.
Saint a deschis geamul și a lăsat să pătrundă zgomotele din Miami-Dade County, cu silueta fracturată de blocuri cenușii care estompau culorile.
— Vin după tine! a spus ea.

208

La al doilea etaj al sediului diviziei FBI din Miami, agenta Gil le-a prezentat ce știau.

— Ashlee Miller, 22 de ani. Răpită acum două ore de pe Crystal Avenue. Duba a urcat pe trotuar.

— Fir-ar al naibii! a exclamat Saint ștergându-și transpirația de pe buza de sus.

— Cum le alege? a întrebat agenta Gil.

— Păcătoase.

— Ei, asta mai restrânge lista.

Saint a oftat de frustrare, din cauza ceasului care ticăia, a timpului și a vieților care treceau atât de înnebunitor.

Timp de o oră au stat în biroul fără aer. Agenta Gil vorbea la telefon, Saint punea cap la cap informațiile din dosar și amintirile.

— Spune-mi tot ce știi despre Summer Reynolds, i-a zis ea lui Patch într-o duminică după-amiază.

Patch a recitat informațiile ca și cum le-ar fi ținut undeva la îndemână.

— Avea 16 ani când a fost dată dispărută. Avea un iubit cu care tatăl ei nu era de acord.

— Am informațiile de background. Spune-mi altceva.

— Cânta la pian. Nu era populară, nu era singură. Bună la matematică și poate că se gândea să se facă profesoară.

Saint a oftat.

— Și era cercetașă.

Saint s-a încruntat.

— Cu fursecuri, nu?

— Cercetașă de aur. Trecuse prin toate etapele, de la margaretă la cadet. Putea să traseze singură un traseu prin Big Bend. Să monteze cortul și să-și prindă în capcană mâncarea. Fata putea să supraviețuiască.

Saint s-a uitat la celelalte dosare.

— Ashlee Miller. A mers vreodată cu cortul?

Agenta Gil a ridicat receptorul și a sunat un agent de teren care se afla acasă la fată.

— Prietena ei zice că au fost weekendul trecut în pădurea națională Ocala.

Saint a simțit cum se răcește aerul în jur.

— Eli Aaron mi-a spus odată că-i plăcea să meargă cu cortul. Poate că a văzut-o. Poate că s-a întors după ea.

Agenta Gil s-a mișcat rapid, a dat telefoane, știa că numerele de înmatriculare au fost probabil schimbate din nou, dar a trimis toate mașinile de patrulă în zona campingurilor din Keys.

A durat mai puțin de o oră până a venit apelul.

209
Au plecat în trombă din oraș, într-o berlină nu prea curată, către Tamiami Trail și parcul natural Big Cypress. De la pâlcuri de copaci de esență tare de lângă mlaștini, prin păduri de pin și până la luncile cu rogoz, a privit mai mult de 400 000 de hectare de ținuturi mlăștinoase. Drumul trecea prin ele fără milă, o năpastă peste o minune a naturii.
Apelul venise de la un polițist local care văzuse o dubă ce corespundea descrierii în fața campingului Black Coal.
Au văzut în față patru mașini de poliție, iar sirenele care se auzeau în depărtare anunțau că aveau să mai vină și altele.
Saint a coborât într-o căldură atât de sufocantă, încât a dat să-și facă vânt ca s-o alunge de pe față și să poată respira.
Transpirația curgea în timp ce polițiștii se împrăștiau.
De-a lungul malului a văzut 100 de păsări limicole al căror nume nu-l știa, cu traiectorii de zbor minunate. Și-a scos pistolul și a simțit cum i se lipește pielea de mâner. În mintea ei, l-ar fi urmărit singură. În realitate, fusese nevoie de 50 de agenți din 11 state, care-și puseseră laolaltă resursele și cunoștințele ca să facă progrese.
Mergeau împreună pe terenul care cobora în băltoace pe care le ocoleau cu grijă, pentru că acolo năvăleau țânțarii asupra lor. Saint nu a făcut nicio mișcare să-i alunge când au trecut pe un podeț de lemn și intrau pe o potecă de drumeție.

Un polițist a ridicat mâna și a arătat o dâră de sânge care intra într-o zonă cu iarbă roz înaltă de peste un metru, ce se transforma într-o mare mov toamna.
S-au răspândit, lăsând aproape 100 de metri între ei în timp ce mergeau, cu armele pregătite pentru cineva care probabil se ascundea. Saint știa protocolul, știa și că el o să ucidă din nou, dacă nu-l opresc.
Înainta cu pași măsurați prin subarbuștii crescuți unde Golful Mexic se revărsase peste o peninsulă care acum era doar râuri și pâraie. Lacul Okeechobee și apele care înconjurau Kissimmee, golindu-se în Golful Florida. Bunica îi spusese odată că iarna luncile devin câmpuri și rămân neinundate luni la rând, ca un submarin care se ridică din apă.
Era cât pe ce să se întoarcă și să evalueze progresul, când s-a împiedicat.
A țipat când a văzut-o.
Ashlee Miller zăcea întinsă pe burtă.
Saint a întors-o rapid.
l-a apăsat pieptul. Și a țipat.

Mâncau cu linguri de plastic rigide, pe tăvi cafenii așezate pe mese metalice lustruite.
Tug ciugulea dintr-un taco cu carnea pătată cu maro, lângă care avea o chiflă cu marginile care începeau să se înverzească. În fiecare săptămână un grup de deținuți ocupa mesele din mijlocul bibliotecii, ca să lucreze la un proces colectiv sub conducerea lui Larry Medeau, un fost avocat din Kansas City care-și împușcase mortal grădinarul în timpul unei dispute despre scaieți. Larry susținea că mâncarea era atât de proastă, încât echivala cu o pedeapsă de o cruzime neobișnuită. Cooper ținea pariuri pentru cât de repede un judecător avea să respingă acțiunea lor.
— Deci îl duc pe Tooms la moarte, a zis Tug scoțându-și porumb dintre dinți cu unghia. L-ai văzut când ai venit încoace?
Patch n-a răspuns.
— Al naibii de nobil ce faci tu. Cel mai rapid mod de a scăpa de ignoranță e să citești o carte. O jupoaie cu fiecare pagină pe care o dai, lasă să intre cunoașterea, știi tu. Îți mănânci lipia?
Patch i-a aruncat-o, a ridicat privirea și a văzut doi deținuți cu tatuaje Brand. Stăteau deoparte, cu mânecile suflecate peste antebrațele cu tatuaje grosolane și trifoiul strălucitor.
— Îi vezi? a întrebat Tug încă mâncând.
Nu se uitase nici măcar o dată în sus sau în jur.
— Da, a răspuns Patch mușcând din chiflă.

Cei de lângă ei s-au ridicat și au plecat, lăsând mâncarea aproape neatinsă.
— Le-ai arătat lipsă de respect?
— Acum ceva vreme.
— Nu uită.
— O s-o facă aici?
Tug a încuviințat.
— Peștișori. Trebuie să se afirme. Același rahat deja de 30 de ani. Nu poți să-i acuzi. Probabil au primit aceeași sentință ca tine. Mai bine s-o ispășească având ceva susținere, nu?
— Da.
Patch a încercat să mănânce mai departe, dar i se uscase gura, iar aluatul era ca o gumă când l-a înghițit cu apă; mâinile îi tremurau puțin.
— Prea târziu să faci ce ți-au cerut? a întrebat Tug.
— Prea târziu.
Tug s-a ridicat, a dat din cap o dată și apoi s-a îndepărtat, în timp ce ei se apropiau. A fost un moment, înainte să înceapă, când Patch a simțit cum se lasă liniștea în sală. Ferestrele înalte lăsau să intre ultima lumină a zilei. Tavanul era susținut de 12 stâlpi vopsiți în alb, care se îngropau într-o podea îmbrăcată în cauciuc pătat de la mâncarea căzută pe jos și călcată în picioare. Unul dintre cei doi părea tânăr, poate un adolescent, cu teamă în priviri în timp ce veneau spre el.
Patch știa că are variante, dar niciuna dintre ele nu era bună. Putea să se ridice și să fugă, dar ei nu i-ar fi iertat slăbiciunea, n-ar fi uitat

că odată îndrăznise să le spună nu. Poate că ar mai fi rezistat încă o săptămână, o săptămână în care și-ar fi pierdut cu totul și ultimele rămășițe de sine. Ar fi pierdut copilul cu banderolă pe ochi care ieșise victorios pentru că era în sângele lui. Probabil și în sângele fiicei lui. S-a gândit la frații Barbarossa, care navigaseră pe mările nord-africane cu 500 de ani în urmă. Aruj, cel cu barba roșie, luptând mai departe când spaniolii i-au retezat brațul. Patch știa că putea lupta cu cele mai multe lucruri, dar știa și că nu se poate lupta niciodată cu propria soartă.

Așa că atunci când pustiul și-a tras bastonul de la spate, când bărbatul masiv și-a încleștat pumnul, Patch a tras aer în piept, și-a luat tava și a alunecat într-o parte.

211

Celula avea 2 pe 3,5 metri.

Fără fereastră, cu patul atât de aproape de toaletă, încât salteaua era lipită de marginea vasului. Tug îi spusese odată că izolarea nu mai era folosită din anii 1970, dar cu muncitorii care demolau vechiul corp 7, Patch s-a trezit privind la un fragment de istorie care ar fi fost mai bine să fie uitat. Pereții de piatră transpirau, reci și alunecoși la atingere. Printre gratii se vedea un bloc de cărămidă de pe care se cojea vopsea verzuie. Singura lumină venea de la niște becuri galbene.

Patch stătea întins pe pat, cu ambii pumni umflați. Îl cruțase pe puști, îl trimisese pe tipul masiv la infirmerie. Știa că lucrurile o să fie altfel după, că era un om care-și aștepta moartea, la fel ca Marty Tooms.

Și-a închis ochiul și, în izolarea acelei celule, a descoperit că amintirea ei venea mai ușor.

— *Ieși de aici și nu te uiți în urmă. Niciodată. Îmi promiți că reușești să pleci și lași toate astea în urmă, a zis Grace.*

— *Știi că nu pot.*

— *Poți. Ieși și mergi mai departe. Trăiești. Îmi datorezi asta, ce naiba!*

Chiar atunci, în încăperea aceea atât de spartană, s-a întrebat cât de mult eșuase, nu numai în încercarea de a o găsi, dar și în toate celelalte moduri în care poate eșua o persoană.

— Piratule!

A auzit vocea puștiului din celula de alături, puțin nazală, pentru că avea nasul rupt.
— Ești bine?
— Da, copile, a răspuns el.
L-a auzit pe băiat respirând; nu-i separa decât o linie de piatră. Patch nu-l ura. Nu exista loc pentru așa ceva.
— N-am… nu vreau să fiu aici.
Patch și-a cercetat mâinile.
— Nu plânge, copile. O să fie și mai rău.
Băiatul a plâns.
— Spune-mi ceva, a zis Patch. Câți ani ai?
— Am 19.
Patch a auzit un ușor fonfăit și s-a gândit că probabil era nasul, poate și câțiva dinți care se mișcau.
— Stomatologia e una dintre cele mai vechi profesii din lume. Au avut destul timp să exerseze. O să zâmbești cât ai zice pește.
— Trebuia să te omorâm.
— O să reușiți.
O clipă s-a întrebat ce făcuse băiatul, ce ar fi putut aduce un adolescent după gratii pentru tot restul vieții.
— Cum te cheamă?
— Mi-au… toată lumea îmi zice White. N-am certificat de naștere sau ceva. Lou e tatăl meu adoptiv. El mi-a zis Tommy, dar n-am simțit numele niciodată, știi tu. Poate Tom. Doar Tom.
Patch l-a ascultat vorbind o vreme, în principal despre nimic anume; puștiul încerca să-și țină departe propriile gânduri, greutatea tăcerii era mai mult decât putea

duce. Vorbea ca un copil, ca și cum nu și-ar fi dat seama că totul o să se înăsprească și o să moară. Prieteni pe care-i cunoscuse cândva, magazine, fete, locuri.
Știa bine că înlocuirea o să fie treptată și completă, până când avea să fie născut în sistem, iar tot ce fusese înainte avea să se transforme în pagini dintr-o carte pe care n-o mai ia nimeni în mână vreodată.

— Era mai dur decât credeam... cum s-a uitat la mine...
— Cine? a întrebat Patch.
— Directorul Riley. Adică, uriașul m-a târât direct în biroul directorului, nici măcar nu mi-a îndreptat nasul sau ceva. Am picurat puțin sânge afară.
Patch s-a gândit la Riley, știind că directorul avea să cheme doi deținuți să curețe înainte ca sângele pustiului să imprime un memento despre cum își făcea el meseria.
— A țipat de parcă eram la școală... Îți zic, poate pe dinafară sunt...
— E dur pentru că trebuie să fie. Nu-ți face griji.
— N-am... adică, mă uitam direct pe lângă el, la tabloul ăla pe care-l are atârnat acolo de parcă n-ar fi închisoare, ar fi ceva mai elegant.
Patch a bătut cu degetele în cadrul patului în timp ce se gândea la tabloul lui.
— L-ai văzut? Eu cred că... știi că sunt oameni care pot pur și simplu să picteze sau să cânte la chitară. Cum zicea Lou, poți să înveți, dar nu e adevărat.
— Poți să înveți aici, Tom.
Încă un smiorcăit.
— Nu așa. E ca și cum ar fi chiar acolo, știi? Să pleci din locul ăsta și să te duci înapoi. Zici că pot să le cer o copie sau ceva, s-o pun în celulă?
Patch s-a gândit la viitorul pustiului, apoi la viitorul lui, sătul să știe că lupta se terminase.

Toată. Avea să returneze cheia de la bibliotecă, să-și plece fruntea la vremea potrivită, să accepte încă o pierdere într-o viață petrecută pierzând fiecare luptă în care intrase. Avea să spună o rugăciune scurtă ca Marty Tooms să plece repede. Apoi o să aștepte ca Brand să atace din nou, iar de data asta n-o să se tragă într-o parte. Nu era pirat. Nu era tată sau prieten. Nu făcea nimic nobil. Trăise o viață neînsemnată.

— Crezi că a fost acolo? a întrebat puștiul.

Patch a căscat.

— Cine?

— Pictorul. Zici că a fost în oraș sau a văzut doar o poză sau ceva. Adică nu-i întocmai, dar e pe-aproape.

Patch a deschis ochiul și a văzut celula ca pe o ceață de nuanțe aurii; mirosul atât de puternic, că-l sufoca. N-a vorbit multă vreme, doar a reluat cuvintele puștiului înainte să înțeleagă pe deplin.

— Despre ce vorbești, puștiule?

— Alabama.

Patch s-a dus la gratii și și-a scos brațele printre ele apăsând despărțitura de piatră.

— Trebuie s-o știu. Am crescut la două orășele distanță. Deși putea să fie la o lume distanță. Au școala aia de fițe și toate cele.

Patch a strâns gratiile, sunetul îndepărtându-se până n-a mai putut să audă decât curgerea blândă a propriului sânge.

— Orașul... zici că e real? a întrebat el.

— Sigur, e real, Piratule. Am fost acolo de zece ori. Aveam obiceiul să supraveghez

casele mari când aveam 15 ani, dar și-au luat câini și alte alea.
— Ești sigur, Tom?
— Da.
— Spune-mi cum se cheamă.
Patch și-a ținut răsuflarea și a simțit cum zidurile vechi încep să se sfărâme. Tremura din toate încheieturile și și-a lipit fruntea de fierul ruginit când a trecut momentul.
— Grace Falls. Orașul din tablou e Grace Falls, Alabama.

La doar 900 de metri depărtare, Saint stătea în mașina ei de poliție în parcare, privind clădirea care-l găzduia pe singurul ei prieten.
Voia să-i spună cât de aproape fusese.
Cum, datorită lui, îi condusese la timp la Eli Aaron, salvând viața unei tinere pe nume Ashlee Miller. O femeie care avea să-și trăiască mai departe viața.
Voia să-i spună cum scotocise prin mlaștină, cu pistolul scos și gata să tragă, dar nu-l putuse găsi pe bărbatul care-i putea duce la Grace. Dar fusese aproape. Foarte aproape.
Când ziua s-a schimbat în noapte, a găsit cel mai apropiat bar, s-a așezat pe un taburet și a comandat bourbon, iar mâinile i-au rămas pe tejgheaua noduroasă în timp ce doi bărbați jucau biliard sub un semn care licărea roșu pe fetrul verde.
În colțul de sus era un televizor, deasupra fotografiilor și bannerelor prinse în lambriurile de lemn îngălbenite de fumul de țigară. Saint și-a dus paharul la bărbie și a inspirat aroma.
A închis ochii, auzind murmurele de conversație în fundal, și a inspirat adânc aromele până a avut senzația că stă lângă bunica ei, pe terasa lor.
l-a deschis doar când a auzit un reporter aflat la Culpepper Zoo, în fața unei mulțimi respectabile, la deschiderea unui nou țarc. Și apoi dedicația, în amintirea lui Jimmy Walters. Saint i-a privit chipul, zâmbetul pe

care și-l amintea, decența pe care nu și-o amintea.
A aruncat paharul, care a spart ecranul televizorului.
S-au auzit țipete.
Saint a simțit o mână mare pe umăr și a fost condusă cu blândețe afară.
— Îl știai pe bărbatul de pe ecran, a zis Blackjack.
— Era... nu era bărbat. Nu era un om bun.
El n-a întrebat-o dacă e bine, nici n-a rămas cu ea, s-a dus înapoi să-i plătească nota și să acopere pagubele.
Ea a tras cu sete aer în piept sub un cer care nu acuza, nu judeca și nu înțelegea.

Directorul Riley știa destul de bine facțiunile care compun o închisoare, fiecare rege pe domeniul lui, de la căpitani la gardieni și deținuți. Fiecare avea o ierarhie și deși doar numele lui se afla pe cea mai înaltă poziție, nu trăia cu iluzia că ar fi avut vreodată control deplin.
Așa că atunci când Blackjack și-a trimis raportul, Riley a știut că n-avea cum să fi pornit Joseph Macauley scandalul, dar raportul spunea destul de clar că Joseph fusese cel care-l încheiase. Riley a avut grijă ca uriașul, Mick Hannigan, să fie transferat după ce ieșea de la infirmerie. Băiatul, White, era la prima abatere, așa că avea să stea o lună la izolare, apoi să fie mutat înapoi printre deținuți, unde Brand avea să-l pedepsească mai rău decât ar fi putut el. Cât despre Joseph, Riley a simțit o oarecare plăcere să-i revoce accesul la coridorul condamnaților la moarte, precum și accesul lor la bibliotecă, ca și cum ar fi prevăzut de mult situația asta.
— Nu-mi face nicio plăcere, a zis el.
Patch s-a ridicat.
— Ai grijă de tine, a adăugat Riley. Și știi de ce spun asta.
— Da, domnule.
Blackjack l-a condus înapoi și i-a predat sacul cu cărțile adunate de pe coridorul condamnaților la moarte.
Abia când s-a întors la bibliotecă și a început să pună la loc cărțile a simțit-o.

Intr-un exemplar ponosit al poveștii lui Janie Crawford care fusese la Marty Tooms.
Patch a scos plicul ascuns destul de bine.
S-a uitat la el; scrisul lui Tooms era o înfloritură frumoasă de litere de mână atât de vechi, încât o clipă Patch nici n-a înregistrat numele de pe prima pagină.
Și de unde îl știa.

215
Patch mânca micul-dejun cu Tug; era prea mult zgomot, de mestecat și clănțănit din dinți, strigătele și râsetele și mâncarea împrăștiată din guri. Înfruntase și niște priviri pentru că se ocupase un pic prea bine de Brand, dar majoritatea erau învățați; luptele doi la unu nu erau hotărâte doar de matematică.
La ora 15 a venit Sammy și au stat aproape în tăcere. Sammy n-a făcut glume, nu s-a plâns de Blackjack sau de gardieni, de drum sau de căldura din sala de vizite. N-a întrebat despre mâinile lui Patch, încă pline de tăieturi, cu sângele uscat întunecat în liniile de la încheietura degetelor.
Când a venit vremea, s-a apropiat și l-a strâns pe Patch în brațe.
— N-am avut niciodată un fiu. Cred că a fost felul lui Dumnezeu de a apăra lumea. Dar dacă aș fi avut, atunci...
— Atunci ai spera ca naiba să nu ajungă ca mine, Sam.
Sammy a zâmbit.
— Îți sunt dator... datoria mea. Un bărbat adevărat își plătește datoriile.
— Consideră-le plătite. Aș fi dat de 100 de ori mai mult doar pentru onoarea de a te cunoaște.
Sammy l-a strâns în brațe, singura dată în viața lui.
Patch i-a strecurat plicul în buzunarul interior.

— Tu ești băiatul care a salvat-o pe fata Meyer.
— Singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată.
— Mai e timp.

Au curățat mare parte din teren singure.
Într-un weekend prelungit, Saint și Charlotte au muncit sub soarele arzător, gemând când smulgeau ferigi sau se aplecau să taie rădăcinile de laur-de-munte, hamamelis și afin. S-au oprit să mănânce un prânz cu fasole și rasol de porc pe pâine cu mălai, pe care fata o făcea tot mai bine. La umbra casei înalte și a amintirii Normei, au muncit pe fundalul bâzâitului albinelor lui Charlotte.
Duminică dimineață a venit un dendrolog și a tăiat șase stejari, dar nu le-a luat bani, pentru că voia lemnul pentru fabrica tatălui său. Saint i-a dat câteva fursecuri cu unt. Charlotte a bombănit, își făcuse planuri pentru fiecare firimitură.
Și-au luat sapele și roabele și s-au întors la treabă, curățând o suprafață de 10 pe 10 metri. Într-o săptămână avea să vină constructorul lui Sammy ca să toarne fundația pentru studio. Charlotte refuzase categoric la început și-i zisese lui Saint că e nebună dacă vrea să-și arunce banii așa, dar până la urmă recunoscuse că i-ar plăcea un spațiu al ei.
— Să nu credeți că o să ajung ca piratul și o să vă îmbogățesc pe toți, zisese ea când se uitau la planuri în galerie.
— Nicio șansă, a zis Sammy un pic prea trist.
Charlotte a dat peste un brad, a găsit un topor cu mâner scurt în magazie și a tăiat la el până a început s-o doară umărul. Când copacul a căzut, s-a cățărat pe trunchi, s-a

uitat în jos, a scuipat pe el și l-a făcut javră. Saint și-a dat ochii peste cap.
Până seara, terenul era suficient de curat ca să vină utilajul.
— Mi-e dor de Norma, a spus Charlotte.
— Se zice că devine mai ușor, dar asta doar pentru că în fiecare zi ne apropiem un pic mai mult de momentul când o să-i revedem.
Charlotte a întors privirea spre ea.
— O să zici că nu credeai că aș fi credincioasă, fiindcă nu mă duc la biserică, a adăugat Saint.
— Te văd rugându-te.
— Poate că atunci când ne rugăm nu cerem o intervenție. Nu facem decât să ne reamintim lucrurile cu adevărat importante. O dai în bară și ceri să fii iertat. Cineva pierde calea cea dreaptă și tu cauți, în mintea ta, călăuzire ca să-l ajuți.
Charlotte s-a plimbat pe marginile zonei curățate, cu brațele întinse ca și cum ar fi mers în echilibru pe sârmă.
— Cred că bunica ta îl place pe Sammy, a zis Saint.
— Cred că am eu mai multe șanse să ajung Prințesa Mierii decât are el s-o babardească pe bunica.
— S-o babardească?
Charlotte a râs atât de tare, că și-a pierdut echilibrul și a căzut. A înjurat când Saint s-a lăsat în genunchi ca s-o ajute să se ridice.
Îi sângera cotul.
— E ceva ascuțit aici, a zis ea.

Soarele cobora, iar lumina cădea în nuanțe violete prin umezeala densă peste munții St Francois. Saint a ridicat ceva spre cerul mov.
— Ce e? a întrebat Charlotte.
Saint a pus obiectul jos, apoi a mai scos din pământ unul, mișcându-se repede și acoperind suprafața tare până s-a născut o formă. Charlotte a îngenuncheat în țărână lângă ea.
— Astea-s...
— Oase, a spus Saint. O grămadă de oase.
Charlotte s-a ridicat în briza care mișca pomii tot mai deși, lăsând să se vadă fâșii din terenul de dincolo de ei.
Unde se afla vechea casă a lui Tooms.
S-a uitat înapoi când a apărut agentul Michaels pe poarta laterală.
— Ce-i asta? a întrebat ea.
— A fost o crimă.

217

Saint a mers aproape 100 de kilometri până în orășelul Darby Falls.

A văzut în depărtare cupolele unei biserici și a lăsat geamul pentru că în clipa aceea tânjea să audă clopotele.

Strada avea ceva de întreg, ca și cum memoria fetei se revărsase cu vânzări de fursecuri și garduri albe, parade de toamnă și peluze uscate.

În față o aștepta un polițist:

— Încă așteptăm echipa de criminaliști.

Era tânăr, slab și neliniștit.

— Vecinul a zis că Richie nu și-a luat ziarul de dimineață. S-a uitat pe fereastră și l-a văzut.

— Bine.

— Știi că Richie a fost polițist...

— Mda.

Polițistul a rămas în față, ea îi simțea furia.

Înăuntru se auzea mișcarea zgomotoasă a unui ceas cu pendulă, iar covorul verde era decolorat sub toate ferestrele. În salon nu era absolut niciun miros. Doar Richie Montrose, cu o singură gaură de glonț în piept. Era curat și ordonat, iar Saint știa că adevăratul haos avea să fie găsit în spatele cadavrului, scurgându-se pe pătura crem.

Știa cum să interpreteze un loc al crimei care nu era chiar atât de complex.

Richie îl cunoștea pe ucigaș.

Poate au stat de vorbă înainte.

N-a fost nicio luptă, nu era nimic căzut sau spart. Fusese o execuție, cineva hotărât să-l

elimine pe Richie de pe lumea asta cu cât mai puțină agitație cu putință. Un preț care trebuia plătit.
Pe șemineu, Saint a văzut o singură poză, în ramă aurie.
Callie Montrose, încremenită în timp.
Saint și-a amintit cum a fost la priveghiul lui Callie într-un timp foarte îndepărtat, și totuși simțea încă totul.
Iar pe masa de lângă Richie Montrose se afla o scrisoare.
A luat-o cu mâna înmănușată și a văzut plicul de alături.
Richie Montrose.
Vedea-te-aș în iad.
Saint a avut nevoie de mai puțin de 20 de minute ca să localizeze înregistrarea camerei de securitate a unui vecin.
Când s-a uitat la ea, l-a văzut limpede ca lumina zilei.
Nu făcuse nicio încercare să se ascundă sau să se ferească să fie văzut.
A închis ochii. O durea inima.

Saint a condus 30 de kilometri din Monta Clare, îndepărtându-se de munți, cu ambele geamuri deschise, trecând pe lângă vii și tarabe cu fructe și, pe măsură ce urca, pe lângă o rețea de vechi trasee comerciale, în mare parte înghițite de extinderea pădurii.
Casa era încadrată de ambele părți de întinderea câmpiilor. A tras pe alee și a coborât în aerul greu de vară; o vreme a stat acolo și s-a uitat peste drum, la casa Shaw, unde făcuse cândva lecții de pian.
Casa lui Nix era simplă, mică și ordonată. Vopseaua albă era proaspătă, terasa era sablată și lăcuită. În timp ce străbătea aleea, s-a uitat la cireșul nepătat și perfect.
Saint a tras adânc aer în piept, și-a scos pistolul, a bătut la ușă și a așteptat.
I-a văzut Fordul, așa că s-a dus în spate, cu pietrișul scrâșnind sub tălpi. Terenul s-a dezvăluit până când priveliștea a oprit-o în loc; câmpurile îndepărtate de rapiță străluceau. Două grajduri păreau goale. La umbră era lăsată o motocoasă.
A încercat ușa de la bucătărie și i s-a strâns puțin stomacul când a văzut că e deschisă.
— Șefu'! a strigat ea, uitând pentru o clipă cine era acum șeful de post, cine purta arma.
Bucătăria era demodată și curată. A luat-o pe coridor, instinctul o împingea înainte. Camera de relaxare era luminoasă, covorul era dintr-un material sintetic aspru. Un șir de vaze așezate la fereastră dădeau pe dinafară de flori sălbatice.

Trei dormitoare pentru musafiri pe care nu-și putea imagina că-i primea vreodată. Saint a auzit apa curgând la baie. A ținut arma scoasă și împinsă ușor spre podea.
Garnitura rezervorului era stricată, iar jetul de apă era constant.
Afară, la lumina soarelui, a pornit pe una dintre aleile paralele care duceau la grajduri.
Atunci l-a văzut.
Nix ținea o lopată și zâmbea.
În ușă erau baloți de paie, iar în depărtare a văzut doi cai care păsteau.
— Exact cum te-am învățat, a zis el.
N-a făcut nicio mișcare să vină spre ea și, pentru asta și alte un milion de motive, îl iubea deplin.

— Am fost să-l văd pe Richie Montrose, a zis ea.
Nix era înalt, chipeș încă, deși începea să i se vadă vârsta. A pus cu grijă lopata jos, încet și ferm, apoi s-a uitat spre cai.
— Animale deștepte. Și n-au decât un singur os mai puțin decât noi, știai?
Ea a clătinat din cap.
— Pot să vadă la 350 de grade în jur. Mai mult monocular. Percepția adâncimii e slabă. Văd doar suprafața.
— Uneori e tot ce-ți trebuie.
— Așa e, copilă. Vezi un cadavru, afli cine și cum. „De ce"-ul nu înseamnă absolut nimic la sfârșit. Cel puțin nu în ochii legii.
Saint și-a șters rapid transpirația de pe frunte, cu pistolul îndreptat tot spre el.
— Dar tot trebuie să aflu.
— Îndreaptă arma spre cineva și o să apară adevărul.
— Și iată-mă, cu arma îndreptată spre tine.
El a zâmbit scurt, ca și cum Saint ar fi crescut acolo, sub ochii lui.
— Mă tem că nu e povestea mea, Saint.
— Doamne, cât urăsc ziua asta! a zis ea și, deși avea ochii încețoșați de lacrimi, era dură și nu le lăsa să se prelingă.
— Pot măcar să-mi iau pălăria? După aia poți să pleci cu ceva din vechiul meu eu.
Saint a reușit să zâmbească.
— Sigur, șefu'.
Mai târziu, când a închis ochii, avea să-și pună sub semnul întrebării fiecare mișcare. Și

dacă, în cazul în care ar fi știut, ar fi făcut fie și un singur lucru altfel.
L-a privit cum intră în grajd și nu a reacționat până nu s-a trântit ușa și a fost blocată cu zăvorul.
Abia atunci s-a mișcat.
A luat-o la goană spre ușă.
A țipat și s-a milogit și a bătut în scândurile tăiate cu fierăstrăul până i s-a sfâșiat pielea pe mâini.
Până a simțit cum o arde în gât.
Până a auzit focul de armă.
S-a întors, și-a lipit spatele de lemn și s-a lăsat să alunece în țărână.

220

La ora 19:15, când Patch măturа podeaua în atelierul de prelucrare a metalelor, s-a întrerupt curentul.

Nu era ceva neobișnuit. Blackjack îi bombănea pe muncitori săptămânal. Directorul Riley spunea că tot sistemul avea să fie refăcut, iar locul vechiului Kohler avea să fie luat de un generator comercial.

Până atunci, luminile clipeau când vechiul cal de povară pornea, iar sistemul de ventilație se oprea. Patch a auzit strigăte îndepărtate ale oamenilor care știau că noaptea va fi insuportabilă și fiecare celulă va deveni un cuptor. Nu s-a oprit din măturat deși luminile strălucitoare s-au stins și au fost înlocuite de cele galbene de urgență, iar coridoarele lungi s-au cufundat în penumbră și totul avea un aer de icter, de magazin care avea să dea curând faliment.

Când a terminat, a dus măturа, găleata, cârpele și detergentul în debara și apoi s-a afundat în măruntaiele clădirii, oprindu-se la bibliotecă, unde Cooper tocmai își termina treaba. În ultima joi din fiecare lună, Cooper făcea inventarul și se plângea că statul nu plătește orele suplimentare, dar se și bucura de liniște.

— Trebuie să-ți predau cheia, a zis Patch. Directorul a zis să mai lucrez până la sfârșitul lunii, până pregătim pe altcineva.

— Mă ajuți cu cutiile astea înainte să pleci?

Patch a dus două cutii în depozit. Cooper l-a urmat, pentru că erau multe cărți.

Când au terminat, a plecat înapoi pe traseul întipărit în minte, de două ori la stânga și apoi la dreapta ca să intre din nou în secția principală, unde camera de zi era pustie. Și-a făcut de lucru cu banderola de pe ochi și apoi a urcat treptele metalice și s-a dus în celula lui, s-a întins pe pat și a scos o carte de sub saltea. Noul gardian l-a încuiat pentru noapte.

În bibliotecă, Cooper și-a luat pălăria din cuier, și-a pus-o pe cap, și-a așezat impermeabilul pe brat și a întins mâna să-și ia geanta de piele tocită. Înăuntru se aflau o singură carte, un măr și un exemplar din *The Examiner.* A încuiat, a luat-o spre secția B și a trecut prin două uși, una dintre încuietori blocându-se o clipă.

La birou și-a lăsat cheile în sertar și a așteptat să i se deschidă ușa.

Blackjack răsfoia secțiunea de sport și a fluierat încet, pentru sine, când a văzut că Yankees se îndreptau spre Cartea Recordurilor, apoi a mai fluierat o dată când l-a văzut pe Tiger ajungându-i din urmă pe toți albii ăia.

— Se zice că e noul Jack Nicklaus, a zis Blackjack uitându-se la poza băiatului, cu un zâmbet pe chip.

— Era și timpul, deși nu-i chiar sportul meu preferat, a răspuns Cooper, a semnat de ieșire, a dat pagina și a semnat și pentru dimineață.

— Nici al meu, deși acum ar putea fi.

Cooper a râs și a ridicat mâna spre Blackjack, care a apăsat butonul.
Dacă ar fi ridicat privirea din ziar, poate că ar fi observat. În seara aceea, Cooper mergea cu un ușor șchiopătat.

221

Apelul a venit puțin după ora 21 și a trezit-o pe Saint dintr-un somn cu întreruperi.

Își petrecuse după-amiaza și mare parte din seară acasă la Nix, discutând cu legistul, scriindu-și raportul și evitând doi vecini care stăteau tulburați în capătul aleii. Erau încă lucruri pe care nici nu știa de unde să le apuce, întrebări care rămâneau în suspensie, abordate și lăsate baltă.

S-a îndreptat când a auzit vocea lui Himes.

— Joseph Macauley a evadat din închisoare azi-dimineață.

A rămas o clipă cum era, ciufulită, s-a uitat la pereții luminați ai dormitorului, în timp ce groaza lipicioasă începea să se instaleze încet-încet.

— A încuiat un angajat de la bibliotecă într-un depozit azi-dimineață, i-a furat pălăria și cheile și a dispărut.

— Cum dracu' a dispărut?

Glasul lui Himes a rămas calm, deși era evident că mânca.

— Gardienii zic că n-a ieșit nimeni pe ușă.

Saint și-a găsit bluza.

— Gardienii? Unde dracu' sunt camerele?

— Curentul era întrerupt. Generatorul asigură doar ce e strict necesar. Încă n-au ventilație și au probleme serioase. Au avut o bătaie serioasă dimineață. Un boșorog pe care-l cheamă Tug i-a întărâtat și după aia a fost haos.

Saint și-a încheiat bluza cu o mână.

— N-are cum să fi ajuns departe. Adică... îi numără, nu?
— Da. Dar cum am zis, a izbucnit bătaia și el... au izolat închisoarea, au blocat drumurile, îi trimit pe Peterson și Lina...
— Fac tot ce pot.
— Știu.
— N-o să pățească nimic.
— Nu sunt convins că asta e prioritatea.
— Nu reprezintă o amenințare, a spus Saint.
O clipă de tăcere.
— A ucis un om.
— Nu reprezintă o amenințare.
— E nevoie să-ți trimit pe cineva? a întrebat el, ca și cum s-ar fi întrebat pe sine. Fata lui e în grija ta.
— Nu-i așa prost să se întoarcă acasă.
— Și totuși, e nevoie?
— De mine te îndoiești. Eu am fost cea care l-a împușcat, care l-a reținut pentru ceva...
— Nu mă îndoiesc de tine, Saint. Mă întreb doar cât de bine știi zona înconjurătoare. Am o hartă aici, mă gândesc că poți să apelezi patru secții și să le pui în mișcare.
Saint și-a văzut imaginea în oglindă. Știa foarte bine cine e.
— N-am plecat de așa de multă vreme, Himes. Știu cum să organizez o urmărire.
— O să te întorci pentru ultima?

Patch stătea în pădurícea de vizavi de liceul din Monta Clare.
Straturile de flori erau pline de zorele. Nu respirase aer mai dulce.
Când s-a ridicat soarele, și-a văzut imaginea reflectată în apa freatică și o clipă a fost cuprins de panică și a început să-și netezească frenetic părul, dorindu-și să se fi bărbierit.
Cineva îi spusese odată că lucrurile rele nu mai contau dacă hotărai să nu le repeți. Dar când a văzut primele grupuri de copii care își începeau ziua, a știut că a doua șansă era cel mai greu de câștigat, uneori dincolo de puteri, indiferent cât de mult îți doreai și insistai.
A stat o oră pe trunchiul stejarului căzut până a apărut și ea.
Nu era pregătit pentru cât de frumoasă devenise fata lui.
Momentul s-a întins mult peste munții St Francois, care-i cuprindeau în brațele lor minunate. Când a pornit spre ea, a simțit cum se face mai mic, până a ajuns la 14 ani, când stătea lângă mama lui.
Era cât pe ce să strige, s-o anunțe. Dar atunci a văzut mașina de poliție oprind lângă porți și s-a strecurat înapoi printre copaci.
Nu o merita.
Ea nu făcuse nimic ca să merite pe cineva ca el.

Saint a întâmpinat-o la poarta principală și s-a sprijinit de capota mașinii de poliție.
— Tatăl tău a fugit din închisoare azi-dimineață, a zis ea.
La început, Charlotte n-a reacționat.
Purta o rochie de vară și avea părul blond des împletit într-o coadă care i se încolăcea pe umăr. Chiar și atunci, când trecea câte un rătăcit, se uita la ea ca și cum ar fi fost vreun soi de animal exotic care putea fie să-și dezgolească dinții, fie să te ignore pur și simplu.
— E o posibilitate să vină aici și, dacă se întâmplă, trebuie să-mi spui. Pentru el trebuie să-mi spui. Polițiștii de pe-aici... polițiștii de oriunde l-ar împușca înainte să pună vreo întrebare.
Au plecat cu mașina prin oraș, au lăsat-o lângă calea ferată veche și au intrat pe jos în pădure. Saint a încetinit pasul lângă locul acela, pentru că amintirea era încăpățânată.
— Ți s-a întâmplat să știi ceva, dar uneori să fii în stare să te convingi singură că nu e real? a întrebat Saint.
— Moș Crăciun. Am prins-o pe bunica mâncând fursecurile când aveam șase ani. Nu m-a împiedicat să cred de-a binelea. N-am mai povestit nimănui până acum.
— Pentru că odată ce rostești cuvintele, devine real.
Saint avea privirea fixată pe apă în timp ce vorbea, căci nu voia să vadă lumea din jur.

— Ce am spus înainte... Jimmy Walters... omul care a murit când...
— Știu suficient.
— Rareori vezi tot ce înseamnă o persoană. Nu pentru multă vreme. Și de multe ori, când ajungi să vezi, e prea târziu. Jimmy era cumsecade și bun. Până n-a mai fost. Părțile bune tot lasă mult loc pentru rău...
A privit un bâtlan care stătea perfect nemișcat și și-a încetinit bătăile inimii în ritmul cicadelor. Atunci a simțit mâna lui Charlotte strecurându-se într-a ei și strângând-o.
Saint și-a stăpânit lacrimile.
— N-am vrut să fiu mama ta, când ai zis asta. Știu că nu merit să fiu mama nimănui. Voiam doar să fiu prietena ta. Pentru că niciodată... de când aveam 13 ani... n-am avut niciodată o altă prietenă a mea.
— Ai zis înainte că s-ar putea să vină aici.
Saint a încuviințat.
— N-o să vină. Cel puțin, nu pentru mine. N-am fost niciodată pe primul loc, a zis Charlotte.
— Nu e...
— Îmi aduc aminte că prima dată când l-am întâlnit i-am zis că Grace e legătura lui de la capătul curcubeului. Tâmpenii de copil prost. Dar... dar poate că nu ai parte decât de una singură, Saint.

Cazul Montrose a fost lăsat deoparte, iar Saint s-a concentrat integral asupra lui Joseph Macauley.
Și-a petrecut după-amiaza la telefon cu Himes, cu departamentul șerifului din Alwyn County și toate secțiile de poliție pe o rază de peste 300 de kilometri. N-a spus-o, dar Patch își petrecuse cea mai mare parte a vieții căutând, așa că nu avea mari îndoieli că învățase câte ceva și despre cum să se ascundă. l-a văzut chipul la știrile locale, apoi la știrile naționale de la ora 18. Jurnalele de seară au relatat despre mai mult de zece locuri unde fusese semnalată prezența lui. Presa a dat situației o savoare deosebită când a preluat articolul din *The New York Times* și a discutat despre tablourile lui, despre trecut, despre faptul că era pirat din naștere.
— E prea cunoscut, a zis Michaels, așezându-se pe colțul biroului, cu bicepșii umflați sub cămașă și nerăbdător ca și cum ar fi așteptat pistolul de start. Lumea n-are cum să nu observe banderola de pe ochi.
Directorul Riley stătea în fața închisorii și răspundea la întrebări ca un politician suferind. Lui Saint nu-i plăcea privirea lui. Umilința scotea la iveală cea mai rea parte a lui. Le-a spus locuitorilor din Alwyn County să-și încuie ușile, dar și să nu-și facă griji; o să-l găsească și o să-l aducă înapoi unde-i era locul. Reportajul a trecut la imagini cu polițiști care mergeau din ușă în ușă, la câini care trăgeau în lese prin peisajul împădurit.

Seara a trecut strada și l-a găsit pe balcon, toastând către cer în timp ce clopotele bisericii băteau de șapte ori.
A observat sticla de Laphroaig 40.
— Sărbătorești ceva, Sammy?
El i-a turnat un pahar, iar ea s-a așezat până la urmă.
Au privit cum strada principală își reduce ritmul, în timp ce un cer vinețiu domina vârfurile muntelui.
— Am auzit despre Nix. Doar ieri ce l-am văzut. A luat niște corespondență de la mine, știa adresa când l-am întrebat. Totdeauna avea grijă de toată lumea, știi tu, a zis Sammy.
Ea n-a băgat în seamă pârâitul stației; era Michaels care se ocupa de telefoane în loc să închidă. Și-a revăzut anii trecuți și l-a găsit pe Nix în fiecare dintre ei.
— Știu ce presa nu știe, a spus ea.
Sammy, bronzat, cu cravata lărgită și butonii aurii pe masă.
— Ce știi, Saint?
— Știu că aseară la ora 19, un muncitor constructor a tăiat cablul principal care alimentează închisoarea.
Sammy a băut din pahar.
— Vreau să spun că e un cablu cu armătură și gros, iar omul l-a tăiat cu un fierăstrău electric.
— Se mai întâmplă și greșeli.
— Poate. Apoi îl avem pe Cooper, care lucrează la bibliotecă. E înalt ca Patch, suplu, suficient de puternic. Dar e încuiat acolo și

nu poate să iasă sau ceva. Și îl mai avem și pe gardianul care a făcut ultima numărătoare și jură pe ce are mai sfânt că Patch era în celula lui. Adică, asta zice; altfel, e băgat și el. Îl avem și pe Blackjack, care era la poartă în noaptea aceea și l-a văzut pe Cooper plecând, dar și-a părăsit postul dimineață pentru că un veteran a pornit o bătaie la numărătoarea de dimineață.
Sammy s-a lăsat puțin pe spate și și-a aprins un trabuc.
— Îi avem pe toți oamenii ăștia. Unii dintre ei sunt curați, sigur. Facem verificări, la dracu', trebuie să fii suficient de curat ca să obții măcar postul. Dar acum sunt implicați și agenții federali. Și ei au departamente întregi care scotocesc până găsesc orice secret pe care-l au oamenii ăștia. Mă înțelegi?
Sammy și-a trecut mâna prin bucle.
— Nici poveste.
— Dacă e vorba de bani, dacă ajung pe undeva, prin apropierea ta...
— Vrei să moară acolo?
— Naiba să te ia, Sammy!
El a ridicat ambele mâini.
— N-am avut de-a face cu povestea asta.
— Aș vrea să te cred.
Sammy a privit spre oraș.
— Dar?
— Știu că îl iubești la fel de mult ca mine.

225

După 24 de ore de căutări fără succes, acoperiseră 150 de kilometri în jurul închisorii.

Lucrările la aripa nouă fuseseră oprite, majoritatea deținuților trăiau într-o stare de excitare, iar gardienii țineau capetele plecate. Poliția locală scotocea orașele învecinate, verificând hambare, silozuri și buncăre. Fermierii s-au trezit în toiul nopții și au văzut lanterne pe terenurile lor. În Arrow Port, un bărbat a fost arestat doar pentru că-și pierduse un ochi în Vietnam. Bistrourile erau pline de polițiști din afara orașului care-și beau cafeaua, deja obosiți de urmărire.

În Monta Clare, reporterii se adunau la fântâna de pe Main Street și vorbeau despre pirat. Găsiseră Casa Nebună și o fotografiaseră, încă frumoasă pentru că acum Charlotte se ocupa de ea în fiecare săptămână: zicea că e o investiție în viitorul ei. Saint știa că era puțin mai mult de-atât.

În cursul dimineții, directorul Riley era atât de furios, încât a trecut cu mâna prin vitrina de sticlă de lângă tablou. Secretara i-a adus o batistă ca să-și bandajeze tăietura, apoi a bătut în retragere, pentru că dispoziția lui ricoșa din toate suprafețele. Riley i-a convocat pe gardieni și a urlat la ei, cu obrajii stacojii și scuipând salivă care le ateriza pe fețe. L-a dat afară pe gardianul nou și toată echipa de constructori, deși întârzierile aveau să fie costisitoare.

— De cine dracu' era apropiat? Trebuie să știe cineva ceva, s-a răstit Riley.
După jumătate de oră, Tug a fost luat din curte și adus în fața directorului.
— Tu ești cel care a pornit scandalul, a zis Riley.
— Nu merge ventilația... nici pentru vite nu-i potrivit locu' ăsta.
— Din cauza ta nu s-a făcut numărătoarea de dimineață.
Riley a lovit cu mâna în birou între ei și a proferat tot felul de amenințări. Tug și-a netezit mustața, s-a așezat picior peste picior și s-a uitat la tablou, apoi la lambriurile elegante și covorul persan.
— Am auzit odată că nimic nu-i mai periculos decât un om care nu mai are nimic de pierdut.
— Ce dracu' vrei să spui? s-a repezit Riley privind la Blackjack, care a ridicat din umeri.
— Vreau să spun... că nici nu poate să existe ceva mai frustrant decât un om care nu mai are nimic de câștigat.
Riley s-a plimbat de colo-colo, cântărind în câte feluri îi poate face bătrânului viața mai grea și cât de probabil ar fi să funcționeze.
— Ce vrei?
După o oră, a fost adus un frizer din orașul Hartville. A lucrat chiar în biroul directorului, părul lui Tug căzând pe covorul plușat. Creasta se ridica, la tâmple și pe ceafă, părul era tuns scurt. Frizerul a ridicat o oglindă, iar Tug a zâmbit când și-a văzut reflecția.

— Se mai poartă așa?
Blackjack și-a plecat capul ca să-și ascundă zâmbetul și și-a mușcat buza de jos când Tug a solicitat și un bărbierit și puțin unt de shea ca să-i calmeze pielea.
— Aș vrea și niște ulei de sâmburi de caisă pentru mustață. Mai folosiți așa ceva?
Frizerul s-a uitat la Blackjack, care s-a uitat la Riley, care a ieșit din încăpere. Tug a ridicat mâna; obținuse mai mult decât sperase.
Când frizerul a fost trimis de-acolo, biroul a fost aspirat, iar directorul s-a întors, Tug s-a rezemat de spătarul scaunului.
— Vreau asigurări că o să-l aduci înapoi în siguranță. E cel mai de bun-simț om pe care l-am cunoscut.
Riley a încuviințat.
— Are o fată în Dakota de Nord. Bismarck. Nimic nu-i mai puternic decât dorința inimii.
Riley i-a ordonat lui Blackjack să-l ducă pe Tug direct la izolare.
Au ieșit împreună în tăcere la lumina soarelui.
La ușă, Blackjack i-a dat lui Tug o carte groasă despre producția de săpun.
— Cooper zice că a venit asta pentru tine.
În celula mică și umedă, Tug a inspirat mirosul bogat de ulei de santal, s-a întins pe saltea și a deschis cartea.
Înăuntru era un *Playboy* din iunie 1965.
L-a răsfoit până la pictorialul de 12 pagini și i-a zâmbit Ursulei Andress.
Apoi a închis ochii și a zâmbit din nou, de data asta gândindu-se la Riley și copoii lui

mergând 1 600 de kilometri în direcția greșită.

La 150 de kilometri spre sud, Patch stătea pe promontoriu și urmărea șerpuirea fluviului Mississippi până la brațul mort. Era tuns scurt și proaspăt bărbierit. Lângă el se afla o geantă albastră de piele cu haine, bani și aproape tot ce i-ar fi trebuit. O găsise în portbagajul mașinii lui Cooper, înainte s-o abandoneze la câțiva kilometri, într-un loc pustiu.
Furta o șapcă de baseball care-i umbrea fața și, deși îl deranja, își lăsase banderola în buzunar și-și pusese ochelari de soare.
S-a plimbat pe lângă apă până când apusul a transformat apa feroasă din ceva îndrăzneț în ceva abstract, iar pământul și cerul s-au întâlnit o clipă pe care și-ar fi dorit s-o poată picta.
A găsit un desiș și s-a întins lângă el, în fața rogozului, cu geanta pe post de pernă, și a așteptat căderea nopții. A doua zi, punctele de control aveau să se mute și el putea să treacă în Tennessee. A doua zi avea să fie mai aproape de ea.

Saint a condus trei sferturi de oră până la un complex de apartamente atât de lipsite de suflet, că i-a adus aminte de primele ei zile ca agent.
În condițiile urmăririi lui Eli Aaron, Himes o reinstalase temporar în funcție, îi dăduse acces la resursele FBI și-i spusese să folosească orice are nevoie. Ea n-avea nevoie de prea multe.
Cooper stătea singur, iar casa era lipsită de viață. Hainele erau atârnate pe un suport simplu. O canapea în fața singurei ferestre care dădea spre parcare, cu jaluzelele trase, dar lumina pătrundea printre ele și cădea pe un bărbat care o privea fără niciun interes.
— Ai avut o perioadă grea, a zis Saint.
Era înalt și suplu, iar chipul lui avea genul de simetrie care trebuie să-i fi dat încredere în sine când și-a reluat declarația. Saint a verificat-o cu originalul și a descoperit că nu s-a abătut de la prima variantă.
— N-am nimic despre tine, niciun fel de istoric. Nimic, a spus ea.
Administrația închisorii era copleșită, iar telefonul directorului Riley atât de ocupat, încât secretara îl scosese din priză.
Cooper i-a povestit o viață așezată, în care lucrase zece ani în biblioteci publice înainte să ocupe postul de la Hannington. N-avea soție, nici copii și n-a pomenit nimic despre anii anteriori.
— O să mai fie și alte întrebări. Ar trebui să-ți găsești un avocat, a spus ea când s-a ridicat să

plece.
S-a ridicat și el politicos în timp ce Saint se îndrepta spre ușă.
Abia când s-a întors a văzut-o.
O singură fotografie lângă pat.
S-a dus spre ea, uluită de cât de familiară era fata cu părul negru. A luat mica ramă aurie, singurul semn de viață din apartament.
Ca o amintire uitată.
Sau un memento.
A cercetat-o cu atenție, dar poza era atât de ștearsă, încât era greu să distingă detaliile, însă buzele pline și ochii verzi îi erau foarte familiare.
S-a uitat din nou la Cooper, apoi a pornit spre ușă.
— Ne mai vedem, domnule Cooper.
— De fapt, Cooper e numele meu de botez.
Saint s-a întors.
De data asta, el a privit-o în ochi și a zâmbit.
— Numele de familie e Strike. Mă cheamă Cooper Strike.

Dubele canalelor de știri plecaseră. Bistroul lui Lacey se golise și nu mai rămăseseră decât localnicii, iar la o porție de clătite cu smântână, cârnăciori și cafea, Saint asculta cum discuțiile se întorc în sfârșit la Nix.
Ritmul avea să încetinească suficient ca să-l poată jeli pe bărbatul care menținuse ordinea în oraș aproape 30 de ani. Doi bătrâni au ridicat cești le de cafea.
Charlotte a ciugulit din friganele, apoi au plecat împreună spre liceu.
— În seara asta îl execută pe bărbatul care l-a răpit pe Patch, a spus Charlotte.
— Da. Vrei să stăm de vorbă?
— O să doară?
— Nu.
Charlotte a privit-o cu gura strânsă.
— Ar trebui. Cum de scapă așa ușor?
— Pun pariu că lui Marty Tooms nu i-a fost prea ușor în ultimii ani.
La sediul poliției a primit un apel de la Himes, care i-a spus că Patch se îndreaptă probabil spre Dakota de Nord, unde directorul Riley zicea că are o fată. Saint și-a dat ochii peste cap, apoi i-a povestit despre Cooper Strike.
— Joseph Macauley i-a adus sora acasă, a zis Himes. l-a dat viața înapoi.
Saint a închis la timp ca să-l vadă pe Jasper ieșind din sediul biroului de avocatură și traversând strada. S-a așezat în fața ei și și-a scuturat scamele de pe rever.
— Nix ți-a lăsat ție casa.

— Poftim?
Jasper a scos o batistă cu monogramă din buzunar și și-a șters transpirația de pe frunte.
— A trecut să lase testamentul în dimineața de dinainte... dinainte să se întâmple.
— De ce? a întrebat ea, dar el nu putea să-i răspundă.
Avocatul i-a pus pe birou un teanc de hârtii și un rând de chei.
— O să dureze ceva, dar să le ai în caz că vrei să ții locul în ordine. Știu că avea cai.
— Ce dracu' să fac eu cu un cal?
Jasper și-a cercetat reflecția în geamul dulapului din spatele ei; părul grizonant îi dădea un aer distins, deși era un vânător de ambulanțe.
— Nu cred că avea pe altcineva.
Saint s-a dus singură acasă, unde s-a întâlnit în curte cu o legistă pe nume Stevie Harris, a cărei camionetă era dincolo de alee. Aproape uitase de oasele pe care le găsiseră în curte.
Au mers împreună până în luminiș, unde lucrările fuseseră amânate pentru câteva zile.
— Construiești ceva? a întrebat Stevie.
— Un studio.
Stevie era acolo de o oră și săpase puțin, dar se oprise când imaginea devenise suficient de clară. Nu-și adusese echipa; era un caz de importanță redusă.
— Oasele... canine, a zis ea.
Avea părul lung, dar era strâns, iar ochii erau negri și obosiți.
— E aici de multă vreme.

Saint i-a mulțumit și a condus-o până la dubă, când Stevie a scos ceva dintr-o punguță transparentă și i l-a întins.
— Am găsit asta lângă ele. Poți s-o arunci.
Saint s-a uitat și a văzut un medalion auriu simplu, plin de pământ, cu câteva fâșii de piele strânse în jurul lui. A auzit telefonul sunând în casă și a ajuns la timp să răspundă.

Himes vorbea cu gura plină.
— L-am ridicat pe muncitorul care a tăiatul curentul, dar n-am ajuns nicăieri. E un veteran și vorbește de parcă e o greșeală autentică, ușor de făcut.
— Numele?
— Owen Williams.
Saint s-a ciupit de puntea nasului.
— Stai să ghicesc, are o fată pe care-o cheamă Lucy?
A auzit foșnetul hârtiilor, dar n-avea nevoie să aștepte răspunsul.
A mai primit un apel, de data asta de la Complexul corecțional James Connor și i-a mulțumit directorului Thompson că a sunat-o înapoi.
Au vorbit puțin despre nimicuri, iar Thompson nu și-a putut ascunde veselia din glas când a întrebat de directorul Riley.
— Voiam doar să știu dacă Joseph Macauley a fost apropiat de cineva cât a fost încarcerat la dumneavoastră. Știu că a trecut multă vreme, dar...
Glasul lui Thompson era bogat și calm.
— Doar un gardian. A avut grijă de băiat. Altceva nu-mi aduc aminte. Crezi că a făcut o legătură care a dus aici?
— Nu, verific detaliile, atâta tot. Cum îl chema pe gardian?
— Darnell Richardson.
Saint și-a scotocit memoria și n-a găsit nimic, așa că i-a mulțumit și a băgat informația la dosar, apoi a urcat în pod, unde era atât de

cald încât a început să transpire și avea brațele umede când a găsit cutia. A suflat praful de pe ea, a dus-o pe umăr pe scara abruptă și, pentru prima dată după cel puțin 12 ani, a deschis dosarul răpirii lui Macauley.
S-a gândit că poate îi sare ceva în ochi și-i spune încotro se îndreaptă el, unde a fost. A ascultat caseta la boxa mare, aproape zâmbind când i-a auzit vocea.
Cu Grace și tot ce-și aducea el aminte în fundal, a răsfoit paginile primului ei caz, notițele prinse pe panoul din birou, și-a amintit fiecare fotografie și transcriere de interogatoriu.
Rapoarte despre compoziția solului la ferma Tooms. Amprente și analize de materiale. Charlotte era la bunica ei și a putut lucra până după-amiaza târziu, întrerupându-se doar ca să se așeze pe terasă când i se bloca mintea. Și-a găsit harta veche: locuri unde el jefuise bănci, unde se întâlnise cu familiile, unde pictase scene pe care i le descrisese cândva Grace.
Abia se înserase când a ajuns la Tooms. S-a așezat pe scaunul vechi de piele, a inspirat mirosul de fum de trabuc și, pentru o clipă năucitoare, nu i-a venit să creadă că n-o să mai poată vorbi niciodată cu bunica ei.
— *Am trecut deja prin asta. Căutam câinele.*
Glasul lui Marty Tooms s-a revărsat în toată încăperea. Saint a închis ochii și l-a văzut limpede. Până îl arestaseră nu ezitase, nu se abătuse de la versiunea lui de adevăr.

— Nu știu ce rasă era, poate era o corcitură, că avea picioarele prea lungi și urechile ajungeau aproape până la ochi. I-am cumpărat o zgardă, în caz că... Știu că uneori îi mai iau. I-am zis Scout. I-am cumpărat și medalion. Îmi făceam griji că o să ajungă în vreun adăpost. Și cum îi omoară ca și cum... niciun drept.

— Deci crezi în dreptul la viață? a întrebat Nix.

Saint s-a încruntat când a auzit întrebarea.

Tooms a tăcut multă vreme.

— Nu crezi în oamenii care joacă roluri de Dumnezeu? a adăugat Nix, cu calm în glas.

— Sunt doctor. E meseria mea să joc rolul de Dumnezeu. Îmi petrec timpul încercând să devin mai bun.

— Să salvezi vieți, nu să le iei.

— Se spune că e omenesc, dar nu pot să nu mă gândesc că e crimă deghizată.

Povestea lui, motivul pentru care era în pădure în dimineața aceea părea nerealistă.

Din nou Nix, cu glas neiertător, ca și cum ar fi ascultat o fantomă.

— Deci apărea doar când și când. Și îi dădeai de mâncare? Și apoi n-a mai apărut, așa că l-ai căutat, deși nu era al tău. O corcitură vagaboandă.

— Nu-ți plac câinii.

— Mi-au plăcut. Cândva.

S-a auzit cineva tușind.

— Nu știu ce să zic. Apărea pe terenul meu, uneori venea dinspre pădurea din spate. Era prea slab. Voiam... cred că am în sânge dorința de a ajuta.

A dat sonorul atât de tare încât în tăcere se auzeau pârâituri. Apoi a dat înapoi, a ascultat din nou și a întins mâna după harta orașului. A observat limitele terenului când povestea el despre câinele care apărea dinspre pădure.
A tras o linie și a ajuns la terenul bunicii ei, unde tufărișul era prea încâlcit să treci.
Prea încâlcit să treacă un om.
S-a ridicat și a luat medalionul auriu din coșul de gunoi. A dat drumul la apă fierbinte și a curățat mizeria, apoi l-a frecat cu o perie de sârmă, scoțându-l cu blândețe la lumină.
S-a uitat la literele șterse care acum ieșeau în evidență, apoi a trecut cu degetul peste curbele gravate.
SCOUT

O zi în Union City, sub soarele arzător.
Pornise la drum când se crăpase de ziuă și se oprise doar ca să se uite la lac, care era mai mult un braț mort. Ramurile ude ale sălciilor care atingeau apa, rădăcinile scufundate sub crestele de alge. A văzut bușteni, praguri de nisip mișcătoare și chiparoși în depărtare. S-a asigurat că inspiră totul. A mers cu trei autobuze, cu capul plecat, dar nimeni nu l-a observat și nici nu i-a păsat prea tare cuiva. Când treceau pe lângă mașini de poliție, respira regulat, prea obosit să-și facă griji, prea aproape ca să se întoarcă.
Pe străzile din orașe își ținea șapca lăsată pe ochi, dar umbla cu nonșalanță, uitându-se în vitrine, apoi s-a așezat într-un separeu din colțul unei cafenele și a băut pe îndelete o cafea. S-a oprit la umbra primului monument al soldatului confederat necunoscut și o clipă s-a gândit la taică-su. O luase pe un traseu ciudat, urcându-se în autobuzul care pleca primul. Iar primul pleca din Union City la 8:30 a doua zi dimineață. Avea să se ducă înapoi spre Evansville, unde avea să stea mai puțin de cinci ore, așteptând 1167, cu care avea să meargă toată noaptea și să treacă granița statului.
La 4 dimineața, când cântau primele păsări-cardinal, avea să pună piciorul în Alabama.

231

În seara aceea, Saint stătea la biroul ei cu dosarul Macauley.

Patch îi deviase gândirea, procesele. Urmarea cazurilor Richie Montrose și Nix însemna mai multă muncă decât avusese de când preluase postul.

Michaels vorbea la telefon în spate: prietena lui îl bătea la cap din cauza programului. Saint îi spusese să se ducă acasă, dar el rămăsese ca și cum ar fi știut că o să fie nevoie de el.

A revizuit ce știa și ce avea nevoie să afle.

Nix își luase arma și mersese cu mașina 50 de minute până la Darby Falls, unde intrase în casa lui Richie Montrose și trăsese un singur foc de armă în pieptul victimei. Știa că Tooms s-ar putea să fi spus adevărul în legătură cu câinele, dar și că asta nu însemna nimic. Că poate căuta câinele când a apărut o ocazie, în persoana lui Misty. Cu atâtea variabile, nimic n-avea mai multă noimă decât cea mai seacă informație confirmată. Sângele lui Callie Montrose fusese găsit la ferma lui Marty Tooms.

Era cât pe ce să iasă când a sunat telefonul. Se aștepta să audă vocea lui Himes, dar era Lucy Alston de la laborator.

— Am niște amprente pentru tine, a anunțat-o Lucy.

— Scrisoarea, a zis Saint și gândul i-a fugit la Richie Montrose și plicul găsit lângă el.

Vedea-te-aș în iad.

— Am găsit o corespondență cu Nix.

— Bine.
Saint a închis ochii și și-a masat tâmplele, simțind cum se apropie o durere de cap.
— Nimic altceva.
— De fapt, mai sunt și altele. Destul de clare, prelevate de pe hârtie.
Saint a strâns receptorul în mână.
— Corespondență cu Martin Tooms. Și Joseph Macauley.

Saint a folosit cheia ca să intre în casa lui Nix.
Abia trecuse o zi și simțea golul ca pe o durere cuibărită adânc în piept. O strălucire de la lumina de pe palier, abajurul portocaliu, făcând totul puțin sumbru, puțin mai blând. A trecut repede dintr-o cameră în alta, dar n-a găsit mare lucru. Niciun semn de viață în afara meseriei, niciun indiciu despre profunzimea omului pe care-l respectase toată viața.
Facturi pentru utilități și asigurări pentru mașină. Detaliile unui cont bancar în care se aflau puțin peste 20 000 de dolari. În dulăpiorul din baie a găsit Advil, apă de colonie, spumă de ras și pastă de dinți. Nu era nimic ascuns în fundul dulapului, în spatele cămășilor, al pantalonilor bleumarin și al fostei lui uniforme.
S-a oprit la fereastra din dormitor și s-a uitat la teren și la adâncitura dintre dealuri, ca și cum norii ar fi fost prea grei acolo. Și apoi și-a adus aminte ultimele lui momente. Cum se apropiase de el și nu văzuse teamă, ci doar acceptarea unui sfârșit pe care-l așteptase. S-a gândit la chipul lui, cum a apărut în pantaloni și cămașă, deși venea din grajd.
Și atunci i-a căzut privirea pe grajd.
Erau prea multe stele afară în timp ce mergea pe alee, ghidată de lanternă când a ajuns lângă grajd. Caii fuseseră deja luați de un vecin care avea suficient teren pentru ei.

A tras aer în piept când a deschis ușa grea, iar înăuntru locul fusese curățat și fânul înroșit fusese strâns.
A tras de un șnur ca să aibă lumină de la un bec fără abajur, n-a văzut nimic și a oftat, apoi a ridicat privirea.
Scara era solidă, iar ea și-a pus piciorul cu prudență când a deschis chepengul către un spațiu mansardat placat și izolat cu grijă. S-a ridicat prin chepeng și a văzut cutii puse una peste atta în stive înalte, iar în mijloc un balansoar.
A dat jos cu atenție o cutie, s-a așezat pe balansoar și a început să deschidă albumele.
Sute de poze.
Nix de-a lungul anilor.
Le-a parcurs în sens invers, de la cele mai recente la perioada când era doar un începător, pe atunci cu mustața mult mai subțire.
Și apoi înainte de asta.
S-a rezemat de spătar uluită.
Pentru că albumul vorbea despre începutul unei povești care durase o viață. A scos un altul, făcut lângă râul Meramec, unde zâmbetele erau pure și frumoase. A văzut Zile ale Recunoștinței și ierni înzăpezite, veri plăcute și drumeții pe munte. Deși majoritatea fotografiilor erau făcute pe aceleași hectare de teren. Un refugiu a cărui importanță se străduise s-o înțeleagă.
Nix îi spusese odată că să iubești și să fii iubit e mai mult decât te poți aștepta vreodată,

mai mult decât suficient pentru 1 000 de vieți obișnuite.
Și apoi a văzut, pe raft, așezată la întâmplare, ca și cum avea să fie descoperită din greșeală într-un viitor îndepărtat, o scrisoare.
Iar pe plic, numele ei.

233
L-a trezit pe adjunctul de șef de post Michaels și i-a spus să-și țină gura și să asculte. Apoi i-a cerut să ia legătura cu biroul judecătorului districtual Mark Cully. Să sune la biroul procurorului general John Lester.
Curtea Supremă din Missouri. Să trezească tot statul.
Marty Tooms era nevinovat.
— Pot să fac toate astea, a zis el. Dar peste o oră și ceva Marty Tooms o să fie executat.
Saint a alergat la mașina de poliție și a aprins girofarul când se îndrepta spre autostradă. A sunat la închisoare de la volan, dar liniile telefonice erau deranjate. Doar judecătorul Cully avea telefon direct. Cauciucurile au scârțâit când a trecut pe lângă un șir de camioane, cu o mână pe volan și cu cealaltă pe telefonul care suna la Life Project. A sunat atât de mult, încât a închis când a sunat Michaels.
— Tooms n-are avocat. Nu e nimeni care să dea telefoane.
— L-ai prins pe Cully?
— Deranjat. Protestatari.
— În mă-sa, Michaels! Te duci la Cully, îl tragi de moaca aia grasă și-l faci să asculte.
— Da, șefa.
Știa că Michaels o să se ducă; el nu trăia decât pentru ordinele directe.
A străbătut kilometri de beznă, luminile albastre căzând peste o turmă de căprioare, ai căror ochi negri reflectau razele lunii. Chiar atunci, Saint a văzut bordul clipind.

Indicatorul de benzină roșu. A țipat toate înjurăturile pe care le știa, în timp ce lovea cu mâna în bord. A ținut piciorul pe accelerație până când motorul a murit și ea aproape că a urlat.
Pe un tronson de autostradă rece și-a înfipt picioarele în mijlocul drumului și a făcut semn unui Jeep vechi, l-a dat jos pe șofer și i-a îndreptat pistolul spre cap când a dat să opună rezistență. A întors mașina și l-a lăsat pe șofer în praf. A deschis geamurile ca să lase să intre căldura nopții și s-a blestemat că și-a lăsat telefonul în mașina de poliție. N-avea stație, n-avea timp să se oprească la o cabină telefonică, n-avea de unde să știe dacă mesajele lor au avut vreun rezultat.
A dat drumul la radio și a găsit un post de știri care discuta despre pedeapsa capitală, așa cum se întâmpla de fiecare dată. Camioneta grea s-a cutremurat când a trecut de 160 de kilometri pe oră, apoi a aprins luminile de avertizare și a zvâcnit pe partea greșită a șoselei, depășind un bătrân care a ridicat pumnul de la geamul unui Dodge.
Când a văzut indicatorul, curba și luminile a simțit adrenalina năvălind cu și mai multă putere. Fuseseră aduși gardieni de la penitenciarul de categoria B din Fordham, iar aceștia ridicaseră o baricadă în capătul drumului. A trecut în viteză pe lângă semnele de „Drum închis“ și a intrat pe drumul de pământ cu peste 100 kilometri pe oră, fiecare dâmb aruncând-o în sus de pe scaun, deși ținea strâns volanul în mâini. La 800 de

metri de luminile închisorii, a dat peste o barieră mobilă, cu picioarele înfipte în pământ; camionul galben legat de ea era gol.
A sărit din Jeep și a luat-o la fugă, intrând cu adidașii în țărână, până a ajuns în sfârșit la haosul din față. Reporterii de știri își îndreptau obiectivele spre pancartele masive înfipte în pământ care proclamau „Viața omenească deasupra răzbunării umane", „Crima premeditată promovează o societate violentă". A trecut în viteză pe lângă grupuri care stăteau pașnice pe jos, cu mâinile unite în rugăciunea condusă de un pastor; lângă el era un bărbat cu o cruce de lemn albă subțire. Lumânările ardeau, iar polițiștii menținеau ordinea în cea mai violentă noapte.
Saint și-a făcut loc până la cordon, a țipat la gardieni să-i facă loc, iar ei au împins-o înapoi fără să ia în seamă insigna, mai mult decât pregătiți pentru probleme. Și-a strigat numele și funcția, a întrebat de Blackjack și directorul Riley. A fost ignorată.
A simțit cum creștea panica în timp ce strigătele se întețeau. Și-a făcut loc împingând spre centrul mulțimii. Abia când a auzit primele note, iar cei adunați cântau prezența lui cu fiecare oră care trecea, și-a șters lacrimile, s-a uitat la ceas și a văzut că minutarul măsura ultima oră a zilei.
Nu mă tem de niciun dușman.
S-a gândit la Nix și la Tooms, la Patch și la Misty, și la convergența aleatorie dintre nevinovăție și vinovăție. S-a gândit la 20 de ani întinși ca o cărare șerpuită. Bunica ei,

undeva sus, așteptând să mai primească pe cineva în regatul pierdut.
— Fir-ar să fie! a strigat ea. Unde ești? De ce e totul pe umerii noștri?
Saint și-a spus rugăciunea tăcută.
Și-a scos pistolul.
L-a îndreptat spre cer și a sfâșiat văzduhul cu focurile de armă.

Stăteau împreună.
Tooms nu avea cătușe. Nu mai era nicio urmă a orelor de dinainte, de cât de aproape fusese să-și piardă viața. Ea se minuna de ce poate să îndure un om.
— Cum a fost ultima masă? a întrebat ea.
El a râs, iar încordarea a început să-l părăsească.
— Brânză la grătar. Nu-i mâncare mai bună pe lumea asta.
Ea i-a sesizat inflexiunea și a zâmbit.
Cerul nopții se vedea prin ferestruica îngustă când s-a așezat, în cele din urmă, și a vorbit.
— Încă îmi aduc aminte mirosul din dimineața aia. Vara... se simte într-un fel anume în Monta Clare, da. Înainte să se trezească dogoarea de peste zi. Nix a avut un câine în copilărie. Cred că dacă-ți plac câinii înțelegi, înțelegi cum devin membri ai familiei. Fața lui când a apărut potaia aia...
Ea l-a lăsat să vorbească; consumul din ziua precedentă i se vedea arzând în ochi, îl simțea pe piele și în oase.
— Îl căutam doar pe Scout.
Saint a zâmbit.
— L-am găsit. A intrat peste stupul din curtea noastră. Albinele omoară ca să-și apere regina, chiar dacă asta înseamnă să-și dea și ele viața.
Blackjack a bătut la ușă și a pus două cafele pe masă, dar nu înainte ca Saint să-i observe ecusonul.
Darnell Richardson.

L-a privit o clipă, a văzut zâmbetul și bunătatea din ochii uriașului. A oftat când a ieșit el, fără să mai știe pe ce față căzuse moneda.
Tooms a inspirat aburul.
— Știu ce ai făcut pentru fetele alea, a spus Saint.
El n-a vorbit și a rămas nemișcat, credincios unui jurământ pe care era dispus să-l apere și cu prețul vieții.
Ea a zâmbit din nou, dar era un zâmbet trist.
— Le-ai dat o șansă când nu le mai dădea nimeni. Poate că ai salvat vieți.
— Dar nu pe toate.
S-a gândit la el, cum mergea pe la licee și stătea afară, pentru cazul că fetele l-ar fi căutat. Doar fiind acolo, ca să știe că nu erau singure. S-a gândit la fete, unele nu mai mari decât fusese și ea la vremea aceea, venind la fermă ca să fie conduse în camera unde el lua o viață ca să salveze alta. Nu erau puse întrebări. Nu erau rostite acuzații. Fete din orașe bisericoase, din familii neiertătoare. Bogate. Sărace. El le dădea viața înapoi. Apoi a aflat cineva.
— Povestește-mi despre Eli Aaron, a zis ea.
— Eli Aaron era un om rău. Am știut din ziua când a venit la școală ca să le facă poze copiilor. L-am auzit, cu Misty Meyer, cu celelalte fete. Așa că m-am dus acasă la el să-i spun, să-l avertizez că-l urmărește cineva.
— Și el...
— M-a anunțat că mă urmărește pe mine cineva.

— De-asta am găsit fire de păr de-ale tale acasă la Aaron.
Tooms a încuviințat, iar ea a simțit un fior.
— Așa le alegea. Făcea lucrarea Domnului. Le alegea pe păcătoasele care se pocăiau. Fetele însărcinate care veneau la tine pentru avorturi.
El n-a spus nimic.
— Puteai să le avertizezi, a continuat Saint.
— Am crezut că doar le lua bani și le promitea că le face fotomodele. Când mi-a spus că știe cu ce mă ocup, mi-am făcut griji pentru ele. Că le-ar putea spune părinților sau așa ceva. Și am încercat să le spun, dar eu nici măcar nu le ceream numele. Era mai sigur pentru ele.
Saint a închis ochii.
— Deci ai început să stai pe lângă școli. Să încerci să le avertizezi să fie atente.
— Ar fi trebuit să fac mai mult ca să le protejez.
Ea și-a pus palma peste mâna lui.
— Ai făcut destul. Ai făcut totul.
Nu era mândrie, nu era sentimentul că făcuse ceva bun. El nu făcea decât să enunțe un fapt, pentru că era adevărat.
— Mi-ai spus că ai omorât-o pe Grace, a zis ea.
Tooms s-a îndreptat puțin.
— Am tratat-o pe mama lui Joseph mai mult de zece ani. Am văzut cum i se înrăutățea starea. Era de datoria mea să anunț asistența socială.
— Dar n-ai făcut-o.

El a clătinat din cap.
— L-am abandonat cu totul pe băiat.
— Ai mințit când ai zis că ai ucis-o.
Tooms a încuviințat.
— Pierduse prea mult din viața lui. Și știam că o să-și petreacă tot restul vieții căutând. Nix mi-a spus că fata nu era reală. Că Joseph o invocase.
— Mi-ai scris... ai vrut să-mi spui fiindcă știai că Nix n-ar fi de acord.
— I-am oferit lui Joseph o cale de ieșire. Oricum eram condamnat la moarte. Jalea e o parte a vieții. Necunoscutul e cel care ne distruge.
Saint s-a gândit la Patch.
— Când l-am văzut pe Joseph aici, am plâns toată noaptea, pentru că am știut că am eșuat. Am știut că făcusem alegerea greșită. Când l-am auzit vorbind, oferind compasiune și speranță când nici el nu le avea. Nu meritam să-l privesc în ochi. Și după aia a evadat. Iar în orele alea, când stăteam cu capelanul și așteptam să mă execute, mi-am folosit ultima rugăciune ca să cer să nu se întoarcă niciodată.

Saint a tras adânc aer în piept, pentru că știa ce urmează. Dar nu era sub nicio formă pregătită.
— Povestește-mi despre Callie Montrose.
Atunci Marty Tooms a plâns. Nu s-a oprit să-și tragă sufletul, să explice. A plâns într-un fel la care era greu să fii martor, destrămarea unei povești pe care o ținuse în el prea mult și prea adânc.
Când s-a calmat, a băut din cafea.
— Hemoragia. Întotdeauna exista riscul, dar era doar... Pur și simplu n-am putut să opresc sângerarea.
Saint nu-și dăduse seama că plângea și ea.
— N-am știut că o să vină cu tine și că o să-mi citească pe față, pentru că n-am putut niciodată să-l mint...
Tooms a început din nou să plângă, un sunet sfâșietor.
— Cine? a întrebat Saint, dar știa deja.
S-a gândit la fotografii. Știa ce e dragostea, cum e țesută în cele mai mici mișcări, în gesturi de bunătate abia perceptibile. Și știa că e responsabilă pentru cele mai mari și cele mai întunecate fapte, sacrificii și cea mai crudă durere.
Iar când Tooms i-a rostit numele, a auzit-o în glasul lui.
— Nix.
— În prima seară când am venit la tine acasă... a început ea.
— Era seara în care a murit Callie. Tu l-ai adus pe Nix la mine, iar el a văzut ce

făcusem. l-am spus să raporteze, dar n-a vrut.
— Și a făcut să dispară totul.
Tooms a încuviințat, ca și cum n-ar mai fi avut energie să vorbească.
— L-ai cunoscut în școală, a spus ea și pentru o clipă și-a regăsit zâmbetul.
— L-am iubit de când am vorbit prima dată. Sigur, era altfel pe-atunci, cu biserica și toate cele. Erai judecat.
— Poate că nu-i prea diferit nici acum.
— Nu ne-am ascuns niciodată. Doar că nici nu ne-am făcut reclamă. Aveam locul nostru la fermă și ne izolam de lume și...
— Trăiați.
El a zâmbit.
— Iubeam.
Saint a stat o clipă pe gânduri.
— N-a știut ce făceai? Că le ajutai pe fetele astea însărcinate?
— Nu i-aș fi spus niciodată. L-aș fi pus într-o poziție imposibilă. Vedeam doar ce se petrece. La dracu', ce se petrece încă!
Ea l-a luat de mână și a fost un moment care l-a uluit. Poate pentru că nu simțise de atâta vreme căldura omenească sau pentru că nu simțea că o merită. Însă când l-a privit, Saint n-a văzut decât o inimă mare.
— Nix nu voia să-i spui adevărul?
— Ah, ba da. Venea în vizită în fiecare săptămână. A amenințat, a vociferat și aproape că a cedat de peste o mie de ori. Mi-a spus să-i zic judecătorului că le ajutam pe fete. Că de-asta era sânge acolo.
— Dar tu n-ai vrut să te salvezi.

Tooms și-a șters lacrimile.
— N-aș fi trădat-o pe Callie. Merita protecția mea și în moarte, așa cum o meritase și în viață. Nu l-aș fi trădat pe Nix. Și îmi dau seama cum sună.
— Nobil, doctore Tooms. Sună cât se poate de nobil.
— Callie era însărcinată, știi deja. Însă când era întinsă acolo, când a început să sângereze, când a început să se stingă, mi-a spus cine era tatăl.
Saint a tras aer în piept și s-a gândit la Nix și la Richie Montrose. S-a gândit la Patch și la Eli Aaron. S-a gândit la cei mai buni și la cei mai răi oameni și cum intrau atât de des în coliziune.
— N-am putut să spun nimănui fără s-o trădez pe Callie.
— Și Nix cum a...
— Bănuise întotdeauna că era ceva în neregulă. Callie îl vizitase cu puțin înainte să dispară. Luase patru autobuze ca să găsească un polițist care să nu aibă legătură cu tatăl ei.
— Și Nix a trimis-o înapoi.
— Fata o luase puțin razna, așa că s-a gândit că e cel mai bine să se ocupe taică-su.
— Tatăl care o viola, a spus Saint sec.
— I-am scris lui Richie. Trebuia să știe că e cineva care știe. Că n-o să-și ducă zilele în liniște. I-am scris lui Richie și i-am dat scrisoarea lui Patch. M-am gândit că o să i-o dea lui Sammy s-o pună la poștă.
— Ce scria? a întrebat Saint, deși știa.

— Ceva ce trebuia spus. Ceva ce nu puteam să trimit de aici, pentru ar fi fost considerat o amenințare când îmi verificau corespondența.
Tooms a tras aer în piept și s-a calmat puțin.
— Callie Montrose... unde e acum?
— N-am întrebat niciodată. I-am spus doar lui Nix că merită să-și găsească odihna într-un loc frumos. Undeva unde n-o să mai fie tulburată vreodată.
Saint a oftat prelung, până i-au căzut umerii. L-a ținut multă vreme în brațe, iar când s-a întors să plece, s-a minunat de prețul încrederii și de prețul pe care-l plăteai ca s-o oferi și s-o trădezi.

236

A trecut de plantații cu arhitectură neoelenă și ferme care abia își duceau zilele, ținându-și fața aproape de geam și privind confluența luminată de lună în timp ce orașul adormit se ridica de parcă ar fi fost un gând întârziat prosper. Cumberland Plateau, pierdut în depărtare printre creste împădurite, peste un ținut care avea o istorie atât de plină de fracturi.

A dat un telefon dintr-o cabină.

— Îmi pare rău, a spus el când i-a auzit vocea.

— N-ar trebui să suni, a răspuns Charlotte, aproape în șoaptă, pentru că știa că Saint era la secție. De ce ai fugit?

— Cred că am găsit-o.

— E reală, a șoptit ea.

— Un orășel care se cheamă Grace Falls. E exact ca tabloul, Charlotte.

— Sunt polițiști care te caută. E la știri. Saint a zis că o să...

— Am venit să te văd. Am venit să-ți spun că...

A auzit la celălalt capăt al firului ușa din față. A auzit-o pe Saint strigând-o pe fată. A auzit tonul.

237

Telefonul a sunat când Saint se pregătea să se bage în pat, iar ziua lungă aproape se încheiase.

Se stropise cu apă pe față la baie. Blackjack îl supraveghease pe Tooms în timp ce era dus înapoi în celulă. Cu timpul, întrebările își vor găsi răspuns, dar până atunci Saint l-a sunat pe Jasper și i-a cerut să vină la închisoare, unde o să-l angajeze Tooms. Jasper se plânsese de oră, dar se trezise când înțelesese și salivase la ideea atenției de care se va bucura cazul. Saint nu știa ce va aduce viitorul, dar știa că Marty Tooms o să fie liber în următoarele zile; oricare ar fi fost delictele lui, își ispășise pedeapsa. Plătise destul.

Saint l-a ascultat pe Himes.

Prea obosită și numai să-și invoce furia, pentru că undeva, adânc, știa că el avusese dreptate să-i pună telefonul sub urmărire.

S-a dus să vadă ce face Charlotte și a văzut că dormea.

Fata n-avea să-i ierte trădarea.

Nici chiar dacă Saint îl aducea în siguranță pe tatăl ei.

238

Patch n-a putut să doarmă după și a simțit fiecare moment petrecut în autobuz ca pe o viață de așteptare, cu stomacul gol.

La Rowan Bridge, o femeie s-a dus la toaletă și s-a uitat la el atât de intens, încât s-a gândit să coboare la Birmingham, dar a reușit să-și păstreze calmul și a mai așteptat o oră; noaptea era suficient de caldă încât șoferul să țină geamul deschis.

Cu o oră înaintea zorilor, Patch și-a luat geanta mică de pe scaun și a ieșit în aerul din Alabama. Câteva mașini au trecut încet pe lângă el până au ajuns pe culmea dealului și au coborât în semiîntuneric. Luna plină a rămas pe cer când soarele s-a ridicat la orizont spre est.

În orașul riveran Montgomery se vedea cupola sediului administrativ al statului.

Străzile s-au umplut de zgomotele angajaților care plecau la serviciu dimineață, în timp ce Patch mergea cu ultimul autobuz din oraș, cu capul rezemat de tetieră până a coborât, a verificat harta și a respirat adânc pe ultimii kilometri.

La indicator, s-a întins și a atins scrisul.

GRACE FALLS

239
A trecut pe lângă case de familie și bulevarde șerpuite, a ajuns pe Main Street și a rămas țintuit locului pentru că știa deja locul ăsta. Aproape că s-a frecat la ochi când a văzut, aproape că a întins mâna ca să se asigure că e real. Fiecare clădire ieșită din tabloul lui. Încă îi auzea vocea, ca și cum s-ar fi întâmplat cu doar câteva clipe în urmă.
Și îți spun și eu de ce mi-e dor. Mi-e dor de momentul ăla când luna cade sub apă și face totul să fie albastru. Mi-e dor de cele patru fațete ale timpului. Mi-e dor de drumuri de cărămidă galbenă și oameni de tinichea. Mi-e dor de păduri de argint.
Copertine verzi erau întinse deasupra arcadelor albe decolorate, cărămizile roșii erau așezate ca un covor regal pe mijlocul trotuarului. A mers până la ceasul cu fața aurie și s-a uitat la oră ca și cum ar fi fost încremenit în ultimii 25 de ani. Arțari argintii se ridicau la orizont.
La bistroul Luna sub Apă s-a așezat năucit într-un separeu roșu și i-a comandat cafea unei fete prea tinere ca să arate atât de obosită. A privit trezirea unui oraș pe care simțea că-l știe bine, încercând să ignore strângerea frenetică a stomacului în timp ce oamenii se duceau la brutărie sau la băcănie.
— Ai pierdut ceva?
A ridicat privirea spre ea. Purta șort, iar părul îi cădea pe umeri în bucle castanii. Ochii erau serioși, dar colțurile gurii erau puțin ridicate într-o expresie de amuzament.

— Mai vrei cafea?
— Nu. Mulțumesc. Nu m-am rătăcit. Nu cred că m-am rătăcit.
Patch a stat acolo o oră, până când lumina soarelui a încălzit strada, iar fântâna din celălalt capăt arunca apă peste marginile bazinului de piatră din jurul ei. Era un oraș frumos, nu foarte diferit de Monta Clare. Și-a coborât privirea spre cicatricile care-i brăzdau încheieturile degetelor. A văzut o femeie cu un cărucior aplecându-se și agitându-se în jurul unui copil. Vieți normale licăreau ca niște licurici, atât de luminoase încât îi venea să întindă mâna și să le țină o vreme.
— Acum spui că nu te-ai rătăcit, dar ai expresia aia, ca și cum poate că te-ai rătăcit, dar ești prea încăpățânat să ceri ajutor. Și tata era așa. A condus odată 150 de kilometri în direcția greșită pentru că era prea mândru să facă semn cuiva să oprească.
Patch a zâmbit.
— Și zici că-i o chestie bărbătească?
El a încuviințat.
— S-ar putea.
Pe ecusonul ei scria Katie și s-a așezat pe locul din fața lui, s-a aplecat și și-a frecat gambele.
— Nouă ore în picioare.
— Trebuie să fie greu.
Ea a dat din mână.
— Greu e să nu-ți plătești facturile. Și pe aici sunt o grămadă de bogătani acum, așa că bacșișurile sunt decente. Dacă nu vin polițaii și se simt ca acasă. Odată m-a ciupit unul de

fund, de parcă legitimația aia îi dădea dreptul.
— Adevărul este că eu caut ceva, dar nu știu exact unde sunt.
Ea a zâmbit.
— Atunci spune-mi de când te-ai rătăcit.
— Nu-mi aduc aminte să fi fost altfel.
În spatele ei era un televizor micuț prins pe perete, în colț. Patch știa că acum câteva zile probabil că-i văzuse chipul pe ecran.
— Vrei să-mi spui ce cauți? a întrebat ea și a ridicat dintr-o sprânceană.
— O casă.
Fata a ridicat și a doua sprânceană.
— E... era albă.
— Cauți o casă albă în sud, a comentat ea și a zâmbit.
— Are o alee lungă, cu copaci înalți de ambele părți. Copaci cu coroane care se întind pe deasupra, de parcă ar fi brațe înlănțuite care-i apără pe oamenii care trec pe sub ei.
Zâmbetul ei s-a șters; acum îl asculta.
— Și iarbă atât de verde, că pare pictată. Și în straturile de flori de sub ferestrele glisante, iarba-fluturilor lucește ca un foc de tabără.
Ea s-a oprit din masajul gambelor și i-a făcut semn să continue.
— Ferestrele au obloane și în jurul casei e un balcon. Și o scară care urcă în spirală din curte până în dormitor, iar iarna poți s-o vezi pentru că frunzele pomilor care se roagă cad până când casa apare ca un fulg de zăpadă într-o zi de vară.

Fata l-a fixat cu privirea.
El a înghițit un nod, temându-se să întrebe despre ce vedea acum în ochii ei.
— Știi casa?
Pe fața lui Katie s-a întins încet un zâmbet.
— Mda, știu casa.

240

Saint a aterizat pe aeroportul internațional Birmingham-Shuttlesworth la nici 24 de ore după ce-i salvase viața lui Marty Tooms.

A mers în pas alergător prin aeroport, a depășit călători osteniți care târau după ei valize, a găsit biroul de închiriat mașini și și-a luat Taurusul.

A deschis geamul ca să lase să intre aerul din Alabama, a intrat pe autostradă și a apăsat pe accelerație.

241
Casa Decolorată se afla la un kilometru și jumătate de oraș.
Pomi de stafide se aplecau pe mai mult de 800 de metri de gard șerpuit, pe lângă poteci de pădure și bignonia. Era și un râu, iar Patch s-a apropiat și a văzut argintiul și auriul peștilor-soare.
A mers încet, ca și cum ar fi știut că e ultima oprire pe o cale ferată demult uitată.
Și pe măsură ce se apropia de metalul ornamentat, cu fiecare pas mai dădea jos un an din viață, până n-a mai avut decât 13 ani.
A găsit porțile ruginite deschise suficient ca să treacă printre ele.
Și exact cum spusese ea, copacii se arcuiau deasupra lui, cu crengile unite în rugăciune, și a observat și iarba prea verde. Iar când a apărut și casa, exact cum i-o zugrăvise, a știut că a găsit-o.
O imagine în oglindă a Casei Nebune, doar că a ei se plecase de mult în fața elementelor naturii. Erau semne ale unei restaurări care s-ar putea să dureze o viață, tocurile de lemn ale ferestrelor putrezite, tencuiala căzută, iar aleea, crăpată și accidentată.
A făcut ultimii pași într-o stare parcă de vis, prea obosit să zâmbească sau să facă orice altceva decât să-și apese ușor capul de lemnul solid. Tufe masive de trandafiri albi, cu tulpinile jupuite, de ambele părți. Arcada de deasupra avea sticlă colorată în gri-închis.
A ridicat mâna, a bătut la ușă și a făcut un pas în spate.

La peste 1 100 de kilometri, puștiul Tom White ajunsese la a treia zi în izolare, aproape 90 de ore, iar organismul lui nu era obișnuit cu o asemenea încordare. Salteaua subțire ca o foaie de hârtie, pe un pat de oțel. Mirosul îl ardea în gât; picuratul constant al apei maronii din țeava ruginită care ieșea din peretele de deasupra devenea mai zgomotos cu fiecare strop căzut, până a ajuns să-și bage degetele în urechi. Stomacul îl durea de foame. Până atunci crezuse că e dur. Dur cum fusese în școală, unde putea să lovească până când ceilalți băieți nu mai puteau. Dur ca atunci când începuse tatăl lui adoptiv să-l critice. În momentul acela, știa că ar încasa-o după apelul deschis al directorului Riley de a-l lăsa acolo până învăța că mintea lui nu mai este a lui.

A plâns de rușine.

Apoi s-a ridicat, și-a apăsat fața de gratii și a țipat până a venit gardianul să-l verifice.

— Trebuie să-l văd pe director, a spus el.

Gardianul l-a privit, așteptând.

— Știu unde e piratul.

243
Patch a așteptat cinci minute, a bătut de vreo zece ori, apoi s-a uitat printr-o fereastră încețoșată de trecerea anotimpurilor, cu mușchi care atârna de tocuri.
Înăuntru a văzut podele goale, o cameră de primire mare, cu flori sălbatice în sticle de lapte goale, singurul semn de căldură într-o încăpere unde obloanele de lemn erau proptite de ferestre înalte atât de subțiri, încât Patch nu putea decât să-și imagineze gerul iernii.
O altă fereastră și a văzut tapetul adunat grămadă lângă plintă și lăsat acolo să se îngălbenească de la soare. A trecut pe lângă straturi unde nu creșteau nici flori, nici buruieni și și-a adunat mâinile la ochi ca să vadă și alte camere goale, în diverse stadii de dărăpănare, una cu două cutii de vopsea la picioarele unei scări de lemn.
În lateralul casei a ajuns la jardiniere de piatră, flori sălbatice mov și o mică fântână care secase de mult.
Iarba fusese tunsă, dar dimensiunea terenului era copleșitoare; în depărtare a văzut două hambare și, dincolo de ele, dealuri care formau un arc larg în jurul terenului.
A încercat ușa din spate, dar era încuiată, iar printr-un geam crăpat a zărit un blat de bucătărie cu borcane și vase cu gemuri și dulcețuri. A văzut o plită. A văzut semne de viață.
Era cât pe ce să dea ocol casei, când a auzit trosnetul slab al tunetului.

A ridicat privirea și a văzut că se apropia furtuna.

Saint a încetinit când a intrat în orașul Grace Falls și a privit copii care coborau pe biciclete fără să se țină de ghidon, pe o stradă lată cu copaci din 45 în 45 de metri. Case masive ocupau parcele largi, iar camelia se ridica îndrăzneață pe șipcile albe. Și-a trecut degetul pe traseu în timp ce răspundea la telefon și îl asculta pe Himes.
— Ai ajuns?
— Da.
— Am scos imagini din satelit ale orașului. Știu unde e casa.
Saint a strâns telefonul în mână când i-a spus numele străzii. A privit o mamă care se plimba cu copiii, cel mai mic dintre ei într-un ham. În depărtare se adunau nori de furtună.
— Am auzit că poliția de stat vine cu poliția locală, a spus Himes.
— O să-l împușt.
— Atunci îl găsești tu prima.

La primul fulger, Patch a fugit până la cel mai apropiat hambar, aflat în capătul lanului de grâu de lângă casă.
A deschis ușa masivă și a văzut șase palee, cu spațiile dintre ele goale. În capătul îndepărtat era o scară care ducea spre un loc de depozitare pe care nu-l putea vedea.
Ploaia răpăia atât de tare, încât a închis ușa grea în urma lui.
S-a făcut întuneric total.
L-au ajuns din urmă zilele, teama și speranța, extenuarea curată.
S-a așezat pe niște stinghii de lemn de esență tare, a simțit mirosul fânului și a închis ochiul.
Cerul cânta la unison și ploua tot mai tare pe acoperișul vechi, în timp ce el se întreba ce a găsit, convins că era casa ei, dar neștiind dacă mai stătuse aici de atunci, dacă locul fusese vândut sau doar lăsat să se năruie.
Nu mai avea unde să caute, nu mai existau căi pe care nu pășise, niciun colț al minții care să nu fi fost scotocit.
S-a întins pe spate și a înghițit în sec și, pentru o clipă mizerabilă, a simțit lacrimi în ochi încercând să nu simtă distrugerea pe care o provocase, viețile pe care le influențase în căutarea lui după o fată, care se întinsese în cei mai buni ani ai vieții sale. De la băiat la bărbat. Din Monta Clare la jefuit bănci, de la expoziții de pictură la închisoare. Pierduse o fiică, o prietenă, o iubire și un părinte.

Pierduse mai mult decât putea fi cuprins vreodată.
Și când a simțit o mână strecurându-se în palma lui, a știut că era doar în mintea lui, că n-avea cum să fie real. Că poate nu fusese niciodată real.
A rămas fără suflare când ea i-a dat drumul și și-a trecut mâna pe pieptul lui și peste golul de la baza gâtului.
A încercat să și-o alunge din cap, să se regăsească încă o dată, dar atunci ea a vorbit într-o șoaptă pe care el și-o amintea, dintr-o amintire pe care nu o putea uita.
— Cineva mi-a spus odată că poți să auzi un zâmbet.
Iar când a vorbit și el, avea 13 ani și avusese ocazia să facă totul de la capăt.
— Prostii!
— Spune-mi ceva și eu o să-ți spun dacă zâmbești.
— Deși e întuneric, o să te găsesc întotdeauna. Deși ești mai puternică decât mine, o să mă asigur întotdeauna că ești în siguranță. Pentru mine, tu o să fii mereu pe primul loc.
— Zâmbești.
— Pentru că e adevărat.
Ea și-a lipit fruntea de a lui.
— Grace, a spus el.
— Da.

246

Poliția din Alabama a intrat în orașul Grace Falls, trecând din ușă în ușă, arătând fotografii și scotocind garaje. Au blocat două drumuri de acces în oraș cât îi așteptau pe colegii lor din Dallas County. Au fost trimiși și agenți de la biroul FBI din Birmingham. Ploaia cădea în valuri atât de dense, încât vestele antiglonț grele erau închise și căștile puse pe cap în timp ce bocancii se târau prin noroi.

Când au ajuns pe Main Street, s-au împărțit în patru echipe și au încercat să mențină ordinea când localnicii înnebuniți s-au dus acasă să-și ia puștile și să stea la adăpost până trecea furtuna.

La bistroul Luna sub Apă au găsit o chelneriță pe care o chema Katie Mitcham și care stătea în spate, așteptând sfârșitul turei de noapte cu o cafea, o țigară și un nivel de amuzament care l-a scos din sărite pe polițistul Sadler, când a înghesuit-o sub o copertină îngreunată de ploaie.

— Îl căutăm pe bărbatul ăsta, a spus Sadler, iar Katie a luat fotografia din mâna lui și a mijit ochii.

— Arată bine.

— E un criminal.

Ea s-a mai uitat o vreme la poză și apoi a clătinat din cap.

— N-am văzut pe nimeni care să arate așa.

247

Patch nu putea respira.

Multă vreme a ținut-o strâns, iar ea s-a lipit de el ca și cum ar fi fost un colac de salvare care-i lipsise. El și-a apăsat buzele pe cărarea din părul ei și i-a inspirat parfumul.

Și-a trecut mâinile peste brațele ei și în sus, pe spate, până la ceafă. l-a urmărit trăsăturile feței și a știut cu certitudine, pentru că era un chip pe care-l pictase de o sută de ori și-l visase de alte o mie.

Nu a venit nicio ușurare. Tânjea după ea până în măduva oaselor, îl dureau inima și capul, și a strâns între degete pânza rochiei ei, cu mâinile tremurând, cu tot trupul cutremurându-se.

lar când a fulgerat și străfulgerarea a pătruns printre crăpăturile de pe coama acoperișului, a fost iluminată și ea.

Buzele strânse delicat, verdele plin al ochilor ei. Patch i-a privit pielea, picioarele, tălpile și mâinile. Părul ei era de un roșu intens, rochia, strânsă pe o talie îngustă. O oglindire a lui *Grace numărul unu,* atât de apropiată încât nu avea cum să fie reală.

— Te-am găsit, a spus el.

— Te-am așteptat, a răspuns ea.

Saint a ieșit din oraș având pe urmele ei furtuna și polițiștii locali, numărul mașinilor trecând de zece pe măsură ce se răspândise vestea. Ploaia răpăia pe parbriz, cădea cu atâta forță, încât ea s-a oprit puțin în mijlocul unui drum liniștit și a așteptat să treacă, pândind o pauză, un moment de calm, oricât de îndepărtat.
L-a găsit când a apărut casa.
Exact aceeași casă aflată de o viață pe perete deasupra pianului ei.
Saint a privit-o ca pe un miraj, ca și cum în orice clipă ar fi putut să dispară, iar ea ar fi reînceput să vâneze umbre.
A oprit mașina la porți, a coborât și a pornit pe jos pe alee, fără să se apere de ploaie, fără să observe că părul i se încâlcea și hainele se îmbibau de apă.
A bătut la ușă, a urmat pașii lui Patch și a ocolit casa, s-a uitat pe ferestre, căutând semne de viață și negăsind niciunul.
A privit terenul care se îneca sub norul de noapte, sub tunetele atât de profunde, încât simțea fiecare bubuitură.
Privirea i-a căzut pe hambare.
Unul era vopsit într-un roșu care nu se ștersese: scândurile erau mai noi.
A luat-o pe iarbă, n-a tresărit când fulgerul a luminat orizontul, iar atmosfera era încărcată când a ajuns la hambarul roșu și a împins ușor ușa.

Erau întinși unul lângă altul în beznă, ca o imagine în oglindă a ceea ce fusese înainte.
— Nu poți să fii aici, a spus ea, iar în cuvintele ei era ceva frenetic. Dar mă bucur că ești.
Ploaia s-a domolit suficient ca să-i poată auzi răsuflarea în ureche.
— Am căutat multă vreme.
— Am stat aici. Chiar aici. M-am născut în casa asta și pare mare, dar se degradează și nu sunt bani pentru reparații, ca să fie cum era. Însă știam că dacă mă mut n-o să te mai văd niciodată. Așa că m-am rugat de el să stăm aici.
Patch i-a strâns mâna ca și cum n-ar fi fost niște străini, ca și cum ar fi știut amândoi unde fusese celălalt.
— Ești reală.
— Tu ai fost visele și coșmarurile mele. Am trăit momentul ăsta de o mie de ori, dar era egoist și a trebuit să dispari.
El a clătinat din cap și a simțit focul care încă ardea în el.
— De ce?
— Ca să nu te găsească tata.

Înăuntru era beznă.
Saint a simțit întâi mirosul.
Un iz chimic atât de violent, încât și-a dus mâna la gură o clipă, până i s-au obișnuit ochii în întuneric.
A distins niște forme, un scaun și niște dulapuri metalice, două mese și o chiuvetă de oțel, iar pe pereți erau hârtii pe care nu reușea să vadă ce scrie.
— Patch! a strigat ea încet, pentru că furtuna se stingea, în ciuda ultimelor sclipiri, zvârcolirile de moarte.
A văzut tăvi de plastic, clești, hârtii. Pe un raft erau sticle.
Fixator rapid.
Baie de stopare acidă.
Praf fixator Vario.
Saint a ajuns în fundul hambarului, s-a oprit în fața unui perete fals și a mijit ochii în întuneric ca să distingă ce scrie pe hârtii.
Tunetele s-au oprit la fel de brusc cum începuseră.
Abia când a ieșit soarele prin ploaia deasă, iar pe ușă a intrat lumina, a văzut la ce se uita.
Fata din fotografie era îngrozită.
Pe obraji îi curgeau lacrimi.
Mijea ochii la cameră, pentru că nu avea ochelarii la ochi.
Saint se uita la eul ei din adolescență și și-a scos arma.
O mână i-a găsit gura. Și i-a înăbușit țipătul.

L-a tras de mână și el a simțit că avea trupul subțire, dar puternic, când a deschis ușa grea și a fost brusc luminată.
Grace.
El s-a împleticit în urma ei și s-a tras doar puțin în spate ca să se uite la ea.
Să vadă că era reală, că stătea chiar acolo, iar ploaia îi uda rochia, părul și pielea ca de porțelan.
A încercat s-o tragă înapoi în hambar, dar ea s-a smucit la fel de ferm, cu ochii înnebuniți și unghiile înfigându-se în pielea lui.
Grace a alunecat și a căzut în genunchi, apoi s-a străduit să se ridice înapoi sub ploaia care cădea torențial.
Patch și-a smuls mâna din strânsoarea ei.
Ea s-a îndreptat, aruncând priviri în spate în timp ce-l împingea atât de tare, încât a căzut pe spate.
— Du-te! Ai văzut că sunt aici. Că sunt bine.
El a rămas pe poziție, și-a șters picăturile de ploaie de pe față, și-a dat părul pe spate și a clătinat din cap.
— Nu te părăsesc iar.
Grace s-a înfuriat și l-a mai împins o dată.
— Trebuie să pleci. N-am nevoie să fiu salvată.
Și l-a împins din nou.
— Pleacă naibii de lângă mine! De aici! Nu înțelegi!
Plângea disperată, panicată, dar el nu s-a lăsat, a prins-o de mâini când încerca să-l

împingă din nou și a tras-o lângă el până a ajuns să-i plângă la piept.
— O să te omoare, Patch. Mi-a promis. A jurat. Și el nu-și încalcă promisiunile.
— Spune-mi ce s-a întâmplat.
Ea a închis ochii strâns, ca și cum ar fi fost un vis, ca și cum prezența lui acolo era doar un vis, și a început să vorbească. l-a povestit cum a crescut în casa aceea frumoasă, până când mama ei s-a îmbolnăvit și s-a prăpădit. Nu avea alte rude, așa că autoritățile l-au căutat pe tatăl ei, iar el a plimbat-o prin toată țara, din stat în stat, într-o căutare pe care ea n-o putea înțelege.
— Eti Aaron e tatăl tău, a zis el năucit.
A tăcut o clipă, cât, încet-încet, piesele de-acum mai mult de 20 de ani începeau să se așeze la locul lor, pentru a crea o imagine care aproape că l-a dărâmat.
— Eram prea mică să știu, a spus ea.
— Nu-i vina ta.
— Și când am știut, mi-a fost prea frică să...
— Nu m-a omorât.
— L-am implorat, a spus ea plângând. Tu nu păcătuiseși. Purtai cruce. În mintea lui, el făcea lucrarea Domnului. Dar și-a dat seama că l-ai văzut, că știai unde e casa. Așa că te-a ținut acolo. Și eu mă strecuram jos când puteam.
— Voia s-o ia pe Misty.
— A văzut-o pe prima pagină a ziarului. În ziua în care a câștigat Jane Roe procesul. Și nu i-a uitat chipul.

Patch și-a amintit cum ținea Misty pancarta, zâmbind pentru că bunul-simț câștigase măcar o dată. S-a gândit la vremea când Grace nu era cu el, iar ororile pe care le invocase acum erau diferite, dar nu mai mici. Ea și-a dat deoparte părul din ochi.
— Timp de 307 zile, ai fost al meu, Patch. Ai fost legătura mea cu ceva real, ceva pur și real. Puteam să fiu altcineva. Asta-i chestia cu întunericul. Puteai să te uiți la mine și să nu vezi lucrurile pe care le văzusem eu. Puteam să te învăț tot ce învățasem eu din cărți, tot ce văzusem în călătoriile noastre. Puteam să te duc unde aveam eu nevoie să ajungi, să îndrept ce nu puteam îndrepta.
El i-a strâns cu putere mâna, temându-se că Grace i-ar putea scăpa din nou.
— Și apoi a venit fata. Și am văzut-o pe camere.
Patch s-a gândit la Saint. La cea mai curajoasă persoană pe care o cunoscuse vreodată.
— Și mi-am dorit să apese pe trăgaci. Să termine totul. Dar apoi am văzut fumul. Și am simțit dogoarea. Dar tu erai bolnav, însă te-am tras afară și te-am lăsat acolo. Apoi m-a luat tata. Sunt 100 de drumuri pe care să fugi de pe terenul ăla pe care polițiștii nu le-au găsit.
Acum plângea și mai tare.
El a dat să-i spună că era în regulă, dar știa că nu e. Nimic nu era în regulă.
— Am văzut lanternele și polițiștii și am știut că o să fii bine, pentru că tu aveai o mamă și

prieteni și o școală și o viață. Și puteai să mergi mai departe. Puteai să mă lași în urmă.
Dar n-am făcut-o, și-a zis el. *N-am putut.*
— Ne-am întors cu mașina în Alabama.
— Și nu te-ai dus la poliție?
Patch a văzut groaza din ochii ei, teama pe care o cunoscuse și el cândva atât de bine. Teama care îți lua părți din suflet, până când nu mai știai de tine.
— M-ar fi omorât. Aici sunt camere. E o încăpere exact cum era cea unde ai fost ținut tu. Și când mă lasă acolo... sunt foarte recunoscătoare că se întoarce. Sunt foarte recunoscătoare să văd din nou lumina.
Patch a simțit cum moare pentru ea, pentru coșmarul ei care durase mai mult ca al lui.
— Și după aia te-am văzut în ziar. Erai doar un copil, dar tablourile tale... Casa. Casa asta.
El s-a gândit la acea primă expoziție din Monta Clare.
— A văzut și tata. Mi-a promis că dacă încerc să fug, o să vină și după tine după ce mă omoară pe mine. Nu minte, Patch, nu minte niciodată.
Patch și-a lipit fruntea de a ei.
Și s-a gândit la toate căutările lui, la fetele dispărute. S-a gândit la Saint și la Sammy, la Charlotte și la Norma. S-a gândit la Casa Nebună. În ciuda tuturor celor petrecute, trăise. Grace, nu. A simțit cum i se încordează mușchii, durerea surdă din capul stomacului, curgerea sângelui prin vene.

— N-am vrut niciodată decât să fiu normală, Patch. Să repar casa asta, pentru că de ea sunt legate toate amintirile decente pe care le am. E tot ce-am visat vreodată. Tu crezi în a doua șansă?
— Cred, Grace. Câtă vreme nu există aduceri-aminte, nimic care să te cheme înapoi.
— Trebuie să pleci acum. Trebuie să te duci și să mergi mai departe, să uiți de mine, așa cum o să uit și eu de tine.
— Noi…
Grace a zâmbit.
— Nu există *noi*. Noi nu avem finalurile noastre fericite. Eu nu ajung să duc o viață normală aici. Nu pot să mă întorc în beznă. Nu pot s-o fac din nou. Nu e…
— Tatăl tău… unde e?
Grace a clătinat din cap, dar el a văzut.
O singură privire peste umărul lui, către hambarul din spatele ei.
A pornit spre el.
Ea a strigat la el să se oprească.

Eli Aaron îi ținea mâna în jurul gâtului și simțea cum i se zdrobește traheea în timp ce se zbătea și dădea din picioare.
Arma ei ajunsese în spate, lângă ușă.
— Poezie, a șoptit el.
Saint surprindea străfulgerări ale unui chip prea calm și banal, ca și cum Aaron n-ar fi făcut decât să stoarcă o portocală, cu antebrațele la fel de încordate ca gura.
Și-a ridicat genunchiul cu putere, iar el a încasat lovitura și strânsoarea a slăbit o clipă.
Saint a reușit să zărească câte ceva din hambar, alte fete fotografiate, pozele atârnate de sârme, ca o oglindă a hambarului din anii dinainte.
El s-a lăsat peste ea fără să dea niciun semn că se sătura, că pierduse controlul.
Cu și mai multă putere; venele de pe gât arătau ca niște râme, iar din gât i se auzea un geamăt vag, ca și cum în el ar fi trăit o sălbăticiune.
Saint a dat din nou din picioare, s-a zvârcolit și l-a zgâriat pe față.
Bărbatul avea ochii roșii, ieșiți din orbite și stingându-se.
N-a existat niciun moment de reflecție, n-a fost timp să-și cântărească victoriile și înfrângerile, câștigurile și pierderile. Să se gândească la Charlotte și la bunica ei, la Jimmy și la Patch.
A fost doar un foc de armă și Eli Aaron a rămas fără o parte din craniu.

253
Patch a ajutat-o să se ridice și să iasă la lumină.
Norii de furtună s-au împrăștiat până când orizontul a fost schițat doar în nuanțe de albastru. Saint a căzut în genunchi, a icnit și a tușit, iar Patch s-a lăsat în genunchi alături și i-a pus mâna pe spate.
— Ești în siguranță, a asigurat-o el.
— L-ai ucis.
Saint a gâfâit, a tușit din nou și a simțit durerea fulgerând-o în gât și pieptul slăbit. S-a așezat la loc, iar el a stat în genunchi lângă ea, scoțându-i părul din ochi și apăsându-i ușor palma pe obraz. Și atunci l-a văzut. S-a gândit la Tooms și la Nix, s-a gândit la Monta Clare și cât de mult se îndepărtaseră de casă.
Arma era pe jos și, cu inima grea, a luat-o și s-a ridicat în picioare.
Zâmbetul lui a întâlnit lacrimile ei.
Ea a ridicat arma și a îndreptat-o spre pieptul lui.
El s-a uitat la țeava pistolului și la cât de sigure erau mâinile ei.
S-a întors și n-a fugit; în schimb, a ridicat mâinile într-o capitulare care aproape că a distrus-o.
Saint s-a uitat dincolo de el, la casa mare care-i aducea o amintire a orașului lor, a momentului când o găsise pe Charlotte uitându-se la ecran, la munca tatălui ei, care salvase o familie dintr-o lipsă totală de speranță.
— Casa, a zis ea.

S-a uitat la el, la cât îl costase fiecare an, un băiat și acum un bărbat, o umbră în lumină.
— Spune-mi că ea era, Patch.
— Ea era.
S-a uitat spre hambar, unde Grace stătea, se ascundea și aștepta finalul.
Saint a început să plângă. Căutarea se încheiase.
— O să ai grijă de ea, a zis Patch.
— Știi că o să am.
— Tu ai grijă de toată lumea, Saint.
— Numai de persoana cea mai importantă nu am.
— Faci ce trebuie. Întotdeauna. Și de-asta te iubesc.
Saint ținea pistolul cu o mână și își ștergea lacrimile cu cealaltă.
— O să vină după tine, băiete.
El a zâmbit.
— Cred că sunt deja aici, Saint.
Ea și-a scos cătușele de la centură.
— Ce mai face Charlotte? a întrebat el urmărind-o.
— Face bine.
— E dură, ca mama ei. Ca prietena ei.
— Și ca tatăl ei.
Saint auzea în depărtare sirenele, polițiștii care închideau plasa. În câteva ore, Patch o să se întoarcă la închisoare, unde va plăti pentru crima pe care o comisese. Saint știa că pentru unii era scris în stele că, oricât de mult s-ar fi luptat, drumul lor nu-i ducea în niciun loc bun.

— La început am crezut că a fost nevoie de cineva foarte isteț să te scoată de-acolo. Poate și de niște bani. Niște mite. Dar după aia mi-am dat seama că n-a fost nevoie decât de mult suflet. O dorință de a îndrepta ceva greșit, a zis ea.
— Acum m-ai prins. Nu trebuie să...
— Nici n-am de gând. Nu mă interesează cine te-a ajutat să evadezi. Deși pot să ghicesc cine a fost capul răutăților. Și n-ar supraviețui niciodată cu mâncare obișnuită.
Patch a tras aer în piept și s-a uitat înapoi spre hambar, unde Grace stătea ca o stafie, ca o viziune la care putea în sfârșit să renunțe.
l-a zâmbit lui Grace în timp ce vorbea cu Saint.
— Deci așa se termină.
Ea a făcut un pas spre el.
— Regrete?
— Prea puține ca să merite pomenite.
Saint l-a îmbrățișat strâns.
În spatele lor, norii se despărțiseră ca să lase să treacă un curcubeu de lumină pe care ei nu l-au observat.
Sirenele se auzeau tot mai tare.
Au rămas împreună.
Saint n-avea să-l lase.
Să iubești și să fii iubit e mai mult decât te poți aștepta, mai mult decât suficient pentru o mie de vieți obișnuite. Nu înțelesese până atunci.

Miturile și legendele
2001

Era o dimineață frumoasă de primăvară când Sammy a ieșit de la galerie și a pășit pe Main Street.
A băut cafeaua cu Mary Meyer; se simțeau suficient de confortabil unul în compania celuilalt ca să stea și să-și citească fiecare ziarul, el strâmbându-se la o fotografie cu Carter și Castro zâmbitori, în timp ce ea citea despre ancheta amplă care se întindea acum în 17 state. Sub conducerea FBI și a șefului de post Saint Brown, folosiseră transcrierile interogatoriilor cu Joseph Macauley ca să schițeze traseul detaliat al vieții lui Eli Aaron. Recuperaseră și ultimul cadavru, în Pearl River County, lângă mlaștina Hemmsford. Nu era mare mângâiere, dar pentru familiile cărora le lipsiseră atât de multe, era o ocazie să scape de durere și să înceapă procesul de doliu. Grace nu fusese menționată în niciun articol de ziar sau relatare.
— S-a făcut dreptate, a spus ea.
— Și n-a fost nevoie decât de 30 de ani, a răspuns Sammy.
— Karma, Samuel. Crezi în ea?
— Cu fiecare zi, tot mai mult.
— Vezi că devii romantic.
— Încă pot să văd chipul tatălui tău.
— Dacă ai fi petrecut timp cu el…
Îi spunea așa de multe ori, iar el zâmbea ca și cum n-avea să-i dea un răspuns.
— I-aș fi spus tatălui tău și și tatălui lui Franklin să se ducă dracului. L-aș lăsa pe

Rothko unde e, pentru că am deja ceva cu mult mai frumos din care să trăiesc.
Ea și-a dat ochii peste cap, dar n-a putut să nu zâmbească și apoi a dat pagina și a observat programul. În seara aceea avea s-o ducă la Palace 7, recent redeschis, unde aveau să vadă o reluare a *Cleopatrei*.
El avea s-o ia de mână. lar ea avea să-l lase.

255
La ora 9, Sammy s-a uitat la ceasul de buzunar, s-a ridicat și a sărutat-o pe obraz, apoi s-a urcat în mașina care-l aștepta.
S-a cufundat în pielea moale și a închis ochii ascultând motorul silențios. Când au făcut ocolul larg în jurul orașului Monta Clare, a deschis geamul ca să lase să intre aerul dulce venit dinspre curțile înflorite și a inspirat.
Șoferul aproape că a ratat curba, pentru că drumul părea ca un șanț în sălbăticie. La ferma veche Sammy a coborât și a privit peisajul, de la pajiștea plată spre munții St Francois. Era un loc unde nu mai fusese înainte, dar acum înțelegea fascinația.
L-a găsit pe Marty Tooms în spatele casei, săpând un petic cu rochița-rândunicii. Când l-a văzut, Tooms s-a ridicat și i-a zâmbit, deși acum erau niște străini.
— Probabil că ești de la bancă, a spus Tooms, și-a șters mâinile pe blugii negri și a întins-o. Am vorbit cu domnul Fulbright și a zis că e în regulă dacă vin să îngrijesc terenul înaintea licitației din weekend. Ca să fiu sincer, nu era mare lucru de făcut.
Sammy a zâmbit.
— Asta, pentru că am auzit că fostul șef de post venea în fiecare lună să se ocupe de pământ. Era tot numai inimă, să știi.
Marty a zâmbit și o fracțiune de secundă n-a fost în stare să-și găsească cuvintele.
— Sunt locuri unde amintirile frumoase sunt mai ușor de localizat. O să găsești cumpărător, acum, că știe lumea. Sunt

convins. Sper că o să-l iubească... o să-l iubească așa cum l-am iubit eu și Nix.
— Nu sunt de la bancă, Marty.
Tooms a continuat să zâmbească, dar s-a încruntat puțin. Stătea drept, fără nicio urmă a ultimilor ani. Sammy știa că închiriase un mic apartament la două orașe depărtare. Ziua lucra la un depozit de cherestea în Preston, iar în weekenduri făcea voluntariat în parcul natural Thurley, unde marca pomi și verifica potecile, porțile și gardurile. Fusese eliberat fără tam-tam și nu ceruse compensații, pentru că, după propriile mărturisiri, făcuse multe lucruri greșite.
Au găsit cadavrul lui Callie Montrose îngropat sub aripile de vată de zahăr ale cireșului de pe terenul lui Nix. Saint stătuse pe băncuța de lângă el, așa cum stătuse și Nix vreme de 20 de ani și se gândise la complicațiile simple ale vieții, în timp ce culorile se răspândeau din coroana copacului.
Sammy știa că binele și răul sunt noțiuni subiective și știa și că unii oameni își stabilesc singuri prețul mântuirii.
Au pornit spre casă.
Tooms și-a ținut privirea în pământ până când Sammy a luat plicul gros din mașină.
A observat că mâinile bărbatului înalt tremurau puțin când l-a deschis și a răsfoit paginile dinăuntru.
— Nu înțeleg, a spus Tooms.
— Pământul e al tău, Marty. Casa, terenul. Amintirile. Tot ce poți să vezi. E din nou al

tău.
Tooms s-a uitat în jur.
— Cineva ți-a lăsat un tablou. Valorează o sumă mare. Mi-am luat libertatea să-ți acord un împrumut în baza lui și am cumpărat terenul ăsta, pentru că știu că Ernie Fulbright s-a săturat să-l țină listat.
Tooms și-a dres glasul.
— Un tablou?
— Un tablou la care m-am uitat cea mai mare parte a vieții. Un tablou pe care aș vrea să-l las atârnat acolo unde e. Împreună cu celelalte. Pentru că-mi aduc aminte de... de un prieten. Asta-i plata dobânzii tale. Putem discuta și detaliile și bineînțeles că poți să vii să-l vezi oricând vrei. Sau poți să-mi spui să mă duc dracului.
Tooms s-a uitat la el.
— Știu că nu prea are noimă pentru tine, dar poate că o să aibă când o să-l vezi.

Când au ajuns la galerie, Sammy i-a ținut ușa și apoi l-a condus pe Tooms înăuntru, unde Callie Montrose își avea locul pe peretele alb lung care mergea spre interiorul clădirii.
A fost o clipă în care Tooms n-a vorbit, doar s-a uitat la tabloul orbitor.
Sammy l-a lăsat acolo multă vreme, să împartă un moment cu o fată pe care încercase s-o salveze, o fată pentru care își dăduse viața, convins că ar face la fel fără să stea pe gânduri.
Apoi Tooms s-a uitat la tabloul din stânga, cel despre care mulți spuneau că era adevărata bijuterie a coroanei dintr-o colecție care putea aduce multe milioane.
— *Grace numărul unu,* a citit el de pe plăcuță.
— Recent achiziționat. Am făcut aceeași ofertă pe care ți-am făcut-o și ție, numai că de data asta a fost vorba de o tânără doamnă din Alabama. O să folosească banii ca să-și transforme casa în cămin, a spus Sammy zâmbind.
După aceea au stat pe balcon, în căldura plăcută a primăverii, în timp ce Monta Clare își continua viața dedesubt.
Multă vreme Marty Tooms n-a știut ce să spună, nici chiar când Sammy i-a dat un cec care să meargă împreună cu casa. Singura muncă pe care mai avea nevoie s-o facă era întreținerea terenului, revenit pe numele lui, cu amintirile asigurate.
— Și tabloul din vitrină? a întrebat Tooms.

— Casa albă. Tocmai l-am cumpărat de la... de la o prietenă dragă.
— Nu le vinzi?
Sammy a zâmbit.
— Sunt colecționar, Marty. Și colecția asta e țesută în urzeala orașului ca folclorul. Ca o aducere-aminte că uneori, în pofida șanselor neprielnice, speranța învinge.
— Mulțumesc, a spus Tooms în cele din urmă.
— De fapt, nu mie trebuie să-mi mulțumești, a replicat Sammy și a sorbit din bourbonul învechit în butoaie de stejar.
— Joseph Macaulay, a zis Tooms și în sfârșit a zâmbit. Nu știu unde să-l găsesc.
Sammy a ridicat paharul spre cer.
— Asta-i chestia, nu știe nimeni.

257

Saint a făcut călătoria singură.

A condus kilometri întregi de autostradă având drept companie doar câmpiile întinse din nord-vest și gheara adâncă a nervilor.

În portbagaj era tot ce avea: cadouri datate pentru fiecare dintre ani; scrisori și cărți poștale. Scoici pe care le găsise cu cochiliile întacte, melci cu cochilii aplatizate, cu nuanțe lucioase de verde și mov și un ghioc în care puteai auzi sunetul valurilor când îl duceai la ureche. O frunză de magnolie, o castană și o pană de turturică americană. Un con de brad care supraviețuise intact pentru că-l dăduse cu un strat fin de lac. La fiecare obiect atașase un mic bilet care spunea unde fusese găsit.

Erau fotografii pe care le făcuse chiar ea: soarele apunând peste munții St Francois; pâcla de dimineață peste acoperișurile din Monta Clare. Biserica veche unde bunica ei își dormea somnul de veci alături de un șef de post care-i influențase viața; strada principală și stupul lui Charlotte; și casa înaltă unde-și trăise cea mai mare parte a vieții. Împachetase și tăieturile din ziare pe care le găsise într-un cufăr de lângă patul Normei, despre toate cazurile la care lucrase, de la Joseph Macauley la băncile jefuite și omucideri. În ziua în care le găsise, stătuse întinsă pe patul Normei, se învelise cu o pătură și simțise cum o cuprind dragostea și mândria bunicii ei. O singură carte, *Where the Wild Things Are*.

In ultima scrisoare îi povestise despre Charlotte, cum venise să stea cu ea când era aproape o străină, cum rezistase și se opusese până de curând, când Saint descoperise că încrederea merge în ambele sensuri. Despre cum Charlotte era strălucită, uluind-o în fiecare zi cu o siguranță de sine și o lejeritate despre care Saint spera că o să-i deschidă întreaga lume. A inclus o singură schiță pe care o făcuse Charlotte, cu ele două stând pe terasă, dintr-o amintire alimentată în fiecare seară, indiferent de vreme.

De-a lungul acestor zile și luni lungi, la cine cu bunica ei și cu Sammy, Charlotte începuse să înțeleagă încet-încet diverse lucruri despre tatăl său și atunci se ducea în studioul ei, unde pictura îi oferea supapa pe care o căutase. Și deși Sammy declara că lucrările ei sunt de rahat, talentul ei era în creștere, iar odată cu talentul venea și încrederea în sine. La școală, notele ei se stabilizaseră și apoi începuseră să crească și, în ciuda unei cozi de băieți care se pregăteau, își petrecea weekendurile făcând drumeții în parcul natural Thurley, unde observa că Saint se oprea să-l salute pe bărbatul înalt care se asigura că potecile sunt curate și care avea privirea blândă și un zâmbet mereu prezent.

Saint îi povestea cum Charlotte e pe drumul spre facultate, la Boston, unde învățase și mama ei. Doar că Charlotte o să studieze până la urmă Dreptul. Contaminată de nevoia tatălui ei de a-i ajuta pe alții, își dedicase deja viitorul apărării celor săraci;

Sammy considera că asta înseamnă cam toată lumea, în comparație cu tânăra prințesă din Monta Clare.
Când Saint a ajuns în peisajul verde din Madison County, a trecut poduri acoperite și a găsit cătunul Robins Elk, s-a oprit la o benzinărie și și-a făcut agitată de lucru cu rochia pe care i-o alesese Charlotte.
A avut nevoie de zece minute să găsească terenul, drumul făcut din lățimi de anvelope pe un pietriș instabil, care ducea la ferma cu acoperiș roșu, imensă și perfectă.
A oprit în capăt și a deschis portbagajul. Înăuntru era un cufăr marinăresc învelit în piele, având culoarea bogată a seminței de castan, cataramele de alamă lustruite și pe fund o căptușeală de bumbac moale. Petrecuse prea mult timp alegându-l și asigurându-se că darurile sunt împachetate frumos, scrisorile legate și cronologia corectă. L-a ridicat cu grijă, l-a pus lângă cutia lor poștală și n-a îndrăznit să se gândească la el acolo, crescând în casa asta, liber pe pământul acela atât de frumos, încât simțea cum o copleșește un dor și mai puternic.
Poate că ar fi fost în regulă, ar fi condus înapoi convinsă că nu-i întrerupe viața până nu e destul de mare ca să știe, dacă n-ar fi fost văzută de la fereastra mare a bucătăriei.
Saint a rămas acolo, cu capul plecat, în timp ce femeia a venit pe aleea lungă. Abia când s-a apropiat, Saint a recunoscut-o din salonul de spital de-acum atât de mulți ani. Candice Addis, atât de femeie și mamă, încât Saint și-

a netezit rochia și s-a înjurat singură că își pusese adidași.
A fost un moment și apoi Candice a traversat și a strâns-o în brațe, iar Saint a făcut tot ce a putut să nu cedeze în brațele ei.
Candice a făcut un pas în spate, a cântărit-o din priviri și a zâmbit.
— Întotdeauna am sperat că o să vii.
A condus-o pe o băncuță la umbra unui arțar argintiu și acolo au stat de vorbă. Producția fermei, prețul unui hectar de teren, munca lui Saint și cum o văzuse Candice odată la știri, când evadase din închisoare tânărul.
— Erai acolo? a întrebat Candice, cu ochii căprui puțin măriți.
— Eram.
— Dar nu l-ai găsit?
Saint s-a gândit la după-amiaza aceea, cum ajunsese poliția statală la casa albă. Cum o luase ea pe Grace de la locul faptei și se înțelesese cu Himes s-o ferească de ochii presei. Cum ascultaseră împreună o poveste care-i tăiase pofta de mâncare chiar și lui Himes. Grace le spusese că voia să rămână la casa albă, unde trăise cândva mama ei. Saint vorbea des cu ea, se asigura că are sprijin. Drumul înapoi avea să fie lung și dificil, dar odată cu libertatea venea și speranța.
— Joseph Macauley a fugit, a spus Saint, exact cum îi spusese și lui Himes, care o privise o vreme, cu rotițele învârtindu-se în viteză și apoi oprindu-se cu un scrâșnet, pentru că ea așezase niște fundații atât de

solide, că nu putea fi pusă sub semnul întrebării.
În sufletul ei, știa ce era bun și corect. Nu mai avea nevoie de legitimație pentru validare.
Au vorbit despre Theodore, cum se remarca la sport, matematică, engleză, practic la orice. Multă vreme Saint a ascultat, dar o dureau obrajii când Candice vorbea despre un băiat atât de bun.
— Bineînțeles, știe de tine. Vrei să-l cunoști?
Saint s-a uitat spre casă și dincolo de ea înainte să se controleze.
— Dumnezeule... nu, n-ar trebui să fie alegerea mea. Voiam...
A înghițit un nod, hotărâtă, toate granițele sfărâmându-se când a tras aer în piept și s-a luptat cu tremurul din mâini și și-a mușcat buza de jos ca să oprească frisonul.
— Voiam doar să știe...
Poate că amintirea lui Jimmy a fost cea care n-a lăsat-o să termine, n-a lăsat-o să-i spună că fusese la clinică, dar nu putuse merge până la capăt cu avortul pentru îi făcuse cândva o promisiune lui Dumnezeu, o promisiune care i l-a adus înapoi pe prietenul ei din propriul iad, o promisiune în urma căreia a fost proscrisă, a devenit ținta bârfelor, o paria într-un orășel pe care-l iubea foarte mult.
Poate că a fost amintirea felului cum se îndoia de mijloc când o lovea el cu pumnișorii și piciorușele, iar ea legăna viața care creștea în ea.

Sau poate a fost simpla atingere cea care a făcut-o să cedeze, felul cum femeia mai în vârstă a tras-o lângă ea și i-a spus că era în regulă. A avut nevoie de toată voința să nu-și lase trupul micuț să fie copleșit de suspine, să se concentreze pe frumusețea pământului din spatele casei, încrucișarea pâraielor, cele 400 de hectare de teren arabil care aveau să fie ale lui.

— Ferma, a spus Saint.

Candice s-a uitat la pământurile lor.

— O să... o să fii bine.

Mai mult de 12 ani, Saint se dusese în birourile de avocatură Jasper și Coates și-i pusese să verifice conturile de la Robins Elk Farm, liniștită în anii îmbelșugați și neliniștită când scădeau veniturile.

— Aștept noua lege a agriculturii, dar Nicholas... a zis că mai bine pierde locul ăsta decât să producă în exces, a spus Candice, iar în ochii ei Saint a văzut o urmă de îngrijorare.

Și-l aducea puțin aminte pe Nicholas de-acum mulți ani, când li-l dăduse pe fiul ei și cele mai bune părți din inima sa.

— E ceva în cutie, ceva să... să vă spun mulțumesc. Nici măcar nu sunt bani pe care i-am câștigat. Aveam un tablou și... am scris cecul pe numele lui Theodore, dar știu că o să vă ajute și pe voi și...

Candice a încercat să clatine din cap, să-i spună nu, dar când a văzut privirea ei imploratoare, nevoia, n-a făcut decât să o îmbrățișeze încă o dată.

S-au ridicat, iar Candice a mers după ea la mașină, însă nu înainte ca Saint să audă bâzâitul când s-a oprit în sfârșit vântul.
— Creșteți albine?
Candice a zâmbit.
— Theodore. A găsit un stup vechi îngropat în pădure. Cea mai dulce miere pe care am gustat-o vreodată.
Saint a așteptat până a ieșit de pe terenul lor, până când Candice și ferma au dispărut în oglindă și abia atunci a tras pe dreapta și a plâns.
Pentru fata care fusese cândva.
Pentru bărbatul care avea să devină el.

Era o expoziție mică.
În majoritate rude și prieteni, deși Daisy Creason adusese un aparat foto și promisese un sfert de pagină în *The Tribune*. Chiar dacă părul îi încărunțise de mult, iar mâna îi tremura puțin când stenografia în carnețel, își aducea aminte o expoziție asemănătoare cu aproape 30 de ani în urmă.
Charlotte purta o rochie galbenă simplă, avea părul legat la spate și cea mai discretă urmă de fard. Se plimba prin sală cu o lejeritate lipsită de orice efort, zâmbind pentru prieteni și insistând pe lângă potențialii cumpărători, cum o învățase Sammy.
— O să-ți fie dor de ea când pleacă la facultate, a zis Saint.
— Cea mai bună asistentă pe care am avut-o vreodată, a răspuns Sammy. I-a vândut odată o reproducere după Rosenquist unui turist care intrase doar ca să se ducă la toaletă. Îți dădeai seama că nu și-l putea permite. Cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.
— Încântător.
Sammy purta un smoching jacquard satinat, își lăsase descheiați trei nasturi de la cămașa croită pe comandă, ca să se vadă pieptul bronzat, și stătea în colțul îndepărtat de la Monta Clare Fine Art, de data asta mulțumit să nu fie în centrul atenției.
Saint se plimba încet, cercetând fiecare dintre peisaje și dorindu-și s-o aibă alături pe bunica

ei, ca să-i poată arăta scenele din orașul lor, din pădure și apa din fața ei.
Cele mai multe, a observat ea, aveau un bilețel roșu lipit dedesubt.
— E populară, a remarcat Saint.
— Licitator prin telefon, a spus Sammy, învârtindu-și băutura în pahar. Întotdeauna caută tot ce e la modă.
Mary Meyer o urma pe nepoata ei cu o mândrie pe care nu o ascundea. Purta o rochie de seară din mătase cu model floral brodat, iar Saint nu putea să nu admire rafinamentul femeilor din familia Meyer, gândindu-se la Misty, la cât de larg i-ar fi fost zâmbetul.
— Te-am văzut în ziar, a zis Sammy.
Saint a ridicat din umeri, ca și cum n-ar fi fost mare lucru.
Medalia FBI pentru realizări meritorii. Himes îi strânsese mâna, pozase cu un hotdog ascuns la spate în timp ce-i lăuda activitatea de o viață în urmărirea lui Eli Aaron. Avusese coșmaruri o vreme, încă îi vedea chipul în hambarul acela din Alabama și se trezea transpirată, doar ca să descopere că Charlotte se strecurase în pat lângă ea și se prefăcea că doarme până când inima lui Saint se liniștea suficient. Până dimineața, dispărea. Nu discutau despre asta.
Când a fost băut ultimul pahar de vin, a fost vândut ultimul tablou și vizitatorii se împrăștiaseră în îmbrățișarea unei seri de vară, Daisy a cerut o ultimă fotografie cu fata și familia ei.

Charlotte s-a așezat între Saint și bunica ei, apoi l-a chemat și pe Sammy.
El a clătinat din cap. Știa că nu el e piesa lipsă din acest puzzle anume.
— Te rog, bunicule! a insistat Charlotte.
— Nu-mi mai spune așa, ce dracu'! a ripostat Sammy, ridicând un deget și împroșcându-și brațul cu Dalmore.
Afară, Charlotte a încuiat ușa.
În față, Mary Meyer l-a luat de braț pe Sammy și s-au îndreptat spre deal.
— Uneori mi-i imaginez făcând sex, a început Charlotte.
— Dumnezeule! s-a indignat Saint.
— Dar după aia mă gândesc că Sammy n-are cum să mai invoce vreo erecție cu toată băutura aia în el.
Saint a încuviințat sumbru și nu i-a spus fetei despre valul albastru de pilule care inundase țara.
— Crezi că e un om bun? a întrebat Charlotte și i-a aruncat lui Saint privirea aceea.
— Nu.
Charlotte a aruncat o privire spre biserică.
— Dar încearcă, a adăugat Saint și a zâmbit.
— Pot să mă opresc la mama? Uneori bunica îmi mai aruncă un os în plus când îi spun că am fost la ea.
— Sigur.
Și cât Charlotte își vizita mama, Saint a stat puțin în fața Normei și a lui Nix. Nu se mai ruga prea mult. Deși tot credea. Cu totul și absolut.

Dacă ar fi întors capul, ar fi putut observa stejarul, iar la ora potrivită ar fi văzut în razele soarelui inițialele șterse încă încrustate în coaja lui.
Uneori și-l imagina pe undeva pictând, muncind, ducând genul de viață neînsemnată care nu sare în ochi. Charlotte vorbea mai mult despre el, în primul an sărea la telefon de câte ori suna și o bătea la cap pe Saint să stea de vorbă cu Himes în fiecare săptămână. O vreme, tatăl ei fusese punctul de atracție al știrilor naționale, dar Saint știa că interesul o să se reducă până în ziua în care numele lui o să se șteargă din amintire, o să fie șoptit uneori în curțile închisorilor, unde era omul care-l învinsese pe directorul Riley și jumătate din poliția din Missouri. Himes o punea la curent cu zvonurile, că mai jefuise o bancă în Texas, după care trecuse în Mexic, că era probabil mort, că tablourile lui își schimbau discret proprietarul pentru sume de milioane de dolari care îi erau cumva trimise lui. Ea nu credea niciunul dintre ele. Simple mituri și legende.
Charlotte l-a văzut când urcau pe terasă pe treptele care scârțâiau.
Pachetul micuț purta numele ei.
— Admirator secret, a comentat Saint.
— Ar fi bine să nu fie iar Noah. Abia i-au reatașat testiculul.
Charlotte s-a așezat pe leagănul de pe terasă, în timp ce Saint a intrat în casă și a făcut cacao, o rutină transmisă din generație în generație. O rutină care încă o făcea să

zâmbească în fiecare seară când se așezau împreună și priveau licuricii sclipind dinspre munții St Francois.
Saint a adus afară două căni și s-a așezat lângă fată, care-și scosese pantofii și stătea ghemuită.
S-a așezat lângă ea, abia atunci observând ce strângea Charlotte în mâini.
Borcanul sclipea.
Charlotte l-a ridicat în lumina lunii, iar culorile s-au schimbat de la roșu-cardinal la mov-închis.
Nepământesc.
Imposibil de frumos.
— Ce-i asta? a întrebat fata.
Saint a tras aer în piept:
— E miere. E miere mov.

259

La sfârșitul verii au încărcat camioneta lui Saint și au plecat cu o oră înainte de răsărit.

Cu două săptămâni înainte, Charlotte făcuse călătoria la Boston, unde Saint avea deja de gând să meargă des în vizită, fie și numai ca să-i ducă fetei o mâncare gătită decent.

Puțin peste 1 600 de kilometri; planificaseră traseul neglijent, marcând doar câteva opriri pe drum.

O călătorie cu mașina, nu ca mamă și fiică, ci o călătorie pentru două prietene. Prietene care trecuseră prin multe împreună.

Au făcut un ocol la Mount Vernon și au urmat un arc larg spre Nashville. Charlotte purta niște blugi tăiați, își pusese picioarele desculțe pe bord și cânta împreună cu Dolly Parton și Hank Williams, Loretta Lynn și, bineînțeles, Johnny Cash.

Până să ajungă la motel, lui Saint îi țiuiau urechile de larmă și o dureau obrajii de atâta râs.

— Cânți cum gătea maică-ta, a zis Saint.

Au mâncat pui picant și s-au plimbat pe aleile sclipitoare, Charlotte fredonând tărăgănat cântecele lui Elvis în timp ce poza pentru un fotograf în fața luminilor de pe Music Row, cu buza de sus tremurând până când Saint aproape că a leșinat de râs.

S-au oprit în Pădurea națională Cherokee, iar fata a devenit tăcută când cerul s-a înroșit deasupra munților Apalași atât de luxuriant, încât oglindea luciul defileelor adânci. Au făcut o excursie de câteva ore, iar Saint a

fotografiat țestoase de uscat și șopârle cu cinci dungi, iunco și șoimi călători. Cu timpul, o să umple încă un album, cu gândul la Theodore în timp ce lipea fotografii la care poate că se va uita el într-o bună zi.
La o cascadă care cădea peste creste și ridicături de stâncă roșcată, Charlotte s-a oprit și s-a întors spre ea.
— Ce am spus... că nu vreau să fii mama mea...
— Știu.
— Vorbesc serios. Ești totul. Și...
— Știu și asta.
Charlotte a îmbrățișat-o repede și strâns.
După încă o zi, orizontul se întindea de la Blue Ridge Parkway încolo. S-au ținut de jocuri, au reperat abțibilduri lipite de bara mașinilor și și-au acordat puncte când au observat WWJD, SHIT HAPPENS și, pe măsură ce se apropiau de destinație, OBX.
S-au oprit să mănânce de prânz, Charlotte bătând cu piciorul ritmuri de *bluegrass*, deși Saint vedea cum i se încordează umerii, iar zâmbetul era mai puțin larg pe măsură ce devenea mai tăcută. Nu era o călătorie cu o destinație sau un obiectiv clare. Era ceva nerostit, deși simțeau speranța încălzindu-le.
Borcanul de miere mov avea o etichetă.
Și după o zi de mers prin Piedmont, au ajuns la ferma Hillcrest.
Nu era un loc care să apară în vreun ghid turistic, iar în timp ce Charlotte a găsit borcane similare pe rafturi, Saint și-a asumat

un risc calculat și i-a arătat tinerei de la tejghea o fotografie a lui.
O clătinare din cap.
Zdrobirea unui vis care poate că fusese tot timpul de neatins.
Charlotte n-a vorbit mult după aceea, în timp ce mergeau fără scop pe un platou de dealuri joase, iar pământul devenea mai neted, spre câmpiile litorale îndepărtate.
— Vrea să te țină în siguranță, a spus Saint.
— Ar putea fi mort.
Au mai petrecut o zi mergând prin Carolina de Nord într-o tăcere tot mai apăsătoare. Traficul s-a aglomerat când au ieșit din Raleigh.
Bară la bară.
— Abțibildul ăla din nou, a zis Saint, iar Charlotte l-a observat și a zâmbit.
Literele OBX și alături un craniu cu oase încrucișate.
L-au mai văzut de vreo cinci–șase ori în timp ce se îndreptau spre câmpie.
La o parcare de camioane din pustietate, Charlotte s-a oprit lângă mașina de lângă ele și s-a uitat la alt abțibild.
Avea aceleași litere, numai că în loc de craniu și oase încrucișate avea o față de pirat.
— Ce înseamnă? l-a întrebat pe bărbatul masiv care cobora din mașină.
Era înalt, iar sub umerii lați se vedea o burtă ieșită.
— Outer Banks, Carolina de Nord, a răspuns el și i-a zâmbit lui Saint.

— De ce îl are așa de multă lume? s-a interesat Charlotte.
Alt zâmbet, de data asta puțin mai larg.
— Ai fost vreodată în Caraibe?
Charlotte a clătinat din cap.
— Mergi în Outer Banks și nici n-o să mai ai vreodată nevoie să te duci.
Fata a mijit ochii spre soarele care apunea.
— Și piratul?
Bărbatul s-a rezemat de capota mașinii.
— E Barbă-Neagră, bineînțeles.
— Barbă-Neagră, a repetat Charlotte în șoaptă.
— Piratul, Edward Teach. Din toate locurile din lume, el a ales să se ascundă tocmai acolo.

Outer Banks.
150 de kilometri de țărm deschis.
Cu nisip de culoarea fildeșului și apă atât de limpede, încât stâncile străluceau ca niște nestemate dedesubt.
Au mers încet, prin orășele și capcane pentru turiști. Charlotte purta o pălărie cu boruri largi și stătea pe nisip, privind aripioarele albe ale unor bărci aflate în depărtare, dincolo de semiluna barierei de insule.
Pe cheiuri pline de agitație.
Pirate Cove.
Safe Harbor.
Nume care invocau genul de final pentru care se ruga Saint. Pentru Charlotte. Pentru ea.
Au pierdut zile în șir căutând; speranțele lor urcau și coborau odată cu valurile. Iar când numărul insulelor a scăzut împreună cu numărul turiștilor, au ajuns la ultimul golf.
Când căldura s-a mai domolit și soarele a început să coboare, au privit primele bărci de pescuit începând să se întoarcă la țărm.
Charlotte s-a ridicat, cu picioarele în apă și cu privirile fixate pe fiecare ambarcațiune, ținându-și mâinile pe lângă corp. Saint stătea mai în spate, numărând bărcile și respirând superficial când a apărut încă una doar cu localnici la bord.
A simțit cum inima fetei bate mai repede și apoi cum se frânge când bărcile s-au împuținat.

Apusul aprindea culori care se spărgeau deasupra apei.
Charlotte s-a întors o dată și Saint a închis ochii când i-a văzut lacrimile.
Când a văzut-o, era cât pe ce să se ridice, să-i spună că-i pare rău, că fusese convinsă.
Barca era albă, avea poate 15 metri și spinteca apa cu grație. Puntea era un maroniu-gălbui decolorat de soare. Lumina cădea pe carenă, frecată și proaspăt vopsită.
Saint s-a uitat la Charlotte, care privea barca, nemișcată o clipă, ca și cum ar fi așteptat un alt turist.
Apoi s-au uitat la catarg. Saint a zâmbit când l-a văzut.
Steagul era micuț. Negru.
Craniul și oasele încrucișate luminate sub cerul portocaliu-închis.
S-a așezat pe un bolovan, a simțit încordarea mușchilor, agitația inimii; Charlotte a încremenit când barca a încetinit și s-a oprit la mica dană din capătul unui chei lung.
El stătea pe barcă, iar timpul s-a oprit o clipă când a văzut-o.
Patch a sărit din barcă, iar mersul s-a schimbat în alergare când Charlotte a pornit spre el.
S-au întâlnit la marginea apei și zâmbetul lui Patch a dus-o pe Saint înapoi într-o vreme pe care se temuse că a pierdut-o pentru totdeauna.
La doi pași de el, fata s-a oprit.
Apoi, el a deschis brațele.
Și Charlotte s-a aruncat în îmbrățișarea lui.

Era destul de cald pentru Charlotte să stea întinsă pe punte.
Sub cerul înstelat, a căzut într-un somn fericit.
Saint stătea lângă Patch, în timp ce barca se legăna ușor. El o privea pe fiica lui, iar Saint îl privea pe el.
Avea părul deschis la culoare și pielea aurie.
Saint n-a întrebat cum supraviețuise, cum cumpărase barca și rămăsese atât de ascuns. N-avea nevoie să întrebe, pentru că vedea prin chepeng o sticlă de coniac fin, iar alături două pahare de cristal cu fundul gros.
— Mă gândesc la tine, a spus el, iar ea a zâmbit.
— Credeam că s-ar putea să fi plecat din țară.
— I-am promis odată lui Charlotte că o să fiu întotdeauna alături de ea.
— E un risc.
— Și știm amândoi că nu-mi asum multe riscuri.
Saint a râs.
— Am rămas și pentru tine, a spus el uitându-se în ochii ei.
Saint a întors capul o clipă și a tras aer în piept.
— Am avut noroc că te-am prins.
— Ies cu barca în fiecare zi, mă întorc la apus. Visez... de fiecare dată când mă întorc visez să vă văd pe voi două așteptându-mă.
— Ce faci pe mare toată ziua?
— Pictez.
— Pictezi?

El i-a povestit despre Grace, despre scrisorile pe care i le trimitea și uneori aveau și câte 100 de pagini. Îi scria despre copilărie, amintiri despre mama ei, casa mare în care stătuseră împreună și orașul frumos care fusese botezat cu numele ei. Și despre fetele dispărute, ale căror morminte avea de gând să le viziteze, ale căror amintiri avea să le povestească familiilor lor uitate. Grace i-a spus cum o ținuse în viață cu tablourile lui, cu povestea lui, cu puterea de a îndrepta trecutul lor, de a-și găsi înflăcărarea. De a iubi. Grace îi trimisese fotografii cu casa albă, cu hambarele demolate, și în fiecare dintre ele el vedea nu imensitatea sarcinii în sine, ci doar apariția lentă a speranței, chiar și când sorții erau potrivnici.

În ultima scrisoare îi povestise cum își pierduse cândva credința, cum se rugase odată doar pentru supraviețuire. Dar cum, deși povestea lor era spusă acum, era o poveste al cărei final nu fusese scris încă.

La rândul ei, Saint i-a povestit despre Charlotte. Și despre Theodore. O oră, el a stat și a ascultat, a zâmbit și a râs și i-a șters lacrimile.

Și abia când Saint a terminat, i-a luat mâna și a dus-o cu grijă prin chepeng, pe scara abruptă, în cabina simplă.

În principal sărăcăcioasă și funcțională, cu excepția peretelui, unde era pictată pe pânză o singură amintire.

— Am păstrat pentru final ce era mai bun.

Ea s-a oprit în fața tabloului, singurul pe care-l păstrase pentru el. Deși mai târziu, când avea să vină timpul să plece, el avea să insiste să-l ia ea.
Saint știa bine scena.
Imposibil de valoroasă, dar pentru nimeni mai valoroasă decât pentru ea.
A zâmbit privind cele două siluete întinse sub cerul înstelat, cu capetele unul lângă altul, cu picioarele spre nordul și sudul unei busole.
Piratul de 13 ani.
Și apicultoarea care-i salvase viața.

Mulțumiri

Mulțumesc!

Cititorilor mei. Scriu încet, dar vreau să știți că nu e din cauză că nu muncesc din greu. Vă mulțumesc că mă așteptați. Vă mulțumesc că-mi trimiteți mesaje, fotografii, daruri, bunătate și sprijin. Sper că nu vă dezamăgesc niciodată și vă iubesc pe toți. Cu totul și absolut.

Charlie. George. Isabella. Mă simt în sfârșit împăcat cu toate dățile când am dat-o în bară, dar numai pentru că au fost parte dintr-o cale anume care m-a adus la voi. Toate cuvintele sunt scrise pentru voi. Și Victoria, pentru că este o mamă minunată. Viața noastră n-a fost ușoară, dar știu că am ajuns în sfârșit cu bine de partea cealaltă.

Emad Akhtar. Auzisem de mult zvonuri despre talentul tău și apoi am avut ocazia să-l văd cu ochii mei. Unii oameni sunt aduși pe lume ca să facă lucruri uluitoare. Tu ești unul dintre ei. Mulțumesc pentru că ai făcut ca ultimii patru ani să fie cei mai creativi din viața mea. Pentru că ai văzut povestea pe care voiam s-o spun și m-ai ghidat spre ea cu talent, umor și carne afumată. Te iubesc.

Amy Einhorn. E greu să-mi dau seama ce să spun aici. Am parcurs cale lungă de la Ducesă, iar tu ai pariat pe mine de atunci. Sunt foarte puțini oameni în viața mea care au dat dovadă de o asemenea credință și o să-ți fiu veșnic recunoscător, ție și talentului tău uimitor de a mă conduce spre cartea despre care eram convins că e peste puterile mele.

Nu sunt deosebit de inteligent sau de talentat, dar tu mă faci să mă simt și inteligent, și talentat.
Cathryn Summerhayes. Tu ești cea căreia îi dau telefon când pot „să sun un prieten", pentru că tu faci lucrurile mai bune întotdeauna. N-aș fi aici fără tine. Te iubesc.
Jennifer Joel. Pentru că este neînfricată. Pentru că mă face un povestitor mai bun și știe exact cum să abordeze orice situație. Răsuflu mai ușurat pentru că te am în viața mea. Și sunt mult mai gras după mesele noastre de la New York. *Dar nici măcar n-am comandat cremă de zahăr ars cu porumb?*
Jason Richman. M-am îndrăgostit profund de tine încă de la primul prânz împreună. Mulțumesc că ești atât de amabil, talentat, inteligent și răbdător. Pentru că ai văzut povestea asta în moduri în care eu n-aș fi putut s-o văd niciodată. Și pentru că ești un partener de pahar fenomenal. Mult vin. Multe pahare după.
Jordy Moblo. Nimeni n-a așteptat mai mult și mai nerăbdător decât tine cartea asta. Mulțumesc că ai ascultat, cu mulți ani în urmă, propunerea mea încâlcită pentru Ivy. Pentru că ai rămas alături de mine și m-ai îndrumat cu atâta inimă și viziune. Și, cel mai mult, pentru că ești prietenul meu. Te iubesc, amice.
Katie McGowan. Pentru că mi-ai schimbat viața. Pentru că mi-ai deschis palatul. Pentru că ești cel mai pasionat susținător al poveștilor mele.

Aoife MacIntyre și echipa pentru drepturi de traducere.
Ellen Turner și Sandra Taylor. Nu intru niciodată în panică, pentru că voi sunteți categoric cele mai bune. Chiar nu știu ce-aș face fără voi. Mulțumesc că spuneți întregii lumi despre cartea asta.
Tom Noble, singura persoană pe care am cunoscut-o la fel de adorabilă ca adevăratul Thomas Noble, și Ellie Nightingale, pentru magia marketingului.
Katie Espiner. Pentru că l-ai lăsat pe Emad să plătească prea mult.
Anna Valentine. Pentru Paul Bearer.
Sarah O'Hara și Millie Prestidge. Pentru talentele editoriale.
Jen Wilson, Catherine Worsley, Esther Waters (nu, mulțumesc, acum mănânc friptura de vită) și echipei geniale de vânzări. Cartea asta n-ar fi ajuns nicăieri fără voi.
Nick Shah, Steve Marking și Tomas Almeida. Pentru lucrări artistice care rivalizează cu ale lui Patch.
David Shelley și toată lumea de la Orion. Pentru că m-ați făcut să simt că fac parte din familia voastră performantă.
Elaine Egan, Jim Binchy, Siobhan Tierney și toți cei de la Hachette Ireland. Număr zilele până când pot să vin să vă văd din nou.
Karin Burnik, Louise Stark, Katrina Collett, Anna Kennedy și echipele de la Hachette Australia și Noua Zeelandă. Vă iubesc, oameni buni.
Annabel White și echipa CB.

Sindhu Vegesena și echipa CAA.
Annabelle Janssens și echipa UTA.
Adorabila Jess Molloy. Pentru nivelul absurd de drăgălășenie.
Felicitas von Lovenberg, Anne Scharf și întreaga echipă Piper.
Richard Herold și toți cei din echipa Natur & Kultur.
Minunații mei editori din străinătate. Pentru că arătați lumii ce putem face.
Helen Carr. Pentru, că, încerci, să mă înveți: gramatică, americanisme, geografie și scriere de bază. Știu că sunt cel mai îngrozitor elev. Mulțumesc că nu renunți niciodată.
Robin Slutzky. Pentru că mi-ai arătat că nu pot să am patru personaje pe care să le cheme Mitch.
Conor Mintzer. Mi-e dor de tine. Vegas.
Pentru toți librarii, cluburile de carte, bloggerii și recenzorii care mi-au acordat timpul lor prețios. Mi-ați schimbat viața. O să vă fiu veșnic recunoscător.
Mama. Sunt foarte recunoscător pentru tot ce ai făcut pentru mine.
Tata. A fost un an greu. Mulțumesc că mi-ai arătat cum se face.
Jenna Bush Hager. Pentru că ești atât de calmă, de atentă și implicată în povestea asta încă de la început. Am ajuns departe, dar parcă ar fi doar începutul.
Sue Naegle. Cel mai sigur și mai talentat îndrumător care să te învețe să pui cuvinte pe ecran. Și pentru consilierea de familie,

consilierea personală și pentru că mă faci să râd.
Gubbins. Nu există nimeni pe lumea asta în care să am mai multă încredere și nimeni pe lumea asta cu care să prefer să mănânc scoici.
Toată lumea de la Universal Studios Group.
Nick Matthew. Nickelback. Nicaragua. Pentru ședințele de producție / distracția de la Soho House / pentru că ești cool din multe puncte de vedere.
Tommy Kail. Ești Angelica / Eliza și eu sunt Peggy.
Jennifer Todd și toți cei de la Twentieth TV.
Sinead Daly. Pentru că îți pasă la fel de mult cât îmi pasă și mie.
Disney. Deși e îngrozitor să negociezi cu șoarecele ăla.
Mary Summerhayes. Unul dintre primii mei cititori și întotdeauna prima care să mă facă să zâmbesc.
Margaret, Richard și Dan. Pentru bunătatea nesfârșită, vinul, piscina și informațiile obscure despre Luton.
Laura și Ade. Pentru ocaziile speciale și finanțarea valului nesfârșit de infanteriști.
Tom Wood. Ai spus odată că în orice prietenie e cineva care dă și cineva care ia. Încă mă ocup de asta. Nu renunța la mine. Doar vino la spa cu mine. Aduc eu prosoape (de mâini).
Isabelle Broom. Pentru că mă suporți atunci când nu e ușor să fii prieten cu mine.
Lisa Howells. Dacă trebuie să stau într-un lan de grâu în flăcări, mă bucur că ești acolo să ai

grijă de mine.
Rebecca Tinnelly. Pentru prânzurile la Gino care au nevoie de Alka-Seltzer. Pentru că mă ciupești când trebuie să pozez. Surprinderea e noua interpretare a bosumflării.
Prietenii mei scriitori. Pentru că mă lăsați să stau la masa voastră. Pentru că sunteți atât de generoși cu cuvintele de susținere.
Siobhan O'Neill. Întotdeauna.
Nicci Cloke. Leacul meu pentru mahmureală Pixar. Șunca mea. Pentru filmele în scaunul albastru. Nisipuri mișcătoare. Unt care să dă drept brânză. Pentru că nu mă lași niciodată să joc Wordle. Pentru turbulențe, „yum" cu trei litere, teleportare și lipsa generală de senzațional. Te iubesc.
Ne revedem peste încă patru ani. (Mai curând, Amy și Jenn, promit.)